

Giới thiệu Huyết Phượng Cung

Truyện Huyết Phượng Cung của tác giả Cung Trường Nguyệt thuộc thể loại truyện xuyên không, cung đình, cung đấu, ngược tâm, nam cường nữ cường, hơi có chút huyền huyền.

Kiếp này, nàng chỉ mang danh một phi tử trong hậu cung 3000 mỹ nhân của hần, yếu đuối nhu nhược không tranh với đời. Thế nhưng vẫn bị nữ nhân của hần hại chết, nàng trở thành 'nàng'.

Hần chính là vương của Tây Lân quốc, nổi tiếng đa mưu túc trí quả cảm tàn nhẫn, trong truyền thuyết hần chính là quân vương trẻ tuổi tài cao, quyền khuyh triều dã. Đế vương từ xưa đều vô tình, hần, lại càng vô tâm. Chân chính trở thành cường giả, Cung Lệ Hoa hần không cần nhân tình, sống không vì mình trời tru đất diệt, hần không muốn mình có điểm yếu.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Ta thật hối hận

Mở đầu

Người ta nói trong Bỉ Ngạn hoa có yêu ma

Người ta nói Bỉ Ngạn hoa là chia li

Người ta cũng nói Bỉ Ngạn hoa là ký ức.....còn là vẻ đẹp của cái chết.

Truyện thuyết nói, rất lâu rất lâu trước đây, ven thành thị nở một dải lớn Bỉ Ngạn hoa – cũng chính là Mạn Châu Sa Hoa. Bảo vệ bên cạnh Bỉ Ngạn hoa là hai yêu tinh, một người tên là Mạn Châu, một người tên là Sa Hoa. Bọn họ đã canh giữ Bỉ Ngạn hoa suốt mấy nghìn năm nhưng trước giờ chưa từng tận mắt nhìn thấy đối phương Bởi vì lúc hoa nở nhìn không thấy lá; khi có lá lại không thấy hoa. Giữa hoa và lá, cuối cùng cũng không thể gặp nhau, đời đời làm lỡ. Thế nhưng, bọn họ điên cuồng nhưng nhớ đối phương, và bị nỗi đau khổ hành hạ sâu sắc. Cuối cùng có một ngày, bọn họ quyết định làm trái quy định của thần, lén gặp nhau một lần.

Năm đó, sắc đỏ rực rỡ của Mạn Châu Sa Hoa được sắc xanh bắt mắt bao bọc lấy, quán quýt hòa quyện vào nhau, nở ra đặc biệt yêu diễm xinh đẹp.

Thế nhưng vì việc này mà Thần trách tội. Mạn Châu và Sa Hoa bị đánh vào luân hồi, và bị lời nguyện vĩnh viễn không thể ở cùng nhau, đời đời kiếp kiếp ở nhân gian chịu đựng nỗi đau khổ. Kể từ đó về sau, Mạn Châu Sa Hoa chỉ nở trên con đường Hoàng Tuyền, hoa có hình dạng như những cánh tay hướng về thiên đường để cầu khẩn, mỗi khi Mạn Châu và Sa Hoa luân hồi chuyển thế, trên con đường Hoàng Tuyền người thấy mùi hương của Bỉ Ngạn hoa thì có thể nhớ lại bản thân ở kiếp trước, sau đó sẽ không bao giờ chia lìa nữa nhưng vẫn lần nữa bị lời nguyện kéo vào vòng luân hồi.

“Bỉ Ngạn hoa nở nơi Bỉ Ngạn, chỉ thấy hoa, không thấy lá”. Nhớ nhau thương nhau nhưng vĩnh viễn mất nhau, cứ như thế luân hồi hoa lá không bao giờ nhìn thấy nhau, cũng có ý nghĩa là mối tình đau thương vĩnh viễn không thể gặp gỡ.

Trong Phật kinh có ghi “Bỉ Ngạn hoa, một nghìn năm hoa nở, một nghìn năm hoa tàn, hoa diệt vĩnh bất tương kiến. Tình bất vi nhân quả, duyên chú định sinh từ.”

Chương 1: Ta thật hối hận

Đêm.

Trung tâm thương mại Mạn thị.

Tòa nhà được xây dựng quy mô vô cùng lớn, cửa kính trong suốt hào nhoáng hoa lệ. Đứng trong trận mưa tuyết mà vẫn như cũ đồ sộ, không ảnh hưởng đến vẻ đẹp lung linh cao quý của nó một chút nào.

“Phu nhân, đồ của ngài đã được chuyển về, ngài có muốn lấy ngay không ạ?” Cô nhân viên bán hàng mắt thấy bà chủ của tập Trung tâm mua sắm Mạn tổng một than quý khí đang đi về phía mình vội vàng hỏi.

“Àn” Mạn Châu đơn giản gật nhẹ đầu với nhân viên của mình, rồi hướng tầm mắt ra ngoài bên ngoài cửa kính sát đất. Nhìn ra bầu trời đêm với những bông tuyết bay lạnh giá....tâm hồn vô cùng trống rỗng....

Lại một năm nữa trôi qua sao? Lại một đêm tuyết rơi, cô chỉ có một mình.

Cô nhân viên không dám chậm trễ rất nhanh đã quay lại: “Phu nhân, thiết kế viên kim cương máu này là độc nhất vô nhị trên thế giới hiện nay, có thể làm

nhấn đeo trên tay phu nhân chính là thích hợp nhất”.

“Vậy sao?”

Mạn Châu không nhìn nét mặt tươi cười thân thiện của cô nhân viên kia, sự chú ý của cô đều tập chung vào chiếc hộp gấm trong tay mình.

Bên trong nằm lẳng lẳng một chiếc nhẫn: thiết kế tinh xảo, tỉ mỉ từng chút một, họa tiết trang trí lại khéo léo, đặc biệt là viên kim cương đỏ chói phát ra ánh sáng quang mang được đính ở giữa, đẹp đến vô cùng.

Kim cương máu?

Anh từng nói kim cương máu đỏ tươi điểm lệ, thần bí như một đóa Mạn Đà La, cũng giống như cô..... Nó sinh ra trên đời chính là vì cô, không gì thích hợp làm trang sức cho cô hơn nó...

Lúc đó cô chỉ cười, thật không cho là như vậy.... Sao hiện tại nhìn nó lại đẹp đến vậy. Màu đỏ yêu điểm như màu máu chảy ra từ khuôn ngực anh, những lát cắt phản chiếu ánh sáng trong suốt, ôn nhu tựa như ánh mắt của anh khi nhìn cô.....

Thu hồi suy nghĩ, tầm mắt lại rơi vào khoảng không rộng lớn bên ngoài, Mạn Châu cất cao đôi giày cao gót màu đỏ bước ra bên ngoài, để mặc ánh mắt khó hiểu như bao lần của người kia: phu nhân cứ ngày này lại đến đây lấy trang sức làm từ kim cương máu là vì sao? Ngày ấy có gì đặc biệt chăng?

Mạn thị, lúc trước là gia sản của Sa thị do chủ tịch Sa Lệ Hoa cũng là Hoa tổng đứng đầu. Sau này Sa tổng cưới Mạn tổng rồi bị người ta ám sát, tất cả gia sản sau đó đều đứng tên Mạn tổng.

Mạn Châu, chủ tịch tập đoàn Mạn thị, tập đoàn thương mại nổi tiếng thế giới. Năm nay vừa tròn ba mươi tuổi, cô còn trẻ như vậy đã lãnh đạo cả một tập đoàn lớn mà tập đoàn dưới tay cô phát triển ngày một cường đại.

Không thể tưởng tượng cô tài giỏi bản lĩnh đến mức nào?

Một thân bản lĩnh cùng gia tài bạc triệu nhưng đường tình duyên của cô.....

Mạn Châu cô dâu xinh đẹp thần bí nhất Thương trường Z quốc, bông hoa tài giỏi trên tay Sa Lệ Hoa... Vậy mà hạnh phúc kéo được vài năm ngắn ngủi... cả nước vô cùng chấn động với tin Sa Tổng bị người ám sát, phu nhân cũng bị thương....

Đến nay vẫn chưa có người nào thật sự biết được chân tướng... thậm chí ngay cả hung thủ cũng chưa ai biết được!

Còn lại chính là một thân Mạn tổng chống đỡ Sa thị đến ngày hôm nay. Mạn tổng vậy mà làm người cô độc suốt bao nhiêu năm.

.....

“Phu nhân, trở về sao?”

“Về đi” Bước chân ra khỏi trung tâm, một người áo đen rất nhanh đi đến che tuyết rơi lên người Mạn Châu đồng thời cung kính hỏi. Mạn Châu chỉ đơn giản gật đầu rồi ngồi vào trong xe đã đợi sẵn từ trước.

Xe đi về phía biệt thự của cô, và của anh.

Tòa nhà rộng lớn chìm trong bóng đêm đen đặc, hiện lên mờ mờ kiến trúc đơn giản mà sang trọng, bài trí không nhiều mà sa hoa. Từ ngoài cổng lớn đi vào đứng hai hàng vệ sỹ nghiêm chỉnh canh giữ, chỉ cúi người cung kính khi xe Mạn Châu đi qua. Bên trong khuôn viên cứ cách mười bước chân sẽ có một người đứng chặn, toàn bộ tòa nhà là tường đồng vách sắt, nếu người bên trong không cho phép thì một con ruồi cũng không lọt vào được.

Vừa thấy chiếc xe quen thuộc đỗ ngoài đại sảnh, quản gia của tòa nhà, Mạn Khánh vội vàng chạy lại mở cửa, cung kính lên tiếng:

“Phu nhân đã về, luật sư đã đến từ trước”

“Ân” Mạn Châu không chút nào để ý xuống xe, cầm ô hầu nữ đưa tới bước vào trong đại sảnh.

“Cho mọi người rút hết đi, hôm nay tôi muốn ở một mình” Mạn Khánh vẫn đi theo ngay sau Mạn Châu bất ngờ nghe thấy vậy thì sững sờ.

“Phu nhân điều này sao có thể, ngài.....” Biệt thự này thế nhưng là tổng bộ của tổ chức, bên kho chứa còn một lượng lớn hàng chưa chuyển đi.... Nếu để vệ sỹ rút hết, phu nhân phải làm sao, giấy tờ văn kiện cùng thuốc nổ súng ông phải làm sao? Lỡ như có người đột nhập.....

Mạn Châu nghe vậy nhũn mày, đôi mắt sắc bén lạnh lùng nhìn Mạn Khánh, làm ông giật mình cả kinh. Biết mình vừa nghi ngờ lời nói của phu nhân, lão đứng lại cúi thấp đầu về phía cô: “Phu... phu nhân yên tâm trong vòng 15 phút tất cả sẽ rút hết”

“Ân” Mạn Châu chút bỏ áo khoác còn đọng lại một chút tuyết lạnh, quay người đi vào trong. Mạn Khánh phía sau nhìn cô có chút lo lắng nhưng cũng rất nhanh đi xuống phân phó mệnh lệnh....

Ông biết có rất nhiều tin đồn sau cái chết của Sa tổng trước kia, nhưng nhìn thấy sự thay đổi của Phu nhân sau chuyện ấy.. Ông không thể nào làm gì hơn

là san sẻ gánh nặng cùng người... Cô cũng chỉ là một người phụ nữ !

Vậy là biệt thự của chủ tịch Mạn thị sau 20 phút, từ bên trong mọi lớp phòng thủ đều bị tháo bỏ, tiếp có Rolls Royce sang trọng, Lamborghini mạnh mẽ, Bentley xa hoa, Ferrari trẻ trung. ...đủ loại xe cao cấp nhất thế giới ly khai, nhanh chóng tản ra các con đường khác nhau trong thành phố.

Để lại một biệt thự với khuôn viên rộng lớn và một nữ tử ở đó. Thần sắc cô bình tĩnh lạnh nhạt, Dường như cô đang đợi một ai đó đêm nay sẽ đến.

... ..

Vào trong thư phòng, Mạn Châu cầm lên bọc giấy luật sư vừa để lại, bên trong không nghi ngờ gì chính là di chúc của cô. Lướt qua một lượt các điều khoản trên giấy, cô không một chút do dự nào ký xuống.

Lại không ngăn được một tiếng thở dài: “Thật sự phải kết thúc rồi”

Sâu trong biệt thự có một căn mật thất ít có người biết đến, cửa không đóng. Mạn Châu thất thần nhìn tấm ảnh khổ lớn treo trên bức tường sơn trắng vô cùng nổi bật. Trong bức ảnh là một đôi nam nữ khoác tay nhau đứng dưới trời đang đổ mưa tuyết trắng xóa... Tuấn nam mỹ nữ vô cùng xứng đôi, ánh sáng chiếu lên khuôn mặt hai người, nổi bật nụ cười ấm áp cùng hạnh phúc. Những bông tuyết lớn nhỏ theo con gió mà vương vãi trên mái tóc đen óng của anh, lướt qua hàng mi dài ôn nhu của anh, rơi trên bờ vai anh....cũng lặng lẽ rơi vào trái tim cô.

Trên môi bỗng gọi lên một nụ cười chua chát: “A Lệ, Mạn Châu thật sự....rất hối hận”

Đặt chiếc nhẫn vừa mang về vào trong một chiếc hộp thủy tinh, nhìn bên trong ai có mắt đều nhận ra được, chiếc nhẫn kim cương kia là cùng một bộ với những trang sức bên trong dây chuyền kim cương, lắc tay kim cương, bông tai kim cương và bây giờ là nhẫn....tất cả đều làm từ kim cương máu vô cùng quý hiếm....

Trong không khí không tự nhiên thay đổi, Mạn Châu nhếch bờ môi cười khê: “Sa Tuyết....nơi này an toàn. Tại sao lại làm việc phí công như vậy”.

Dứt lời Mạn Châu bình tĩnh đóng nắp hộp, đầu cũng chưa ngoảnh lại một lần.

Người bên ngoài không ngờ mình bị phát hiện nhanh vậy nhưng lại rất nhanh từ cánh cửa mật thất đi vào.

“Đúng vậy, nơi ở của Mạn tổng có khi nào lại không an toàn chứ, là Sa Tuyết ta sơ xuất rồi. Mạn Châu”

Từ bên ngoài đi vào, Sa Tuyết một thân lãnh khốc thị huyết, hàn khí lạnh như băng. Trái với sự thờ ơ của Mạn Châu, trong đôi mắt hấn tràn ngập hận thù cùng sát khí, như Tula địa ngục bước lên để đòi mạng người. Trong tay hấn lâm lâm cây súng lục, hàn khí bức người, nhắm thẳng trái tim Mạn Châu, chỉ cần động một chút là cô sẽ chết: “Mạn Châu hôm nay tôi sẽ bắt người phụ nữ độc ác như cô nợ máu phải trả bằng máu”.

“Vậy sao” Mạn Châu không nhìn hấn, cô đưa tay lên vuốt ve mái tóc nụ cười, khắp khuôn mặt người đàn ông trong bức ảnh, giọng nói không chút nào rung động trước uy hiếp của Sa Tuyết: “Nhưng là...anh ấy nói...Anh ấy chưa từng hối hận”.

“Hối hận” Sa Tuyết cười gằn, hấn nghiêng răng nhìn cô “Mạn Châu, cô biết được anh trai tôi yêu cô thế nào sao, hi sinh vì cô nhiều như thế nào sao? Từ khi cô còn là một đứa trẻ được anh ấy mang về đến nay cô có từng một lần để tâm đến cảm nhận của anh tôi chưa? Anh ấy vì cô làm những gì cô còn không biết nhiều đến một nửa tôi đâu! Cô là người đàn bà máu lạnh. Tại sao anh ấy lại yêu cô... Tại sao côlại giết anh ấy...”

Từng lời từng lời nói của Sa Tuyết đều như hóa thành muôn vạn lưỡi dao sắc nhọn cứa ra từng vết máu trong trái tim Mạn Châu....Sa Tuyết hấn cùng cô lớn lên cô đương nhiên biết hiện tại hấn có bao nhiêu hận cô, bao nhiêu muốn giết chết cô....

Mặc dù trong nội tâm đã vô cùng hỗn loạn, bao nhiêu lời muốn nói nhưng lại không thể mở miệng nói gì đây? Tất cả lúc này cũng thành lời ngụy biện.

“Anh ấy nói, dù tôi ...giết anh ấy, anh ấy cũng không hối...”

“Haha...” Còn chưa nói hết, Sa Tuyết đã cười lớn cắt đứt lời nói của cô “Mạn Châu. Anh tôi bị mù, bị điên nên mới tin cô, yêu cô, để rồi cuối cùng được cái gì? Vì cái gì cô giết anh ấy mà anh ấy vẫn để lại mọi thứ cho cô. Thậm chí còn không nhớ tôi sẽ phải sống thế nào? Haha anh tôi bị cô lừa, ngay cả tôi cũng bị cô lừa, còn cảm ơn cô đã chăm sóc tôi. ...Nực cười...”

Sa Tuyết dường như đã chịu đến cực hạn, hấn không do dự mở chốt an toàn, quyết tuyệt hét lên với cô: “Mạn Châu, hôm nay nếu cô không chết thì chính là...TÔI CHẾT”

“Đừng” Cuối cùng Mạn Châu cũng bình tĩnh lại, cô quay khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Sa Tuyết, ánh mắt kích động từng chút dịu xuống rồi thành như cũ vô cảm cùng trầm tĩnh.

“Sa Tuyết, anh không được phép chết”. Cô đi đến trước bàn lớn, cầm lên di chúc kia_mọi tài sản của cô nay đều giao trả lại Sa thị.

“Anh hãy giữ lấy cái này, được chứ? Tôi cảm thấy quá mệt mỏi rồi, hôm nay cuối cùng cũng được giải thoát...”

Sa Tuyết còn chưa hiểu lời nói của cô có nghĩa là gì, thì thấy cô từ trong ngăn tủ lấy ra một vật. Nhận ra vật kia đôi mắt hấn trầm xuống.

Mạn Châu cầm trên tay một vật: dài chừng 12 tấc, thiết kế sắc sảo, tinh tế, tuy không trạm vàng khảm bạc nhưng người có mắt đều nhận ra đây là một

chùy thủ hiểm có,sắc bén có thừa,hàn khí có thêm.Sau 5 năm,nó vẫn sắc bén như vậy,vẫn lạnh lẽo như vậy,lại dường như trên nó vẫn vương lại mùi máu anh.

Nhớ lại vào đêm này 5 năm trước,hai người chưa lấy nhau được bao lâu,họ đưa cô thanh chùy thủ này,chỉ cần cô giết anh,tổ chức coi như chính thức chấp nhận cô làm lãnh đạo,phục tùng cô như chủ tử.Kỷ niệm ngày cưới của hai người,anh về nhà,hai người dùng bữa tối,cùng ngồi trên sô pha ngắm tuyết rơi,anh tặng cô dây chuyền đính kim cương máu,còn hứa với cô sau này sẽ làm đủ cho cô một bộ như vậy.Khi cô đeo lên sẽ diễm lệ như nữ hoàng,nữ hoàng của riêng anh.Cô nhìn viên kim cương kia,tại lúc anh cúi người đeo nó lên cổ cô...

Thế nhưng cô lại không do dự đâm chùy thủ vào giữa trái tim anh, máu anh rơi,urót đầm hai bàn tay cô,chảy dọc theo thân kiem nhuộm đỏ một mảng sàn nhà....Nhưng rồi anh chỉ mỉm cười ôn nhu vuốt ve sợi tóc vương trên trán cô:

“Tiểu Châu,em thật sự đã lớn rồi a. Nhớ kĩ,ta không trách em,cũng không bao giờ hối hận đã yêu em”.

Giọng nói anh thâm tình ,ôn nhu,tay anh đã lạnh lắm,còn tái nhợt vẫn nhẹ nhàng lau đi nước mắt cô,cô không bao giờ quên A Lệ của cô,sẽ không bao giờ quên anh nói : “ Tiểu Châu,anh yêu em”.

Thì ra anh cái gì cũng đều biết,cái gì cũng rõ ràng,vậy mà anh vẫn như cũ chịu chết,thỏa mãn mong ước đế vương của cô.....Lúc đó cô chỉ cảm thấy trống rỗng,tâm thật là đau,cô vốn tưởng cô không yêu anh,coi anh là chỗ dựa tạm thời mà đối đãi,nào ngờ lại yêu anh sâu đậm như vậy.Nhưng tất cả đã quá muộn rồi.

“Phập”_Mạn Châu không do dự đâm sâu đoản kiếm vào trái tim mình,nơi này,chính nơi này bắt đầu mọi việc thì cũng dễ chính nó kết thúc đi.

“Cô” Sa Tuyết có chút ngoài ý muốn nhìn Mạn Châu,bàn tay cầm súng có chút run rẩy,,Cô ta thế nhưng muốn tự tử sao?

Đau!

Thì ra cảm giác chùy thủ đâm vào tim lại đau đớn như vậy,đau mà như không đau,có cảm giác tê tái đến cực kì...

A Lệ,có phải khi ấy anh cũng đau như vậy không?Đau cả ở thể xác cũng là đau hơn ở trong tâm!

Tại sao khi ấy anh chỉ cười với em?Tại sao không nói với em là anh đã rất đau? Nếu anh nhẫn nại dù chỉ một lần ,bây giờ em sẽ không đau khổ như vậy đâu!

Năm năm không có anh,em đã đứng trên đỉnh cao của quyền lực,mọi người gặp em đều e ngại cúi đầu,người coi thường em kết cục chính là chết.Nhưng có sao em lại như một cái xác không hồn,quanh quẩn ở nhân gian,anh đi rồi em mới biết em yêu anh nhiều như thế nào,cũng tàn nhẫn với anh như thế nào....Em nghe lời họ giết anh,đâm kiếm vào tim anh,tại sao anh không trách em?Tại sao vẫn đem mọi thứ tốt nhất của anh cho em?Tại sao?Tại sao lại đối tốt với em như vậy? Anh vẫn chưa từng hối hận sao?

Nhưng em hối hận rồi,em đã hoàn toàn chọn sai rồi,em chỉ cần anh thôi.Nếu em như vậy chết đi,có cơ hội nhìn thấy anh dưới hoàng tuyền hay không?Có thể không.

A Lệ nếu có kiếp sau,em nhất định sẽ nói lời yêu anh,một mực chỉ yêu anh....

“Sa Tuyết,cậu giúp tôi một việc cuối cùng được không?” Máu tươi tràn từ miệng vết thương ra ngoài làm ướt hết y phục trên người cô,cũng nhỏ xuống làm thấm màu một mảng sàn nhà,cô có thể cảm nhận được sinh mệnh mình đang chậm rãi trôi ra ngoài thể xác.

Cảnh tượng có chút quá quen thuộc...

Giọng nói đã vô cùng nhỏ bé,yếu ớt,như thì thảo cũng như đang ní non: “Chôn ta bên cạnh anh ấy được chứ,ta chỉ cầu xin cậu một điều như vậy,có được không?”

Sa Tuyết lạnh lùng nhìn Mạn Châu,ánh mắt thoảng một tia khinh bỉ cùng chán ghét.Một Mạn Châu từng làm mưa làm gió trên thương trường,càn quét hai giới hắc bạch đạo,lại giờ phút này yếu ớt cầu khẩn anh.Đây còn là một người bạn một người chị dâu lớn lên cùng với anh,nói không có tình cảm là giả.Nhưng thứ tình cảm ấy đều đã bị cô ta giết chết.Anh trai anh,thế nhưng bị chính tay cô ta giết,anh có thể không hận sao,không!Anh không chỉ hận Mà còn rất rất hận.....

Hắn chỉ cười lạnh lẽo,đến phút cuối cùng cô ta vẫn dám nhắc đến anh trai anh,lừa hận trong lòng nháy mắt càng trở nên mãnh liệt.Nhận ra Mạn Châu đang làm việc này vì cái gì,Sa Tuyết bùng phát.

“Phanh..” Hắn dùng hết sức mình phi cây súng lục về phía Mạn Châu,ngay lập tức trên vầng trán tròn bóng xuất hiện vết nứt,máu tươi từ đó ứa ra nhuộm đỏ khắp khuôn mặt Mạn Châu.Sa Tuyết chạy về phía Mạn Châu,đến trước mặt cô,mạnh mẽ bóp chặt lấy gáy cổ nhỏ bé.

Hắn rống lớn:”Cô có tư cách gì ở bên cạnh anh trai tôi,tư cách gì?Cô,Mạn Châu người đàn bà độc ác vô tình nhất trần đời này,Sa Tuyết tôi nguyện rửa cô,cô chết sẽ bị đẩy xuống 18 tầng địa ngục,có đầu thai sẽ vĩnh viễn không bao giờ được sống trong tình yêu.Tôi không giúp cô chuyện gì hết.Cô thật không xứng”.

Thế xác Mạn Châu tê dại đã không còn cảm giác được cái gì,duy chỉ có lời nguyện của Sa Tuyết.....Sa Tuyết xin lỗi cậu....

Trước khi chút hơi thở cuối cùng,cô lại nở nụ cười,nụ cười thống khổ ,thê lương nhưng cũng là một sự giải thoát....

Ý thức được duy nhất một chuyện tiếc nuối:Ước muốn của cô,ước muốn trước khi chết của cô,có lẽ sẽ không người thực hiện,cô vĩnh viễn đều không thể cùng anh một chỗ.....Mãi mãi....

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Sao không để nàng chết đi

“Oanh...”Một tiếng sấm nổ rầm trời, kinh thiên động địa như muốn xé rách bầu trời Tây Lân quốc, kéo theo sau đó là hàng loạt những tiếng như vậy, khiến không khí vô cùng quỷ dị. Tại sao mùa đông Tây Lân quốc, trời còn đang có tuyết rơi rất lớn, thế nào mà có sấm sét?...

Mạn Châu choáng váng đầu óc, chỉ cảm thấy toàn thân nóng ran, đau đớn vô cùng, khó chịu vô cùng. Toàn bộ không gian xung quanh đều không nhìn được, u tối, lạnh lẽo. Đây là sao? Không phải cô đã chết rồi sao? Như vậy sao lại có cảm giác?

Rồi lớp màng kí ức như bị xé rách và tối như thủy triều:

-Mẫu thân bị kẻ thù cưỡng gian rồi giết chết, phụ thân nằm trong biển máu bị chém thành nhân côn, tiếng kêu thê thảm không dứt, người chết không nhắm mắt. Thi thể chất thành núi, Mạn gia chết thảm không một ai sống sót. Những cánh tay giong bần đáng ghê tởm, đầy máu tanh nhào về phía nàng....

Nam tử ôn nhuận như ngọc cùng mạnh mẽ như sói, như thần linh xuất hiện cứu nàng thoát khỏi biển tanh mưa máu, chăm sóc nàng, dạy nàng cách sinh tồn sao cho cường đại....Chữ thủ cầm vào tim anh, máu tươi ướt áo, mỉm cười nhìn cô nói không hối hận...

... “Lạc nhi, phụ thân cùng đại ca phải ra biên giới, Lạc nhi yên tâm ở nhà có được không? Ngoan!”

...”Lạc nhi, hoàng thượng đã cố kị Mạn gia ta như vậy, Lạc nhi vì Mạn gia tiến cung làm phi của hoàng thượng có được không? Hoàng cung rất an toàn, hoàng thượng nhất định sẽ bảo vệ con...”

...”Lạc nhi, đại ca ở đây, luôn ở đây yêu thương muội, đợi đại ca trở về sẽ tiến cung đón ngươi, nha đầu ngốc”

Phụ thân là Đại tướng quân Tây Lân quốc, đại ca là phó tướng dưới trướng ông, mẫu thân ôn nhu như hương vì khó sinh mà chết, nàng lại là Nhị tiểu thư của tướng quân phủ, Mạn Phi Lạc, nhận hết mọi sủng nịnh cùng yêu thương của phụ thân và đại ca. Vì an nguy của toàn ra mà chấp nhận tiến cung, làm một Lân quý phi an phận nhưng rồi bị đầu độc mà chết.

Kí ức của hai người từ đâu thay nhau xuất hiện trong đầu Mạn Châu.Đau đớn thấu xương đánh úp toàn thân, thân thể nữ nhân 15 tuổi non nớt sao chịu được dày vò, đau như muốn vỡ nát, kí ức một thống khổ một hạnh phúc đan xen nhau. Mạn Châu hoàn toàn hỗn loạn, không có khả năng phân biệt đâu mới là nàng đâu lại là Mạn Phi Lạc, quanh quẩn tự đáy lòng chỉ có bi thương cùng thống khổ...

“Lục ti, tiểu thư vẫn chưa tỉnh sao, tại sao lại đổ nhiều mồ hôi đến vậy. Không phải Cẩn nói đã giải hết độc rồi sao”. Bên trong một tấm điện cổ đại, hồng y nữ tử hồi lục y nữ tử, trong giọng nói không giấu được lo lắng cùng khẩn trương.

“Ngươi gặp cái gì?” Lục y nữ tử không trả lời câu hỏi của nàng kia, chuyên tâm vắt ẩm khăn bông cẩn thận đặt lên vàng trán tái nhợt của tiểu cô nương nằm trên giường lớn, mở miệng: “Tiểu thư chỉ là có chút sốt thôi, ngươi mau mang nước lại đây”.

“Ân, Lục ti tử” Hồng Y nghe Lục Y lên tiếng, không nói hai lời liền đi làm.

Cổ họng đã nóng muốn nóng khô đến sắp hỏng bất ngờ một dòng nước ấm theo miệng chảy vào, xoa dịu đi lập tức. Mạn Châu theo bản năng nuốt nuốt xuống nhưng nàng không tài nào tỉnh lại.

Đêm,tuyết càng rơi càng mau, gió càng rít mạnh, tuyết phủ trên mặt đất lát lam thạch một lớp thật dày. Đôi mắt khắp hoàng cung Tây Lân quốc cũng là một màu tuyết trắng, trong đêm đông phá lệ nổi bật...

Vén lại mép chăn cẩn thận cho Nhị tiểu thư vẫn còn đang hôn mê, thổi tắt bớt những ngọn nến vẫn còn đang tí tách cháy lớn, hai người Lục Y, Hồng Y không một tiếng động liền lui ra ngoài.

Bên ngoài hành lang cửa khúc không thấy một bóng người, ánh sáng yếu ớt từ những chiếc đèn lồng đang đưa theo gió vẽ ra từng mảng sang tối in trên nền đất. Hòa cùng tiếng cuồng phong làm không khí thêm lạnh lẽo, khung cảnh càng thê lương.

“Hồng Y, rốt cuộc ngươi có nhìn ra cái gì không?” Ánh mắt tối tăm nhìn ra màn đêm tuyết bay, Lục Y có chút trầm trọng lên tiếng.

Lại nói Lục Y, Hồng Y chính là hai thị nữ nhất đẳng từ tướng quân phủ theo Mạn Phi Lạc nhập cung, lời nói trong cung vô cùng có trọng lượng. Nói là thị nữ nhưng thực chất hai nàng chính là ám vệ được phép ra ngoài ánh sáng để bảo vệ chủ tử, hai nàng là chính tay tướng quân tuyển chọn theo hầu hạ và bảo vệ tiểu thư, thế mà ở trong cung còn chưa được mấy ngày, tiểu thư liền....

Người còn lại đứng trên hành lang chính là Hồng Y, nghe tiếng Lục Y phát ra trầm trọng nàng không chút nào chậm chễ gật đầu: “Lục tỉ, là...Ngu mỹ nhân...Chiều hôm qua tiểu thư nói muốn đi Ngự Hoa viên, vừa về đến ngoại sảnh liền ngất xỉu...Ta...”

“Không nhìn ra là người nào sao?” Lục Y nhú chặt chân mày hỏi.

“Ta..” Hồng Y chợt dạ, cúi đầu thật thấp, “Muội nào ngờ có người dám ngang nhiên như thế, ngay tại trong Ngự Hoa viên, còn ngang nhiên thả bột phấn nơi đầu gió, nên...nên...”

Nàng nói đến đây thì không thể tiếp tục nữa, cắn chặt môi, nàng biết là tại nàng quá sơ suất.

Nếu đại tướng quân và thiếu gia biết được...Lục Y đành thở dài, giọng nói nàng đã hòa hoãn đôi chút: “Tốt rồi, người không cần tự trách mình nữa. Ngày sau phải cẩn thận gấp nhiều lần là được”.

Hồng Y tuy trải qua huấn luyện khắc nghiệt thân thủ nhất nhì trong đội, nhưng đối với những tranh đấu nơi hậu cung này thì một chút kinh nghiệm cũng không có. Lục Y muốn trách cũng không biết phải trách như thế nào mới đúng.

“Tiểu thư hiện tại đã bình yên vô sự rồi, người đã mệt mỏi cả hai ngày rồi, mau về nghỉ ngơi đi”

.....

Mất thấy bóng Hồng Y biến mất trong màn tuyết, Lục Y mới quay người trở lại trong tấm phòng.

Ngu mỹ nhân? Độc cũng như tên, kịch độc chỉ có tác dụng trên người nữ tử, không màu không mùi không vị. Nếu người trúng phải, dù là một lượng nhỏ cũng sẽ phải chết không thể nghi ngờ. Đặc biệt người trúng độc sẽ không chết ngay tức khắc, họ chỉ lâm vào hôn mê, ngủ mê mệt cho đến khi ngừng thở. Nếu không phải Hồng Y phản ứng nhanh nhạy do được huấn luyện chặt chẽ, thì có lẽ tiểu thư bây giờ đã không thể cứu chữa.

Thật may là bọn họ có Cẩn người am hiểu độc thuật, y thuật nhất đến đây bí mật giải độc...Tiểu thư cuối cùng đều không sao cả. Thật may.

Nhị tiểu thư của bọn họ vừa mới đến tuổi cập kê, còn chưa kịp nhìn hết thế giới tươi đẹp bên ngoài đã phải gả vào trong cung, làm thiếp thất cho hoàng thượng. Bị người hạ độc còn không dám kêu một tiếng. Còn vị hoàng đế kia, đã bao lâu vậy mà chưa đến nhìn mặt tiểu thư một lần...Dường như hắn đã quên hắn đã từng hứa gì với Mạn gia bọn họ...

Trong Ngự Thư phòng,

Người ngồi trên long án không ai khác chính là Vũ Nguyên đế Cung Lệ Hoa của Tây Lãnh quốc, người nổi tiếng kì mưu cơ trí, văn võ song toàn, làm cho Tây Lãnh quốc hùng bá một phương.

Có lẽ vừa mới hạ triều, thần sắc hắn chăm chú phê duyệt tấu chương.

Chỉ thấy hắn mặc Long bào uy nghi thêu rồng khắc ngọc, ngũ quan tuấn dật phi phàm, rất chuyên tâm với động tác trên tay. Theo những ngón tay thon dài nổi rõ những khớp xương hữu lực của hắn, từng nét chữ rồng bay phượng múa hiện ra, mềm mại mà uyển chuyển, phóng khoáng mà âm trầm, trong nhu có cương, hơn cả chính là sự thành thực và thâm sâu, hết như con người hắn. Người như hắn, chính là sinh ra đã hợp với vị chí đứng đầu như vậy.

Đặt bên cạnh hắn là một tập tấu chương lớn, có lẽ mất cả buổi sáng mới phê duyệt xong, còn có văn phòng tứ bảo chạm khắc tinh xảo, thi thoảng còn truyền đến hương thơm của mực tàu thanh nhã làm không khí từng đợt dễ chịu...

“Hoàng thượng, Thục cô cô đưa trà tới” Từ bên ngoài vọng lại tiếng nói của Lý Cửu, đại tổng quản thái giám xử lí nội vụ bên cạnh Cung Lệ Hoa.

Nghe vậy, động tác trên tay Cung Lệ Hoa thoáng dừng một chút, tiếp theo Lý Cửu nghe thấy một giọng nói trầm thấp, hữu lực đáp lời:

“Mang vào đi”.

Lý Cửu rất nhanh mở cửa đi vào, trên tay nâng một khay trà, bên cạnh còn đặt thêm một đĩa điểm tâm. Động tác của hắn thập phần cẩn thận, không gây ra nhiều tiếng động.

“Hoàng thượng, người trong Huyết Phụng cung đã tỉnh”.

...

“Mạn Phi Lạc” Cung Lệ Hoa vừa nhấp một ngụm trà thơm, vô thức thốt lên cái tên không có nhiều ấn tượng này.

“Hồi hoàng thượng, chính là nàng. Hơn nữa ‘bệnh nặng’ vừa mới tỉnh rồi. Dường như đã qua nguy hiểm”.

“Bệnh nặng” Bờ môi Cung Lệ Hoa nhếch một nụ cười lạnh. Hắn sao lại không biết Mạn Phi Lạc kia bị người kẻ đơn, hôn mê bất tỉnh ? Phải nói Mạn gia có thần y như vậy, muốn hấn nhúng tay vào bệnh tình của nàng, cũng thật ngại ngần đi.

“Hắn đi lúc nào?” Dám xem hoàng cung của hắn như tướng quân phủ sao, muốn ra hay vào đều được sao? Nếu không có lệnh hấn(CLH),hấn(C) có thể dễ dàng đến đi như vậy?.

Bệnh nặng? Nếu nàng muốn bệnh hấn liền để cho nàng bệnh đi. Cung Lệ Hoa hấn chưa bao giờ làm việc cho không đâu.

Lý Cửu tự nhiên biết ‘hấn’ mà hoàng thượng nói là ai.

Cẩn!

“Hoàng thượng, đã rời khỏi từ đêm hai hôm trước”.

Sắc mặt Cung Lệ Hoa lạnh xuống, ném cây bút lông sói thượng hạng vào trong góc (nơi này có đồ để như thùng rác á), giọng hấn không có bất cứ độ ấm nào.

“A Cửu, đến chỗ nàng đi”.

Lý Cửu tự biết hoàng thượng là đang tức giận, một chuyện nhỏ như vậy mà bao nhiêu lần đều không tra được người động thủ, như vậy là cỡ nào thất bại. Nhưng Ngự Hoa viên là nơi nào chứ? Hấn cũng đâu có phải là Tang Dục đâu...

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng Lý Cửu không dám lên tiếng nữa, cúi thấp đầu lui ra ngoài chuẩn bị...

....

Đã gần đến giờ Ngọ,tuyết lại vẫn rơi rất dày, không có một chút dấu hiệu nào muốn dừng lại. Gió lớn vẫn như cũ rít gào, để mặc thân hình nhỏ bé kia cô đơn.....

“Tiểu thư, ngoài này tuyết lớn như vậy, người vào bên trong có được không?”

“...”

Không nhận được câu trả lời, Lục Y, Hồng Y tuy trong lòng đã sốt ruột muốn chết nhưng vẫn bất đắc dĩ lui xuống phía sau, từ xa trông chừng tiểu thư....

Nhưng tiểu thư rốt cuộc là có chỗ nào không đúng? Nàng vừa tỉnh dậy lại tựa như đã biến thành người khác:Khuôn mặt trầm tĩnh không một chút biểu cảm gì, hai mắt nhìn các nàng vừa xa lạ vừa mờ mịt.....đường như nhận ra lại đường như không quen biết.

Đã vậy một lời cũng chưa nói liền chạy ra bên ngoài, mặc cho tuyết đang rơi lớn, cũng mặc cho hai nàng mở miệng thế nào cũng không được...Nàng cứ đứng bất động như vậy, có một chút ngơ ngác, có chút mơ màng, lại xen lẫn bi thương, cô tịch...

Có lẽ nàng đang chìm trong thế giới của riêng mình chăng?

Đúng lúc hai người không biết phải làm sao thì từ bên ngoài đột nhiên có tiếng người gấp gấp hô : “ Lục cô cô, Hồng cô cô ...không tốt rồi... “

Phúc công công chính là đại thái giám tổng quản nội vụ bên trong Huyết Phượng cung, ngoài Hồng Y Lục Y, ở nơi này hấn chính là lớn nhất. Bình thường hấn cẩn thận lại hiểu lòng người, xử sự lại đúng mực, chưa bao giờ gấp gáp như bây giờ.

Từ xa còn chưa nhìn thấy người đã nghe liên tiếp hai tiếng ‘không tốt’ : “ Không tốt rồi, Lý công công cho người báo tin hoàng thượng phê duyệt xong tấu chương sẽ đến Huyết Phượng cung. Phải làm sao bây giờ ? “

Nương nương của hấn không tiện gặp người, hấn cũng không phải không biết đâu !

“ Cái gì ? “ Hai người Lục Y đồng thời giật mình hô lên. Nhưng Lục Y rất nhanh lấy lại bình tĩnh, nàng quay người nhìn về phía Mạn Châu, rồi mới mở lời phân phó .

“ Dẫn mọi người ra bên ngoài tiếp giá đi, nương mới vừa tỉnh lại không thể ra ngoài, các người hiểu chứ ? “

“ Được, ta đã biết, sẽ đi làm ngay... “ Mặc dù nàng đã có che dấu nhưng A Phúc vẫn nghe ra một tia lạnh lẽo quý dị. Nhưng hấn không có thời gian để nghĩ nhiều vậy, lập tức lui xuống phân phó cung nhân hành sự....

... ..

“ Hoàng thượng giá lâm “ Từ bên ngoài tiếng hô của thái giám lạnh lạnh vang lên, bên trong Huyết Phượng cung mọi người đồng loạt quỳ xuống,

“ Nô tì / nô tài khấu kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế... “

Giữa tiếng hô của một đoàn người quỳ trên mặt đất, Cung Lệ Hoa một thân hoàng bào cao quý, lạnh lùng bước ra khỏi long liễn. ...Mắt phượng hẹp dài tùy ý quét một lượt qua đám người, rồi.cái gì cũng không nói...

Hoàng thượng không lên tiếng, cung nhân bọn họ nào dám cử động. ... Lý Cửu vốn là người nhạy bén, hần liếc mắt một lượt đã hiểu ý hoàng thượng, hần chỉ cây phát trần trong tay vào Lục Y đang quỳ giữa đám người, lớn tiếng quát : “Lục cô cô, tại sao nương nương không ra ngoài tiếp giá ? “

Một lời này của Lý công công cơ hồ muốn làm hồng đầu của một đám người, trong lòng cung nhân Huyết Phượng cung thâm kêu xong rồi ! Bọn họ sớm biết nương nương không có mặt nơi này, vốn đã lo lắng muốn chết nay bị Lý Cửu không thương tiếc quát lớn ,có thể không sợ sao ? Sợ hãi a...

Nhưng lúc này Lục Y chính là trầm tĩnh không một chút sợ hãi : Hồi hoàng thượng, nương nương bệnh nặng mới vừa tỉnh lại, cơ thể suy nhược không thể ra ngoài tiếp giá, thỉnh hoàng thượng thứ tội “

Nàng là mong hoàng thượng biết tiểu thư bệnh nặng mà trở về Chính Kiện cung đi...

Lý Cửu một thân sắc không biết làm sao nhìn Cung Lệ Hoa.

Chỉ thấy hần cười cười “Vậy sao ? Trẫm còn tưởng trẫm không xứng được Nhị tiểu thư phủ Tướng quân tiếp đón đấy “

“Xin hoàng thượng bớt giận, nương nương tuyệt không có ý đó “Lục Y cắn răng đáp lại, tuy trong lòng thâm giận nhưng lời nói ra không một chút gợn sóng.

“Ừm...Vậy tốt. “

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Ta yêu chàng

Thật may, tuyết vẫn rơi,khắp nơi đều nhìn thấy màu trắng của tuyết trời đông, trắng xóa mờ mịt...Cũng giống như tâm nàng lúc này, lạnh giá, trống rỗng,ái gì cũng không rõ cái gì cũng không muốn nghĩ đến tiếp nhận bất cứ cái gì.

Nàng đã chết ! Nàng đã quyết muốn chết tại sao vẫn để cho nàng tỉnh lại, tại sao không để linh hồn nàng tan biến đi. Ông trời có phải hay không đang muốn thử giới hạn chịu đựng của nàng ? Đùa bỡn nàng rất vui về sao ?

Tất cả mọi thứ với nàng đều xa lạ, một chút liên hệ cũng không có,nàng đang bị cô lập giam hãm trong cái thân xác này, trong không gian này...

Chỉ có tuyết, những bông tuyết tinh khiết lạnh lẽo đang bay lượn trong không trung là không bao giờ khác đi, không thể nào thay đổi. Chúng theo từng cơn gió đông là tả rơi trên thân xác nhỏ bé của nàng, rơi trên mái tóc đen tuyền cùng khuôn mặt tái nhợt của nàng, cũng bao phủ khắp xung quanh nàng. ...Có phải hay không chỉ cần đứng ở nơi này, nàng có thể lạnh cóng mà chết đi, như thế thật tốt....Mạn Châu nàng lúc nào thì có những suy nghĩ hoang đường như vậy...

....

Nơi này là hậu viện của Huyết Phượng cung, mùa đông hoa viên hoang vắng xơ xác, gió tuyết được thể càng muốn bao quanh nữ tử bạch y. Mạn Phi Lạc đứng trong gió tuyết lại không gây cho người cảm giác giả tạo, quý dị nào, chỉ cảm thấy nàng với không gian như đang hòa vào làm một.

Nàng, không cảm thấy lạnh sao ?

Bỗng một cánh tay ngọc trắng ngần vươn lên đón lấy một bông tuyết lớn rồi nắm chặt lại, tuyết đông lạnh lẽo gặp một chút nhiệt độ liền tan ra thấm ướt tay nàng, đầu ngón tay vì quá dùng sức càng thêm trắng bệch trong suốt...Nàng đang nghĩ gì ?

Đứng ở xa Cung Lệ Hoa đã chú ý tới nàng. Mạn Phi Lạc vừa mới tuổi cập kê(15t) , khoác kiện bạch y mỏng manh phiêu phiêu, yếu ớt đứng trong tuyết, nàng quay lưng về phía mọi người, bóng lưng gầy gầy, mảnh mai, thẳng tắp nhưng không có một chút cứng nhắc nào, toàn thân trên dưới đều nhiễm một tầng bi thương...

Ba ngàn sợi tóc bay không một tia chói buộc tỏa dài ở sau lưng.

Trong tâm, một cảm giác quen thuộc như có như không!

...

“Tiểu thư hoàng thượng đến thăm người.” Lục Y ở bên tai Mạn Châu nói nhỏ.

Nhưng tiểu thư vẫn là không động, một bộ dáng thần thờ như cũ. Lục Y đã nghĩ bây giờ không có bất cứ thứ gì có thể làm cho nàng phản ứng lại nữa, dù chỉ là một chút thôi.

Mạn Châu như có như không cảm nhận có người đến gần nàng, rồi vai nàng chợt nặng, có thứ gì đó ảm áp và mềm mại bao phủ hoàn toàn thân hình lạnh băng của nàng, ngăn đi những bông tuyết tiếp tục rơi lên người nàng. Có cảm giác người hơi thở này dường như rất quen, nhưng nàng không quan tâm nữa...

Tiếng gió rít mạnh, chúng cắt qua da mặt nàng, tiếng tuyết rơi lộp bộp trên nền đá cùng nện vào lòng nàng khiến ý thức nàng mơ hồ, trong lòng xuất hiện một tia tiêu tan.

Tựa như lúc này thần chết có đến lấy đi linh hồn nàng một lần nữa nàng cũng có thể buông xuống tất cả...

Nhưng còn thứ gì để buông đây?

“Đứng như vậy rất vui sao?” Vào giây phút nàng sắp buông thả hơi sức cuối cùng thì một giọng nói từ phía sau vang lên đã chặn dứt.

Âm thanh ấy nói thế nào đây, giọng nam nhân, trầm thấp, có chút lãnh khốc, có chút bất mãn, có chút ngạc nhiên nhưng tuyệt nhiên không một tia tình cảm.

Lục Y Hồng Y nghe vậy hoảng hốt quỵ xuống: “Xin hoàng thượng không nên trách tội nương nương, người vừa tỉnh lại đã như vậy, không có ý mạo phạm, đã vậy canh giờ rồi...”

Cung Lệ Hoa không chút để ý đến lời hai người nói, hần rõ ràng nhìn ra được Mạn Phi Lạc kia sau khi hần dứt lời, thân hình nàng, động.

...

Thanh âm này... thanh âm này... quá quen thuộc... thân hình trong nháy mắt cứng ngắc rồi lại không khống chế được mà run rẩy. Mạn Châu mở to đôi mắt, cố tìm lại tiêu cự của chính mình... Nàng hoảng hốt quay người về phía sau, lại kinh hãi phát hiện trước mắt mình nam tử khoác hoàng bào, tuần lĩnh bức người, hần, đang nhìn nàng...

Tâm, run lên, giống như trở lại thời gian trước kia mỗi khi nàng quay đầu lại phía sau, nơi đó luôn sẽ có một người đợi nàng, theo sát nàng. Mạn Châu sợ hãi nâng bàn tay tái nhợt lên giữ chặt trái tim mình, cố gắng ngăn cản sự co thắt mãnh liệt như muốn nổ tung vô cùng đau đớn ở nơi đó. Lại khó khăn mở miệng hít từng ngụm khí lạnh buốt, nhắm chặt đôi mắt lại... nàng phải cố gắng bình tĩnh lại.

Khi bốn mắt chạm nhau, tâm Cung Lệ Hoa không hiểu rung lên, có chút gì đó âm ỉ đau đớn có gì đó như tưởng niệm cũng giống như không có gì cả. Cảm giác như vậy thoáng qua rất nhanh rồi biến mất, chỉ trong nháy mắt thôi nhưng Cung Lệ Hoa bắt được rõ ràng. Điều này làm lòng hần nổi lên hoài nghi, là do nữ nhân kia?

“A Lệ...” Cố gắng xoa dịu xúc động muốn chạy đến nhào vào lòng Cung Lệ Hoa, Mạn Châu vô thức thốt lên, thanh âm nàng nồng đậm đau thương, tiếc nuối cùng tê dại nhưng Cung Lệ Hoa nhận ra được trong giọng nói của nàng còn chứa một tia thỏa mãn, giống như một người trước khi chết đã thực hiện được tâm nguyện của mình vậy. Trong lòng vô cớ dâng lên một trận phiền chán...

“Còn đứng đấy làm gì?” Cung Lệ Hoa đang muốn bước về phía nàng thì đột nhiên thân hình Mạn Châu chấn động, vô lực ngã xuống.

Tâm đột nhiên cứng lại, hần không một chút do dự phi thân lên đón nàng vào lòng, lại phát hiện ra thân hình nàng một chút nhiệt độ cũng không có.

“A Cửu, truyền Dược Thù!” Mối hần mím lại, rồi không do dự kêu Lý Cửu.

“Dạ hoàng thượng.” Trong lòng Lý Cửu lúc này kinh hoàng không thôi, hần quả thật không ngờ nữ nhân kia sao lại thành ra cái dạng này, nàng thế nhưng mà táng mệnh ở nơi này thì....

“A Lệ, là chàng sao...” Tay nàng không còn sức, muốn vươn lên vuốt ve gương mặt hần nhưng vô lực, đành lần cuối nhìn hần thật sâu là được rồi.

“A Lệ, em hối hận rồi, em yêu chàng, em yêu chàng...”

“Không cần nói, ta đưa nàng vào trong.” Cung Lệ Hoa không để ý đến Mạn Phi Lạc này dám gọi thẳng tọc danh của mình giống như vốn dĩ là vậy, hần chỉ cất tiếng an ủi nàng như vậy.

“Không cần, em chỉ muốn nhìn chàng như vậy.” Mạn Châu nhìn hần cười, âm thanh nàng yếu ớt.

Động tác Cung Lệ Hoa cứng lại, hần đưa mắt nhìn vào mắt nàng: “Như vậy sẽ mất mạng.”

“A Lệ, trước khi chết còn được gặp lại chàng, em đã mãn nguyện rồi, thật mãn nguyện rồi” Mạn Châu cười khẽ, nắm chặt lấy hoàng bào của hần.

“A Lệ em yêu chàng, phải nhớ kỹ, không được quên, em... yêu chàng.”

Trong chốc lát Cung Lệ Hoa ngẩn ra.

Đến khi lấy lại ý thức , đột nhiên phát hiện bàn tay nắm áo mình thả ra, chậm rãi buông xuống. Hắn cúi đầu, đã thấy nàng nhắm nghiền hai mắt, trên đôi môi tái nhợt còn vương lại nụ cười mãn nguyện, giống như nàng đã thật ra đi.

“Tiểu thư...” Lục Y, Hồng Y đứng ở phía sau không nghe được gì nhưng thấy được cánh tay tiểu thư buông lỏng không nhịn được hô lên, khóe mắt ươn ướt.

“Vô dụng, còn không mau triệu Cẩn đi vào?” Cung Lệ Hoa lãnh lẽo bỏ lại một câu rồi nhanh chóng mang Mạn Châu vào bên trong tẩm phòng. Hắn không cần biết vì Mạn gia cũng được, vì nàng vô tội cũng được hay vì nàng buông tay trong lòng hắn cũng thế, tóm lại Mạn Phi Lạc không thể chết được, ít nhất không phải lúc này.

Lục Y Hồng Y nghe vậy bưng bình tĩnh, đồng thời phi thân nhanh chóng thoát ra khỏi hoàng cung.

Cuối cùng trước khi chết nàng cũng được gặp lại chàng, dù chỉ là mơ hay là ảo giác, cũng là được nhìn thấy chàng. Mạn Châu mỉm cười, mãn nguyện.

Bi Ngạn hoa, ở khắp nơi.

Đây là đâu, hoàng tuyền sao?

Không gian tối tăm, Mạn Châu bước đi không một tia ý thức... Nàng cứ đi như vậy, không biết là đi đâu cũng chẳng muốn dừng nữa !

“Châu?”

“Ài? ” Một âm thanh lãnh lẽo kinh người vang lên bên tai nàng , cuối cùng cũng có người xuất hiện, Mạn Châu quay đầu lại nhìn động quá nhanh làm cho nàng choáng váng.

Nhưng là nơi kia, không có người!

“Hừ, hỗn xược” Người này là nam nhân, hơn nữa còn rất chán ghét nàng. Nhưng tại sao, giọng hắn lãnh khốc làm cho tâm nàng đột nhiên dâng lên sợ hãi, đây là sợ hãi theo bản năng, nàng cũng không hiểu sao mình lại sợ như vậy.

Dường như biết nàng bất an,một giọng cười khê vang lên : “Thần! Đừng có dọa người ta như vậy chứ!”

“Phật Đà, nàng đáng bị như vậy?”

“Ha ha...Người a, cũng đừng quá cố chấp, đẩy người ta vào luân hồi đã bao nhiêu kiếp người rồi...Người không mệt sao, người xem Mạn Châu Sa Hoa bên sông Vong Xuyên đã bao lâu không có người chăm sóc..”

“Phật Đà, người rất rảnh rồi sao.” Thần mất kiên nhẫn đánh gãy lời nói của Phật Đà.

“A, ta có rảnh rồi sao? Ta xuống đây là muốn nhìn xem người giải quyết dứt khoát chuyện này như thế nào thôi.”

“ Hừ! Hồn Trạch đưa nàng đi, lần này không cần cho nàng uống canh”.

Hừ! Giải quyết dứt khoát sao? Vậy để cho hai người họ càng đau khổ gấp vạn lần trong kiếp luân hồi này đi, muốn làm trái lệnh của hắn, kết cục, rất thảm....

“Thuộc hạ tuân mệnh.”

Ngay khi Mạn Châu không dấu vết biến mất cạnh cầu Nại Hà, khung cảnh bốn phía tối tăm bỗng nhiên có ánh sáng, trên nền đất lát đá cẩm thạch trơn bóng, bên trên dựng lên một cái bàn nhỏ chế tạo từ hắc mộc ngàn năm, mặt bàn đã sớm đặt sẵn hai ly trà bạch ngọc vẫn còn đang tỏa khói nghi ngút. Có hai ‘người’ ngồi đối diện nhau ở trên đó.

“Thật là đáng thương a...” Người vừa lên tiếng da ngọc mảy mai, phấn điêu ngọc trác, tóc tết hai bên, đuôi tóc cài một đôi trâm hoa, quần áo màu vàng nhạt, bên trên có thêu một đóa hoa to, chính là hoa mặt trời. Dáng vẻ khả ái, đôi mắt hữu thần, toàn thân toát ra một cỗ khí tức lạnh lùng bất khả xâm phạm cao quý. Dáng vẻ này mười phần là một cái tiểu hài tử hết lần này đến lần khác lại chính là Phật Đà trong truyền thuyết.

Hắn hai tay ưu nhã nâng chung trà lên lắc đầu cảm thán.

Nam tử áo đen ngồi đối diện hắn không nói một câu,khí chất đậm mạc phảng phất như có như không, phong thần tuấn lãng, khí độ bất phàm, bên trong đôi mắt dễ dàng nhận thấy một loại khí tức ngạo nghễ sắc bén. Không hổ danh chúng nhân tôn xưng hắn là Thần, chỉ nghe được trong truyền thuyết. Đôi mắt sâu thẳm không rõ đáy lạnh lùng nhìn Phật Đà một dạng ‘sói đội lột cừu, giả nhân giả nghĩa’ toả ra từ khí lên tiếng : “Nếu người còn dám xen vào chuyện của ta...”

Bản thân Cung Lê Hoa trở nên lạnh lùng ít nói đi, nhưng hành động quyết đoán có chủ ý, mà tâm địa của hắn không tranh thủ tình cảm không vì tranh

đoạt để vị mà đổi huyênh đệ ruột thịt chém giết.

Kháng Gia để khi ấy liền ý thức được không ai ngoài hấn thích hợp làm tân đế kế vị thích hợp hơn được nữa, là đế vương không chỉ định yên hậu cung, triều chính, có già tâm còn phải có bản lĩnh bảo vệ con dân của mình.

Cung Lệ Hoa được chọn, một đường bồi dưỡng lên ngôi vị hoàng đế. Cho dù gian nan chịu bao nhiêu huấn luyện khổ cực, người ngăn cản ám sát nhưng hấn vẫn là thành công leo lên long ý.

Không vì cái gì cả.

Cung Lệ Hoa hấn tự khẳng định chỉ có ngôi cửu ngũ chí tôn mới có thể xứng với hấn.

=====

“Hoàng thượng?”

Nghe tiếng gọi khẽ của Lý Cửu, động tác trên tay Cung Lệ Hoa hơi khựng lại, sau đó hấn nhú mày lên tiếng: “Có chuyện gì?”

“Hoàng thượng, là Thục cô cô tới!”.

“Truyền.” Cung Lệ Hoa dừng bút, đứng dậy đi qua nhuyển tháp bên cửa sổ ngồi xuống.

“Nô tỳ tham kiến hoàng thượng.” Sau tiếng bước chân nhỏ nhẹ, trước mặt Cung Lệ Hoa xuất hiện một thân hình một nữ tử, theo sau nàng còn có hai cái cung nữ nhị đẳng bên cạnh Hoàng Thái hậu. Dễ dàng nhận ra Thục cô cô trong miệng Lý Cửu chính là người theo lệnh của Thái hậu mà tới.

“Có chuyện gì?” Ngữ khí Cung Lệ Hoa chậm rãi, thanh âm trầm thấp nhưng uy nghiêm lạnh lẽo làm cho người đối diện không rét mà run. Hai cung nữ đi theo Thục sa không dấu vết cúi thấp đầu, không dám đưa mắt xung quanh ngự thư phòng thăm dò cái gì.

Bên môi Thục Sa như có như không kéo lên, nàng cười nhẹ phúc thân một lần nữa với Cung Lệ Hoa: “Hồi hoàng thượng, Thái hậu đang cùng Dực vương gia nói chuyện, có chút nhớ hoàng thượng, cố ý vì hoàng thượng chuẩn bị một chén tổ yến, sai nô tỳ đến dâng lên hoàng thượng.” Nàng nói không biết vô tình hay cố ý nhấn mạnh hai chữ tổ yến này.

Cung Lệ Hoa nhìn bát ngọc còn đang nóng trên khay hai cung nữ phía sau Thục Sa cười lạnh: “Thái hậu có lòng, trăm tự nhiên không phụ lòng người. Đề qua bên đó đi...”

“Hồi hoàng thượng...” Cung Lệ Hoa vừa rút lời, một cung nữ phía sau đột nhiên ngẩng đầu, trong giọng nói có chút run rẩy, “Hồi .. hoàng thượng, tổ yến phải dùng khi nóng mới có lợi cho sức khỏe, thỉnh hoàng thượng, thỉnh hoàng thượng...”

Cung Lệ Hoa nhướng mày, nhưng còn chưa kịp nói ra lời trong miệng thì Lý Cửu vẫn ở bên ngoài này giờ đột nhiên xông vào, trên mặt là vô cùng hoảng hốt còn có chút gì như hoảng loạn. Vừa thấy Cung Lệ Hoa hấn vội quỳ xuống.

“Hoàng thượng, Tiểu Lã Tử báo, tình trạng Lạc quý phi nương nương vô cùng nguy hiểm, sợ là lần này không qua khỏi.”

“Cái gì?” Trong lòng Cung Lệ Hoa chấn động, quả thật là không ngờ Lý Cửu sẽ báo một tin như vậy.

“Một lũ phế vật.” Không hiểu sao lại tức giận như vậy. Cung Lệ Hoa không chút nào để ý người trong phòng, đi nhanh ra ngoài, “Đến Huyết Phụng cung.”

Cung Lệ Hoa vừa bước chân ra ngoài một luồng gió lạnh lẽo thổi tới, liền có thái giám tiến lên vì hấn khoác lên hoàng bào lớn, chuẩn bị kiệu...

Ngồi trên long liễn, Cung Lệ Hoa lạnh lùng nhếch bạc môi, mắt phượng nheo lại đầy nguy hiểm: “Sao? Không phải Cẩn cùng Dục Thủy đều đến sao? Thế nào lại nguy kịch?” Chuyện đến mức Tiểu Lã Tử phải đến thông báo thì bệnh của nữ nhân kia quá nguy kịch không còn gì phải nghi ngờ nữa. Nhưng nếu nàng tử vào lúc này...

Lý Cửu nghe ra tâm tình hoàng thượng không tốt, liền thức thời biết gì nói đó, cung kính trả lời: “Hồi hoàng thượng, Nô tài nghe nói, Lạc quý phi nàng là mất đi mục đích sống, quyết muốn chết, làm cách nào cũng không nuốt xuống một giọt thuốc. Hai người Dục Thủy vô phương cứu chữa.”

Sắc mặt Cung Lệ Hoa ngay lập tức trầm hấn xuống: “Không muốn sống, tốt cho một cái người không muốn sống....”

=====

“Thục cô cô, hoàng thượng đi rồi, này chúng ta làm sao trở về phục mệnh hoàng thái hậu...” Bên trong Ngự thư phòng, tiểu cung nữ lúc trước to gan dám ngắt lời Cung Lệ Hoa lên tiếng, giọng nói không che giấu khẩn trương cùng lo lắng.

Thục Sa nhìn phụng hướng hoàng thượng ly khai, lại quay đầu nhìn chén cháo tổ yến.

Nàng lại nhìn tiểu cung nữ ngu ngốc trước mặt, dường như nàng không biết cái mạng nhỏ của nàng vừa mới dạo từ quỷ môn quan trở về. Với tính cách thị huyết không chút nào che dấu của hoàng thượng, một câu nói khi nãy đủ để cho cửu tộc nàng ta chết mười lần còn chưa đủ. Bây giờ nàng ta còn tâm

tình mà lo cho chuyện của thái hậu.

Ánh mắt Thực Sa sắc bén, nhìn đến hai cung nữ kia toàn thân run rẩy, nàng nhìn hai người kia :

“Còn không mau thu dọn , mọi việc không phải có ta xử lí sao?”

Hai cung nữ nghe vậy trong lòng vô cùng vui mừng, phải biết Thực cô cô tuy là đại cung nữ bên người hoàng thái hậu nhưng những chuyện trong hậu cung cùng hạ nhân các nàng, có sức ảnh hưởng không phải là nhỏ. Nàng đã mở miệng như vậy, hai nàng tự nhiên không nghĩ nhiều liên tục thừa vâng rồi đi ra ngoài.

Thực Sa ở lại phía sau, quét mắt nhìn một lượt ngự thư phòng, sau đó mới bằng lòng đi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Uống được!

Quá nửa đêm, dọc theo hành lang dài kì lạ không có một bóng người, ánh nến heo hắt từ những chiếc lồng đèn cứ cháy mập mờ như vậy.... Không khí nặng nề nghiêm trọng cùng thể lương vô cùng quỷ dị.

Cách đó không xa là cửa sổ rộng mở, cuồng phong bên ngoài rít gào theo đó len lỏi vào từng góc nhỏ của tấm điện rộng lớn, những bông tuyết lạnh buốt nhọt nhọt cũng theo gió bay vào bên trong...

Canh hai,

Trong căn phòng tối tăm với tiếng cháy tí tách của âm lò...Lạc nhi không ngủ được. Lạc nhi đột nhiên rất nhớ mẫu thân, nàng muốn đến hậu viện nơi mẫu thân đang trị bệnh để gặp người. Phụ thân cùng đại ca lại đi đến biên quan nữa, Lạc nhi không muốn ở một mình, Lạc nhi rất sợ cô đơn, Lạc nhi sợ lạnh lắm..

Bước chân non nớt chạy thật nhanh qua cây cầu nổi bên ngoài với Sương Uyển nơi của mẫu thân nàng, mặc dù vô cùng sợ bóng đêm bủa vây xung quanh, cái lạnh cũng đã thấm vào từng tấc da thịt nàng từ lâu nhưng là đôi tai nhỏ xinh vẫn khẩn trương nghe ngóng xung quanh, đôi mắt hoa đào đen láy tập trung trong bóng đêm..

Hành lang mờ hồ vang lên tiếng bước chân, Lạc nhi chăm chú lắng nghe có phải hay không tiếng bước chân của mẫu thân cũng đang đi tìm nàng...

Tiếng bước chân tựa như dừng lại ở trước mắt, rồi biến mất....

Lạc nhi thở phào nhẹ nhõm, có lẽ không có ai phát hiện nàng lên ra ngoài gặp mẫu thân đâu, sẽ không có ai trách phạt nàng nữa, nàng chỉ đến xem xem mẫu thân một chút thôi.

Một bóng đen chớp nhoáng lướt qua đầu nàng làm tâm nàng như đứng lại. . .rồi rất nhiều rất nhiều cái bóng đen lần lượt theo đó phi thân qua. . .mà hướng chúng đến chính là nơi mẫu thân nàng đang yên giấc.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lạc nhi tự hỏi mình như vậy. Dù không biết có chuyện gì xảy ra nhưng nàng theo bản năng mà bước đi nhanh hơn và cẩn thận nhẹ nhàng hơn.

“Keng, keng...” Tiếng binh khí va chạm vào nhau thật chói tai, Lạc nhi chón ở một góc tối nhìn hết thấy mà trong lòng càng thêm lo lắng.

Trước mắt nàng hiện tại rất nhiều hắc y nhân đang giao chiến với binh lính thủ hộ Tướng quân phủ, mặc dù nàng chưa hiểu về võ công nhưng mắt thường cũng có thể thấy người tướng quân phủ đang thất thế.

Còn mẫu thân nàng đâu? Mẫu thân. . .

“Lạc nhi...” Bỗng âm thanh ôn nhu mà suy yếu vang lên sau lưng Lạc nhi, Lạc nhi nhận ra đó là giọng nói của mẫu thân nàng hằng đêm mong nhớ. Quả là kinh hỉ. . .

“Mẫu...” Còn chur kịp hô lên tiếng vui mừng, Lạc nhi đã bị người bịt mịt lại, hiện tại nàng phải giữ im lặng.

Đêm, đen như mực, một chút trăng sao chiếu sáng con đường phía trước cũng không có,

Hứa Uyển Sương nắm chặt tay nữ nhi Mạn Phi Lạc chạy thật nhanh về phía trước, nàng không hiểu tại sao nữ nhi lại xuất hiện ở nơi này nhưng dù thế nào thì cũng chỉ còn đường chạy trốn thôi, bọn chúng quá đông và lợi hại, với sức lực của hộ vệ tướng quân phủ e rằng hiện tại cũng đã không còn ai sống sót.

Không thể nào để Lạc nhi gặp nguy hiểm được, càng không thể để nàng rơi vào tay bọn chúng.

“Mẫu thân, đằng sau có tiếng ngựa đuổi theo...” Lạc nhi không hiểu tại sao mẫu thân lại dắt mình chạy trốn nhưng nàng hiểu hiện tại hai người đang gặp nguy hiểm, những người áo đen kia là người xấu, chắc chắn là như vậy, chúng nhân lúc phụ thân nàng không có ở đây đến mang mẫu thân đi. Nàng không muốn mẫu thân bị đưa đi, không thích một chút nào.

“Lạc nhi, Lạc nhi ngoan, mẫu thân hiện tại sẽ ra ngoài đuổi chúng đi, Lạc nhi ngoan ngồi nơi này đợi mẫu thân, có được không?”. Hứa Uyển Sương nhìn ánh lửa thấp thoáng nơi xa xa, trong lòng nóng như lửa đốt, có lẽ không thể nào đợi được đến lúc Mạn Hùng trở về nữa rồi, nàng không thể để chúng phát hiện ra Lạc nhi ở đây.

“Người nói cho Lạc nhi biết tại sao họ lại truy đuổi chúng ta vậy, phụ thân, phụ thân sẽ về kịp đón Lạc nhi chứ?” Lạc nhi ngược đôi mắt to tròn đen láy không một giọt nước mắt vì nguy hiểm, hỏi mẫu thân. Chỉ cần có phụ thân, không ai có thể thương tổn mẹ con nàng, không ai cả.

“Ngaoan, phụ thân chắc chắn sẽ về kịp đón Lạc nhi, đây là người xấu của triều đình, không được ra ngoài rõ chưa. Lạc nhi phải ngồi đây đợi mẫu thân quay trở lại.” Dứt lời, Hứa Uyển Sương dứt khoát quay đầu, chạy về hướng có ánh đèn đuốc.... Nàng quay lưng mang một phong thái quyết tuyệt mạnh mẽ, một chút thương tâm quyến luyến hay một giọt nước mắt lo sợ cũng không, chính tấm lưng thẳng tắp của nàng đã khắc ghi thật sâu vào trong đôi mắt Mạn Phi Lạc cho tới bây giờ.

Đêm, vẫn yên tĩnh như cũ, nhưng trong Tướng quân phủ lại tràn ngập máu tanh. Khắp nơi đều là đầu rơi máu chảy, thi thể người chất đống, Lạc nhi đợi không được mẫu thân, nàng phải quay về phủ tìm phụ thân nàng, phụ thân sẽ trở về nhất định là như vậy. Nhưng cảnh tượng nàng nhìn thấy lại là... lại là....

Màn trắng tung bay, tiếng khóc ai oán, càng vào sâu bên trong, trái tim Lạc nhi càng đau dữ dội, nơi đã từng rất vui vẻ nay đã bị một nỗi đau thương vô bờ bao phủ, đã không còn nẫu thân dịu dàng thương yêu nữa rồi, không thấy phụ thân cũng chẳng nhìn thấy ca ca, nàng không còn nhìn thấy ai nữa....chả còn ai trên thế giới này.

Ngày đó đêm đen dày đặc, vong hồn của ai đang khóc?

Hiện tại cũng là canh hai.

Cung Lệ Hoa một thân hoàng bào lạnh lẽo nhìn dung nhan tái nhợt không một chút sức sống của nữ nhân Mạn Phi Lạc kia.

Đôi mắt phượng hẹp dài không dấu vết đào qua chén được đen xì còn đang bốc khói nghi ngút trên tay mình. Không có mực đích sống sao ? Nụ cười ! Mạng này của Mạn Phi Lạc hẳn muốn, dù diêm vương muốn lấy đi đều là không có khả năng.

Đưa chén được lên môi, một ngụm được tràn ngập khoang miệng hần, không một chút do dự Cung Lệ Hoa lập tức đưa đến miệng Mạn Phi Lạc.

Thế nhưng được vừa vào đến bên trong đôi môi tái nhợt của Mạn Phi Lạc lại không dấu vết tràn ra ngoài.

Nhìn chén thuốc trên tay đã muốn cạn, nhiệt độ trong mắt Cung Lệ Hoa giảm xuống âm vô cùng, lập tức hướng bên ngoài hô lớn :

“A Cửu, đem mười bát được như này lại đây ! “

“Dạ, hoàng thượng “ Lý Cửu ở bên ngoài vô cùng bất đắc dĩ, hần nhìn Lục Y Hồng Y cùng Dược Thùy và Cẩn ở bên cạnh mà thở dài, nhưng cũng chẳng thể làm gì hơn, dù còn một tia hi vọng cũng phải làm cho Mạn Phi Lạc này không được từ.

“ Chẳng phải ngươi nói ngươi yêu ta sao ? “ Cung Lệ Hoa thì thầm bên tai Mạn Phi Lạc, “ Ngươi nói, chết chính là để yêu ta sao ? Ta nói cho ngươi biết, hiện tại ta không cho ngươi rời bỏ, nếu ngươi bỏ ta mà đi, ta liền làm cho Tướng quân phủ xương trắng phơi đầy, tẩm máu linh cữu mẫu thân ngươi, làm cho các ngươi không bao giờ siêu sinh được. Ta sẽ bỏ rơi ngươi. “

Ở nơi tăm tối tuyệt vọng cùng cực, thanh âm trầm thấp vắng vắng quanh quẩn làm Mạn Châu mất hết phương hướng, là ai, là ai đang nói vậy, tại sao quen thuộc đến như vậy ? Đùng tàn nhẫn với ta như vậy, đừng đi, đừng đi.

Lại một ngày nữa qua đi, bóng đen thoáng chốc bao phủ toàn bộ đất nước này, tuyết đã có dấu hiệu ngót dần ngót dần rồi dừng hẳn, nhưng gió lại cứ rít gào mãi không tha.

Ngư Thụ Phòng, Cung Lệ Hoa ngồi trước thư án, tập trung phê duyệt tấu chương.

“Hoàng thượng?” Bên ngoài có tiếng gọi khê của Lý Cửu.

Nâng lên tầm mắt, thanh âm Cung Lệ Hoa vẫn trầm thấp lạnh lùng như cũ : “Vào đi!”.

Lý Cửu một thân y phục thái giám tổng quản Kiền Chính cung, không nhanh không chậm bẩm báo : “Hoàng thượng, Quý phi nương nương đã tiếp nhận uống thuốc, tình hình tương đối khả quan, có lẽ không lâu sau sẽ tỉnh lại!”.

“Đã biết, bên Thái hậu có động tĩnh gì không?” Buồng cây bút lỏng trên tay, đôi mắt Cung Lệ Hoa đột nhiên bén nhọn nguy hiểm hơn bao giờ hết.

“Hoàng thượng, nghe nói Thái hậu có phái người đến hỏi thăm tình hình của Quý phi nương nương. Nhưng cũng chỉ đơn thuần là hỏi thăm thôi, không thấy có động tĩnh gì bất thường.”

“Được rồi, vậy người lui ra đi, chú ý một chút hướng đi của bọn họ, có động tĩnh lập tức báo lên.”

“...”

Huyết phượng cung,

Trên chiếc giường lớn trong tẩm phòng, màn gió bay bay, Mạn Phi Lạc an tĩnh nằm trên, rồi bỗng nhiên không một tiếng động, đôi mi dài cong vút trên đôi mắt nhắm chặt khê...động..

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Lạc quý phi sống lại

Trong phòng thoang thoảng chút mùi thuốc.

Yết hầu từng trận khô nóng lại dất rất khó chịu, Mạn Châu nhíu mày mở ra phượng mâu mờ mịt.

Mạn Châu xoa xoa thái dương đau nhức, ngồi dậy. Nàng đang ở...trên giường.

Giường lớn chạm khắc hoa văn cổ đại, rồng bay phượng múa, màn sa mỏng manh buông lơi, trên bức bình phong họa đồ đăng phong thủy, bình cổ ngắn năm, xen lẫn trong không khí là mùi trầm hương thoảng qua....

Còn có bạch y trên người... tất cả đều là cổ đại, chuyện xảy ra hôm trước thực không phải là mơ, nàng là xuyên qua sao? Ở một thời không khác, nàng thực đã gặp A Lệ sao?

Nàng là một vong hồn nơi dị thế, linh hồn nàng ở đây, vậy linh hồn của thân xác này đi đâu rồi? Hiện tại nàng là Mạn Châu, hay vẫn là Mạn Phi Lạc đây?

Lau một lớp mồ hôi lạnh trên trán, nghĩ lại mọi thứ đã qua, Mạn Châu không khỏi bật cười. Suy nghĩ tất cả mọi chuyện đã xảy ra trước đây, quả nhiên là giấc mộng Nam Kha, hư hư thực thực.

A Lệ, nếu được gặp chàng ở nơi này, vậy Tiểu Châu sẽ dùng hết kiếp này của mình để bù đắp cho chàng.....

Đêm nay tuyết xem như đã tạm thời ngừng rơi rồi, nhiệt độ thực thấp. Dưới ánh nến khi ẩn khi hiện của đèn lồng lay động, trên hành lang cửu khúc Lục Y đang bưng một khay dược trên tay bước đến tẩm phòng.

Lục Y nhìn bát dược trên khay, thực sự có một chút bất đắc dĩ lóe lên trong lòng. Với một ám vệ luôn sống trong bóng tối mà nói để rất nhanh thích ứng với cuộc sống ngoài ánh sáng quả thực không rõ ràng. Nàng trước kia đối diện là cả ngày đánh đánh giết giết, hết mình liều chết bảo hộ chủ tử, nàng chỉ cần có một thân hình linh hoạt và ra tay chuẩn xác... Mà hiện tại, ngày ngày đều sống giữa âm mưu dương mưu, tinh thần đều căng như dây đàn, lúc nào cũng nghĩ phải đề phòng đám oanh oanh yến yến của hoàng đế đại nhân gây khó dễ cho tiểu thư các nàng, còn mệt hơn nhiều so với cuộc sống trước kia

a.

Lục Y nhìn về cuối con đường hành lang nhớ đến Nhị tiểu thư trước kia, nha đầu kia từ trước đều cười cười nói nói, lú lo khiến cả Tướng quân phù đều vì nàng mà tràn đầy sức sống, chỗ nào có nàng đều đầy ắp tiếng cười, nàng rất thích quần quýt bên phu nhân cùng Tướng quân, rất hay trêu đùa cùng Đại thiếu gia... Hiện tại tiểu thư đầu đầy bóng ma, cả ngày đều nghĩ sợ bóng tối và sợ lạnh. Lục Y thở dài. Đây cũng chỉ có thể trách số phận trêu người, một đêm chứng kiến cảnh thảm sát đẫm máu như vậy, đừng nói tiểu thư, ngay đến nàng đều cảm thấy ớn lạnh.

Tướng quân từng chỉ rõ cho nàng, nơi hoàng thành này, ngoài Tướng quân phù thì còn duy nhất Hoàng thượng có thể mang lại an toàn cho tiểu thư. Nàng không hiểu vì cái gì tướng quân có thể tin tưởng hoàng đế trẻ tuổi này như vậy....

Nhưng nhìn cách đối xử của hắn với Mạn gia, với tiểu thư xem...

Bên ngoài tấm phòng có tiếng vang rất khẽ, Mạn Châu ngưng thần nghe được một vài nhịp tiếng bước chân, người tới là nữ, hơn nữ tu vì không kém. Thực không ngờ khi linh hồn nàng xuyên qua vậy mà giác quan vẫn nhạy bén như cũ.

Lục Y mang theo tâm trạng nặng nề bất an vào trong phòng, nhưng đến khi nhìn thấy toàn cảnh bên trong, Lục Y không nhận được mà lạnh toát sống lưng.

Giữa ánh đèn mờ lung, rèm giường nhẹ nhàng lay động nào đâu còn thấy bóng dáng nhỏ bé nằm trên giường lớn nữa, Lục Y run run nhìn về phía cửa sổ lớn trong phòng, nghi ngờ hỏi:

“Tiểu... Tiểu thư?” Lục Y từ trước đến nay đều được tướng quân khen ngợi là một người bình tĩnh, có một lần huấn luyện nàng cùng Cố Phong không cần thận rơi xuống dưới vách Hoàng sơn. Nàng và Cố Phong đều bị thương nặng, dưới hoàn cảnh tối tăm không gọi được người cứu trợ, không xác định được phương hướng, nguy hiểm trùng trùng khắp nơi, nàng vẫn trấn định phối hợp với đồng đội vừa chữa thương vừa tìm đường trở ra. Nhưng không hiểu sao lần này nhìn thấy Nhị tiểu thư nàng quen thuộc từ nhỏ, tâm Lục Y run run, có một cảm giác lạnh lẽo dọc sống lưng nàng, làm nàng hít thở không không, có chuyện gì xảy ra với tiểu thư vậy?

Mạn Châu không nằm trên giường nữa mà đi chân trần ngồi trên bệ cửa sổ lớn. Bạch y mỏng theo cuồng phong rít gào bay bay, ba nghìn sợi tóc xỏa tung tủa như... đêm tối vắng lặng đang bao phủ cũng không che giấu được phong thái tao nhã của nàng.

Mạn Châu biết Lục Y vào từ sớm, đột nhiên nghe thấy nàng ta lấp bắp kinh hãi mà khó hiểu. Nàng nghiêng người nhú mày nhìn lại, trong phượng mâu hiện lên một tia không kiên nhẫn: “Lục Y, người chính là Lục Y?”

Giây phút bốn mắt chạm nhau, thân thể Lục Y cứng đờ, đây là một đôi mắt như thế nào?

Phượng mâu hít lại thành một đường tỏa ra khí thế sắc bén thâm trầm làm người đối diện không dám nhìn thẳng, dưới hàng mi dài cong vút là đôi mắt sáng hữu thần, con ngươi hắc bạch phân minh dường như trải qua hết nhân gian âm lạnh, cũng nhìn thấu lòng nàng. Lục Y nhanh chóng cúi đầu không dám lên tiếng. Lần đầu tiên trong đời, Lục Y ý thức được cái gì là sợ hãi, sợ hãi người khác có thể nhìn thấu lòng mình.

Lục Y không lên tiếng làm Mạn Châu nhú mày càng chặt, nàng xoay người xuống khỏi bệ cửa sổ kia, chân trần bước đến gần. Tiểu thư càng đến gần thân thể Lục Y càng buộc chặt, một áp lực vô hình đè nặng lên người nàng làm nàng vô phương cử động. Ngay tại thời điểm Tiểu thư lướt qua người Lục Y, Lục Y đã có một loại suy nghĩ đáng sợ là có phải chăng tiểu thư bị...ma nhập hay không?

Mạn Châu nào biết suy nghĩ người trước mặt như thế nào? Nàng trực tiếp lướt qua Lục Y đến bên khay đựng thuốc vẫn còn bốc khói nghi ngút, không một chút do dự một hơi liền uống cạn. Vị thuốc đắng chát làm cô hống nàng khó chịu một chút, nhưng rất nhanh làm dịu đi sự khô rát nơi yếu hầu, lúc này nàng mới nhìn về phía nữ tử quỳ trên mặt đất nở nụ cười.

“Người có vẻ rất sợ hãi? Không giống người thường ngày chút nào?”

Nhớ lúc trước, mỗi khi Mạn Hùng hay A bệnh làm nàng mất hứng, hành động tri độn, nàng liền nghiêm khắc điều họ sang Thái Lan làm khổ sai một thời gian dài. Nàng vẫn luôn là như vậy, không đau đớn, không yếu đuối, khoong khoan dung!

Trăng tròn di chuyển về phía tây, những đám mây tùy ý trôi, đêm đen qua đi, bình minh từ từ lộ dạng..

Lúc này tại Quảng Dương cung.

Thái hậu nương nương sáng sớm đã ngồi trên giường lớn ở tẩm cung, gương mặt khó coi đến cực điểm, lạnh lùng trừng mắt nhìn tên thái giám bên cạnh, thật lâu mới mở miệng hỏi một câu: “Người nói, Lạc quý phi đã sống lại? Bình bình an an trong Huyết Phượng cung?”

“Hồi Thái Hậu, tin tức này là do Lục cô cô bên Huyết Phượng cung truyền ra, nàng còn bẩm báo tin này lên tận Kiển Chính cung phía Hoàng thượng, nô tài suy nghĩ thì không thể giả được.” Người nói chuyện chính là thiếp thân thái giám Hòa công công của thái hậu nương nương, cẩn thận từng li từng tí lời nói, hẳn hầu hạ thái hậu nương nương hơn hai mươi năm, đối với bản tính của nàng có thể lý giải được, thái hậu nương nương từ một lục phẩm phi tử bò lên đến ngôi vị hoàng hậu, có thể thấy được tâm cơ có bao nhiêu thâm hậu, bao nhiêu độc ác, đập lên bao nhiêu thì thể để bước lên địa vị cao hiện tại. Tuyệt không thể khinh thường.

“Cũng đúng, Hoàng thượng tốn nhiều tâm tư trên người nàng như vậy nếu nàng hiện tại chết đi thì còn gì thú vị nữa!” Đôi mắt Thái hậu nương nương nheo lại nguy hiểm.

“A Hòa, người sai người đem vài căn nhân sâm đến Huyết Phượng cung cho nàng đi, thay bản cung hỏi thăm tình hình của nàng kĩ một chút. Thuận tiện nói với vương gia có thời gian thì vào cung thăm bản cung!”

Hoàng thái hậu nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết khi nào trời đã sáng rõ hết thảy rồi, ngày hôm nay khẳng định sẽ là ngày náo nhiệt a.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Bị độc tỉnh rồi

Mùa đông Tây Lân quốc chưa bao giờ đẹp hơn hôm nay, thời gian tuyết rơi đã qua đi, cả đô thành Thịnh Kinh đều được bao phủ bởi một lớp tuyết trắng thuần khiết.

Bên ngoài cổng thành, dân chúng buồn qua bán lại, ngã tư đường tấp nập người đi, tiếng hô hào, tiếng cười đùa vui vẻ.... Canh giữ cổng thành là từng hàng thị vệ đứng nghiêm trang, khí thế bức người, lưng đứng thẳng tắp, ánh mắt trầm ổn, trong tay gậy gao nắm chặt trường thương loe loe hàn quang sắc bén.

Toàn bộ thể hiện cảnh quốc thái dân an không thể nghi ngờ.

Ngay cả nơi thâm cung đại điện cũng bởi vì tuyết ngừng rơi mà bừng lên không khí đón năm mới. Thế nhưng, cuộc sống vốn dĩ là như vậy, có người vui sẽ luôn tồn tại người buồn....

Phúc công công thờ dài, trong cung hầu hạ không biết bao nhiêu vị chủ tử, Hoàng Phúc hần chưa thấy vị nương nào như vị Lạc quý phi này, nàng vừa nhập cung thì liền tiếp gặp người gây khó dễ, hết độc rồi bệnh... làm thần kinh của lão già này lúc nào cũng phải căng thẳng, xuất cung về thăm nhà mà tâm tình đều không yên. Nhưng hết cách rồi, hiện tại lại thêm càng nhiều chuyện nữa...

Bước chân gấp gáp, Phúc công công từ bên ngoài vội vã đi vào, bên đường cung nhân nhìn thấy hần đều nhất tề hành lễ. Nhưng hần đâu còn tâm trí mà lo đến bọn họ chứ, hần vừa đi vào tiền viện Huyết Phượng cung liền như con ruồi bay loạn, cơ hồ đi một lượt khắp nơi, tìm mọi góc ngách cũng không nhìn thấy chủ tử nhà mình đâu.

Hần gấp đến độ mồ hôi tuôn đầy trán, người đâu rồi?

Chính trong thời điểm đang cuồng quýt không biết nên làm thế nào cho phải, Phúc công công vô ý vọt vào hậu viện, đây là nơi dẫn đến thâm cung của nương nương, đúng lúc bắt gặp nữ tử trên người mặc lục y đang cầm áo choàng lông cáo tuyết trên tay đi phía trước. Gần giống như tìm được đường sống trong chỗ chết, Phúc công công kinh hi mở to hai mắt, hô lớn: “Lục cô cô, nương nương hiện tại ở nơi nào.”

Lục Y một thân y phục xanh biếc, đây cũng là màu sắc nàng thích nhất, mái tóc đen mượt được búi lên bằng một cây trâm ngọc, trên khuôn mặt thanh tú của nàng nổi bật lên một đôi mắt thập phần bình tĩnh, nàng nghe thấy thanh âm luống cuống của Phúc công công thì chỉ nhàn nhàn liếc hần một cái rồi lại đi về phía trước.

Phúc công công chạm vào ánh mắt không cảm xúc của nàng thì cả người khó tránh không được tự nhiên, nhưng không còn cách nào khác đành một lần nữa gọi với theo bóng lưng của Lục Y: “Lục cô cô, ta có việc bẩm báo nương nương, hiện tại không thể chậm trễ.”

Kì lạ, Hoàng Phúc hần lần lộn trong thâm cung giết người không thấy máu này gần bốn mươi năm khi nào lại mất mặt như vậy!

Lục Y nghiêng người một lần nữa nhìn Phúc công công, trong lòng đã hiểu rõ được vài phần việc gấp trong lời hần nói, nhìn thấy hần còn khoa trương đưa tay lau mồ hôi trên trán thì không khỏi nhún mày.

“Nương nương đang ở phía sau hậu viện, hiện tại người đi theo ta.”

Phúc công công hiểu ý liền không một tiếng động đi theo sau Lục Y, dọc theo đường đi hần một lúc lại một lúc dâng lên kinh ngạc cùng khiếp sợ, bất quá bảy ngày không lui tới, nơi này lại thay đổi nhiều thứ làm hần chóng mặt như vậy. Không biết khi nào hoa viên trồng đầy hoa cỏ của Huyết Phượng cung bị người dọn dẹp, thay vào đó là từng tầng từng tầng Mai thụ đỏ rực, đúng vậy là mai thụ, này mấy trăm gốc mai này tuyệt không dưới mười năm tuổi thọ. Cả đường đi ngập tràn hoa mai cùng hương tuyệt, hương thơm thoang thoảng hòa cùng gió, quả thật không phải phẩm vật dưới nhân gian....

Trong lòng xoay chuyển ngàn vạn suy nghĩ, Phúc công công quyết định từ nay hành sự tất cả đều phải thận trọng, trong thâm cung này không biết còn bao nhiêu người thân tàng bất lộ, thời khắc đều có thể đem gông xiềng đến siết chết hần a...

Lại đi thêm một đoạn, Phúc công công mới thấy được một bóng dáng thấp thoáng giữa từng tầng hàn mai này.

Tâm không không chế được phát ra rung động mãnh liệt... Đây là một nữ tử như thế nào? Có lẽ danh xưng mỹ nhân đẹp nhất thiên hạ cũng không đủ để hình dung nàng, chỉ là nơi nàng có xuất hiện thì mọi vẻ đẹp khác đều sẽ trở nên ảm đạm.

Đúng vậy, nàng một thân y phục đỏ rực như máu, nằm giữa một rừng huyết mai làm cho hần cảm thấy giống như nàng cùng quang cảnh nơi đây hòa vào làm một, mái tóc đen dày mượt mà như suối được vấn lên một cách vô cùng đơn giản nhẹ nhàng, nàng không nhìn về phía hần mà nghiêng người nhìn rừng mai thụ trải dài ra xa tắp.

Lúc này, Lục Y đến bên cạnh nàng nói nhỏ một câu gì đó nàng mới miêng cưỡng quay đầu nhìn về phía Hoàng Phúc, đến khi nhìn rõ dung nhan đối phương, bị ánh mắt của nàng nhìn thấu thì Nội thị tổng quản Phúc công công kém chút nữa luống cuống quỹ xuống dập đầu xin cáo lui.

Kì thật dung mạo của nàng không phải vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành hay nhật nguyệt ảm đạm, chìm sa cá lặn gì, mà cái làm cho hần kinh sợ chính là loại khí chất không thể dùng lời nói nào diễn tả được tỏa ra từ trên người của nàng, cũng giống như đôi phượng mâu kia, tựa như một đầm nước sâu không đáy, thâm trầm mờ ảo, làm người không thể nào nắm bắt được nhưng lại không tránh được bị nàng hấp dẫn... Trong khoảnh khắc ấy, trong lòng Hoàng Phúc đột nhiên nảy ra một ý tưởng, quả thật nữ nhân như vậy mới xứng sánh vai cùng quân vương một nước...

“A Phúc, đến đây.” Thanh âm của nàng cũng giống như vẻ bề ngoài của nàng, đậm mạc xa cách, không chứa chấp một tia tình cảm nào, chỉ một câu nói Hoàng Phúc liền cảm thấy da đầu tê dại.

A Phúc, đã bao lâu rồi không có người dám gọi hần một tiếng như vậy, trong lòng một lần nữa cảm thấy sợ hãi, giống như chỉ cần cảm nhận được ánh mắt kia lướt qua người mình, hần lại có cảm giác bị đối phương nhìn thấu hết thấy tâm can...

“Nô tài tham kiến nương nương.” Đi đến trước nhuyển tháp, Phúc công công run run quỹ xuống hô.

Mà nữ tử trên nhuyển tháp kia không ai khác chính là Mạn Châu, hiện tại nàng đang mang thân phận Quý phi nương nương Tây Lãnh quốc Mạn Phi Lạc.

Lục Y cẩn thận đem áo lông cáo tuyết vừa mang ra đặt lên vai nàng, Mạn Châu chậm rãi mở ra phượng mâu ngồi dậy, “Ân, có chuyện gì?”

Theo động tác của nàng, mái tóc đen uốn lượn tung bay như thác nước đổ xuống bờ vai gầy, Nhưng Phúc công công dù có chết cũng nào dám ngắt đầu nhìn cảnh đẹp trước mắt, thanh âm hần có chút gấp gáp thưa:

“Hồi nương nương, là chuyện có liên quan đến việc ngày trước người bị hạ độc thủ, thuộc hạ vừa hồi cung thì được tin toàn bộ cung nhân phụ trách làm việc ở Ngự Hoa viên đều bị Lý công công bắt quỹ ở bên ngoài tùy nương nương xử lí, hiện tại đã có trên dưới hai trăm người đang quỹ ở ngoài...”

Mạn Châu nghiêng người liếc mắt nhìn lão thái giám một mực cẩn thận quỹ ở kia, thân nhiên nói: “Vậy rất liên quan đến ta?”

“Này...” Nghe xong một câu này, Phúc công công không khỏi sùng sốt, không nhìn được nghi hoặc nhìn về phía chủ tử mình.

Lại bắt gặp nương nương nhà mình đang được Lục cô cô mang giày vào chân, cuối cùng nàng cầm lên một chiếc dù đi ra bên ngoài.

Lục Y rất nhanh đi theo bước chân nàng, Hồng Y nhìn Phúc công công vẫn còn đang ngây ngốc không biết làm sao thì không nhìn được tiến lên nói nhỏ với hần: “Người mau đứng dậy đi theo nương nương đi, chuyện này mọi người đều đã biết từ sớm rồi, chỉ là nương nương tự có sắp xếp.”

Phúc công công bị lời nói của Hồng Y làm cho chấn động không thôi, hần sùng sốt một hồi nhưng nhìn ba người phía trước đã sắp khuất dạng hần vội vàng nhảy dựng lên đuổi theo.

Nhưng trong quá trình này hần không thể không suy nghĩ, vị Quý phi này có phải là bị độc làm cho thanh tỉnh rồi không, tại sao hần thấy nàng một chút nhút nhát sợ hãi cũng không có đây, nữ tử Mạn gia vẫn mang dòng máu Mạn gia mà.

Lục Y và Hồng Y mấy ngày này tiếp xúc nhiều với Mạn Châu nên những cảnh tượng như vậy thấy riết cũng thành quen, đặc biệt là Lục Y, từ buổi tối hôm trước tiểu thư tỉnh dậy, nàng liền nhận định tiểu thư thay đổi, tuy sự thay đổi quá lớn làm nàng không thể nhận ra nhưng nàng khẳng định đây chính là chủ tử mà nàng đã bảo hộ bên người từ khi còn bé, vậy thay đổi thì thế nào, nhìn tiểu thư như vậy nàng càng cảm thấy an tâm...

Hồng Y đi ngay bên cạnh Lục Y, nàng nhìn bóng lưng tiểu thư mà không khỏi thất thần, nhưng rất nhanh liền nổi lên một tầng hưng phấn, nàng rất muốn nhìn xem những người bên ngoài kia sẽ bị tiểu thư nhà mình chinh phục ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chiêu Nghi nương nương

Con đường từ tiền điện hoàng cung – Chính Kiền cung, nơi mà hoàng thượng cùng các đại thần vào triều nghị sự, đi qua một quảng trường lớn, tiếp đi qua Cung Vị Ương là tấm cung của hoàng đế, từ tấm cung vàng son lộng lẫy kia thông qua rất nhiều hoa viên, hành lang, sân lớn sân nhỏ mà xây dựng các hành cung khác của hậu cung phi tần...

Muốn đến cung Huyết Phượng của Quý phi nương nương càng cần phải đi qua Quảng Lạc viên. Quảng Lạc viên ở trong cung này chính là hoa viên có quy mô lớn nhất, chỉ kém Ngự Hoa viên của cả nội triều hoàng cung. Nói như vậy là vì Quảng Lạc Yên không chỉ rộng lớn về diện tích mà bên trong vườn hoa còn trồng đủ thứ kì hoa dị thảo, trang trí nội cảnh tốn không ít công phu, nơi này là do một tay tiên đế cho xây dựng, núi giả hòn non bộ, đình đài lầu các không ít, trên hồ nước nhỏ nổi tiếng nhất là khu nhà Thủy Tạ chỉ thuộc sở hữu của chủ tử nơi Huyết Phượng cung...

Người buồn cảnh nào cũng buồn, câu này quả đúng không sai chỗ nào, tính như hiện tại, bên ngoài hoa viên của Quảng Lạc viên đang có hơn hai trăm cung nhân đang quý chịu phạt vậy. Dù tuyết đã ngừng rơi nhưng trên nền đá cẩm thạch vẫn còn đọng lại một lớp dày, cái lạnh tê tái thấm qua y phục xuyên vào tâm can mỗi người, làm cho mỗi người ở đây đều run rẩy không thôi, dù cho ánh nắng mặt trời giữa trưa đã muốn lộ ra chiếu trên đầu bọn họ, nhưng sắc mặt ai nấy đều vẫn trắng bệch, bờ môi thâm tím vì lạnh giá....

Bọn họ vốn không biết nguyên nhân vì gì mà sáng sớm canh năm bị ngự lâm quân dẫn đến nơi này, nhưng hiện tại liền hiểu rồi.

Liệu tính mạng của bọn họ có bảo toàn được ngày hôm nay hay không, sự tình Mạn quý phi trúng độc động tĩnh lớn như vậy, bọn họ lại chưa từng tiếp xúc qua Quý phi nương nương, trong tâm càng phát ra lo lắng bất an... Dù sao Mạn quý phi là nữ nhi của Trần quốc tướng quân, Hoàng thượng đối với nàng cũng phải nhượng bộ ba phần, nếu nàng làm ra quyết định tổn mạng hết bọn họ ở đây, có khi hoàng thượng đều không nương nể một cái...

Vài canh giờ đã trôi qua vẫn chưa được diện kiến nương nương, đã có vài cung nữ làm trong Hoán Y cục không chịu được không khí căng thẳng mà khóc thút thít, tiếng khóc này rất nhanh làm cho bất an càng lan tràn trong đám người, sau đó càng ngày càng có nhiều tiếng khóc như thế cất lên...

“Các người đang làm cái gì? Im miệng cho ta.” Tang Dực mới trở về hai hôm trước liền được Cung Lệ Hoa giao cho nhiệm vụ áp tải những người này cho nữ nhân Mạn Phi Lạc xử lí, trong lòng đã có chút mất kiên nhẫn mà mấy cung nữ này còn thừa cơ làm loạn, thật đúng là không biết điều!

Hừ!

Nghe thấy Dực thống lĩnh dẫn ngự lâm quân kia nghiêm mặt quát một tiếng, vài cung nữ còn đang khóc kia lập tức bị làm cho kinh sợ im bật.... Nghe nói Dực thống lĩnh là thân tín của Hoàng thượng, luôn âm thầm bất định, đối với địch nhân tuyệt không nương tay, trong tay hắn không biết đã nhuộm máu tươi bao nhiêu người....

Tang Dực nghiêng người nhìn về phía đại môn Huyết Phượng cung cách đó không xa, âm thầm nhíu mày, vị Quý phi nương nương này rốt cục là có ý gì, người ngu đều hiểu đây là Hoàng thượng vì cấp cho nàng mặt mũi mà làm ra động tĩnh lớn như vậy, vậy nàng còn ở lì trong kia không ra...

“Tuệ Chiêu nghi nương nương giá lâm!” Đột nhiên thanh âm từ cầu cử khúc bên ngoài Quảng Lạc Yên tiếng hô lạnh lạnh của một vị thái giám, thông báo có quý nhân đến.

Ngụy Như Thanh, nàng đến nơi này làm gì?

Dứt lời không lâu, bên ngoài liền truyền đến từng trận tiếng bước chân, một nữ nhân xinh đẹp như hoa dẫn đầu một đoàn người tiến lại gần. Ngụy Như Thanh một thân hoa phục cung đình trắng tuyết cao quý được cung nhân từng bước hộ tống mà đến.

Tang Dực nhíu mày, mặc dù thực không tình nguyện nhưng hắn vẫn dẫn đầu ngự lâm quân đi đến trước mặt Ngụy Như Thanh khom người hành lễ, “Thuộc hạ tham kiến Chiêu nghi nương nương...”

“Dực thống lĩnh không cần đa lễ.” Ngụy Như Thanh cười nhẹ, dứt lời liền nghiêng người nhìn đoàn người đang quý kia nhỏ giọng hỏi, “Đây là có chuyện gì xảy ra vậy?”

Tần Lâm lúc này mới chạy lên bẩm báo nàng, “Hồi nương nương, này là Lý công công muốn đưa người đến thỉnh Quý phi nương nương xử trí, nhưng đợi vài cái canh giờ đều không thấy người đâu...”

“Nga, nguyên lai có chuyện như vậy, Dực thống lĩnh có hay không nên vào thỉnh với nương nương một tiếng?” Ngụy Như Thanh làm như kinh ngạc lớn hô lên, âm thanh phá lệ chói tai truyền vào tai mọi người...

“Không cần thiết!” Một thanh âm thản nhiên vọng lại.

Tang Dực vốn muốn nói với Ngụy Như Thanh một chút là hắn cho người vào bên trong thỉnh người đi ra tuyệt không ít lần, nhưng người bên trong nào để hắn vào trong mắt đâu... Lại đột nhiên bị giọng nói thông dong thản nhiên phía sau đánh gãy, ánh mắt không không chế được nhìn chăm chú vào hướng đó.

Ngụy Như Thanh ánh mắt chợt lóe, cũng chăm chú nhìn vào nữ tử thân phận đặc biệt kia đến cùng là như thế nào.

Mạn Châu một thân huyết y như máu khoác áo lông cáo tuyết chậm chậm cước bộ, chỉ là áo lông của nàng đương nhiên khác hẳn so với áo lông chồn mà Tuệ chiêu nghi đang mặc trên người, trên mặt áo lông không biết dùng phương pháp thêu gì hiện lên một con phượng hoàng lửa trông rất sống động,

dưới ánh mặt trời liền thấy kim sắc phượng hoàng chói mắt, lấp lánh ở trên người nàng. Nhưng dù thế nào đi nữa, điều làm người ta không bỏ qua được chính là khí chất đặc biệt trên người nàng. ...

Cước bộ nàng không nhanh không chậm, đi theo sau nàng chỉ có duy nhất hai thị nữ thân cận cùng nội thị tổng quản trong cung. Nhìn hai thị nữ thiếp thân đi theo nàng mang phong thái không tự tin không kiêu ngạo, trầm tĩnh ung dung, nhìn một chút cũng không có hình tượng của người nô bộc, vậy liền biết chủ tử của họ có bao nhiêu nội liễm. ...

Lục Y hiện tại vì Tiểu thư che dù giấy, không biết vì sao từ khi tiểu thư tỉnh lại, đặc biệt có sở thích mang theo dù bên người, đi lại đều không buông. ...

Mạn Châu đi đến cũng không hề liếc mắt nhìn đám cung nhân đang quỳ một cái, trực tiếp đi đến trước người Tang Dục, thản nhiên nhìn hắn, hỏi, “Người là Tang Dục?”

Tang Dục cả kinh, lúc này mới từ trong thất thần tỉnh lại, hắn giương mắt nhìn nữ tử trước mặt không nhận được thi lễ, “Thuộc hạ tham kiến quý phi nương nương.”

Lời vừa ra khỏi miệng, tất cả ngự lâm quân phía sau hắn đều nhất tề quỳ xuống, đến ngay cả đám cung nhân đang chịu phạt cũng biết người trước mặt chính là người nào, lập tức quay về phía Mạn Châu dập đầu, “Tham kiến Quý Phi nương nương.”

Nhìn từ bên ngoài quả thực có chút khoa trương, Ngụy Như Thanh nghe mọi người đồng thanh hô như vậy chỉ thấy vô cùng chói tai, ánh mắt không khỏi dừng trên người nàng nghiên cứu tìm tòi. ...

“Nguyên lai là Quý phi nương nương, thần thiếp Tuệ Chiêu nghi tham kiến nương nương, nương nương vạn phúc...” Ngụy Như Thanh lập tức thu liễm chính mình, cúi đầu hạ thấp thất lưng về phía Mạn Châu nhẹ nhàng nói.

Nhưng Mạn Châu cũng không hề liếc nhìn về phía nàng một cái, nàng mang theo Lục Y cùng Hồng Y, Hoàng Phúc đi đến nhuyễn tháp đã được cung nhân chuẩn bị từ trước ngồi xuống, cử chỉ của nàng mang theo sự tao nhã hoàn toàn khác với những tiểu thư khuê các, hậu duệ quý tộc, nhiều hơn chính là vài phần sáng khoái khí phách.

Nàng một tay chống đầu, một tay đặt trên nhuyễn tháp, thần sắc thập phần tự nhiên phảng phất như một đám người vẫn quỳ dưới đất kia không liên quan đến mình. Mạn Châu hiểu đám người đang đối nàng bất mãn, một lúc sau nàng mới nheo lại nửa con mắt, thản nhiên nhìn về phía Tang Dục, giọng điệu bình thản, “Tang Dục, người muốn thế nào.”

Trong lòng Tang Dục hiện tại đã nhiều hơn một phần cẩn thận, lúc này hắn nhìn lên nàng kia, nhất thời không nói nên lời. Không ngờ vị quý phi cao quý này đi ra ngoài cũng không có trang điểm chút nào, gương mặt nhẵn nhụi trơn bóng mịn màng, nổi bật lên một đôi phượng mâu thâm thúy khiến người khác phải đắm chìm, dung mạo nàng có chút non nớt của tiểu cô nương mười lăm tuổi, lại xen lẫn sự thành thục của người làm việc lớn trong thiên hạ....

Rất nhanh Tang Dục lần thứ hai thất thần..

Không nhận được câu trả lời, Mạn Châu nhíu mày, cuối cùng đưa phượng mâu dừng lại trên người nữ tử một thân tuyết trắng bên cạnh, “Còn người?”

Ngụy Như Thanh bị ánh mắt của Mạn Châu chiếu tới, trong lòng cả kinh, Mạn Phi Lạc này là như thế nào, ánh mắt tràn đầy uy nghiêm thâm trầm, so với Tả tướng phụ thân nàng còn làm nàng kính hãi hơn... Bỏ qua nghi hoặc trong lòng, nàng không khỏi một lần nữa phất thân vừa cười vừa nói:

“Thần thiếp Tuệ Chiêu Nghi, tên đầy đủ là Ngụy Như Thanh, ra mắt Quý phi nương nương...”

Thấy Tiểu thư nghi hoặc nhìn Ngụy Như Thanh, Lục Y không khỏi tiến lên phía trước nói nhỏ vào tai nàng.

“...”

“Người nói, nàng là vợ nhỏ của Hoàng thượng????” Không khí nháy mắt ngưng kết lại, ánh mắt của nàng nhìn Lục Y không sắc bén, nhưng lời này rơi vào tai Ngụy Như Thanh lại khiến nàng cảm thấy sợ hãi không rõ nguyên nhân.

Nàng thực không hiểu, nàng là vợ nhỏ của hoàng thượng, ả, có thể gọi là như vậy, thì có gì đặc biệt sao?

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Thông minh

Lúc Mạn Châu trở về hậu viện Huyết Phượng cung, cung nhân bên trong sớm đã chuẩn bị tốt dục phòng của nàng.

Trong hơi nước mịt mờ, thiếu nữ lẳng lặng nằm trong nước, da thịt nhẵn nhụi, mềm mại, bị hơi nước huân đến phấn hồng như đào mặt, khiến người ta nhìn muốn cắn một miếng.

Cần cổ tinh tế, bờ vai trắng nõn, cộng thêm những đường cong uốn lượn mê người, một giọt hơi nước ngưng kết trên cổ nàng sau đó chảy xuống nụ hoa non nớt kiều kiều kia, vòng eo mảnh khảnh, mái tóc đen nổi trong nước làm nền cho Mạn Châu trở nên như hoa sen chớm nở.

Mạn Châu nằm trong nước, không muốn để ý đến xung quanh nhưng từng câu từng chữ lúc trước cứ văng vẳng bên tai nàng, ‘thần thiếp’ ‘chiêu nghi’ ‘vợ nhỏ’...

Đúng vậy, A Lệ hiện tại đâu phải có duy nhất một mình nàng, hẳn là vương Tây Lân quốc, đứng đầu thiên hạ lẽ nào có thể vì một người gần như không quan hệ như nàng mà làm cái gì, tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần đại khái là chỉ cái này đi. Nàng hiểu, để vương vô tình, cũng cố hậu cung cũng đồng nghĩa với củng cố quyền lực. A Lệ mới lên ngôi không lâu, căn cơ chưa vững, ... Nhưng cho dù hiểu, trong lòng vẫn không tránh được khó chịu. ...

Hiện tại, nàng lại không thể chạy đến bên chàng được...

==

Mạn Châu một thân cảm váy huyết vân nằm nghiêng trên nhuyễn tháp, trên tay nàng cầm một quyển cổ thư, thờ ơ không để ý đến xung quanh, tay áo rộng thùng thình vì động tác lật sách của nàng mà khẽ rũ xuống, lộ ra cánh tay như tuyết trắng. Nàng lặng lẽ đọc sách giống như vạn vật trong thiên hạ đều không quan hệ đến nàng.

Hiện tại nàng đang nghiên cứu chính là lịch sử thế giới này, muốn hiểu hơn chính là thời cuộc Tây Lân quốc, tình cảnh của A Lệ, nàng muốn giúp hắn.

Lục Y cùng Hồng Y từ bên ngoài tiến vào trong phòng, nhìn thấy tiểu thư nhà mình đang nhập tâm cũng không dám lên tiếng, hai nàng đặt trà cụ và một chồng cổ thư khác lên tràng kỉ rồi đứng phía sau nàng.

Nhưng trong lòng Lục Y và Hồng Y không che giấu được bất an, trong lòng thấp thỏm không yên. Hồng Y nhớ lại tình cảnh lúc trước bên ngoài Quảng Lạc viên tới giờ vẫn cảm giác giống như mơ, mọi thứ trải qua mơ hồ làm nàng có chút nắm không rõ. Hoàng thượng phái người đến tùy tiểu thư xử lý chính là cấp mặt mũi tiểu thư, cũng là để cảnh cáo đám người hậu cung là tiểu thư trong cung chân chính là Quý phi nương nương cao quý, hoàng thượng hẳn rất dễ mất nên đừng có chạm vào nàng.

Nhưng tiểu thư một chút hứng trí cũng không có, nàng nghĩ hôm nay tiểu thư nhất định sẽ lập uy một phen, không nghĩ tới... tiểu thư hạ lệnh xuống xử phạt theo quân pháp là được, tùy Tang Dực kia dụng hình... Đây là... Hồng Y tự nhận tâm tư của nàng dùng trong cung cấm này không được tính là người thâm sâu mưu kế nhưng một số đạo lý này nàng vẫn hiểu được. Hành sự lần này của tiểu thư làm nàng không cách nào lý giải.

“Nghĩ cái gì?” Đang còn thất thần, hai người Hồng Y Lục Y đều bị lời nói của Mạn Châu làm cho giật mình, Lục Y nhìn nàng không nói gì, Hồng Y thì bất an mở miệng:

“Tiểu thư, việc ngày hôm nay, như vậy liền xong rồi?”

Mạn Châu nhướng mày nhìn cô nương một thân hồng y mảnh khảnh trước mặt, nàng thần nhiên nói: “Vậy người còn muốn như thế nào? Đánh người, giết người, lập uy...?”

Chung quy Mạn Châu luôn có một loại cảm kích, đã là người của nàng tuyệt không thể nghi ngờ quyết định của mình. Lục Y có nội liễm hơn một chút, nhưng Hồng Y này có vẻ quá non nớt rồi!

“Nô tì...” Hồng Y hoàn toàn cảm nhận được giọng điệu lạnh lẽo của tiểu thư, có chút không rõ, nhưng cũng không biết nói cái gì mới phải.

“Nô tì không dám...”

==

Lúc này tại Kiền Chính cung, Cung Lệ Hoa một thân long bào màu tím mềm mại, khoác áo choàng lông cáo màu đen sang quý khảm viền vàng, cánh tay đang nâng lên một viên quân cờ màu xanh phi thúy, nghe được những lời bẩm báo của Tang Dực thì nhất thời dừng lại động tác...

“Người nói, nàng không hành động gì?” Ngờ ngợ phần nhẹ nhàng thanh thản, hẳn đem quân cờ từ đặt trên bàn cờ bạch ngọc của mình.

Tang Dực không dám chậm trễ: “Nàng chỉ đến nói mấy câu liền rồi đi, nói dựa theo quân pháp trừng trị...”

Đôi mắt âm u như có thể cắn xé lòng người của Cung Lệ Hoa đột nhiên hiện lên ánh sáng yếu ớt: “Bất quá cũng có chút thông minh!” Dứt lời hắn cười như không cười hạ xuống bàn một quân cờ.

Nếu nàng phô trương thanh thế mà giễu võ dương oai không phải quá tầm thường rồi, khác gì đám nữ nhân hậu cung? Nàng cẩn thận tâm cơ như vậy, không phải rất thú vị sao.

==

“Bẩm báo, nguy cấp, năm mươi vạn đại quân Thương quốc đã áp sát chân tường thành Thủy Nguyệt ta.”

“Cái gì?” Trên Kim loạn điện Thủy Nguyệt quốc, các đại thần quỳ đầy đất nhìn nhau, mỗi người đều cố gắng tiêu hóa tin tức vừa nhận được.

Trên Long Ý, Thủy Nguyệt đế Hàn Tinh Phong không không chế được khiếp sợ, hét lớn : “Ba mươi vạn đại quân do Tổng tướng quân dẫn đi đều không ngăn cản được bọn chúng, đã áp xuống dưới chân cổng thành, trời muốn diệt Thủy Nguyệt ta...”

“....”

Đứng trên cổng thành nhìn thi thể nhuộm máu chất thành núi, tiếng thét thê lương tuyệt vọng của người dân Thủy Nguyệt bị quân Thương đuổi tận giết tuyệt, Hàn Ưu không không chế được nắm chặt nắm tay, con dân Thủy Nguyệt ta, trời muốn diệt Thủy Nguyệt ta...

Hàn Ưu là thập công chúa Thủy nguyệt quốc, nàng năm nay vừa tròn mười tám tuổi, hôm nay chính là ngày tổ chức lễ cấp kê của nàng. Hàn Ưu mặc một thân cung bào màu đỏ thắm, cô áo và tay áo thêu hoa văn tú lệ vô song, dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng chói mắt làm cho nàng đứng lên phá lệ ung dung đẹp đẽ, quý giá, so với các thiếu nữ làm lộ ra hoàn toàn khí độ cao quý của công chúa hoàng gia. Nàng đứng trên tường thành đầm máu mỉm cười trong suốt, nhìn mọi người phía dưới nàng đã hạ quyết định, Thủy Nguyệt quốc không còn nàng tồn tại trên đời này còn có ích gì?

“A Ưu?” Phía sau đột nhiên vang lên âm thanh gọi khẽ, Hàn Ưu quay người lại nhìn, thì ra là A Bệnh : “A Bệnh, nhà của chúng ta bị người ta phá rồi,ngươi đến tiễn ta một đoạn sao?”

Thiếu niên tên A Bệnh kia nhìn thần sắc ưu thương của tiểu cô nương trước mặt không nhìn được đau lòng, hần tiến lên cẩn thận nắm lấy bàn tay của nàng, “A Ưu, hôm nay là cấp kê của muội, ta có quà cho muội nha.”

Hàn Ưu nghe lời hần nhắm mắt lại, Cảm giác ngón tay thon dài của nam tử mềm mại chạm vào tóc mái mình, khẽ vén lên, thêm món đồ trong tay huynh ấy, mái tóc rũ trước trán được vén lên đỉnh đầu. Sau đó, nàng nghe thấy hần khẽ cười: “ A Ưu của ta cuối cùng cũng trưởng thành rồi!”

Hàn Ưu bàng hoàng, nàng biết đó chắc chắn là một chiếc lược ngà voi, lược ngà voi hần đã hứa tặng nàng vào lễ cấp kê. Nữ tử Thủy Nguyệt quốc trước tuổi cấp kê đều che tóc mái, ngày cấp kê, dùng lược vén mái lên mới coi là trưởng thành. Giờ tay chạm vào chân mình, lại nhìn nụ cười dịu dàng của thiếu niên trước mắt, Hàn Ưu không không chế được lệ nóng doanh trong, cuối cùng chui vào ngực thiếu niên :

“A Bệnh, có một câu từ rất lâu chưa nói với huynh, kì thực A Ưu thích huynh nhiều lắm.”

Hai mắt A Bệnh thâm trầm, hần đưa tay ôm A Ưu vào ngực, nhẹ nhàng nói với nàng, “Đúng vậy, A Bệnh cũng thực thích A Ưu, nên A Ưu phải sống thật tốt bên cạnh A Bệnh nhé!”

Ngước đôi mắt mơ hồ lên nhìn thiếu niên, Hàn Ưu càng thương tâm : “A Bệnh, Thủy Nguyệt bị diệt, ta ắt hẳn sẽ chết, đúng vậy, ta sẽ chết, không thể liên lụy người, người đi đi, ta là công chúa Thủy Nguyệt quốc, Thủy Nguyệt vong thì mạng ta cũng tận, người đi đi.. Ừm..”

Ôm ngang người thiếu nữ đã ngất xỉu trong lòng, A bệnh quay đầu nhìn tường thành đầm máu một lần cuối cùng liền mang người rời đi.

....

“Câu chuyện rất hay?” Mạn Châu không nhìn hai người quý trước nhuyển tháp, nàng thản nhiên nhìn cổ thư trong tay nói thản nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Quyết định vào cuộc

Hàn Ưu đứng trước nhuyển tháp của Mạn Châu, cẩn thận chú ý hết thấy thần sắc của nàng, rồi nàng chợt nhận ra cảm xúc thống hận đau khổ bao năm qua của nàng hoàn toàn không chút tác động đến nữ tử trước mặt. Hàn Ưu là công chúa, là thập công chúa của Thủy nguyệt quốc, Mạn Phi Lạc này thế nhưng không có một chút động tâm nào, phượng mẫu không một chút gợn sóng.

Hàn Ưu hiện tại thực nghi ngờ nhận định của bản thân, ở Quảng Lạc yên hóm qua nàng cũng là một trong hơn hai trăm cung nhân bị dùng phạt, đúng vậy, từ thập công chúa hoàng gia cao quý lưu lạc đến độ làm cung nhân hầu hạ người khác, nhận hết mọi tủ nhục khi dễ hành hạ... Nhưng vì an toàn của nàng A Bệnh không tiếc hi sinh bản thân hần, nàng nhất định phải sống, trong thâm tâm luôn luôn trào dâng mãnh liệt cảm giác phải xả thù rửa hận. Trong hoàng cung thâm sâu như đáy biển này ai có thể giúp đỡ nàng đây, không phải Hàn Ưu là người ham sống sợ chết, nàng không sợ chết, nhưng nếu phải chết nàng cũng muốn cái chết mình có ý nghĩa, ngày nào chưa trả được thù diệt tộc nàng thề không buông tay.

Chính là khi nàng quý trong đám người kia, tại nơi cao nhất Quảng lạc viên nàng nhìn thấy một thân trường bào đỏ thắm, nữ nhân này chính là Mạn Phi Lạc, nhìn nàng từng bước đi về phía Tang Dục, áp chế kiều ngạo của Ngụy Như Thanh, nhìn cả một hoa viên người người đối với nàng quý xuống cung kính khiếp sợ... Không hiểu sao trong lòng mình lại nảy sinh ra một loại tin tưởng như vậy. Một nữ nhân cao cao tại thượng này, nàng là Quý phi nương nương của Tây Lĩnh quốc, nữ nhi duy nhất của Trần quốc tướng quân năm ba mươi vạn hùng binh...

Chỉ cần nàng ta chịu giúp nàng một chút...

Ngày đó nàng nhìn thấy thủ cấp phụ hoàng tóc tai hỗn loạn, nhiễm đỏ máu tươi, người đã dùng tính mạng của người đổi lấy bình an cho con dân Thủy nguyệt quốc nhưng cuối cùng vẫn bị quân đội Thương quốc đuổi tận giết tuyệt. ... phụ hoàng đến chết đều không nhắm mắt. Ánh mắt Hàn Ưu lập tức đỏ lên, nước mắt đã từ từ rơi xuống, nhưng sống lưng nàng vẫn thẳng tắp như cũ.

Không thể trách Hàn Ưu không hiểu, nàng đâu biết Mạn Phi Lạc trước mặt hiện tại là ai.

Trên thực tế, ngay từ thời khắc Mạn Châu trùng sinh trùng sinh đến thế giới này nàng đã coi bản thân là người ngoài cuộc, nếu không phải ngày ấy có A Lệ, có lẽ nàng đã buông tay rồi. Nàng thờ ơ nhìn số phận con người trôi nổi trong hoàng cung sa hoa này, đem tất cả những thứ có thể tác động đến chính mình cự tuyệt. Hiện tại chưa có cơ hội gặp lại A Lệ, nàng sẽ an an bình bình ở lại nơi này, nàng muốn một ngày nàng là người sánh vai đứng cạnh hắn trên đỉnh núi cô đơn kia. ... Ngoài chuyện đó ra, nàng đã sớm quên thương tâm là gì rồi, làm sao có thể vì một vị khách qua đường mà phân tâm đây?

“Mạn Phi Lạc, ta biết ngươi không có lý do gì để giúp ta, nhưng ta có thể lấy danh dự của mình cam đoan với ngươi, nếu ta lấy lại địa vị Thủy Nguyệt quốc, ta sẽ đem toàn tâm toàn lực bảo hộ phía sau lưng của ngươi, hậu cung Tây Lân tuyệt không dám động ngươi nửa phần.” Hàn Ưu đột nhiên tiến lên một bước, không sợ hãi nhìn thẳng vào người Mạn Châu, mười lăm năm tranh đấu trong hậu cung Thủy Nguyệt cùng ba năm nay trôi nổi nhọc nhằn nơi hậu viện thấp hèn nhất Tây Lân, nàng sớm nhìn thấu tất cả nhân gian âm lạnh, đây là lần đầu tiên nàng này sinh tin tưởng kì vọng với một người xa lạ như vậy, nàng tuyệt không bỏ qua.

Mạn Châu chậm rãi lật một trang cổ thư, ánh mắt vẫn chuyên chú như trước, nàng thần nhiên lên tiếng, “ Là ai cho ngươi khẳng định, bản cung sẽ giúp ngươi?”

Ngữ khí của nàng không sắc bén, lại quá chậm, nhưng những lời này rơi vào tai Hàn Ưu lại khiến nàng cảm thấy sợ hãi không rõ nguyên nhân, không hiểu sao khi nghe được lời này trong lòng lại nổi lên một tia lo sợ.

“Mạn Phi Lạc...” Trong đôi mắt màu nâu hạnh đào của Hàn Ưu trôi nổi ánh sáng mãnh liệt, vội vàng hô “Chỉ cần ngươi giúp ta...”

Mạn Châu nhíu mày “Ba” một tiếng gấp lại cổ thư của mình, nàng nghiêng khuôn mặt tái nhợt nhìn Hàn Ưu, đáy mắt thâm sâu như biển, bình tĩnh không cảm xúc, ánh mắt này đánh gãy hết thấy những lời muốn nói của Hàn Ưu

“Ta nghĩ ngươi tìm nhầm người rồi!” Một chút kiên nhẫn cuối cùng của nàng đã bị nữ nhân này lấy sạch.

Lục Y ở bên ngoài nghe thấy động tĩnh liền từ ngoài cửa đi vào, cũng không liếc mắt nhìn nữ nhân kia một cái trực tiếp đi đến trước người Mạn Châu, nhận cổ thư xếp lên tràng kỉ, lúc này mới hỏi : “Tiểu thư, hiện tại muốn dùng thiện sao?”

“Ân” Mạn Châu từ từ đứng thẳng người khỏi nhuyển thấp, dường như sẽ lập tức li khai nơi này.

Hàn Ưu sững sờ nhìn Mạn Châu xoay người, một bộ dáng bình tĩnh thông dong không để ý đến mình, giọng nói không lạnh không nóng của Mạn Châu lại có một sức mạnh khiến người ta tự ý thức được sẽ nâng cho một cơ hội đầu tiên, cũng là cơ hội cuối cùng nói ra sự thật, nếu lúc này không đưa ra một đáp án hợp lý thì dù nàng có đưa ra bao nhiêu quyền lợi cũng không lay động được nữ tử trước mắt nàng.

Hàn Ưu cắn răng một cái, không còn kiêu ngạo nữa mà chỉ lạnh lùng nói : “ Mạn Phi Lạc, ngươi chưa từng trải qua cảnh phụ thân phụ mẫu bị người chặt đầu treo trước mặt ngươi, ngươi chưa từng nhìn cảnh thân nhân của ngươi máu chảy thành sông, cũng chưa từng chứng kiến cổ hương của ngươi bị ngoại nhân tàn phá thiêu trụi, ngươi đều sẽ không hiểu cảm giác của ta.”

Mạn Châu đi đến cạnh cửa sổ sát đất, nhìn nàng ta, đôi mắt hạnh của Hàn Ưu không chút kiêng kỵ nhìn về phía nàng, đồng tử đỏ rực chứa đầy tang thương, bắt lục và hận thù. ...

“Không hiểu sao? Ngươi biết ta chưa từng trải qua những việc như vậy?” Mạn Châu nhớ đến thảm cảnh Mạn gia năm đó không khỏi thất thần, nhìn ra bầu trời đêm đen đặc phủ đầy bên ngoài, , nàng buông hàng lông mi thật dài, thần nhiên nói : “ Mọi chuyện xảy ra trên thế gian này đều không thể đổ lỗi cho ai cả, tất cả chỉ có thể dựa vào chính mình, dù cô đơn khổ nhọc đến muốn chết, thì ngươi vẫn phải kiên trì đến cùng”

Mạn Châu không cảm thấy Hàn Ưu đáng thương chút nào . Mọi chuyện đã xảy ra nếu không biết cách tiếp nhận rồi vượt lên thì cũng là người vô dụng.

Giống như không chú ý lời nói của nàng ta không nóng không lạnh nói, “Ngươi nên biết, lí do này chưa đủ?”

Hàn Ưu cứng người nhìn Mạn Châu một cách khó tin, cuối cùng nàng siết chặt nắm tay cắn răng nói ra : “Sở dĩ Cung Lệ Hoa dung nạp ta ở hậu cung Tây Lân này vì hẳn biết ta còn giữ Ngọc Tỷ truyền đời Thủy Nguyệt quốc, ta ở hậu cung Tây Lân quốc lăn lộn nhọc nhằn bao nhiêu, có lẽ hẳn đều hiểu, nhưng mục đích cuối cùng của hẳn chính là muốn thu tóm toàn bộ Thủy Nguyệt ta. Dã tâm thật lớn, haha, nhưng ta chưa bao giờ có ý định sẽ đưa cho hẳn, Thủy Nguyệt quốc là thiên hạ của Hân gia ta, ta tuyệt không nhượng bộ.” Khi nàng ra nói ra những chữ này, trong đôi mắt mỹ lệ ngoại trừ nước mắt chính là kiên quyết, có lẽ đây cũng là cốt khí hoàng tộc ẩn sâu vào xương tủy bao đời Thủy Nguyệt quốc.

Nàng không muốn tham gia vào cuộc tranh đấu giữa những thế lực của thời đại xa lạ này, nhưng nếu A Lệ có những tay vào chuyện này, thì có lẽ nàng nên tham gia một chút. A Lệ muốn thu tóm Thủy Nguyệt, vậy nàng liền lấy Thủy Nguyệt về cho hẳn.

Thế nhưng Mạn Châu vẫn lạnh nhạt quay người nhìn Hàn Ưu, đuôi váy của nàng rất dài, trải cả trên mặt đất một màu đỏ rực, phượng mầu nghiền ngẫm nhìn Hàn Ưu : “Cho nên ngươi muốn từng bước tiếp cận ta, làm cho ta giúp ngươi xây dựng thế lực, lại muốn thông qua ta mượn lực trợ giúp của ba mươi vạn đại quân Mạn gia, giúp ngươi giành lại quốc thổ?”

Hàn Ưu nhắm mắt hít một hơi thật sâu, nàng ta liếc mắt qua khuôn mặt không cảm xúc của Lục Y, lại nhìn về phía Mạn Châu, ngón tay từng chút siết

chặt : “Ta không trông cậy các người có thể hiện ngang giúp ta mang đại quân đến vây thành hay gì cả, trong tay ta có Ngọc tỷ, bao nhiêu năm nay ta cũng có một số ít nhân mạch riêng ở Thủy nguyệt, các lão thần cũng không ít người đang tìm kiếm ta... ta nghĩ sẽ nắm chắc phần thắng hơn nếu có thêm sự trợ giúp của Mạn gia người.”

“Ta muốn nhìn thấy ngọc tỷ.” Mạn Châu rất nhanh đưa ra quyết định, nàng không nghe Hàn Ưu nói cái gì nữa liền dẫn theo Lục Y rời đi.

Hàn Ưu đứng một mình trong điện, nhìn theo bóng lưng thẳng tắp đầy thần bí của người kia rồi đi, trong lòng đột nhiên bình tĩnh lại rất nhiều. A Bệnh! Ta nhất định sẽ không phụ lòng của huynh, không để những hi sinh của huynh bao lâu này trở thành vô ích, chờ ta!

Kỳ thực A Ưu cũng rất đáng thương, nàng có một tuổi thơ không kém Tiểu Châu nhà ta là bao, nhưng nàng lại đứng ở thế đối lập với A Lệ, nên cuối cùng sau khi trả được thù thì cũng tận mạng dưới kế hoạch của Tiểu Châu. Tiểu Châu nhà ta vì A Lệ ở kiếp này nên có thể nói là một ma đầu giết người không chớp mắt đó mn

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Gặp lại

Mạn Châu chậm rãi ăn xong bữa tối, nàng vừa từ trong hậu viện đến nơi này, nữ nhân tên Hàn Ưu kia đã sớm rời đi từ lâu. Đặt đĩa bạc xuống vành bát, nhận một tấm khăn ẩm từ tay Hồng Y chấm nhẹ khóe miệng, sau đó phát tay cho cung nhân thu dọn đồ xuống.

“Tiểu thư!” Lục Y bưng một khay trà nóng trên tay từ bên ngoài đi vào, gần một tháng nay tiếp xúc với một bộ dáng thay đổi này của tiểu thư, cả Lục Y cùng Hồng Y đều hiểu, sau khi dùng bữa uống trà, Tiểu thư mới trở về tẩm điện nghỉ ngơi. Nhưng cứ nghĩ đến việc xảy ra chiều hôm nay, tuy Lục Y không đoán được tâm tư tiểu thư nhưng quả thực chuyện liên quan đến đại sự quốc gia như vậy, có thể còn nguy hại đến tính mạng Mạn gia này nguy hiểm vạn phần.

Nhưng Mạn Châu có vẻ không để ý đến vẻ mặt rối rắm kia của nàng, nàng nâng chung trà lên, thổi qua một lớp sương mù lượn lờ. Trà của nàng là đặt biệt được ngâm bằng hoa mai sau hậu viện, lại được chất sương sớm đọng trên tuyết trung lên, hương thơm thoang thoảng mà thấm sâu, thanh nhã quần quýt....

“Lục Y, người cảm giác mọi chuyện đơn giản như vậy?” Mạn Châu cũng không ngẩng đầu nhìn nàng nhưng trong lòng Lục Y không hiểu sao nổi lên một chút bất an:

“Nô tỳ cảm thấy việc này quá liều mạng!” Lục Y cùng Hồng Y liếc nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Hồng Y lên tiếng.

Ánh mắt Mạn Châu nghe vậy chợt trầm đi, nếu những người quen thuộc nàng nhìn thấy nhất định hiểu tâm trạng nàng lúc này không tốt lắm... Mạn Châu dùng nắp ngọc của chung trà đưa đẩy những cánh hoa mai đang từ từ nở ra trong chung, lạnh lùng mở miệng, “Một công chúa mất nước, cùng một tên thái giám thân cô thế cô ẩn nấp trong hoàng cung của ngoại quốc, lại có gan ngang nhiên lôi kéo thế lực hậu cung như vậy, hơn nữa là thế lực hùng binh phía sau?”

Lục Y cùng Hồng Y nghe vậy thì sững sờ một hồi, đại não vận động, Lục Y lúc này mới hiểu được một chút dụng tâm của tiểu thư, “Ý của tiểu thư là vị công chúa này chỉ sợ không đơn giản?”

“Còn phải nói sao?” Hồng Y đột nhiên tiến lên phía trước, “Nàng ta chắc chắn mười phần muốn lợi dụng tiểu thư làm chuyện mờ ám!”

Lục Y lo lắng, nhìn sắc mặt vẫn bình thản tựa như không liên quan đến mình của tiểu thư, không khỏi đưa ra ý kiến, “Tiểu thư, có cần nô tỳ đi giải quyết...”

Mạn Châu cuối cùng nghe vậy mới chuyển một chút tầm mắt, nàng nhìn hai người được gọi là thiếp thân thị nữ của mình, không nhanh không chậm lên tiếng, “Đi tra một chút, xem bao nhiêu năm nay nàng ta làm cái gì.”

Hồng Y nhìn tiểu thư nhà mình đột nhiên nhếch miệng cười nhạt, chợt cảm thấy lạnh cả sống lưng, nói gì thì nói, tuy nàng biết tiểu thư nhà nàng từ khi bệnh tình liền thâm sâu không lường được nhưng dù sao vẫn là một tiểu cô nương mười năm tuổi ah, như thế nào lại lạnh lẽo như vậy....

=====

Dường như biết mùa xuân sắp đến, thời tiết gần đây phá lệ tốt đẹp, không những không khí đã tốt lên mà cảnh sắc trong cung cũng trở mã đẹp lắm!

“Khởi bẩm nương nương, từ Huyết Phượng cung này mà muốn đi Chính Kiền cung của Hoàng thượng đường gần nhất chính là xuyên qua Ngự Hoa viên, bên kia Ngự Hoa viên liền chính là chỗ Hoàng thượng.” Tâm tình Hoàng Phúc hôm nay đặc biệt tốt, đơn giản vì nương nương nhà hắn đã hoàn toàn khỏe mạnh, khí chất cũng rất tốt, cùng với các nơi trong hậu cung khác lũ lượt gửi vật phẩm đến hỏi thăm nha, ngay cả cung của Thái hậu cùng Hoàng thượng đều không thiếu. Thân là một thái giám tổng quản nội vụ, nhìn ngân khố nhỏ nhà mình cứ đầy dần dần, vui sướng là điều tất nhiên nha.

Hôm nay lại nghe được nương nương muốn đi nhìn Chính Kiền cung một chút, hẳn nhất thời cảm thấy Huyết Phượng cung kim sắc tràn đầy, tiền đồ rộng mở, cho nên không giấu diếm bất cứ điểm nào bảo đảm hết thảy.

Một lần kia tiếp xúc với chủ tử, hẳn liền biết chủ tử mình là phượng hoàng trên núi, (Lúc trước ông nào còn chê phiền ấy nhỉ) nhìn khí chất này xem, ngay cả Thái hậu còn trẻ cũng chưa dám sánh bằng nha, nhìn một chút dung mạo này xem, ở hậu cung này có thể coi là bậc nhất, da thịt mịn màng trắng nõn, tóc dài đen như mực, mày vẽ như xuân. . . Cô tình lại sở hữu một khí chất không người bì kịp. . . Trong lòng hết sức cảm thán, nhưng dù sao lẫn lộn trong hậu cung mấy chục năm, trên mặt Phúc công công đều che giấu rất tốt.

“A Phúc, người rất cao hứng?” A Phúc giật mình, nhìn thấy chủ tử nhàn nhạt nhìn qua mình lại nửa điểm khác thường cũng không có, nhiệt tình của hẳn lập tức bị dập tắt.

Hắn tự nhận mình che giấu tương đối tốt, thế nào có thể nhận ra nhanh vậy?

Lục Y nhìn bộ dạng Phúc công công quần bách, lại nhìn Hồng Y không có kị cười to, cuối cùng cũng nhếch miệng. Nhưng rất nhanh liền hướng bên ngoài hô lớn : “Người đến...”

Cung nữ bên ngoài rất nhanh đi vào tầm điện, Phúc công công lại thức thời cúi đầu lui ra. Cung nhân đem cấm bảo của Mạn Châu cưỡi xuống, cũng dựa theo thói quen của nương nương nhà mình nâng lên một cấm bảo đỏ như máu, trường bào trắng vô cùng hoa lệ khoác ở bên ngoài, mà cả kiện trường bào không biết dùng phương pháp thêu gì, lại thêu lên một con phượng hoàng vô cùng sống động, nhìn sơ qua giống y như thật, hơn nữa đi lại dưới ánh mặt trời liền có cảm giác linh động di chuyển, tôn quý chói mắt. . .

Phải nói là đôi mắt toàn hậu cung, cũng chỉ có thái hậu cùng hoàng hậu nương nương mới được phép mặc phượng bào! Nhưng cô tình, nương nương là chủ nhân Huyết Phượng cung đó, đám cung nữ không dám chậm trễ.

Mạn Châu tùy ý để Lục Y vén tóc giúp mình, trên tóc cũng không đeo nhiều trang sức hoa lệ, đơn giản cài một cây trâm phi thúy chạm khắc bạch mai. . .

Xong xuôi, nàng mới đứng dậy hướng ra bên ngoài, phương hướng nàng đi đến chính là Chính Kiền cung của bậc cửu ngũ chí tôn Tây Lân quốc. . .

Cung nữ hai bên đường nàng đi đều tự động rẽ sang hai bên hành đại lễ.

Đi ra đại môn của Huyết Phượng cung, lại đi vào Quảng Lạc viên, xuyên qua đình Thủy tạ, cuối cùng qua đường lớn Ngự Hoa viên chính là đến nơi rồi.

Kì thật, Huyết Phượng cung đối với hậu cung Tây Lân có một vị trí vô cùng đặc biệt, nơi này truyền đời bao bậc tiên đế đều dành riêng cho người mình yêu thương nhất. Chẳng những là nơi rộng lớn nhất, kiến trúc tinh tế nhất, cũng là nơi gần nhất với nơi của Hoàng thượng. Tuy Huyết Phượng cung mấy đời nay đều vô chủ, lần này hoàng thượng không tiếng động ban cho nữ nhân Mạn Phi Lạc, đây là bậc vinh sủng cỡ nào ah, ngay cả đương kim Thái hậu có lẽ cũng ghen tị đến đỏ mắt.

Mạn Châu không dẫn theo nhiều người, một Phúc công công đi ở phía trước, vừa đi vừa nói một chút biến cố gần đây ở hậu cung, Lục Y và tám cung nhân khác đi ở phía sau, thận trọng đi theo bước chân nàng.

Vừa đi qua mái cổng vòm thật lớn của Ngự Hoa viên, liền nhận ra bên trong có không ít người, thực chất mỗi người đều sẽ có nhiệm vụ của mình. Thái giám cung nữ trên đường nhìn thấy đoàn người của Mạn Châu đều nhanh chóng quỳ sụp xuống hành lễ. Không nói đến nàng một thân hơi thở cao quý, riêng nhìn phía sau nàng có mười người đi theo và y phục thêu phượng hoàng của nàng liền đoán được thân phận nàng. Đãi ngộ bậc này, ngoài vị ở Huyết Phượng cung thì còn ai vào đây ah.

Đương nhiên, Mạn Châu đâu phải người có khả năng sẽ quan tâm đến đám người đó, cước bộ dưới chân đều không dừng một chút.

“Nương nương, ngự hoa viên này là do mấy đời các tiên hoàng thiết kế, kì hoa dị thảo nhiều vô số kể. . .” Phúc công công từ đầu đến giờ đều nói không biết môi, nhiệt tình giới thiệu từng địa phương đi qua với chủ tử. . . Nhưng lúc này đột nhiên cảm thấy chủ tử dừng lại bước chân, hẳn nghi hoặc nhìn lại, lại bất giác nâng đầu chăm chú nhìn về một chỗ..

“A...” Hoàng Phúc không khỏi sùng sốt, kia, kia không phải Vũ Nguyên đến Tây Lân quốc, chủ nhân cửu ngũ chí tôn cao cao tại thượng của hoàng cung này sao?

“Nương nương?”

Phất tay ra hiệu cho mọi người lui ra xa, Mạn Châu liền đứng như vậy nhìn về địa phương kia. Nàng quả không sai, trước đó liền cảm nhận được hơi thở vô cùng quen thuộc đó, quả nhiên hẳn ở đây. Vốn muốn đi nhìn chỗ của hẳn một chút, không ngờ có thể nhìn như vậy, thật tốt. . .

Chỉ thấy trong lương đình xa xa, Cung Lệ Hoa một thân trường bào màu mực, chính là long bào cao quý của bậc đế vương, bên trên thêu một con Xích Long nằm mộng vô cùng chói mắt. Mạn Châu đứng cách hẳn không xa, nhưng hiện tại hẳn đang đưa lưng về phía nàng nên không biết, nhìn tám lưng thẳng tắp kia, trong lòng Mạn Châu càng an tĩnh đến lạ thường.

Hắn đứng ở trong đình, bên cạnh còn có hai người, một là nam nhân hôm trước nàng gặp trong Quảng Lạc viên, một là một tên thái giám, có vẻ như đều là thân tín đáng tin cậy.

Không hiểu vì sao, càng nhìn trong lòng Mạn Châu càng an bình, bất tri bất giác gọi lên một chút hai cánh môi, trong phượng mâu cũng bắt chợt lóe ra ánh sáng ôn hòa đến không ngờ được.

Làm cho Lục Y đứng đằng sau tràn đầy kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Trò chơi bắt đầu

Tuy hơi thở tiểu thư chỉ dao động trong nháy mắt liền ổn định lại nhưng Lục Y thân là ám vệ nhiều năm nên cảm nhận rất rõ. Cảm xúc này, không lẽ...

Chân mày nhíu một chút, có lẽ khi Tướng quân trở về nàng sẽ bẩm báo một chút...

Hoàng Phúc sống trong cung đã lâu, nhìn thần sắc của chủ tử liền mạng máng hiểu chút chuyện xảy ra. Tuy hẳn tiếp xúc với nàng chưa lâu, nàng tuyệt nhiên cũng không nguyện mở lòng nói cái gì với hạ nhân như hắn, nhưng hắn lại có chút thật lòng quý mến vị quý phi lạnh lùng trầm tĩnh này. Nếu hắn còn có thể sinh hài tử, chắc chắn cũng chạp tuổi nàng thôi.

Lúc này bất giác nàng nhìn Hoàng thượng từ xa, liền tiến lên vài bước nhẹ giọng hỏi :

“Nương nương có muốn đi qua không? Nô tài đi thông báo với hoàng thượng!”

“Qua làm gì?” Mạn Châu giống như vừa ở trong hồi ức tỉnh lại, nghe thấy Hoàng Phúc hỏi như vậy thì nhướng mày.

“Này...” Hoàng Phúc suy nghĩ một chút, cái này còn phải hắn giải thích?

“Nương nương có thể đến trò chuyện cùng hoàng thượng? Hoàng thượng từ khi xảy ra biến cố hai mươi năm trước, tĩnh lại liền trở nên trầm tĩnh vô cùng, nô tài cảm thấy hẳn là rất hợp với tính tình của hoàng thượng.”

“Không cần.” Mạn Châu giương lên khóe môi, nàng hôm nay đến mục đích chỉ muốn nhìn nơi của hắn một chút, về sau hai người không thiếu cơ hội gặp mặt.

== =

Bên trong lương đình, Cung Lệ Hoa đứng thẳng, đứng bên cạnh hắn không ai khác chính là Tang Dục cùng Lý Cửu.

Tang Dục thực chất là một cô nhi, phụ thân của hắn từng là kị binh của quân đội Tây Lĩnh mấy chục năm về trước, theo gót sắt của tiên đế dong dẫu trên chiến trường khắp nơi. Cuối cùng không tránh được thảm cảnh rơi đầu trốn xa trường. Hắn hiện tại có cơ hội làm chức vị thống lĩnh cấm vệ quân Hoàng thành cũng do một lần Cung Lệ Hoa xuất cung đi biên cương diễn tập thiết kỵ mới. Nhớ lúc đó, nửa đường gặp tập kích, cùng sóng vai đánh một trận với đương kim hoàng thượng đến bây giờ hắn vẫn cảm thấy rất thống khoái. Liền cứ như vậy được hoàng thượng một đường đề bạt trở về hoàng thành...

Một ngày ấy nếu không có Cung Lệ Hoa không biết hắn đã lưu lạc đến nơi nào rồi...

Cung Lệ Hoa không làm gì cả, chỉ chăm chú nhìn ra xa nghe Tang Dục cùng Lý Cửu bẩm báo những chuyện gần đây.

“Hoàng thượng, lần này Mạn Hùng dẫn 20 vạn quân hợp với quân đội trấn giữ Phù Tang thành, thành công đánh đuổi lũ quân ô hợp Mạn Di lui quân một trăm dặm, có lẽ đang trấn chỉnh lại quân đội muốn trở về Hoàng thành rồi.” Tang Dục lúc này cũng không quý, hắn chỉ khom người, nhưng giọng điệu cùng cử chỉ của hắn đều cung kính cẩn thận hết mức.

“Trở về?” Đôi mắt sâu thẳm của Cung Lệ Hoa phát ra âm trầm, “Thiên Tuyệt thì sao? Đã về chưa?”

“Hoàng thượng, Từ Ninh vương gia hiện tại hắn đã xuất phát trở về để đồ, không quá mấy ngày liền có thể trở về, bất quá... dường như Mạn Phi Tàn nhận nhiệm vụ hộ tống.”

“Hộ tống? Vậy hoàng cung hẳn là sắp náo nhiệt không ít.” Nền trời cao in vào cặp mắt của Cung Lệ Hoa, nhưng sắc trời trong đó lại không cùng bóng tối, giống như cất giấu những thứ không thể nói thành lời.

“Hoàng thượng” Lý Cửu trầm ngâm này giờ chú ý nghe Tang Dục nói chuyện, hiện tại đột nhiên ngắt lời hắn, giọng nói Lý Cửu có chút cao, hiển nhiên là âm vực quen thuộc của thái giám trong cung, “Phía Quý Phi nương nương kia, Trưởng công chúa, Thái hậu cùng một số nương nương đã bắt đầu để ý rồi.”

“Mạn Phi Lạc, tình hình nàng ta thế nào?” Đối với nữ nhân này Cung Lệ Hoa có chút ấn tượng, nghĩ vậy liền thần nhiên hỏi.

“Thực chất nàng với lời đồn nhút nhát vô năng nô tài cảm thấy hoàn toàn bất đồng, dựa theo tin tức điều tra cùng với biểu hiện của nương nương chỉ sợ là

trước đến giờ đều được Mạn tướng quân bao bọc quá kĩ.” Lý Cửu nghiêng ngẫm, dù sao hán đằm đương tổng quản nội vụ Chính Kiền cung, lại chuyện hậu cung hán đều trưởng quân bao năm nay, đương nhiên tình hình nắm rõ một chút.

“Đúng vậy hoàng thượng, ần tượng khi thuộc hạ gặp nương nương quả thực không nhỏ, nương nương cũng đều không có ý che giấu...”

“Ồ, như các người nói thì hậu cung của trẫm hán có kim ốc tàng kiều rồi!” Trong mắt xẹt qua một tia hứng thú, Cung Lệ Hoa giương lên khóe môi, nữ nhân ngu ngốc quá không tốt, yếu đuối vô năng càng vô dụng, “Nàng thông minh một chút thì trò chơi này chơi càng vui!”

Tang Dực cùng Lý Cửu nghe vậy liền liếc nhìn nhau, đều nhìn thấy trong mắt đối phương sự lạnh lẽo vô hạn.

“Ah, không phải nữ nhân kia đi tìm nàng sao, mọi chuyện như thế nào?” Đường như đột nhiên nhớ đến chi tiết này, Cung Lệ Hoa kéo bạc môi lên một độ cong xinh đẹp, nụ cười này ngược lại làm cho hai người đối diện cảm giác tà ác cực độ.

Trái tim Lý Cửu có chút rơi xuống, “Hoàng thượng, tên thế tử trúng độc đó hiện tại tính mạng khó giữ, Hàn Ưu kia dường như đã lâm vào đường cùng rồi mới đánh cuộc tìm đến quý phi nương nương, nhưng rốt cuộc bên trong nói câu chuyện gì nó tài còn chưa rõ ràng lắm!”

“Ah, không biết sao?” Cung Lệ Hoa nghiêng người nhìn Lý Cửu, một ánh mắt này làm cho Lý Cửu lập tức đổ mồ hôi lạnh, lần này hán thất trách ah.

“Hoàng thượng, người cảm thấy quý phi sẽ giúp nàng chứ? Dù sao Mạn tướng quân cũng sắp trở về đế đô.”

“Sẽ không?” Cung Lệ Hoa không rõ nguyên nhân thập phần khẳng định, nếu Mạn Phi Lạc quả thật giống như biểu hiện gần đây hán nhận thấy, trực giác của hán khẳng định nữ nhân này sẽ không làm chuyện ngu ngốc.

“Dù sao trò chơi cũng sắp mở màn, các người chú ý bên đó một chút, chỗ Thái hậu cùng Trường công chúa không nên lơ là. Từ giờ đến lúc Mạn Hùng trở về đừng để nàng ta xảy ra chuyện là được.”

Tang Dực ngẩn ra, lại một lần nữa liếc nhìn Lý Cửu, hai người đều đồng thời nghi ngờ, Hoàng thượng nói như vậy là muốn bảo hộ an toàn của quý phi?

“Đi thôi, mấy lão già kia hán chờ trẫm một thời gian rồi. Tang Dực người chú ý một chút những người đi làm nhiệm vụ kia, nếu hoàn thành lập tức trở về.” Sắc mặt Cung Lệ Hoa chìm trong nước lạnh, chậm rãi nhắc chân đi về phía trước, không nhìn cung nữ thái giám còn quỳ đầy đất một cái.

Lý Cửu nhìn Tang Dực gật đầu, rồi cũng nhanh chân đuổi theo bóng lưng của Cung Lệ Hoa...

== ==

Cung Lệ Hoa rời đi, Mạn Châu đứng phía sau vẫn bất động như cũ, đi về phía trước một chút hán là nơi của hán đi...

“Nương nương, hoàng thượng hán là muốn đi Ngự Thư Phòng xử lý chính sự, hiện tại nương nương có muốn đi Chính Kiền cung không ạ?” Lý Cửu tinh mắt nhìn thấy hoàng thượng đã đi xa, liền tiến lên hỏi.

Mạn Châu thu hồi tầm mắt, vân đạm phong khinh nói: “Không đi nữa, hiện tại liền trở về đi.”

== ==

Mạn Châu không nhanh không chậm, tiêu sái đi trên thềm đá, thế nhưng Ngự Hoa viên người qua người lại không ít, nhiều người đã nghe Quý phi nương nương đến gần liền tự mình tránh đường chỉ sợ mình sơ ý một chút liền quân pháp xử trí.

Nhưng hiển nhiên đó chỉ là đại đa số người nghĩ vậy, vẫn còn một bộ phận không biết chữ ‘chết’ viết như thế nào.

“A, đây không phải là Quý Phi nương nương sao?” Phía trước đột nhiên truyền đến tiếng nói.

Mạn Châu ánh mắt không động, vẫn tiếp tục đi về phía trước, tựa như những người kia đều là không khí.

“Nha, Quý phi nương nương chúng ta như thế nào lại không nghe tiếng vậy, không phải khỏi bệnh liền để lại di chứng chứ... Uổng công ta ngày ngày đều mong ngóng nương nương lành bệnh. Nay, đang thương quá nha...”

Mạn Châu dừng bước, Lục Y cảm nhận rõ ràng tiểu thư khó chịu nhíu mày, liền tiến lên phía trước nói nhỏ: “Tiểu thư, người bên kia là Liễu Tàn, Liễu Thiên Yên, nữ nhi Hầu gia Liễu Phàm Dương, Hầu gia quan hệ với Mạn gia từ trước đến nay đều bất hòa, tiểu thư cẩn thận chút.”

Cẩn thận? Mạn Châu nhíu mày, nàng khi nào biết hai chữ này viết như thế nào?.

Người tới lông mày dài như trắng rậm, lông mi cong vút, da thịt dưới ánh mặt trời càng óng ánh trong suốt, giờ tay nhắc chân tự nhiên tạo ra một cổ là lướt phong tình, mà lúc này đôi con ngươi hoa đào yêu mị trào phúng nhìn chằm chằm Mạn Châu.

Đương nhiên cái Mạn Châu chú ý không phải bộ dáng thiên kiều bá mị của Liễu Thiên Yên, Mạn Châu không tiếng động đi đến trước mặt Liễu Thiên Yên, ánh mắt mang theo khí thế sắc bén đảo qua y phục của nàng ta, thanh âm nàng bình thản như nước nhưng lại tạo ra một cảm giác ngạo nghễ nhìn từ trên cao xuống:

“Màu y phục của bản cung, khi nào thì đến lượt người sử dụng.”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Liễu Thiên Yên tuyệt vọng

Liễu Thiên Yên gặp một đạo sát khí lóe lên trong mắt Mạn Châu, trong lòng đột nhiên sợ tới mức không biết làm sao, Mạn Phi Lạc trong tiềm thức của nàng...không phải như thế này..

“Màu y phục của bản cung, khi nào thì đến lượt người sử dụng”..

Nhưng nàng ta đã được nuôi dưỡng quy củ đang hoàng, lại lẫn lộn trong cung không ít, tự nhiên không biểu lộ ra kinh hoàng của mình, nhìn qua vẫn trấn định đứng đó.

Mạn Châu càng bước về phía nàng ta, nàng ta lại càng cảm thấy tê dại da đầu, loại áp lực kìm nén làm nàng ta không thở nổi, cuối cùng không nhịn được thốt ra : “Ta dùng đồ gì lại cần người cho phép sao? Mạn Phi Lạc, ta nói cho người biết, nhóc con như ngươi sớm muộn gì ta...”

“Ba...” Trên mặt bỗng nhiên đau rát, là do Lục Y làm. Lục Y từ phía sau phi thân lên không khách khí tát một bạt tai, lực mạnh đến mức khiến cho Liễu Thiên Yên cực kì kinh ngạc, nàng không ngờ được nên làm gì có chuẩn bị, một tát này làm nàng văng ra xa lao đảo ngã thẳng vào hồ nước phía sau.

Không kịp hô một tiếng, cả mắt mũi miệng đều bị dòng nước lạnh lẽo tràn ngập cuốn vào.

Tây Lân quốc không gần biển, đa số dân chúng đều không được học bơi lội, càng là quý tộc trong kinh thành lại là tiểu thư khuê các, Liễu Thiên Yên thì nàng chưa bao giờ ở trong nước như thế này.

Càng giẫy giụa, cả cơ thể càng lạnh băng cứng đờ, hơn nữa nàng ta cảm nhận mình càng ngày càng hết sức. Liễu Thiên Yên cực kì hoảng sợ, lần đầu tiên trong đời nàng ta cảm giác thấy cái chết ở gần mình như thế.

“Cứu mạng...cứu...cứu...ta...” nàng ta giẫy dụa, tay dùng sức vờn người lên khỏi mặt nước cầu cứu người trên bờ.

Cung nữ thái giám đi theo người nàng ta còn chưa kịp phục hồi tinh thần, nghe thấy tiếng cứu mạng ở dưới hồ, lúc này mới như tỉnh mộng, tất cả huy động chạy ra cạnh bờ hồ, có thái giám biết bơi có ý định liêu mình nhảy xuống cứu chủ tử lên.

Liễu Thiên Yên một lần nữa vờn người ra khỏi mặt nước, nhìn thấy có người sắp nhảy xuống cứu mình thì cảm thấy có hi vọng, liêu mình giẫy dụa để nổi lên trên mặt nước một chút nữa...

Nhưng thái giám kia còn chưa kịp cõ giầy xong, một giọng nói đột ngột vang lên:

“Lục Y, nếu có người dám nhảy xuống cứu người, giết không tha.”

Lục Y nghe lệnh tiến lên phía trước, trong tay không biết khi nào xuất hiện một thanh trường kiếm lóe hàn quang sắc bén...dọa cho đám cung nhân bên kia toàn thân bất động.

“Nương nương tha mạng...” Bọn họ tuy muốn cứu chủ tử nhưng mạng nhỏ quan trọng, nhìn kiếm của Lục cô cô bên người Quý phi nương nương trong lòng liền run rẩy, không ai có dũng khí bước lên nữa, tất cả mọi người đồng loạt quỳ xuống cúi đầu không dám ho he một câu.

Mà Phúc công công cùng tám cung nữ theo sau Mạn Châu cũng đã quỳ xuống từ trước, cúi đầu thật sâu, cái gì cũng không nhìn thấy.

Liễu Thiên Yên lúc này đã uống rất nhiều nước, nàng ta tuyệt vọng nhìn nữ nhân chặn đi hi vọng đường sống kia, nàng có thể mơ hồ nhận ra nàng ta đang lạnh lùng đứng trên bờ nhìn mình ngáy một chìm xuống...

Nàng, nàng ta thật sự chết chìm ở đây hôm nay sao!

Nữ nhân này muốn giết nàng ngang nhiên như vậy????

Liễu Thiên Yên tuyệt vọng, tứ chi nàng ta sớm đã bị đông cứng lại nhiều lần cố hết sức ngoi lên lại chìm xuống, cơ thể cạn kiệt sức lực....

Cơ thể dần chìm vào trong nước, nàng ta đã cảm nhận được dòng nước lạnh lẽo tận xương kia đang bao trùm cả đỉnh đầu của nàng... Rồi bỗng nhiên, có một lực lượng rất mạnh kéo vạt áo nàng ta, túm nàng ta nhô ra khỏi mặt nước.

Không khí mới mẻ lập tức tràn vào trong yếu hèn, thông qua yếu hèn lại tràn vào tâm phách, Liễu Thiên Yên hít một hơi thật sâu, phổi nàng co giật đau đớn, nàng ta liêu mạng ho khan...

Khụ..Khụ...

Cũng may, nữ nhân này không có gan đó, Mạn Phi Lạc dù có to gan đến đâu cũng không ngu ngốc đụng đến mình.

Nàng ta vừa ho khan vừa phẫn nộ ngẩng đầu, nhìn người đang nắm vạt áo của mình chính là Mạn Phi Lạc. Nhìn thẳng vào đôi mắt như đầm sâu không thấy đáy kia, nàng ta đang định nói cái gì thì bỗng nhiên bị bàn tay ma quỷ kia ấn mạnh một cái, cả người lại bị chìm vào trong nước.

Liễu Thiên Yên đau khổ, lúc này dù có ngọc nài cũng hiểu, Mạn Phi Lạc muốn hành hạ mình, mà loại hành hạ này so với trực tiếp giết chết còn đau đớn hơn, mỗi khi được túm lên mặt nước nàng ta lại một lần nữ nhân kia sẽ buông tay, nhưng lại là một lần thất vọng.

Phế phổi đau đơn muốn chết, lại không thể nào bất tỉnh...

Lại một lần bị chìm vào trong nước nữa....

“Dừng lại...ta xin ngươi, cầu ngươi...” Trong một lần được kéo lên khỏi mặt nước, Liễu Thiên Yên không biết dùng sức lực ở đâu ra túm chặt lấy cánh tay Mạn Châu, hấp hối: “Quý phi tử, van cầu ngươi, van cầu ngươi tha ta...”

Mạn Châu nghe thấy thanh âm hấp hối không còn sức sống của nữ nhân trong tay mình, khẽ nâng mắt, “Ngươi cầu xin, nghĩ ta sẽ tha cho ngươi?” Thanh âm Mạn Châu trong trẻo nhẹ nhàng vang lên.

Mà thanh bình thân không một tia cảm xúc này lại tựa như tu la ma quỷ từ mười tám tầng địa ngục truyền vào tại Liễu Thiên Yên, nàng ta tuyệt vọng nhìn Mạn Châu, cuối cùng thả lỏng bàn tay mình ra.

Mạn Châu nhìn ánh mắt nữ nhân bắt đầu mất đi tiêu cự, đang muốn thả tay mặc nàng ta tự sinh tự diệt thì đằng sau đột nhiên có một thanh âm nữ tử vang lên:

“Nô tì khẩn xin Quý phi nương nương tha cho Liễu tần nương nương một mạng, Ân tình này Thục Sa sẽ mãi không quên.”

Giọng nói này bình tĩnh mềm mại, tựa như không bị một màn bạo ngược trước mắt mà dao động dù chỉ một chút. Mạn Châu hí lại ánh mắt, phượng mâu hiện lên tín hiệu nguy hiểm.

Lục Y ngẩng đưa mũi kiếm sắc bén chĩa thẳng vào người Thục Sa, tiểu thư đã giao nhiệm vụ, không cần biết người tới ta ai, nếu ngăn cản liền giết không tha.

Lúc này, Liễu Thiên Yên đã hấp hối, nàng ta không còn sức lực để mặc cho Mạn Châu nắm vạt áo mình. Xa xa nghe được thanh âm quen thuộc nhưng nàng ta không còn sức van xin người đó nữa, chỉ có thể thì thầm: “Thục cô cô...thục cô cô...cứu mạng...”

Thục Sa đứng đó, không để ý đến mũi kiếm trước mắt mà chỉ nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Mạn Châu, nhưng lại không nhận được bất kỳ phản hồi nào.

Cuối cùng nàng ta cùng ba người đi phía sau quỳ xuống dập đầu về phía bóng lưng của Mạn Châu, thanh âm bình thân không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh: “Quý phi nương nương, nô tỳ là cung nữ trưởng sự ở Quảng Dương cung của Thái hậu nương nương, nô tỳ không có lý do để nương nương thả người, nhưng vẫn cả gan nói một câu. Thời điểm hiện tại cũng sắp đến lễ mừng năm mới, động tĩnh các cung Hoàng thượng đều cực lực chú ý, kính mong nương nương hạ thủ lưu tình, năm nay cung yến hân Liễu tần sẽ hướng nương nương sẽ hướng nương nương bồi tội...”

Mạn Châu không hề quan tâm người sắp mất mạng ở trong tay, nàng hướng tầm mắt ra xa, dường như suy nghĩ đến cái gì, Mạn Châu đột nhiên đứng thẳng người dậy cũng đồng thời buông Liễu Thiên Yên trong tay ra.

Liễu Thiên Yên bị nàng vát trên mặt đất, thảm hại không chịu nổi, nàng ta run cầm cập, sắc mặt xanh tím, lục phủ ngũ tạng giống như bị người đảo lộn hết cả lên...

Lục Y nhìn Mạn Châu xoay người, liền nhanh tay thu kiếm chạy đến bên cạnh, dâng lên một khăn tay bằng gấm thượng hạng.

Mạn Châu không một tiếng động nhận lấy, lau lau bàn tay bị ướt của mình.

Mạn Châu thân nhiên xoay người, không cho người mới đến kia một ánh mắt, nhưng tại thời điểm nàng muốn mang người rời đi thì Liễu Thiên Yên không biết lấy sức lực ở đâu, nàng ta cắn răng nhìn theo bóng lưng Mạn Châu oán hận nói: “Mạn Phi Lạc, ngươi không sợ...không sợ...bị truyền đi à..?”

“Truyền đi?” Mạn Châu dừng lại bước chân, nhìn qua một lượt đám người một mực quỳ trên đất không dám ngẩng đầu, lạnh nhạt nói: “Có ai nhìn thấy gì không?”

Phúc công công đánh động đám cung nhân quỳ phía sau mình, một mực lắc đầu nói không nhìn thấy cái gì hết.

Mà cung nhân đi theo Liễu Thiên Yên đến đây, trong lòng vẫn còn sợ hãi hàn kiếm của Lục cô cô, cũng liều mạng lắc đầu.

Cuối cùng tầm mắt Mạn Châu dừng lại trên đầu bốn người vừa mới đến, dù cho có cúi đầu thật thấp Thục Sa vẫn bị ánh mắt thâm trầm sắc bén kia dọa cho trong lòng trấn kinh, nàng ta không ngừng đầu chỉ nghiêm túc nói : “Chúng nô tỳ hôm nay đều không nhìn thấy cái gì.”

Mạn Châu đưa khăn tay đã thấm ướt kia đưa cho Phúc công công, không nói thêm một lời liền chậm chậm rời đi.

Câu trả lời đã quá rõ, không có ai nhìn thấy, thì sao có thể truyền đi.

Liễu Thiên Yên tuyệt vọng nằm trên bờ hồ, nàng ta không còn sức lực để làm một hành động nhỏ nào nữa, cứ nằm ở đấy.

Cho đến khi một bàn tay ấm áp nâng nàng ta dậy, nàng ta mới mở ra đôi mắt hạnh, “Thì ra là Thục cô cô, ngày hôm nay là Liễu tần nọ cô cô.”

“Tần nương nương không cần khách khí, đây là bổn phận của nô tỳ” Thục Sa nhìn về phía đám cung nhân đi theo Liễu Thiên Yên vẫn còn sợ hãi quỳ trên mặt đất không dám đứng dậy, trong mắt lóe lên một tia nghiền ngẫm, “Tiện đây nô tỳ tiến nương nương một đoạn, một lát sẽ có thái y đến chẩn mạch giúp nương nương.”

Đáy mắt Liễu Thiên Yên nhìn qua Thục Sa, lại nhìn đám cung nữ thái giám đang quý, cuối cùng đành thở dài gật đầu, “Vậy làm phiền cô cô vậy...”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Ai mới là người đáng lo?

Từ khai quốc đến nay, quốc gia nào cũng vậy, Hậu cung một nước chưa bao giờ có một lúc bình tĩnh, thế nhưng dạo gần đây hậu cung Tây Lân bị bao trùm bởi một loại không khí bình tĩnh một cách quý dị. Là loại yên bình trước cơn bão sao?

Có lẽ là sau sự kiện Liễu tần nương nương đụng phải Quý phi nương nương ở Ngự Hoa viên đi.

== =

Ngọc Uyển các, trên chiếc giường lớn khắc lim chính là mỹ nhân là lướt nổi tiếng hậu cung, Liễu Thiên Yên.

Khuôn mặt Liễu Thiên Yên trắng bệch, nàng ta vốn có làn da trắng nõn hiện tại vì ngâm nước lạnh quá lâu mà hôn mê mơ màng nên càng phát ra yếu đuối, chộc cho người nhìn thấy chỉ muốn vì nàng ta bảo hộ thật tốt.

Ngoài nội phòng Ngọc Uyển các lúc này đã đứng không ít các vị phi tần hậu cung, vì nghe tin tức Liễu tần bị ‘rớt’ xuống nước mà chạy tới hỏi thăm.

Ngụy Như Thanh dẫn theo cung nữ thiếp thân của mình vừa bước vào Ngọc Uyển các liền nhìn thấy bóng dáng của Thục Sa, lên tiếng hỏi : “Thục cô cô, Liễu tần như thế nào rồi?”

“Chiêu nghi nương nương không cần quá lo lắng, Dược Thái y vừa mới đến, rất nhanh sẽ không có việc gì.”

“Vậy tốt.” Ngụy Như Thanh cũng chỉ hỏi thăm vài câu cho có lệ, rồi lập tức ngồi bên ngoài nội phòng cùng mấy vị phi tần đã đến từ trước. Nàng ta bất gặp Thiên quý nhân, Thục Chiêu dung, .. đã đến từ sớm.

“Thái hậu nương nương, Đại trưởng công chúa giá lâm...”

Một đạo tiếng thái giám thông báo vang lên, làm cho tất cả người trong Ngọc Uyển các chấn động, không ngờ động tĩnh hôm nay lại đến cả tai Thái hậu cùng Trưởng công chúa, Hậu cung mấy ngày này không thể yên ổn rồi.

Cung nhân cùng Phi tần bên trong đồng loạt quỳ xuống hô : “Tham kiến Thái hậu nương nương, Trưởng công chúa, Thái hậu nương nương, Trưởng công chúa vạn phúc...”

“Được rồi, đều đứng lên đi.” Một đạo thanh âm lạnh lùng vang lên trên đỉnh đầu mọi người, cùng một lúc có hai đạo bóng dáng nổi bật từ đại điện đi vào trong này.

Người vừa lên tiếng là Trưởng công chúa Cung La Y, nàng ta một thân hoa phục cung đình màu vàng nhạt, làn váy uốn lượn thướt tha, thắt lưng tơ lụa cùng màu. Mái tóc đen như mực được búi lên rất cầu kì, ở trên đó cài cài rất nhiều trâm vàng đẹp đẽ quý giá, khí chất lạnh lùng cao quý như lan, lại mang theo nét phong tình của người trưởng thành...

Bước qua cửa đại điện, Thái hậu nương nương một thân y bào phượng hoàng đi vào, không liếc nhìn những người quỳ trên đất một cái, bà ta đi vào ngồi trên ghế chủ vị, hai tròng mắt sắc bén như bó đuốc quét nhìn toàn bộ trong phòng, khí thế kinh người mở miệng : “Còn không mau bình thân.”

“Tạ hoàng hậu nương nương...”

Cung La Y mắt thấy không khí trong này căng thẳng đè nén, giọng nói không khỏi hòa hoãn xuống : “Nói nghe một chút xem Liễu tần làm sao mà rơi xuống nước, hiện tại như thế nào rồi.”

Trong đám phi tần kia có Ngụy Như Thanh là cháu ngoại Thái hậu, nàng ta là người biết quy củ, cung kính cúi người thưa : “Hồi Thái hậu, hồi Trường công chúa, thần thiếp nghe nói Liễu tần không cẩn thận rơi xuống nước liền vội vàng chạy đến đây, mọi người đều chưa rõ đến cùng là việc gì xảy ra.” Mấy cung phi phía sau nghe vậy đều riu rít phụ họa, một bộ dáng tất cả đều không liên hệ với mình.

Thái Hậu sắc mặt rất lạnh, trên mặt hiện tại đã bị che một tầng sương tức giận không nhỏ: “Như thế nào đang yên đang lành lại ngã xuống hồ, đã cho người bẩm báo hoàng thượng hay chưa?”

Nàng vừa dứt lời, Nội thị tổng quản Ngọc Uyển các Tần lâm liền đi ra quỳ xuống, cung kính thưa : “Bẩm Thái hậu nương nương, nô tài vừa phái người thưa lại với hoàng thượng.”

Cùng lúc đó, bên ngoài lần nữa vang lên thanh âm cao vút của thái giám vang lên : “Hoàng thượng giá lâm.”

Mọi người còn chưa kịp ổn định chỗ ngồi liền bị một đạo thanh âm này dọa có chút ngốc.

Cung Lệ Hoa đi vào phòng, tầm mắt đảo qua nhóm nữ nhân không mấy ấn tượng có mặt, cuối cùng nhìn về phía hai người một ngồi một đứng trên ghế chủ vị.

“Tham kiến Hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế..”

“Đứng lên đi.” Lời nói lãnh chìm u ám của Cung Lệ Hoa vang lên, thái giám cung nữ cùng mấy vị phi tần càng phát ra dè dặt, cẩn thận trả lời : “tạ ơn hoàng thượng.”

Đám người đứng lên thối lui qua một bên, để lại một khoảng trống rất rộng, Cung Lệ Hoa ngồi xuống ghế chủ vị bên cạnh Thái Hậu, đơn giản thảnh an một câu liền im lặng.

Vừa vào nội điện đã ngửi thấy mùi thảo dược nồng nặc, Cung Lệ Hoa nheo lại đôi mắt hẹp dài, hần cảm mép ly trà di lên đi xuống trên bàn, hiển nhiên trong lòng không mấy dễ chịu vì tin tức này.

Bên trong nội điện, Dược Thùy cau mày đặt đầu ngón tay lên mạch môn của Liễu Thiên Yên thăm dò, mạch đập rất yếu cơ hồ không thấy rõ, nhưng cũng may được kịp thời chữa trị, lại nhìn thấy vết thâm tím trên cổ Liễu Thiên Yên, trong đầu Dược Thùy lóe lên ý vị không rõ.

Thục Sa đứng bên cạnh trông chừng không nhịn được lên tiếng : “Dược thái y, Liễu tần tình hình như thế nào, Thái hậu cùng Hoàng thượng đang ở ngoài chờ kết quả đây!”

“Không nguy hiểm đến tính mạng, cũng may kịp thời mang về cứu chữa, nếu chỉ chìm trong nước một chút nữa thôi là Dược Thùy cũng vô pháp.” Dứt lời, Dược Thùy cảm lên bút lông viết xuống một phương thuốc, đưa qua cho thị nữ thiếp thân của Liễu Thiên Yên. Lúc này mới thu dọn đi ra ngoài nội phòng.

Bên ngoài, Thái hậu cau mày ngồi một bên, Hoàng thượng cùng Trường công chúa cũng không lên tiếng, loại không khí áp bức này làm người ta hít thở không thông.

Vừa nhìn thấy Dược Thùy đeo hòm gỗ đi ra, lúc này không khí mới hòa hoãn xuống một chút, phía sau nàng còn đi theo là Thục cô cô bên cạnh Thái Hậu.

Cung La Y nhìn thấy người không khỏi lạnh lùng chất vấn : “ Còn không mau bẩm báo tình hình lên .”

“Hồi Trường công chúa, Liễu tần nương nương xem như đã không còn gì nguy hại đến tính mạng, không quá vài canh giờ sau có thể sẽ tỉnh lại.” Dược Thùy thi lễ, không kiêu ngạo không siểm nịnh bẩm báo, “Tuy nhiên lần này ngâm trong nước quá lâu, sợ rằng sẽ mắc phong hàn không nhẹ..”

“Được rồi, người cho người kê đơn rồi lui xuống đi .” Thái Hậu nghe được tình hình thì nhú mày càng chặt, phiền chán phát phát tay.

Dược Thùy vâng lệnh mang theo hòm thuốc tùy thân lui xuống, lúc đi còn không quên ngẩng đầu đánh giá thần sắc của Hoàng thượng.

“Thục Sa, người lúc đó có mặt, kể ai gia nghe một chút chuyện xảy ra.”

Thục Sa nghe Thái Hậu nhắc tên cũng không vội, chậm rãi thưa : “Hồi Thái Hậu nương nương, nô tỳ chỉ là đi ngang qua, nhìn thấy Liễu tần liền hộ tống về Ngọc Uyển các, cũng không biết rốt cục nguyên nhân vì sao?”

Cung La Y liếc nhìn Cung Lệ Hoa, lại thấy hần đang nhắm mắt dưỡng thần, tựa như không để ý lắm đến việc này, lúc này nàng ta đánh giá Thục Sa, cũng không nói gì nữa, phát tay một cái liền có một cung nữ bị lôi vào. Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào cung nữ làm nàng ta hoảng sợ đến mức rút nước mắt, chỉ biết cúi đầu thật thấp, nói năng cũng lộn xộn:

“Nô tỳ Tô Nhi thỉnh an Thái hậu nương nương, Hoàng thượng vạn tuế, Trường công chúa vạn an, gặp qua các vị nương nương.”

“Được rồi, bớt đông dài đi, nói xem Liễu tần xảy ra chuyện gì mà rơi xuống nước, suýt chút nữa là mất mạng rồi.”

Tô Nhi nghe thấy ba từ ‘rơi xuống nước’ thì thân mình run rẩy kịch liệt, sau đó như nhớ đến cái gì, nàng ta liếc mắt nhìn xuống đầu : “Hồi trưởng công chúa, nô tỳ cái gì cũng không biết, Liễu tần nương nương... là... là không cẩn thận trượt chân rơi xuống nước... nhất thời không kịp cứu vớt... nên... nô tỳ cái gì cũng không nhìn thấy.”

Lại gọi thêm vài thái giám cung nữ tiến vào, tra hỏi một hồi cũng không nghe được thông tin gì.

Cung La Y sắc mặt không tốt, như thế nào mà hỏi ai cũng không biết thế, chẳng lẽ đang yên lành lại thực có thể rơi xuống hồ?

“Mẫu hậu, người xem...?” Cung La Y ngó sang Thái hậu, không biết làm thế nào.

Thái Hậu trầm mặc thôi ly trà nóng, vô tình liếc qua Cung Lệ Hoa, chờ xem một câu nói của hân định đoạt chuyện này thế nào?

“Nếu thực là Liễu tần vô tình rơi xuống hồ, vậy là do cung nhân hầu hạ không chu toàn rồi, mỗi người đi Tông nhân phủ lĩnh năm mươi trượng hình đi.”
Cung Lệ Hoa đứng lên, nhìn về phía Thái hậu, “Trẫm hiện tại hỏi cung, việc trấn an Liễu tần đành làm phiền Thái hậu vậy.”

Thái hậu trong lòng rơi lộp bộp hai tiếng, hai mắt xẹt qua một tia ám quang, lời nói của hoàng thượng này là có ý gì? Không muốn truy cứu việc này đến cùng sao?

Đáng tiếc, Cung Lệ Hoa làm việc chưa bao giờ nhìn sắc mặt của người khác, lập tức dẫn Lý Cửu cùng đoàn người khi đến ngồi trên long liễn rồi đi.

Thái Hậu vẫn ngồi trên chủ vị dõi theo bóng dáng rời đi của Hoàng đế, ánh mắt âm trầm, kiềm chế cảm xúc hỗn loạn dưới đáy lòng, cuối cùng đi vào trong nội thất nhìn nhìn Liễu Thiên Yên.

Mà không ai biết, trong nội phòng, Liễu Thiên Yên đã tỉnh lại từ lâu, nghe được một lời của Cung Lệ Hoa thì hai bàn tay giấu dưới chăn nắm chặt,

Hoàng thượng thế mà bỏ qua việc nàng suýt mất mạng đơn giản như vậy?

Đạo lý gì chứ?....

Bên ngoài, Cung Lệ Hoa nửa nằm nửa ngồi trên long liễn, đôi mắt híp lại ánh ra lệ quang âm trầm : “Nữ nhân vậy mà đủ can đảm.” Dứt lời còn giương nhẹ khóe môi.

Lý Cửu đi bên cạnh long liễn, một bộ dạng cung kính mười phần : “Hoàng thượng, việc này cứ bỏ qua dễ dàng như vậy sẽ dẫn đến rèm pha.”

“Rèm pha?” Cung Lệ Hoa lười biếng lặp lại, “Thì như thế nào? Người lo lắng cũng không phải là trẫm!”

Lý Cửu nghe vậy bưng tỉnh, đúng rồi, dù như thế nào thì người đáng lo nhất hẳn phải là vị trong Huyết Phượng cung kia mới đúng nha!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Bất An

Bước trên con đường lát đá bạch ngọc, Thái hậu vịn tay Hòa công công chậm rãi cước bộ, trên gương mặt được bảo trì thật tốt phẳng phất ý cười nhạt nhẽo.

“Mẫu hậu, vì sao người không vươn tay ra giúp Liễu Tần lần này?” Cung La Y nhú mày đi phía sau Ngụy Anh Từ, “Dù sao đằng sau Liễu Thiên yên còn có cả một phủ Hầu gia đó.”

“Đúng vậy, một nhà Hầu gia ở đằng sau, nhưng việc này cùng ai gia vô can.” Ngụy Anh Từ dừng chân, nhìn chăm chăm về một phương hướng, là Huyết Phượng cung, “Ai gia cùng Liễu Tần diễn một tuồng kịch mẫu tử tình thân, cho nàng ta một khách lệ lớn, lấy lại mặt mũi trước một đám phi tần, vậy còn không đủ?”

Hậu cung ấy mà, không phải chỗ cho người suy nghĩ nông cạn chơi trò chơi đầu, “Hon nữa...” Ngụy Anh Từ nghiêng người nhìn sườn mặt của nữ nhi, sắc bén nói, “hon nữa, người đừng quên phía sau nàng là mấy mươi vạn hùng binh... Hoàng thượng đã muốn bao che, ai gia còn chen một chân vào làm gì?”

Cung La Y trầm mặc, nhin không được mở miệng, “Mẫu hậu, người nói xem có cần đi thăm dò nữ nhân kia như thế nào hay không, nhi thần tổng cảm thấy nàng cũng không phải người dễ nắm trong tay.”

Trong lòng Ngụy Anh Từ đương nhiên hiểu ý nghĩa trong câu nói này của Cung La Y, vô ý liếc nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Thục Sa phía sau mình, rồi phát tay, “La Y, ngươi vừa trở về tạm thời đừng gây quá nhiều chú ý, chuyện này ai gia tự có tính toán.”

Trong lòng khẽ động, Cung La Y thức thời lắm, “Vây nhi thần không nói nhiều nữa, hiện tại liền hồi cung trước, Mẫu hậu trở về nghỉ sớm đi thôi.”

Nhìn theo bóng lưng ung dung của Cung La Y xa dần, Ngụy Anh Từ thu hồi tầm mắt, thờ dài rồi hồi Quảng Dương cung.

=====

Ngọc Uyển các,

Mất thấy các vị phi tần đều đã rời đi, bên trong hiện tại đều là người của Liễu Thiên Yên.

Thái giám cùng cung nữ nhìn nhau, không dám nhiều lời một câu, đều đồng loạt quỳ xuống xin tha mạng...

Liễu Thiên Yên nhìn một màn này, lại nhớ ra chính là mấy người này ở bên bờ hồ trợ mắt nhìn nàng bị Mạn Phi Lạc đâm chết, đôi môi tím ngắt run lên khe khẽ, đôi mắt hạnh đầy sắc nhọn như mũi tên độc bắn thẳng về phía bọn họ. Mặc dù nhìn nàng vẫn còn rất yếu ớt, thể nhưng đáng đáp dữ tợn đáng sợ làm đám người trong Ngọc Uyển các mềm nhũn cả người, dừng khí để nhường đầu lên giải thích cũng không dám. Bọn họ vẫn biết tính tình chủ tử mình khó chịu, lúc bên bờ hồ vì quá sợ hãi mà không nghĩ tới, bọn họ trợ mắt nhìn chủ tử gặp nạn, tuy thoát chết nhất thời nhưng lại chưa nghĩ về sau hứng chịu trừng phạt chủ tử thì phải làm thế nào?

“Một lũ phế vật!” Liễu Thiên Yên nghiêng răng nghiêng lợi nói, nàng hít một hơi thật sâu, cố gắng áp chế lửa giận trong lòng nói, “Hoàng thượng không phải nói các ngươi đi chịu năm mươi trượng sao, thế nào còn không lăn cho khuất mắt ta.”

Một đám cung nhân lập tức vàng da, lao đảo đi đến Tông nhân phủ, năm mươi trượng cũng được, nếu bọn họ chịu đựng được liền thoát một kiếp, còn hơn là trực tiếp bị một kiếm tiền mệnh.

Liễu Thiên Yên nhìn thị nữ thiếp thân của mình, người này theo nàng từ Hầu phủ đến đây, nàng ta cắn răng nói: “Ngươi mau lấy giấy bút đến đây, ta phải viết thư về cho phụ thân, Mạn Phi Lạc ngươi chờ đó cho ta...”

=====

Oán khí của Liễu Thiên Yên bay đầy trời, ảnh hưởng đến ai cũng tuyệt không ảnh hưởng đến tâm tình của Mạn Châu.

Cầm ngọc tỷ Thủy Nguyệt quốc trong tay, phượng mâu liền lóe một tia nghiêng ngả. Nghe nói ngọc tỷ này là do Thủy Nguyệt đế khai quốc đúc ra từ một khối Hòa Thi Bích ngọc, ngọc này trên đời vô cùng hiếm có, cho nên không thể làm giả được. Một khối này thế nhưng không ít người hao tổn tâm tư đâu!

Không quan tâm lắm giao ngọc tỷ cho Lục Y cất giữ, Mạn Châu đi vào trong tắm phòng...

Có thứ này, nàng sẽ nhanh gặp A Lệ một chút đi!

...

Hoa Bi Ngạn mệnh mông bát ngát, màu của máu, mê đắm, chết chóc, tuyệt vọng...

Mạn Châu một lần nữa nhìn biển hoa này, toàn thân đều không thoải mái, này làm cho nàng nhớ đến một nam nhân làm cho lòng nàng sinh ra sợ hãi run rẩy kia...

Đạp lên không gian trải đầy hoa Bi Ngạn, mỗi một bước đi dường như nàng có thể nghe thấy tiếng run rẩy của linh hồn, nghe nói hoa Bi Ngạn đại diện cho mỗi một người chết không muốn luân hồi...

Lần này, nàng lại bước đi vô định, cảm giác càng ngày càng tiến gần người bí ẩn đầy hơi thở chết chóc kia...

Đột nhiên Mạn Châu đi đến một không gian khác, không gian đen tối nồng nặc mùi hôi tanh khiến người kinh tởm, mùi máu tanh nồng nặc, cúi đầu, nàng thấy rõ mình đang đứng trên một mòm đá duy nhất ở chỗ này, mà từ chỗ nàng trải rộng ra vô vàn không gian đều là một biển xương cốt mệnh mông vô tận, nước đỏ chói như máu, xương cốt nát vụn, huyết nhục mơ hồ...

Tiếng kêu thảm thiết của vô số oan hồn, chân thật như thế, kinh người như thế, nàng nhận ra từng khuôn mặt trong biển máu kia, cũng có những cái xác nàng không nhớ nổi nữa, có người thân của nàng, có kẻ thù của nàng, có quan chức, có kẻ giàu, có người nghèo, có già có trẻ, còn có bản thân nàng.

Đột nhiên hàn khí dọc theo sống lưng thấm vào tê dại da đầu, Mạn Châu không biết nguy hiểm này từ đâu mà đến, cũng vô phương chống đỡ hơi thở hắc ám kia ngày một tiến gần đến mình.

Run run xoay người về phía sau, nhất thời sắc mặt Mạn Châu trắng bệch như tờ giấy.

“Như thế nào, Châu không nhớ bản vương?” Âm cuối hần kéo đặc biệt dài, nhẹ bằng, âm thanh vốn cực kì dễ nghe nhưng nhiễm một tầng băng sương,

thanh âm giống như con người hẳn, u mê sâu thẳm, giống như có một bàn tay quả tái nhợt lạnh lẽo đang âm thầm siết chặt càn cổ của người.

Mạn Châu nghe âm thanh như ma quỷ kia cả người đều run sợ.

Người này có gương mặt rất khó để hành dung, tóc đen dài xõa tung trên người, đôi mắt phượng giống nàng như đúc được tỉ mỉ khắc lên một đóa mạn đà la cánh kép nở đến tận thái dương, con ngươi ràn ngập một màu đen thuần khiết không có một tia ánh sáng, nhìn lâu dường như có thể hút hồn phách người ta vào ngục quỷ, trọn đời không được siêu sinh.

Nhìn người kia mà da trắng như trong suốt, đôi môi đỏ như màu, cả người đều toát ra tử khí nhếch miệng cười nói với chính mình, Mạc Châu hoảng sợ.

Kinh diễm động phách nhưng âm u kinh người, nhìn hẳn giống như địa ngục rộng lớn vô ngần, cô đơn lạnh giá, xương trắng phơi đầy...

Thần tựa hồ rất vừa lòng với sự cực độ sở hãi của Mạc Châu, hẳn dùng ngón tay không chút độ ấm nâng hàm dưới Mạc Châu, hơi thở địa ngục kia phả trên mặt nàng, “Tiểu Châu của bản vương, nhìn xem một chút, ai kia?”

Mạc Châu bị người tới nâng gương mặt lên mà không thể phản ứng cái gì, máy móc quay đầu đi, nhìn cảnh tượng trước mắt Mạc Châu đột nhiên trùng lớn hai mắt.

Trước mắt nàng, nam tử bị ghim người trên giá gỗ, vô cùng chật vật, mặt hẳn trắng bệch như tờ giấy, trên người từng vệt máu tươi chảy xuống biển máu phía dưới vô cùng chói mắt, thân thể rách nát. Hai mắt nhắm nghiền làm Mạc Châu hoảng sợ, hẳn còn sống chứ, chắc chắn không phải đã chết chứ.

“Người... người... người làm gì A Lệ? Mau thả người xuống.” Mạc Châu run run quay đầu nhìn người đứng bên cạnh nàng.

“Thả người?” Nam nhân như nghe thấy chuyện cực kì buồn cười, cực kì khinh bỉ nhìn chằm chằm Mạc Châu, “Bản vương hiện tại liền đây hẳn xuống mười tám tầng địa ngục chịu mọi hành hạ như thế nào?”

Mạc Châu tuyệt vọng gào lên : “Không...”

== =

Phượng mâu tràn ra từng đợt sóng kịch liệt kích động, nhìn gương mặt nghiêng nghiêng trên long sàng, Mạc Châu rất nhiều lần muốn tỉnh tâm đi lên nhìn một chút rồi lại bỏ cuộc. Nàng sợ, sợ nàng vừa đi lên, chạm vào hẳn, hẳn liền cứ thế tan biến ngay trước mắt nàng...

Giấc mơ kia thực sự làm cho Mạc Châu cảm thấy sợ hãi vô cùng, nam nhân như tu la địa ngục kia đã rất nhiều lần xuất hiện trong mộng của nàng, nàng ở bên ngoài không sợ trời không sợ đất nhưng lại sinh ra bản năng sợ hãi khi đứng trước người đó.

Vì hẳn có thể tổn thương A Lệ của nàng.

Hình ảnh A Lệ xuất hiện trong mộng bị ghim trên giá gỗ, nhận hết thảy trừng phạt của địa ngục kia làm tâm Mạc Châu như xoắn lại.

Hiện tại đến nơi này nhìn hẳn, tâm mới an bình xuống một chút, chung quy chỉ có A Lệ nàng quan tâm yên ổn, tâm nàng mới yên ổn.

“A Lệ... A Lệ...” Trong đêm, cuồng phong rít gào, có tiếng ai như đang ní non...

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Không để ý

Sáng sớm, khi muôn ngàn tia nắng mặt trời còn chưa chiếu rọi xuống đại địa, Mạc Châu đã trở về Huyết Phượng cung.

Trên mái tóc đen của nàng có chút rối loạn, còn vương mấy giọt sương đêm trong suốt long lanh.

Lúc này, Mạc Châu chỉ mặc một bộ nội y màu trắng đơn giản ngồi trên ghế đá nhắm mắt dưỡng thần.

Một đêm đi Chính Kiển cung, tâm trạng bất an cuối cùng cũng dịu xuống, bản thân đang trong trạng thái thả lỏng thì đột nhiên nàng cảm giác được không khí bốn phía dao động, mờ hai mắt ra thì nhìn thấy chính là một tên thái giám đang từ xa tiến lại gần.

Lúc Tiểu Lã Tử nhìn thấy Mạc Châu ngồi trên ghế đá, thanh khiết như một đóa tuyết liên, thuần khiết đoan trang lại mờ mịt trong màn sương sớm, hẳn chỉ cảm thấy tâm can như bị ai xoắn lại thật mạnh.

Tiểu Lã Tử sợ tới mức đầu đầy mồ hôi, cảm nhận được ánh mắt của Mạc Châu nhàn nhạt quét qua hẳn mà vội vàng quỳ xuống hô : “Nô tài tham kiến Quý phi nương nương, nương nương vạn an.”

“Ngươi có việc?” phượng mâu nhìn Tiểu Lã Tử như nhìn vật chết bình thường, Mạn Châu nhú mi.

“Này...” Tiểu Lã Tử ghen hờn, không biết trả lời như thế nào mới tốt, cuối cùng lại thận trọng thưa, “Bẩm nương nương, nô tài là người chăm sóc cây cối ở hậu viện, hôm nay nô tài nghĩ đi tưới cây sớm một chút nên tình cờ đi qua nơi này đụng phải nương nương...”

Mạn Châu thông thả đứng dậy, sau đó thân nhiên nói, “Ngươi ở trong này từ khi nào?”

Trong lòng Tiểu Lã Tử cả kinh, giống như không ngờ Mạn Châu sẽ hỏi hắn như vậy, “Bẩm nương nương, nô tài mới được phân đến Huyết Phượng cung thời ạ, chính là thời điểm nương nương nhập cung!”

“Vậy lúc trước ngươi là nô tài cung nào?”

“Hồi... hồi nương nương, nô tài là thái giám của... của Kim Loan điện!” Tiểu Lã Tử trả lời có chút run, hắn vốn muốn trả lời hắn ở cung khác ban xuống, không nghĩ đến áp lực vô hình đè nặng lên người hắn kia làm hắn không thờ nổi, cũng vô pháp nói ra lời nói không chân thực.

Mạn Châu không nhìn hắn, nàng ngẩng đầu nhìn những tia nắng đã bắt đầu chiếu xuống tường thành hoàng cung, “Vậy ngươi hẳn là quen thuộc Ngự Thư phòng đi!”

Tiểu Lã Tử còn chưa kịp nói cái gì thì liền nghe từng tiếng bước chân ở phía sau lại gần...

“Tiểu thư!” Thì ra là Lục cô cô và Hồng cô cô đến.

Lục Y nhìn Mạn Châu chỉ mặc một kiện nội y đơn bạc hết sức, trên người lại nhiễm một tầng sương không khỏi lo lắng hỏi: “Tiểu thư, người ra ngoài sớm như vậy?”

“Tiểu thư! Người về phòng nhanh thôi, kéo lại nhiễm phong hàn.” Hồng Y than nhẹ một tiếng, tiếng lên đỡ một tay của Mạn Châu.

Mạn Châu cũng không nói gì nữa, mặc cho nữ tử nâng lên cánh tay của mình, trước khi rời đi nàng không quên nghiêng người nhìn tiểu thái giám đang quỳ rạp trên nền đất: “Ngươi tên gọi như thế nào?”

Tiểu Lã Tử sùng sốt, theo bản năng nói ra tên gọi của mình.

Chỉ thấy Mạn Châu gật đầu liền quay người rời đi.

Nhìn tấm phòng đã ở trước mặt, Mạn Châu không chút thay đổi giọng nói với Lục Y và Hồng Y, “Một lát đi Ngự Thư Phòng, dẫn theo tiểu thái giám đó!”

== =

Mạn Châu ngồi trên liễn sa hoa lệ đã chờ trước Huyết Phượng cung từ trước, từ từ đi hướng Ngự Thư Phòng.

Rất nhanh đã đến trước Kim Loan điện.

Theo lý mà nói, đến cửa Kim Loan điện mọi người đều phải đi bộ, lại đợi cho Thái giám bẩm báo hoàng thượng, được hoàng thượng cho phép rồi mới được đi vào. Nhưng dĩ nhiên Mạn Châu không biết quy định này, mà giả sử nàng biết cũng chưa chắc đã quan tâm. Vì vậy, khi liễn sa của nàng đến đại môn Kim Loan điện có thị vệ đứng ra ngăn chặn làm nàng có chút không kiên nhẫn.

“Có chuyện gì?” Mạn Châu không nghĩ cho người này sắc mặt tốt, nhưng nàng cũng không tiến ra nói chuyện, Lục Y đứng bên cạnh đột nhiên bước ra quát lớn.

Vị đội trưởng thị vệ trẻ tuổi này tên Thiên Mộ, có lẽ chưa từng nghe đến Quý phi nương nương là người như thế nào nên không chút khách khí hô lớn: “Các ngươi không biết đây là đâu sao, đến cửa Kim Loan điện còn không xuống xe, không đợi cho người thông truyền đã muốn tự ý đi vào!”

“Tiểu Lã Tử!” Mạn Châu nhú mày, trong lòng có chút không hòa giận gọi.

Nghe được người gọi tên mình, Tiểu Lã Tử trong lòng run lên, trong lòng nổi lên e ngại bước lên phía trước. Hắn biết nương nương đưa hắn đi theo là có nguyên do, vì vậy không hỏi nhiều đi đến trước mặt đội trưởng kia, không kiêu không nịnh giải thích, “Mộ đội trưởng, hẳn là ngài còn nhớ nô tài, chủ tử nô tài hiện tại là Quý Phi nương nương, ngồi trên liễn sa vốn là hợp tình hợp lý, về việc thông truyền... này đã có người thông truyền từ sớm, hiện tại có thể trực tiếp đi vào rồi.”

“Này...” Thiên Mộ nhận ra tiểu thái giám trước mặt, lại nghe được người đến là Quý phi nương nương thì trong lòng khê động, tuy cung nhân cực lực che giấu nhưng hắn có nghe nói được phong thanh sự việc hôm trước, nhưng mà hoàng cung thâm nghiêm hắn hiện tại không biết giải quyết như thế nào mới tốt.

Lúc này, một vị thái giám có chút lớn tuổi từ sâu trong Kim Loan điện chạy ra ngoài, có chút gấp gáp, chưa kịp nói cái gì liền kéo hắn cùng quỳ xuống hướng tới liễn xa của Mạn Châu, “Nô tài tham kiến Quý Phi nương nương, hoàng thượng có lệnh mời nương nương vào trong gặp mặt một chút.”

Mâu quang u tối như đầm sâu của Mạn Châu không liếc hai người đang quỳ một cái, lạnh như băng làm ra phát tay, “Đi!”

Nhìn đoàn người chậm rãi biến mất khỏi tầm mắt, Thiên Mộ nhớ đến áp lực từ trong liễn sa bắn thẳng lên người mình lúc trước thì cả kinh, dưới chân nhắt thoi có chút mềm, ai oán nhìn về phía Lưu công công bên cạnh, “Ta nói này Lưu công công, sao ngươi không báo trước cho ta một tiếng có sự việc như vậy, hiện tại cái mạng nhỏ của ta làm sao bây giờ?”

Lưu công công đương nhiên biết hắn đang lo lắng, vỗ vai hắn an ủi, “Tiểu tử, ai bắt ngươi không có mắt nhìn người. Hiện tại tự mình cầu phúc đi, lão nô phải quay về phục mệnh rồi.”

“...”

== =

Vòng qua Kim Loan điện đi vòng qua quảng trường phía sườn bên trái chính là đến trước Ngự Thư Phòng, tuy rằng đã nhìn qua rất nhiều lần nhưng nghĩ đến người kia đang làm việc miệt mài trong này thì Mạn Châu có chút chờ mong. Nàng chậm rãi đi xuống liễn sa, bước lên những bậc thềm lát đá bạch ngọc, tiến đến trước cửa Ngự Thư phòng.

Hứa Băng Tuyền vừa từ trong ngự thư phòng đi ra, vừa đi qua khỏi chỗ khúc ngoặt không ngờ gặp một đoàn người đang đi về phía mình. Nàng nhận ra người kia, hồi trước người kia nhập cung nàng có qua nhìn một chút.

“Băng Tuyền tham kiến Quý phi nương nương, nương nương vạn phúc.” Nàng khẽ khom người, âm thanh nàng lạnh lạnh nhẵn nhụi, không hồn không giận.

Ngón tay Mạn Châu khẽ nhích, phượng mâu híp lại, tinh quang chợt lóe lên rồi biến mất, tầm nhìn của nàng rơi trên đỉnh đầu người trước mặt, cũng không mở miệng nói cái gì.

Tiểu Lã Tử có chút bất đắc dĩ trong lòng, thế nào mà nương nương nhà hắn không có ý mở miệng thế, đây là ra oai phủ đầu sao, càng bất đắc dĩ là hai vị cô cô bên người nương nương cũng không có ý tứ đáp lễ nào. Vị trước mặt này chính là sủng quan hậu cung đầy có được không.

Hắn đành cắn răng đi ra ngoài, cung kính khom người nói: “Nô tài tham kiến Thần phi nương nương, nương nương kim an.”

Hứa băng Tuyền đối với thái độ phớt lờ của Mạn Châu cũng không để ý nhiều lắm, vô tình lướt qua bóng dáng cao cao tại thượng phía trước một cái lại rất nhanh thất thần. Nữ tử trước mặt một thân hoa phục đỏ tươi kết hợp với trường bào bạch tuyết quý giá, gương mặt như bảo ngọc thượng đẳng tinh tế điêu mài mà thành, thiếu một phân sẽ gây nhiều một phân sẽ mập, quả là phải dùng từ hoàn mỹ để hình dung mới đúng. Cặp phượng mâu u ám thâm thúy tựa như hồ sâu không thấy đáy, trên người nàng lại không cảm thấy có mùi vị của son phấn mà lại tỏa ra khí chất tôn quý khí phách làm cho người ta không dám nhìn gần.

Hứa Băng Tuyền là sủng phi rất được hoàng thượng quan tâm cũng không phải điều bí mật gì, nên ánh mắt Mạn CHâu dừng trên người nàng ta có nghiền ngẫm qua một chút. Đây cũng được coi là có chút mỹ lệ, không quá chú ý đến son phấn, cả người đều toát ra tươi mát lịch sự có tao nhã, mảy như trắng non, đôi mắt hoa đào kinh động, mũi cao môi anh đào... Cả người đều phát ra không tự ti cũng không kiêu ngạo, giống như u lan trong sơn cốc, thánh khiết tao nhã.

Bất quá cũng chỉ liếc mắt qua một cái, Mạn Châu không để ý đối phương đang thất thần nhìn mình, chậm chậm tiến về phía trước, cặp mắt của nàng tựa hồ không để bất cứ kẻ nào lọt vào trong mắt, cứ hướng đến đám người Hứa Băng Tuyền mà đi.

Hứa Băng Tuyền nhất thời cả kinh, không kịp suy nghĩ nhiều liền lùi qua một bên theo bản năng, giống như bị khí thế của Mạn Châu quét sang.

Tiểu Lã Tử quả thật gặp đến đầu muốn hồng rồi, nhìn hai vị cô cô mặt không đổi theo bước chân chủ tử, cuối cùng bất an trong lòng toàn bộ bị đè ép xuống.

Này cũng không phải việc của hắn đi.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Một câu chuyện

Ngự Thư Phòng không hổ là văn phòng làm việc của đế vương, sắp xếp trang trí bên trong đều tinh tế hoàn mỹ, kết cấu đơn giản lịch sự, trong này đồ đạc không quá nhiều nhưng những thứ cần có sẽ không thiếu. Từ bên ngoài đã có thể ngửi thấy một mùi hương thơm thoang thoang, có lẽ là giúp người bên trong tập trung tinh thần mình hơn?

Trên đỉnh hàng bậc thang có đặt một long ý rất vàng rất lớn, khí thế hiên ngang, có trạm khắc một con rồng năm móng vô cùng sống động, khắp nơi đều tùy tiện đính bạch ngọc.. Trước Long ý có một chiếc long án, bên trên có đặt một số hồ sơ, sổ sách và một hộp gấm chứa đựng ngọc tỷ, thứ biểu tượng

cho hoàng quyền tối cao vô thượng.

Phía dưới chia làm hai dãy ghế, có lẽ là nơi cho triều thần.

Văn phòng tứ bảo, tranh Tứ mặc, giá sách... mọi thứ gần như đều được sắp xếp vô cùng ngăn nắp hợp lý, giống như chủ nhân của nơi này.

Ngự Thư phòng? Trong mắt Mạn Châu hiện lên một chút quang mang nhàn nhạt, đây chính là nơi của đế vương cùng đại thần cùng những người được tin cậy bàn quốc gia đại sự, nếu không có việc chính đáng cho dù là Thái hậu cũng không được tự tiện ra vào.

Mình bạch điểm này, trong lòng nhất thời thả lỏng xuống, Mạn Châu chậm rãi đi theo Lý Cửu tiến vào trong phòng, chỉ mang theo Lục Y cùng Hồng Y, cung nữ thái giám khác đều lưu lại bên ngoài.

Cửa Ngự Thư phòng chậm rãi đóng lại, toàn bộ bên trong lâm vào yên tĩnh. Cung Lệ Hoa nghe tiếng bước chân ở phía đối diện mình dừng lại, động tác trên tay cũng chưa từng dừng lại, từng nét chữ như rồng bay phượng múa hiện lên mặt giấy Tuyên Thành...

Mạn Châu dừng lại trước long án, nhìn nam tử cầm bút lông sói thành thành thực thực viết lên từng nét bút trên tấm giấy trắng tinh, trước mắt nàng dường như nhớ lại trước kia, trong căn phòng tường sơn trắng xóa, trên chiếc bàn gỗ duy nhất trong phòng, nam nhân dung mạo như thần tiên kia nắm chặt lấy bàn tay nàng, hướng dẫn nàng viết từng nét bút như thế nào mới tốt..... Âm thanh du dương như bản nhạc ấy, ánh mắt chăm chú ôn nhu ấy...

Hồi ức, thoáng qua như mây khói...

Hiện tại hẳn là vương Tây Lân quốc, khắp người đều là khí thế bá vương không cho phép người lại gần, hẳn như vậy đối với Mạn Châu thật xa lạ...

Mạn Châu nheo mắt, hắc quang trong phượng mâu trầm xuống, nàng im lặng hồi lâu, cuối cùng nhận thấy động tác trên tay Cung Lệ Hoa dừng lại, ngoài dự đoán của mọi người nàng đi vòng qua long án, giống như Cung Lệ Hoa cầm lên tay một chương bút lông sói, hạ bút dưới một tấm giấy Tuyên Thành khác.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Cung Lệ Hoa không có bất kỳ cảm xúc gì, mâu quang u ám xẹt qua những nét bút của nữ tử bên cạnh mình...

Trong Ngự Thư phòng lúc này không có nhiều người, Lục Y cùng Hồng Y đi theo Mạn Châu đứng ở phía xa, bên cạnh Cung Lệ Hoa cũng chỉ đứng hai người là Lý Cửu và vị Lưu công công khi trước. Hai người nhìn hành động vô lễ của vị Quý phi nương nương này, tuy trong lòng kinh ngạc vô cùng, nhưng vẫn đứng một chỗ không gây động tĩnh.

Mạn Châu cảm giác được Cung Lệ Hoa đang nhìn chăm chú một chữ Thủy dần dần hình thành dưới nét bút của mình, tinh quang đáy mắt chợt lóe lên rồi biến mất, nàng tạm dừng lại nét bút thân nhiên nói: “Không biết Hoàng thượng có hứng thú nghe câu chuyện của ta?”

“Nga? Trẫm không ngại nghe quý phi nói một chút!” Cung Lệ Hoa biết hôm nay nàng đến Ngự Thư phòng tuyệt đối không đơn giản.

Cánh môi Mạn Châu khẽ nhếch lên, nàng đặt bút lông lên giá đựng, thanh âm vô cùng bình tĩnh rơi vào tai Cung Lệ Hoa: “Ta từng nghe phụ thân kể một câu chuyện, rằng năm năm trước, Hàn gia là hoàng tộc của Thủy Nguyệt quốc chứ không phải Ngũ gia hiện tại, lại nghe nói năm năm trước Thủy Nguyệt bị quân đội Thương quốc đánh đến chân tường thành, toàn bộ hoàng tộc Hàn gia bị xử tử, may mắn có một tiểu công chúa mang theo Ngọc tỷ trốn thoát, đến nay vẫn không người biết tung tích.”

“Đúng vậy!” Cung Lệ Hoa nhếch bạc môi, hẳn dường như đã đoán được nội dung câu chuyện của nàng một chút.

Mạn Châu nhẹ nhàng mỉm cười: “Ta cũng nghe nói, cuộc chiến lúc trước phụ thân ta cũng có tham chiến, là theo lệnh của Hoàng thượng mà tham chiến?”

“A?” Cung Lệ Hoa đột nhiên có chút nghi ngờ, “Quý phi là nghe ai nói chuyện này vậy?”

“Không quan trọng là nghe được ở đâu?” Mạn Châu nghiêng người, lại một lần nữa cầm lên bút lông, nàng chăm chăm mực.

“Cái mà ta muốn biết, là Hoàng thượng có tin tưởng Mạn gia ta hay không?” Theo nét bút, cùng thanh âm không nhanh không chậm của nàng, một chữ Mạn không tiếng động xuất hiện trên giấy Tuyên Thành, được nàng viết lên phía trên chữ Thủy kia.

Đôi mắt hẹp dài ngàn năm không gọn sóng của Cung Lệ Hoa hơi nheo lại, bỗng nhiên phát hiện mình không thể nào lý giải được suy nghĩ của nữ tử trước mắt này?

“Mạn gia là trung thân bao đời này của Tây Lân quốc, lòng trung trầm nhìn rõ, chẳng qua Quý phi hỏi vấn đề này là để làm gì?” Theo ánh mắt âm u của hẳn, Mạn Châu cúi đầu xuống che đi khóe miệng đang nhếch lên độ cong của mình.

Một lần nữa đặt bút xuống, Mạn Châu từ từ lấy trong ống tay áo mình ra một vật đặt xuống dưới hai chữ mình vừa viết ra, nói: “Có một nữ nhân tự xưng là Thập công chúa Thủy Nguyệt quốc đến tìm ta, muốn nhờ ta giúp một số chuyện, ta thật không biết nên trả lời sao mới tốt?” Cố ý dừng lại một chút, lúc này Mạn Châu quay người đối diện với đôi mắt đế vương, “Hay là để Hoàng thượng trực tiếp ra tay có lẽ sẽ nhanh gọn hơn!”

Mặc dù không muốn để ý đến tranh chấp ở thế giới này, nhưng việc hàng đêm gặp ác mộng làm cho Mạn Châu rất khó chịu. Nàng căn bản không quan tâm đến cái gì Mạn gia, cái gì Hậu cung, nàng không muốn làm một nữ nhân mờ nhạt quanh quần hậu cung của hẳn, kiếp trước đã lỡ, vậy kiếp này nàng sẽ sánh vai cùng hẳn, bù đắp cho hẳn.

Lần này mang đến vật này, nàng muốn gián tiếp nói cho hắn, nàng ‘đầu quân’ cho hắn rồi. Cung Lệ Hoa tâm cơ quá sâu, nàng tin hẳn hiểu ý của nàng.

“Nga?” Cung Lệ Hoa một tay cầm lên khối Ngọc tỷ tron nhẵn bóng loáng kia, bên dưới nạm một chữ Thủy rất tinh xảo, hẳn nghe ra dụng ý của nàng, mầu quang u tối như đêm sâu đã có một vài gợn sóng nổi lên.

Hắn chưa định nói cái gì, bên ngoài đột nhiên có giọng nói của một vị thái giám vang lên, “Khởi bẩm Hoàng thượng, Hầu đại nhân có việc muốn diện kiến!”

Thanh âm này thanh thúy, đánh gãy sự yên tĩnh bên trong Ngự Thư phòng. Mạn Châu nhìn về mặt không mấy hứng thú của nam tử đối diện, khóe môi nhất câu, dĩ nhiên không giận vì có người phá ngang nàng ngược lại còn mỉm cười nói : “Có lẽ hôm nay không đợi được câu trả lời của hoàng thượng rồi.”

Mạn Châu xoay người, vòng qua long án đi ra ngoài, “Ta đi trước.”

Cung Lệ Hoa nhìn bóng dáng vô cùng mảnh mai của Mạn Châu giống như tràn đầy sức mạnh, cảm xúc trong mắt có chút phức tạp, “Tại sao muốn giao nó cho trẫm?”

Tuy Hoàng thượng không nói lên là hỏi ai, nhưng người bên trong phòng đều biết, Lý Cửu không nhìn được cũng ngăn đầu nhìn bóng lưng thẳng tắp của nữ tử .

Mạn Châu dừng lại bước chân, nghiêng đầu nhìn sâu vào đôi mắt Cung Lệ Hoa : “A Lệ, em đã từng chìm đắm trong sự hưởng thụ, đến cuối cùng không thể tìm ra lối thoát. Càng đau khổ em càng thấy mình mạnh mẽ, càng mạnh mẽ thì lại càng cô đơn. Hiện tại muốn làm một việc gì mà chính mình thấy thích mà thôi.” Chỉ muốn chấm dứt tất cả những thứ ác mộng kia.

Nàng không nói gì nữa, liền dẫn theo hai thị nữ thiếp thân kia rời đi. Âm thanh cô độc tràn đầy tiếc nuối của nàng vẫn quanh quẩn trong Ngự Thư phòng mãi không chịu tiêu tán đi. ...

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Nhuyễn Yên Lạc

Nội phòng Ngọc Uyển các, nội phòng xa xỉ phú quý, được người trang trí tỉ mỉ đến cực điểm, trước cửa bày hai bình phong cẩm thạch thật lớn, bên trên có chạm khắc rất nhiều đồ án đẹp mắt, giường lớn khắc hoa, sa trước bách diệp hí hoa, trên lư án có khói xanh của huân hương thơm ngát lượn lờ, chính là không thiếu thứ gì.

Liễu Thiên Yên ngồi trên tháp thượng, đôi mắt hạnh sắc bén nhìn thiếp thân cung nữ Tô Nhi chăm chăm : “Ngươi nói, phụ thân đã nhập cung rồi?”

Nô Nhi bị thanh âm độc ác cay nghiệt của chủ tử dọa cho mặt xanh mét, run run trả lời : “Nurong nurong, nô tỳ quả thật nhìn thấy lão gia chờ ở ngoài Ngự thư phòng.”

Liễu Thiên Yên thu hồi ánh mắt, nhìn bát được đen xỉ đang bốc khói nghi ngút ở bên cạnh, đáy mắt một lần nữa lóe lên không cam lòng : “Tốt, hôm nay không tìm được công đạo chính là hoàng thượng không cấp Hầu phủ mặt mũi.”

“Mạn Phi Lạc, ngươi cấp ta chờ.” Liễu Thiên Yên nắm chặt nắm tay, oán khí bay khắp nội phòng.

== =

Mạn Châu không ngồi sa liễn, nàng chậm rãi tiêu sái bước trên thềm đá bạch ngọc, Lưu công công phía sau không dám chậm trễ, từng chút đi theo phía sau cung tiền nàng.

Mạn Châu dẫn theo đoàn người vừa đến hướng ra đại môn Kim Loan điện mà đi.

Thời điểm Mạn Châu đi ra đại môn kia, đúng lúc nhìn thấy một trung niên nam tử đang không yên lòng đứng chờ ở bên ngoài, người này tuổi khoảng gần năm mươi, tướng mạo bình thường lại sở hữu thân hình mập mạp quá khổ, tuy trên người mặc quan phục cảm y đẹp đẽ quý giá nhưng nhìn tổng thể không khỏi có chút buồn cười.

Thời điểm Liễu Phàm Dương nhìn thấy Mạn Châu thì vô cùng sửng sốt, đầu tiên phải nói là ngây dại, sau đó lại dần dần nổi lên nghi ngờ không ngớt : nữ nhân thanh nhã cao quý động lòng người này là ai ?

Cho đến khi bóng lưng Mạn Châu che khuất sau khúc quanh hắn mới tỉnh hồn lại, trong lòng dường như nghĩ đến cái gì, hắn đột nhiên cắn chặt khuôn hàm có chút quá khổ của mình, nghiêng răng nói : “Mạn Phi Lạc ? Hừ ! Mạn Hùng, ngươi chờ đó cho ta. “

== =

“Hầu gia, Hoàng thượng triệu ngài vào trong.”

“Làm phiền Lý công công rồi! “Nghe được giọng nói của Lý Cửu, Liễu Phàm Dương làm lễ, lập tức đi theo Lý Cửu vào trong. Lại nói tuy thân phận hần là Hầu gia nhưng hành xử với vị thái giám thiếp thân bên người Hoàng thượng này đều khách khí mười phần, thân phận này chỉ cần một câu nói cũng có thể làm người khác rước lấy họa sát thân đó!

...

“Thần Liễu Phàm Dương phủ Hầu gia tham kiến hoàng thượng. “Liễu Phàm Dương cung kính quỳ lạy trước Long án.

“Liễu Hầu gia hôm nay thể nhưng nhàn rồi, miễn lễ đi. “Một đạo thanh âm uy nghiêm đầy từ tính vang lên, mang theo khí thế làm người ta không thể chống cự, nhưng Liễu Phàm Dương cũng không bị kính sợ lớn, hần tốt xấu gì cũng lẫn lộn trong hoàng cung hai đời Tây Lân vương từng bước leo lên vị trí Hầu gia, còn cái gì làm hần e ngại chứ?

Ánh mắt Liễu Phàm Dương lập tức lóe một cái, hần không đứng lên mà trung ra bộ dáng đau lòng than thở với Cung Lệ Hoa: “Hoàng thượng, hôm nay người không lấy lại công đạo cho lão thần, lão thần liền cứ quỳ mãi ở chỗ này.”

“Hầu gia không ngại nói nguyên nhân trầm nghe một chút. “Cung Lệ Hoa vung tay, không quan tâm mở miệng.

Lão cáo già này hôm nay lại phát bệnh cái gì?

“Hoàng thượng, Hầu gia lão thần bao đời này đều cung phục tận tụy vì hoàng tộc Tây Lân quốc, mấy đời Hầu gia đều là trọng thần phò tá tiên hoàng, tiếng thơm đã vang xa từ lâu...” “Liễu Phàm Dương cao điệu mở miệng, thân thể tùy thời tỏ ra run run, giống như hần cực kì xúc động. “Lão thần trong nhà có duy nhất một nữ nhi, Thiên Yên ở Hầu gia trăm nghìn sủng ái một thân, lão thần quả thực không nỡ đem nữ nhi gả vào trong cung...”

Lúc này, Liễu Phàm Dương đột nhiên ngược mắt nhìn nam nhân đang ngồi trên Long ý trượng rỗng trên cao, đưa tay lên chấm chấm khóe mắt ẩm ướt, “Chính là hôm trước, lão thần nghe nói tiểu nữ ở trong cung bị người hãm hại đẩy ngã xuống nước, kém chút cái mạng nhỏ cũng không còn, lão thần hôm nay cầu xin hoàng thượng lấy lại cho nữ nhi một cái công đạo.”

Cung Lệ Hoa ngồi trên cao, nhìn hết thấy một màn kịch máu mủ tình thâm của lão cáo già phía dưới, hần nguy hiểm nheo mắt lại, trong đôi mắt hẹp dài bắn ra những mũi nhọn khiếp người không khách khí bao vây lấy Liễu Phàm Dương: “À, không biết là Hầu gia nghe chuyện này từ vị nào?”

Tiếng nói Cung Lệ Hoa vừa dứt, thân mình Liễu Phàm Dương đột nhiên run lên, hần dường như quên mất, nữ nhi đã gả vào trong cung thì tuyệt không được quan hệ qua lại với nhà mẹ đẻ, nếu không chính là mưu đồ bất chính.

“Hoàng thượng minh xét, Hầu gia bao nhiêu đời nay đều là trung quân ái quốc, lão thần chỉ là...lão thần...” “Dù sao hôm nay đã vào cung, hần không thể tay không mà về được, “Hoàng thượng, nữ nhi lão thần bị rơi xuống nước là sự thật, kính mong hoàng thượng có thể cho Hầu gia một cái công đạo. Nếu không, Hầu gia mặt mũi không còn, lão thần đành trả lại cho Hoàng thượng cái mũi quan này ah...”

Cung Lệ Hoa tà tà liếc mắt nhìn thân hình quá khổ của Liễu Phàm Dương, trong lòng không khỏi dâng lên lạnh lẽo, còn dám mang Hầu gia ra uy hiếp hần?

“Hầu gia là trọng thần bao đời sao có thể tùy tiện từ bỏ là bỏ được?”

Cung Lệ Hoa mâu quang u tối, khóe môi lộ nụ cười nhạt nhẽo, lại nhìn hộp gấm chứa ngọc tỷ Thủy nguyệt quốc bên cạnh, âm trầm mở lời, “Bất quá, Hầu gia nên yên tâm, chuyện này trăm sẽ nhờ Trương công chúa điều tra thật kỹ, trả lại cho Liễu tâu một cái công đạo.”

Liễu Phàm Dương nghe vậy liền phục hồi tinh thần, mắt cáo lóe lóe, “Khởi bẩm Hoàng thượng, hôm trước cung nữ Tô Nhi về phủ thăm người thân có nói với lão thần, chuyện này chắc chắn có quan hệ với Mạn Quý Phi, kính mong Hoàng thượng cân nhắc a...”

Cung Lệ Hoa thờ ơ nhìn hết thấy trước mắt, không bằng nói ra đây mới là mục đích của người đi...Muốn trảm ra tay trên đầu Mạn gia sao?

== =

Đến khi Liễu Phàm Dương nghe Cung Lệ Hoa lạnh nhạt nói sẽ cân nhắc thật kĩ mới vừa lòng rồi đi. Trong Ngự Thư phòng không còn nhiều người, Lý Cửu vừa tiễn Hầu gia trở về, liền nhìn thấy trên khuôn mặt tuần nễ của hoàng thượng tràn đầy âm u, đôi mắt sắc bén âm trầm tràn đầy từ khí, tàn nhẫn giống như ánh mắt dã thú...

Lý Cửu không nhịn được hô lên: “Hoàng thượng?...”

Cung Lệ Hoa trầm ngâm nửa ngày không lên tiếng, cho đến khi áp lực trong Ngự Thư Phòng đã thấp đến không thể thở được mới bình tĩnh lại, thần nhiên nhìn Lý Cửu tựa như chưa có chuyện gì xảy ra.

“Mọi chuyện như thế nào rồi?”

“Hồi Hoàng thượng, Giai Lệ ở nước Lưu đang trên đường trở về, nghe nói đầu xuân sang năm, nước Lưu sẽ phái đoàn sứ giả đến Tây Lân ta, còn có

là đích thân Thái tử dẫn đầu sang. “ Lý Cửu cung kính báo cáo, Cung Lệ Hoa nhất thời lâm vào trầm mặc.

“Được, vậy cứ để nàng trở về đi, động tĩnh các nơi đều cực lực chú ý một chút, tùy thời đều phải thông báo về. “

“Dạ, nô tài hiểu được. “

“A Cửu ! “ Lý Cửu thấy hoàng thượng lại trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng người lại thốt ra một câu làm Lý Cửu giật mình nửa ngày vẫn chưa khôi phục được .

“Người hiện tại đích thân đến khó phòng, mang toàn bộ Nhuyễn Yên lạc đến Huyết Phượng cung đi, chú ý làm động tĩnh lớn một chút. “

“... “ Nhuyễn Yên Lạc là tơ huyết tầm ti mười năm mới dệt thành một tấm hiểm có vô cùng, trong quốc khố vừa vặn không quá mười tấm... Vậy mà mang hết cho Quý phi nương nương, Hoàng thượng có phải quá khoa trương hay không ah ?

Hậu cung tựa hồ sắp không yên ổn rồi !

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Chờ một đêm

Hậu viện trống vắng lác đác một vài bóng người, sương mù càng ngày càng dày đặc, cả vườn mai thụ rộng lớn như được phủ một làn lụa mỏng, gió lạnh thổi qua, bông bông bành bành, quý dị khó lường.

Thiên không, cái lạnh cuối đông rít gào, nhưng tĩnh lặng không một tiếng động.

Mạn Châu ngồi trên nhuyễn tháp, cả rừng mai chìm trong bóng tối bao vây thân hình nhỏ bé của nàng . Gió thổi tóc nàng bay tán loạn, quần áo đơn bạc, hơi lạnh a.

Ngẩng đầu nhìn vô số đèn lồng dọc hành lang Phượng Huyết cung đều sáng lên, uyển chuyển mê ly, nhiều đốm sáng trong suốt tụ lại trong bóng đêm, giống như vô số ánh lửa thấp sáng bầu trời, sáng rực đặc biệt xinh đẹp.

Nhưng người vì sao còn chưa tới đây?

....

“Tiểu thư! Người vẫn chưa muốn dùng cơm tối sao?” Lục Y từ nội phòng đi ra vườn mai, vừa không hiểu vừa lo lắng hỏi Mặc Châu, giờ giấc của Tiểu thư từ trước đến nay được sắp xếp rất nghiêm khắc, chưa bao giờ thấy tiểu thư không để ý như vậy, hôm nay đã rất muộn rồi mà...

“Như thế nào rồi?” Mặc Châu lạnh nhạt hỏi lại.

“Tiểu thư, đồ đều do A Phúc lo liệu xuống dưới, Lý công công trở về từ sớm...” Lục Y ngập ngừng trả lời, “Tiểu thư, lão già kia dường như nhắm vào người!”

“Nhắm vào ta?” Mặc Châu nhếch môi, cười như không cười lặp lại, “Có người cứ giống như con gián vậy, đập mãi không chết!” Thật ngại ngùng, là do nàng quá nhẹ hay do nữ nhân kia chưa hình dung được chữ ‘chết’ như thế nào vậy, không ngờ cha con nàng gan vẫn còn lớn lắm... .

“Đi xuống đi.”

“...”

Mười tám Nhuyễn Lạc Yên

Quý phi nương nương vì Liễu tần mặc y phục cùng màu với mình mà tức giận, đim Liễu tần xuống nước suốt chết.

Hiện tại Hoàng thượng chẳng những không truy cứu trị tội, mà còn làm cho nội thị tổng quản của mình mang mười tám Nhuyễn Lạc Yên sang Huyết Phượng cung, Nhuyễn Lạc Yên chính là huyết y cực phẩm trong các loại huyết y đó.

Như vậy nói lên cái gì, không cần giải thích cũng có người hiểu.

Đây là hấn muốn gián tiếp nói với nàng, ngọc tỷ kia hấn nhận. Nhưng Mặc Châu không cần huyết sa, nàng cần là một câu nói trực tiếp của hấn.

Dù sao nàng từng có một kiếp hồi tiếc thì đã muộn, nàng cũng đã đánh mất chính mình một lần. Mọi chuyện qua đi nàng đã từng tự hỏi liệu hấn có từng

hối hận vì yêu nàng chưa? Nếu không có một Mạn Châu bước vào cuộc đời Sa tổng Sa Hoa, không có quá khứ kia, thì Mạn Châu đã không phải đau đớn. Nhưng dù có ‘nếu như’, Mạn Châu vẫn chọn yêu một Sa Lệ Hoa. Nếu như không có A Lệ, nàng ở đâu cũng có gì đáng tiếc.

Hiện tại, Mạn Phi Lạc sẽ hóa thân thành một con cá ngoạn cổ, một mình bơi ngược dòng sông vận mệnh kia.

Nàng chống cự vì không muốn buông tay. Kiếp trước hắn nói hắn không hối hận, vậy kiếp này, nàng sẽ dùng cả đời mình bù đắp cho câu nói của hắn.

== =

Đêm thanh như nước, lúc này đã là đêm khuya, trong Chính Kiềm cung, ánh nến sáng tỏ nơi nơi, soi rõ lên bóng lưng thẳng tắp của Cung Lệ Hoa, hắn đang cầm một mật thư trong tay không biết suy nghĩ cái gì.

Ánh nến đột nhiên có chút dao động, gần như ngay lập tức, một ám vệ mặc hắc y che mặt xuất hiện trước mặt hắn, quỳ một gối xuống trầm giọng nói : “Hoàng thượng.”

“Thu xếp ổn thỏa chứ?” Cung Lệ Hoa không mặn không nhạt hỏi một câu.

“Vâng Hoàng thượng, Thục Chiêu dung đã ngủ một rồi.” Hắc y nhân lên tiếng, giọng nói không chút bất thường nào, tựa như chuyện hắn vừa làm rất thường xuyên..

Phát tay một cái, hắc y nhân nháy mắt biến mất khỏi đại điện.

Thực chất cái gọi là sủng hạnh trong hậu cung của Cung Lệ Hoa chính là như vậy. Đám nữ nhân ngày ngày ở cạnh hắn tranh thủ tình cảm, cầu xin hắn chạm vào người các nàng, làm sao biết được người mỗi đêm tiêu hồn trên thân thể các nàng lại là như vậy...

(Ta có tình thiết kẻ anh nam chính sạch trơn đó)

Cung Lệ Hoa nhếch miệng, cười như không cười.

== =

Gió đêm lại nổi lên làm lay động màn trướng phù dung, những lọn tóc đen nhánh bên tai Mạn Châu khẽ rung rung.

Đôi mi cong vút khẽ lay động, Mạn Châu từ từ mở mắt ra, trong đầu hoàn toàn trống rỗng.

Nhìn tầm điện vẫn trống rỗng như thường, trong lòng không tiếng động hiện lên mất mát, hắn vẫn là không tới.

“Ái phi đang đợi người nào vậy?”

Mạn Châu nửa nằm nửa ngồi trên nhuyễn tháp, nghe thấy tiếng động rất khẽ phía sau thì trong lòng run lên. Nàng cảm nhận được người phía sau từng bước đi đến trước mặt nàng.

Mạn Châu không nói gì, nàng ngồi thẳng thân người, rồi nhẹ nhàng mỉm cười như gần như xa, như thật như ảo, kì quái một tia thờ phào như trút được gánh nặng làm cho Cung Lệ Hoa không hiểu được.

Cung Lệ Hoa cúi người nhìn nữ nhân trước mặt thấp giọng nói : “Còn ngồi đó làm gì?” Trong giọng nói nghe ra một chút không vui.

Mạn Châu lại giống như không nghe thấy lời hắn, nàng giống như trúng ma trù gì đó, quên hết tất cả những thứ xung quanh, quên hết những lời mình chuẩn bị để nói với hắn, hiện tại trong đầu nàng chỉ còn nam nhân trước mắt này.

“Người tới thật muộn?” Giọng nàng rất nhẹ, ánh mắt nhìn hắn sáng ngời như sao đêm.

“Ồ, vậy ái phi biết đêm nay trẩm nhất định đến đây nên mới đợi?” Cung Lệ Hoa nhếch bạc môi, cười như không cười nhìn thẳng vào đôi mắt phượng trong suốt của Mạn Châu.

“Biết.” Mạn Châu không nghĩ nhiều liền thốt ra một chữ, ánh mắt nàng thập phần kiên định.

Đối diện ánh mắt trong suốt loang lổ không rõ kia, trong lòng Cung Lệ Hoa dâng lên một trận phiền chán không rõ nguyên nhân, đang muốn đứng thẳng thân người lại đột nhiên phát hiện long bào của mình đã bị ngón tay nữ nhân nắm chặt từ lâu.

“Vì cái gì?” Cung Lệ Hoa nhíu mày nhìn tay áo nàng, chậm rãi hỏi.

Mạn Châu cười khỏ, “Cái gì vì cái gì?”

“Ái phi còn muốn chơi trò mập mờ với trẩm?” Cung Lệ Hoa nhướn mày kiêu, trong lòng đã nổi lên một chút không kiên nhẫn, trong giọng nói cũng nhiễm một tầng lạnh lùng. Đưa cho hắn ngọc tỷ, chờ hắn một đêm, đến khi hắn tới lại hỏi vô nghĩa như thế?

“A Lệ? ...” Hắn nói chuyện với ai cũng lạnh lẽo dè phòng như vậy sao? Tựa hồ nhìn thấy người điều làm cho hắn phiền chán. Mà một tiếng này của nàng

thành công làm cho hai hàng mày kiếm kia càng nhúu chặt hơn.

“Ái phi, gọi tục danh của trẫm là đại bất kính?” Hân dường như không còn kiên nhẫn, đem tay nàng đẩy ra rồi đứng thẳng người dậy.

“Châu.....!”

“Cái gì Châu?”

“Gọi ta là Châu?” Chưa đợi Cung Lệ Hoa đặt câu hỏi, Mạn Châu lại lên tiếng giải thích, “Đây là tục danh của ta, phụ thân cùng Đại ca đều gọi ta như vậy?”

Cung Lệ Hoa xoay người nhìn thật sâu vào trong mắt nàng, lại thủy chung chỉ thấy một đầm sâu không đáy, rốt cuộc nữ nhân này đang suy tính cái gì? nghĩ như vậy thì hai người huề nhau đứng không?

“Tùy nàng nghĩ như thế nào thì là như thế. “Cung Lệ Hoa đứng khoanh tay, mắt dài ngưng lại nhìn ra màn đêm đen đặc ngoài cửa sổ, thân nhiên nói, “Không phải nàng đang đợi trẫm sao, không nhanh sắp đến giờ lâm triều rồi.”

“...“

==

Choang...choang...

Âm thanh thanh thúy vang lên, sau đó là hàng loạt âm thanh đồ đạc bị đập vỡ vang lên...

“Nói tiếp cho ta. “Một tiếng quát lớn vang lên chói tai, nữ tử ngồi trên giường sắc mặt xanh mét nhìn cung nữ quỳ ở trước mặt.

“Sau đó, Hoàng thượng từ chỗ Trường công chúa liền đi Tiêu Lan điện của Thục Chiêu Dung...thị...thị tử... “Cung nữ vừa trả lời vừa hoang mang lo sợ, chủ tử dường như càng ngày càng khó tính a, đã có rất nhiều nô tài bị nàng đánh cho chết đi sống lại rồi.

Sắc mặt Liễu Thiên Yên trên giường càng u ám lại, gương mặt mỹ lệ bởi vì giận giữ mà càng phát ra lạnh lùng, hàm răng cắn chặt. Phụ thân tiến cung làm cái gì mà Hoàng thượng một chút động tĩnh cũng không làm vậy, theo như tin báo nàng nhận được, thì hiện tại Hoàng thượng hẳn là phải giam giữ nữ nhân kia cho người tra hỏi mới đúng chứ, tại sao...tại sao còn có thể đi thị tử nhân khác?...

Nữ nhân Mạn gia đối với Liễu gia, không đợi trời chung.

“Mau đem giấy bút lại đây, ta không muốn trở mặt nữa, lần này còn không giải quyết thì đợi đến bao giờ... “Liễu Thiên Yên lại phẫn nộ lên, có trời mới biết tại sao nàng lại có một phụ thân ngu ngốc suốt ngày chỉ biết ăn với trẫm mê tửu sắc như thế này...

Tiểu cung nữ sợ hãi chỉ biết gật đầu chạy nhanh ra ngoài...

“Ai ui, nơi này của Liễu muội bị làm sao vậy, cung nhân cũng thật bất cẩn nha... “Liễu Thiên Yên nghe thấy giọng nữ nhân kia thì âm thầm giật mình, hơi hạ mắt nhìn đồng hồ nát mình vừa gây ra trên mặt đất, lại nhìn bóng dáng xanh nhạt đang tiến vào trong nội phòng, trong mắt đột nhiên nổi lên lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Dùng người của Hoàng thượng?

Liễu Thiên Yên lạnh lùng nhìn nữ tử mặc cung trang phi vị đang vịn tay một cung nữ đi vào trong phòng ngủ của mình.

“Ngươi tới nơi này làm gì?” Liễu Thiên Yên lên tiếng, nhìn nữ nhân ở trước mặt mỉm cười ngồi xuống án ki bên cạnh.

Nữ nhân kia cười nhạo một tiếng, bưng lên ly trà ấm, lại ngấm ngấm một chút cánh lá trà trôi nổi bông bênh trên mặt nước, nàng ta không nhìn sắc mặt xanh mét của Liễu Thiên Yên, bình tĩnh lên tiếng: “Liễu muội muội, muội vào cung cũng gần hai năm rồi nha, thế nào nữ nhân họ Mạn kia vừa xuất hiện nhà ngươi lại thảm hại thế này?”

Liễu Thiên Yên như con mèo bị người giẫm vào đuôi, nàng ta dùng ánh mắt âm lãnh đâm về phía nữ nhân vừa đến, “Họ Phùng, ta nói cho ngươi biết, đừng có đến đây chọc ta, có gì thì nói nhanh rồi rút cho ta.”

Nữ nhân dùng khăn tay nhẹ nhàng chấm chấm khóe miệng, để lại tiếng ho âm ỉ trong yết hầu, lại thông thả uống hai ngụm trà mới ngừng đầu nhìn Liễu Thiên Yên nửa ngồi trên giường, “Muội muội dường như không biết, Lý công công đem tất cả Nhuyễn Lạc yên trong kho phòng tặng cho nữ nhân kia rồi. Lần này muội muội ăn quả đắng rồi đó.”

Liễu Thiên Yên cắn chặt răng, khuôn mặt xanh xao vì quá tức giận mà tím ngắt, “Làm sao có thể, đây là ý gì, không phải Trưởng công chúa sẽ điều tra vụ này sao? Hiện tại tình hình bên ngoài như thế nào?”

Nữ nhân ngồi trên ki án cười yếu ớt một tiếng, “Muội muội hi vọng quá rồi, ai không biết Trưởng công chúa ghét nhất tranh đấu hậu cung đâu, nàng như nào sẽ vì muội muội ra mặt đây!” Sắc mặt nàng ta vô cùng bình tĩnh, rồi như nghĩ ra cái gì lại nói tiếp : “A, ta còn nghe nói Mạn tướng quân cùng Mạn thiếu gia sắp trở về kinh rồi đây, yến tiệc sắp tới chắc tổ chức lớn lắm, muội muội không biết các cung khác đang lấy lòng Huyết Phượng cung như nào đây đây!”

Nữ nhân nhìn sắc mặt không nhịn được phát hỏa của Liễu Thiên Yên hồi lâu đột nhiên bật cười, cười lớn đến mức cung nữ đi theo nàng ta phải tiến lên vuốt sau lưng giúp nàng ta khỏi ho khan, “Không biết Hầu lão gia giờ đang trầm mê ở Thanh lâu nào rồi, chắc không giúp muội muội được đâu nha.”

Tiếng cười im bặt, nữ nhân cuối cùng nhờ nha hoàn xuôi giúp mới không tái một trận ho, nàng ta lấy lại bình tĩnh đứng dậy, “Thôi, xem như bản cung nhiều chuyện quan tâm Liễu muội muội một chút. Bản cung lại nhắc muội muội một câu, nếu không nhanh tay thì không còn cơ hội đâu đây.”

Nữ nhân không quay đầu nhìn Liễu Thiên Yên một cái, nâng cằm lên, tựa hồ từ trong xương cốt tỏa ra hơi thở cao ngạo nội liễm, không đặt ai vào mắt.

Liễu Thiên Yên nắm chặt nắm đấm, lặng lẽ nhìn bóng lưng biến mất ở cửa phòng, trong mắt lóe ra sát khí : “Ta khi nào thì thua chứ, Mạn Phi Lạc phải không, ngươi chờ...”

(Nghe câu chờ này mấy lần rồi, nên cho mụ này đi chữa mọi người?)

Nữ nhân đi ra khỏi cửa Ngọc Uyển Các, cung nhân đang đứng đều nhất nhất quỳ xuống dè dặt hồ : “Cung tiễn Thục phi nương nương.”

Cung nữ đỡ tay Thục phi nương nương nhà mình, nhìn phương hướng Huyết Phượng cung ở rất xa đây, khoe miệng giật giật nói : “Nương nương, gây ra mâu thuẫn như vậy chúng ta có lợi ích gì đâu.”

“Hoàng thượng quả là chiều cố vị Quý phi nương nương kia, bản cung còn cảm thấy ghen tỵ ah,” Phùng Thái Uyên âm thanh lạnh lùng, tựa tiểu phi tiểu nói.

Chúng nô tài cung nữ đi phía sau nàng ta đều cúi thấp đầu không dám nói năng gì.

“Nương nương hiện tại trở về Hi Hòa cung thôi, hiện tại không còn sớm nữa.”

“Ngươi không hiểu đâu...” Phùng Thái Uyên đối với cung nữ thân cận của mình cười nhạo một tiếng, “Trai cò đánh nhau, bản cung làm ngư ông đắc lợi không phải tốt lắm sao, hồ nước này càng đục càng vui a, dù sao chẳng liên quan nhiều đến bản cung là được.”

Trên mặt cung nữ thoáng vẻ oán giận, hừ lạnh, “Nương nương, nô tỳ thấy hoàng thượng làm như vậy mười phần vì binh lực Mạn gia sau lưng nàng ta, người không cần đau lòng đâu...”

Phùng Thái Uyên nhíu mày, vẻ mặt ngưng trọng nhìn cung nữ của mình, “Bản cung vì cái gì phải đau lòng, Hoàng thượng đâu phải người bản cung có thể đau lòng đâu?”

“Vâng, nô tỳ hiểu rồi, chúng ta vẫn nên trở về thôi...”

== =

Không khí bắt đầu bước vào đầu xuân rồi, tuy vẫn còn lạnh nhưng không còn cái giá buốt của mùa đông nữa.

Lúc này tại Quảng Lạc viên.

Ngẫu nhiên một vài làn gió mang theo cái lạnh thổi qua, lá cây xào xạc, không gian tương đối cô quạnh, thời điểm sáng sớm như thế này xung quanh cũng chỉ có cung nhân dậy sớm chuẩn bị làm việc thôi.

Một tiếng động trên mặt nước vang lên, đánh động rất nhiều cá vàng nhỏ dưới hồ, dưới mặt hồ Đình Thủy tạ, lúc này in trên nền trời một bóng dáng nhỏ nhỏ trắng muốt.

Trời đất yên tĩnh, không gian trải rộng, cả đất trời dường như chỉ còn một bóng dáng đơn bạc của nàng, cả người nàng như hòa vào không gian bình lặng yên tĩnh.

Lục Y cùng Hồng Y đứng ở phía xa nhìn bóng lưng của tiểu thư, bước chân chần chờ, thật không nỡ phá hư đi cảnh đẹp trước mặt.

Cuối cùng hai người vẫn là kìm lòng không đậu chậm rãi đi tới, “Tiểu thư...”

Không nhận được người trả lời, Lục Y hơi ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy khuôn mặt trắng nõn của tiểu thư, yên lặng nhìn đàn cá đang tranh nhau thức ăn dưới mặt nước.

“Nàng ta như thế nào?” Mạn Châu không chút để ý lấy mồi ăn của cá chép vàng trong tráp vẩy vào mặt nước, làm cho đàn cá lại một phen tụ tập lại

tranh nhau miếng mồi ngon.

“Ta đã đến xem cho hần, vị Thế tử này dường như trúng độc không nhẹ, công chúa Thủy Nguyệt kia nói hần vì muốn nhập cung với nàng ta nên mới uống loại độc đó...” Lục Y cung kính đứng sang một bên.

Lông mi Mạn Châu khẽ động, nàng đặt cái cháp trong tay sang một bên, chậm rì rì ngồi xuống ghế đá, “Trị như thế nào?”

Hai mắt Hồng Y khẽ động, nàng mở to hai mắt nói chuyện: “Tiểu thư, độc chúng ta không tinh thông cho lắm nhưng nếu có Cẩn trong này thì khác.”

“Vậy tại sao không gọi hần vào?” Đối với nam nhân tên Cẩn này Mạn Châu không có nhiều ấn tượng, lúc trước hần vào cung nàng đều trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, có vẻ hần là người đã cứu nàng một mạng.

Hồng Y có chút thất vọng nói: “Tiểu thư, thật ra từ lúc người khỏi bệnh, Hoàng thượng canh phòng Hoàng cung chặt chẽ gấp mấy lần, nhất cử nhất động của Cẩn bên ngoài cũng bị chú ý nhiều lắm.”

“Tại sao như vậy?” Mạn Châu cảm thấy có chút kì quái.

Lục y gật đầu với Hồng Y “Nô tỳ không biết giữa Hoàng thượng cùng Cẩn có khúc mắc gì nhưng dường như Hoàng thượng rất không thích hần. Nô tỳ cho rằng khi trước Cẩn có thể dễ dàng xuất nhập cung là vì Hoàng thượng tạo điều kiện cho hần xem bệnh giúp tiểu thư thôi. Hiện tại liền muốn tự do đi vào thì rất khó khăn.”

“Ồ...” Mạn Châu nhủ mảy, một lúc sau lại nghe thấy tiếng Lục Y đứng phía sau nói: “Tiểu thư, công chúa Thủy Nguyệt kia dường như rất để ý vị thế tử này, nếu hần xảy ra chuyện...” thì việc nắm thóp nàng ta có phải sẽ khó khăn hay không, Lục Y âm thầm nói hết câu trong lòng.

Mạn Châu cảm vật áo có chút đơn bạc của mình, vuốt ve bề mặt trơn nhẵn không có một hạt bụi nào, sau đó thông thả trả lời, “Vậy gọi vị nữ y kia đến đi, chú ý giữ lại mạng cho hần.”

Dược Thùy là người của Hoàng thượng?

Thực chất đối với Hồng Y cùng Lục Y, từ lúc Mạn Châu gặp vị Thủy Nguyệt công chúa đến giờ vẫn kinh ngạc không thôi. Tiểu thư ở trong phủ các nàng biết đều là một tiêu cô nương nhất gan yếu đuối, vì bị chấn thương tâm lí hồi nhỏ mà gặp cái gì cũng dễ dàng bài xích... Hiện tại tâm tính tiểu thư thay đổi không nói, ngay cả cách làm việc các nàng đều không theo đuổi kịp. Đến ngày Lão tướng quân cùng Đại thiếu gia trở về không biết bị tiểu thư làm kinh ngạc đến mức độ nào?

Hiện tại tiểu thư muốn dùng người của Hoàng thượng? Như vậy biểu thị cho cái gì?

Lục Y thu liễm suy nghĩ trong lòng, lại chuyển sang một đề tài khác: “Tiểu thư, hôm trước Trưởng công chúa có đưa thiệp mời người, tiểu thư hôm nay có muốn sang đó không?”

“Trưởng công chúa?” Nhìn tiểu thư nhủ mảy, dường như không biết vị Trưởng công chúa là vị nào, Hồng Y có chút thở dài, tiểu thư càng ngày càng có xu hướng chóng quên mấy nhân vật không quan trọng.

“Trưởng công chúa Cung La Y, nàng ta vốn được gả cho Thân vương nước Lưu nhưng vì vị Thân vương đó ngắn mệnh chết yểu, nên Thái Hậu xin phép vương nước Lưu cho phép nàng về cố thổ sống quãng đời còn lại. Trưởng công chúa là nữ nhi ruột của Thái hậu... Vụ Liễu tần roi xuống nước, Hoàng thượng nói giao cho nàng xử lí!” Lục Y không chút giấu diếm tin tức, nói tất cả thông tin mình biết ra.

Hồng Y nghe vậy không khỏi có chút sốt ruột: “Tiểu thư, nô tỳ nghe nói Trưởng công chúa âm tình bất định, nhìn cái gì cũng không vừa mắt, nàng ở trong cung ngang bướng ương ngạnh, mặt mũi phi tần không kiêng nể gì, Hoàng thượng cũng mặc kệ nàng ta thích làm gì thì làm...”

Mạn Châu cười như không cười nghe hai thị nữ thiếp thân của mình nói chuyện, trong lòng bình tĩnh như trước. Nàng không ngờ Mạn Phi Lạc ở trong thâm cung này lại có thật nhiều người nhớ thương?

“Nàng ta muốn điều tra cái gì thì tự mình đến đi!” Cúi Mạn Châu nàng muốn mời đến thì đến à?

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Trưởng công chúa đến

Gió thổi qua thấm đẫm hơi lạnh, cung nhân trong Huyết Phượng cung qua lại đều có chút khăn trương, bởi vì vị Trưởng công chúa trong tuyền thuyết kia ghé sang cung của chủ tử các nàng, không biết lại có chuyện gì sắp phát sinh đây.

Cung La Y dẫn theo cung nhân sáng sớm đã đi đến Huyết Phượng cung. Nàng ta khoác một thân cung trang dành riêng cho Trưởng công chúa màu vàng

nhật, tóc đen đơn giản búi lên rồi cài lên đủ loại trâm vàng, khuyên tai vàng kim vừa dài vừa hoa mĩ, tạo thêm cảm giác quý khí không cho phép người đến gần, vũ sắc thiên thành.

Cuối cùng cũng không nhịn được nữa à? Mạn Châu nhếch bực môi lạnh lẽo, khoát tay ra hiệu cho Lục Y đứng một bên, Lục Y hiểu ý lập tức ra vén rèm cho người ở bên ngoài.

Trong phòng khách, không thấy người ngồi trên ghế chủ vị, mà trên nhuyễn tháp ngà voi được lót một tầng lông thú mềm mại, an tĩnh nằm nghiêng một tiểu mĩ nhân, mái tóc đen tùy ý xõa sau người, lông mày như trắng rằm, lông mi cong vút rung rung như cánh bướm, làm nổi bật lên da thịt óng ánh trong suốt, khóe môi hơi nhếch lên tựa tiểu phi tiểu, càng giống về chàm chọc.

Cung La Y dẫn theo một ma ma cùng hai cung nữ thân cận tiến vào, không khách khí đánh giá người nằm trên nhuyễn tháp kia. Mạn Châu nằm trước cửa sổ rộng, gió bên ngoài thổi bay tay áo rộng màu đen của nàng, vạt áo thêu hoa mẫu đơn chìm màu đỏ tầng tầng bao quanh đáng người tao nhã, u nhã và trầm tĩnh, lại kết hợp với y phục đồ tươi diễm lệ phía sau, cùng khí chất diễm áp quần phương của nàng, làm cả người giống như ngọn lửa kì dị cháy trong đáy địa ngục tăm tối.

Cung La Y cứ đứng như vậy nhìn Mạn Châu, trong đôi mắt đào hoa xẹt qua từng tầng kinh ngạc, nàng ta từng gặp qua Mạn Phi Lạc mấy lần đều không phải bộ dáng như vậy. Ngay cả khi đôi mắt khép hờ kia không trực tiếp nhìn vào nàng, Cung La Y đều cảm giác được áp lực vô hình vây quanh lấy người mình.

Lục Y nhìn tiểu thư nhà mình một chút, cũng không dám làm ra hành động gây tiếng động nào, chỉ cẩn thận nhẹ nhàng mở miệng, “Nương nương, Trương công chúa đã tới rồi.”

“Ừ”, Thanh âm thờ ơ của Mạn Châu phát ra, đồng thời người trên nhuyễn tháp cũng chuyển động thân thể, hai hàng lông mi từ từ mở ra, ánh nhìn không một tia cảm xúc, giống như những thú xung quanh nàng đều là vật chết, lộ ra hàn quang yếu ớt, càng làm cho Cung La Y kinh hãi trong lòng, không biết nên làm gì mới tốt.

“Ngươi có chuyện gì?” Vừa nói, Mạn Châu cũng từ trên nhuyễn tháp ngồi dậy, nàng liếc nhìn người được gọi là Trương công chúa.

Cung La Y âm thầm giật mình, không tiếng động thầm mắng mình trong lòng, không ngờ mình lần lộn trong hoàng cung bao nhiêu năm lại để cho một tiểu nha đầu dọa thất thần. Nàng ta rất nhanh lấy lại tinh thần, cũng không đợi Mạn Châu nói cái gì liền phát tay cho cung nữ đi theo mình lui ra phía xa, còn mình thì đi sang một bên ngồi xuống. Nàng ta vừa ngồi ổn định, Hồng Y ở một bên rất nhanh mang lên một ly trà nóng cùng một ít điểm tâm.

“Hôm nay bản cung đến tìm ngươi là vì có một số vấn đề muốn thỉnh giáo.” Cung La Y thối thối ly trà nóng, gần như dùng đuôi mắt lướt nhẹ qua bóng dáng Mạn Châu, dù sao đức hạnh của Trương công chúa trong cung không thật không người dám lên tiếng khen tặng, nàng ta rất nhanh lấy lại khí thế của một vị Trương công chúa nên có, nhìn Mạn Châu tựa như thứ gì đó nhỏ nhoi không đáng phải bận tâm.

“Trương công chúa?” Mạn Châu đặt ly trà xuống án ki của mình, không chút quan tâm nói, “Có chuyện gì?”

Nữ nhân hậu cung vẫn luôn không an phận như vậy, vị Trương công chúa này thực nhảm chán, Mạn Châu không kiên nhẫn nghĩ trong lòng.

Cung La Y nghe giọng điệu này của Mạn Châu thì trong lòng tức giận không thôi, nhưng lại ngại chuyện Hoàng thượng giao cho mình, tức giận cũng nhanh chóng đè ép xuống.

“Mạn Phi Lạc, bản cung nghe nói ngươi có liên quan đến sự việc Liễu tần rơi xuống nước. Ngươi thân là Quý phi nương nương cao quý của Tây Lân quốc, là nữ nhi của Trần quốc đại tướng quân, thật không ngờ trong lòng lại nổi lên ghen tị hậu phi đắc sủng làm ra hành động vô liêm sỉ như vậy?”

Lời nói của Cung La Y nghe như thế nào cũng giống như đã tra xét rõ ràng rồi ấy, nào có ý tứ đến ‘thỉnh giáo’.

“Ghen tị?” Mạn Châu cười khinh miệt, nàng một tay nâng cằm yên lặng đánh giá Cung La Y, ánh mắt vẫn không hề dao động như trước, nhưng lại làm cho Cung La Y cảm thấy áp lực vô cùng. “Cung La Y, thì ra ngươi cũng nhảm chán như vậy?”

Hai chữ ghen tị này nhìn thế nào cũng thấy không đúng, hôm đó rõ ràng Quý Phi nương nương tức giận Liễu tần, quang minh chính đại đìm nàng ta suýt chết, Hoàng thượng rõ ràng còn không có ý kiến tại sao nữ nhân hậu cung thích biến tướng câu chuyện đi như vậy?

Trong lòng đột nhiên chợt dạ, nhìn kỹ ánh mắt của Mạn Châu thì có đoán được ý tứ của nàng một chút. Trương công chúa cao quý không phải luôn cầm hận tranh đấu hậu cung sao? Sao lại đi nhúng tay vào chuyện này?

Nghe thanh âm lạnh nhạt không có một tia phật phùng củ Mạn Châu làm cho Cung La Y nhất thời thanh tỉnh, lại nhớ đến Hoàng thượng có nhắc nhở qua giải quyết việc này nhanh chóng, đừng động vào nữ nhân này, lại có hôm trước Liễu Thiên Yên có dẫn người đến tìm nàng, khóc lóc kể lể một buổi...Nói cái gì mà quan hệ giữa phủ Hầu gia với người của Thái Hậu, lợi ích nhà mẹ đẻ...

“Tiện nhân..” Cung La Y cắn chặt răng, phát hiện mình bị người lợi dụng thì tức giận đến sắp học máu.

“Mạn Phi Lạc, ngươi làm sao biết...”

Cung La Y đang định nói cái gì, thì bên ngoài đột nhiên có tiếng gọi vội vã của một tên thái giám: “Trương công chúa, không tốt, xảy ra chuyện lớn rồi.”

Trong phòng chỉ có Mạn Châu cùng Cung La Y, Mạn Châu tất nhiên không thèm để ý đến những chuyện như này, rất nhanh khép hờ hai mắt tựa như

chung quanh không liên quan gì đến mình.

Cung La Y thấy vậy liền mang theo người của mình đi ra cửa phòng, nhìn thấy thái giám đang quỳ thì không nhanh không chậm lên tiếng : ‘Nói, xảy ra chuyện gì?’

Tên thái giám nhìn thấy Trùng công chúa thì lập tức dập đầu nói, ‘Trùng công chúa, Liễu tần nương nương tự sát.’

‘Tự sát?’ Nhớ đến nữ nhân lăng ló kia dám lợi dụng mình, trong mắt Cung La Ý lóe một tia tàn khốc, ‘Đã chết chưa?’

Thái giám nghe vậy thì sùng sốt, ngây ngốc nhìn để giày Cung La Y, lại vội vàng cúi đầu nói, ‘Hồi công chúa, người đã được thái y cứu tỉnh rồi.’

‘Đáng tiếc..’ Cung La Y nắm chặt khăn thấm trong tay, ánh mắt sắc bén như dao nhìn tâm lưng tiểu thái giám, ‘Tỉnh rồi người còn đến tìm bản cung làm gì, còn không mau cút đi.’

Tiểu thái giám nghĩ đến lời chủ tử mình căn dặn, lại nghe Trùng công chúa không khách khí đuổi đi, da đầu lập tức run lên, rốt cục nghĩ đến kết cục bi thảm của mình khi trở về thì liền mạng nói, ‘Hồi bẩm Trùng công chúa, Hoàng thượng nghe tin đã bãi giá đến Ngọc Uyển các, thỉnh Trùng công chúa cùng Quý phi nương nương đến xem một chút.’

Cũng đúng, dù sao trong lòng những người biết chuyện thì Quý phi nương nương chính là người trực tiếp gây nên chuyện lần này, làm Liễu tần mất hết mặt mũi nên mới nghĩ đến việc tự sát, nàng lại được giao cho giám sát sự việc lần này, hai người đi qua là lẽ thường tình.

Cung La Y nghĩ vậy, mỉm cười vô cùng thanh nhả nói : ‘Người về trước đi, nói bản cung một lát sẽ tới.’

Thực chất Cung La Y muốn xem một hồi kịch vui mà thôi, dù sao cái kết cho chuyện này nàng đã chuẩn bị xong hết cả rồi, nghĩ đến Mạn Phi Lạc còn ở trong phòng, Cung La Y không suy nghĩ nhiều liền xoay người đi vào. Nhìn Mạn Phi Lạc đang muốn đứng dậy rồi đi thì đáy mắt lóe lên tinh quang : ‘Như thế nào, bản cung dẫn người đi xem kịch coi như tạ lỗi.’

Mạn Châu im lặng đánh giá đôi mắt sáng quắc của Cung La Y, nữ nhân này nhìn như tùy ý không suy nghĩ nhưng quả thật là có thù tất báo đó, nhanh như vậy đã muốn ra tay rồi?

Mạn Châu vốn muốn nói ba chữ, ‘Không hứng thú!’ Nhưng nghĩ đến Cung Lệ Hoa đã bãi giá đến đó rồi thì nàng cũng không ngại đi nhìn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Vẫn chưa kết thúc đâu

Thời điểm Cung La Y cùng Mạn Châu đến trước đại môn Ngọc Uyển các, Mạn Châu liền thấy long liễn của Cung Lệ Hoa đỗ một bên, bên cạnh cũng không ít kiệu lớn kiệu nhỏ của các phi tần khác, nghe được tiếng khóc ầm ầm hiện hiện truyền ra từ bên trong nội điện, Mạn Châu chỉ đơn giản nhíu mày một chút.

‘Hoàng thượng, thần thiếp đáng chết, vì thần thiếp làm hoàng thượng phải lo lắng như vậy.’

Khi Mạn Châu vừa đặt chân vào bên trong, câu nói đầu tiên nghe thấy chính là câu này.

‘Hoàng thượng, có chuyện gì xảy ra ở đây?’ Cung La Y cũng đồng thời tiến vào, vừa vào đến cửa đã nghe thấy tiếng khóc làm trong lòng nàng bức mình không thôi.

Trong phòng thấp thoáng rất nhiều phi tần cùng cung nhân trong cung.

Về mặt Cung Lệ Hoa trầm tĩnh như nước, hấn vung vạt áo, để mặc Liễu Thiên Yên ngã vào trong lòng hấn, về mặt lê hoa mang vũ thập phần đáng thương.

‘Sao nào, Liễu tần hành sự vội vàng như vậy không phải là bất mãn với cách xử trí của bản cung chứ?’

Thân thể run rẩy của Liễu Thiên Yên nghe vậy lập tức cứng đờ, nhìn Trùng công chúa nghiêm mặt lạnh lùng nhìn mình thì trong lòng dâng lên một trận bất an, thật lâu vẫn chưa hồi phục lại tinh thần, nàng ta lau lau nước mắt ẩm ướt:

‘Hồi trưởng công chúa, thân thể Thiên yên rơi xuống nước không tốt, không những nhiễm phong hàn không hầu hạ Hoàng thượng thật tốt, lại nhọc công Trùng công chúa cùng Thái Hậu phải ngày ngày lo lắng khôn nguôi, thần thiếp vào cung là thay mặt cho toàn bộ Hầu phủ hết lòng hầu hạ Hoàng thượng, nay quả thực không còn mặt mũi nào sống trên đời này nữa.’

Ánh mắt Cung La Y ngay lập tức lóe lên âm độc, hay lắm, lại dám mang phủ Hầu gia thách thức nhẫn nại của bản cung.

Mạn Châu nhìn Liễu Thiên Yên khóc lóc thật thương tâm trong lòng Cung Lệ Hoa, trong lòng cũng chỉ dâng lên một chút khó chịu, không một chút động dung.

Nếu nói Cung Lệ Hoa vì lo lắng cho Liễu Thiên Yên xảy ra chuyện gì mà đến, Mặc Châu có chút không tin. ... Nữ nhân không có não này nhìn giống một món đồ chơi vô tri vô giác hơn, có ích thì dụng, vô ích thì phế!

Nhìn vẻ mặt băng hàn, thờ ơ lạnh lùng như mọi thứ xung quanh không liên quan đến mình kia, Mặc Châu hiểu rõ.

“Hoàng thượng, là thần thiếp vô năng, đều tại thần thiếp...” Liễu Thiên Yên một lần nữa ngã vào trong lòng Cung Lệ Hoa, kéo thần trí Cung Lệ Hoa đang đánh giá Mặc Phi Lạc trở về.

“Không biết Trường công chúa đã điều tra rõ việc trầm giao cho chưa?” Cung Lệ Hoa không nhìn sắc mặt Liễu Thiên Yên một cái, giọng hân hân bình tĩnh như nước hồ thu không gợn sóng, hơi nghiêng đầu lên nhìn Cung La Y.

“Bản cung đương nhiên tra xét thập phần rõ ràng.” Cung La Y đáp thập phần rành mạch, “Chuyện Liễu tần rơi xuống hồ hôm đó cả Ngự Hoa viên đều nhìn thấy, bản cung tìm không ít được người chứng minh.”

Nói xong, không chờ Liễu Thiên Yên phản bác cái gì nàng ta liền sai người áp giải một cung nữ bộ dáng bình thường tới, “Người này là Hồng Diệc, là nữ quan chuyên chăm sóc hoa cỏ ở Ngự Hoa viên, hôm đó chính mắt nàng ta thấy Liễu tần tự mình bắt cần rơi xuống hồ nước, Mặc Quý Phi chỉ là tình cờ đi ngang qua bị Liễu tần nắm mãi không buông mà thôi.”

Mặc Châu nhìn nữ quan Cung La Y áp giải lên mang bộ dáng sợ sệt run rẩy, kể lại toàn bộ sự việc hôm ấy một lượt, nếu để ý kỹ sẽ thấy đáy mắt hoàn toàn bình tĩnh tự tin của nàng ta. Đây chính là quả tạ lỗi của người à? Mặc Châu không giấu vết nhìn gương mặt có chút đắc ý của Cung La Y bên cạnh.

Toàn bộ người trong phòng đều thay Liễu tần đổ mồ hôi lạnh, hành động của Trường công chúa như vậy không phải là trực tiếp trở mặt với Phủ Hài gia hay sao?

Nhưng mà Liễu Thiên Yên dường như vẫn chưa nhận ra nguy cơ tứ phía của mình, nàng ta vẫn không ngừng khóc lóc trong lòng Cung Lệ Hoa như vậy. Giống như nàng ta rất tin tưởng, Cung Lệ Hoa nhất định sẽ kiên quyết kị Hài phủ của nàng, đích thân hấn sẽ ra mặt bảo hộ cho nàng.

Ánh mắt Cung Lệ Hoa nhìn nữ quan kia lãnh lẽo kinh người, lại chuyển ánh mắt vào Mặc Châu vẫn bình thản đứng bên cạnh Cung La Y, cuối cùng hấn đứng dậy, bởi vì hành động quá đột ngột làm cho Liễu Thiên Yên đang dựa người vào lòng hấn té ngã trên đất. Liễu Thiên Yên nhu nhược gọi một tiếng nhưng cũng không nhận được lời đáp nào từ hấn thì biết điều im lặng xuống.

“Trường công chúa khẳng định mọi việc xảy ra như vậy chứ? Nhân chứng vật chứng đều mang đến rồi?” Thanh âm của Cung Lệ Hoa âm trầm tựa như tiếng gió lùa trong thung lũng, trong lòng Cung La Y bị một phen chốt dạ làm cho kinh hãi, nhưng nàng ta rất nhanh trấn định lại.

“Bản cung đương nhiên chắc chắn, Liễu tần tâm tư không ngay thẳng, phạm vào ghen tuông trong hậu cung là điều cấm kỵ, ngược lại bản cung chứng minh Mặc Quý phi hoàn toàn bị người hãm hại.”

“Đã là như vậy...” Cung Lệ Hoa nâng mắt chống lại phượng mâu hắc bạch phân minh của Mặc Châu, giọng nói hấn cực kì chậm rãi, “Về việc trừng phạt Liễu tần Quý phi có cao kiến gì hay không?”

Mặc Châu cũng không chút e ngại nhìn thẳng vào đôi mắt hẹp dài của hấn, nghe thấy hấn hỏi chính mình như vậy ngược lại cười như không cười nói, “Đem ra ngoài, đánh chết.”

Hai chữ ‘đánh chết’ được nàng nói ra vô cùng nhẹ nhàng, nhưng lại vô cùng đậm máu.

Liễu Thiên Yên nghe thấy hai chữ này, lại nhìn thấy vẻ mặt thờ ơ không một tia tình cảm nào của Cung Lệ Hoa mới chậm rãi phục hồi tinh thần, lúc này nàng ta không để ý hình tượng chút nào nữa, vừa bò theo gót giày Cung Lệ Hoa vừa hét to, “Không được, ai dám động vào thần thiếp, Hoàng thượng, Thiên Yên biết sai rồi, cầu mong người tha cho Thiên Yên lần này, ta nhất định không nói một tiếng nào cho phụ thân biết, phủ Hài gia cũng không biết... Hoàng thượng...”

Liễu Thiên Yên thê lương không ngừng gọi Hoàng thượng, đôi mắt hoa đào quyền rũ ngập tràn nước mắt, nàng không thể ngờ được nàng khổ tâm an bày một tuồng kịch như thế kết cục lại một lần nữa rơi vào tay nữ nhân kia, nàng không bao giờ cam lòng.

Cung La Y nghe xong hai chữ này của Mặc Châu cũng không tránh khỏi kinh ngạc, nữ nhân này mới bao nhiêu lớn chứ, không phải mới làm lễ cập kê sao, thế nào mà đã thị huyết như vậy.

Nhóm phi tần đứng ở phía xa nhìn một màn này, có người cười khi người gặp họa, có người nuối tiếc, có người chửi Liễu Thiên Yên ngu xuẩn, nhưng lúc này người nào người nấy đều hạ quyết tâm trong lòng, từ giờ không có việc gì làm cũng quyết không động chạm gì đến Quý phi nương nương.

Cung Lệ Hoa nở nụ cười nhạt nhẽo trên mặt, không từ chối cũng không đồng ý lời kết tội của Mặc Châu, nữ nhân này quả thực to gan, nàng làm ra hành động như vậy đã từng nghĩ đến hậu quả rồi chứ?

Cung La Y cảm thấy dù sao cũng không phải, chuyện này động chạm rất lớn tới lợi ích gia tộc lớn trong kinh thành, làm gì cũng phải lấy đại cục làm trọng, không thể tùy hứng như vậy. Nàng ta suy nghĩ rất kỹ rồi kết quả vẫn đứng ra nói chuyện, “Theo bản cung thấy Liễu tần điều ngoa tùy hứng, dám vu

oan giá họa cho phi tần hậu cung không nói còn dám lấy tính mạng ra đùa giỡn, trước phạt ba tháng bổng lộc giam lỏng trong Ngọc Uyển các không được phép ra vào, sau báo cáo cho lễ giám giáng chức vị của nàng ta xuống mặt đẳng Canh Y cả đời không cân thị tẩm nữa, các người thấy như thế nào?”

Cung La Y vừa dứt lời liền đem toàn bộ ánh mắt dừng lên người Cung Lệ Hoa cùng Mạn Châu, Cung Lệ Hoa ngược lại vẫn không chuyển tầm mắt nhìn Mạn Châu không hề có tia rung động nào, dường như chỉ chờ một câu nói của Mạn Châu liền kết luận cuộc đời của Liễu Thiên Yên vậy.

Mạn Châu hạ tầm mắt nhìn gương mặt tái nhợt của Liễu Thiên Yên, trong lòng lóe lên một tia khác thường, cả đời nữ nhân này việc không nên làm nhất chính là muốn những thứ không thuộc về mình, hơn nữa nàng ta không hiểu ‘nhất vô tình đế vương gia’, người ngu xuẩn như vậy dù có mười phủ Hầu gia đứng phía sau cũng không tài nào bảo hộ được nàng.

“Nếu Trường công chúa đã nói vậy, bản cung không có ý kiến.” Mạn Châu phát phát tay áo, ngẩng đầu nhìn Cung Lệ Hoa, lại bất giác đôi mắt ngàn năm không thay đổi cảm xúc của hắn lóe lên một tia vừa lòng.

Cung Lệ Hoa cuối cùng thu hồi lại tầm mắt, hần nhủu mày vươn tay ra, Lý Cửu bên cạnh rất nhanh dâng lên một tấm khăn lụa sạch bóng, Cung Lệ Hoa lấy khăn lau sạch sẽ vệt nước mắt trên long bào hoàng kim của mình. Lau xong hắn tựa hồ vẫn chưa vừa lòng, ném mạnh khăn lụa xuống dưới đất khoát mạnh tay, “Trường công chúa toàn bộ xử lí đi. Hồi cung.”

Nhìn bóng lưng của Cung Lệ Hoa rời đi, cả người Liễu Thiên Yên đều xụi lơ trên mặt đất ngơ ngác, gương mặt trang điểm tỉ mỉ đã sớm nhòe nhoẹt nước mắt, còn đầu phong thái nữ nhân thiên kiều bá mỵ ngày trước.

Cung La Y không thèm nhìn Liễu Thiên Yên một cái, nàng ta quay đầu thấy Mạn Châu hướng mắt theo Long Liễn của Cung Lệ Hoa rời đi thì cười thầm trong lòng, “Người như thế nào để ý hắn, mọi chuyện xong rồi, thấy lễ vật của ta thế nào.”

Mạn Châu hồi phục tinh thần, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt đắc trí của Cung La Y, nữ nhân này có biểu hiện như này là sao, người mang cung nhân đi Huyết Phượng cung của nàng hỏi tội là ai vậy?

Cách giải quyết của Cung La Y nhìn như cô lập Liễu Thiên Yên nhưng cố ý cũng là giữ cho nàng ta một mạng, tránh để cho các phi tần cung khác nhân cơ hội âm thầm đả kích. Quả thực không phải người đơn thuần, người lớn lên trong thâm cung quả thực so với người thường không giống.

Mạn Châu rất nhanh dẫn người Huyết Phượng cung trở về, không để ý ánh mắt không cam lòng của Liễu Thiên Yên lại phía sau.

Trong Ngọc Uyển các, còn đầu vàng son thời chủ tử đắc sủng nữa, cả nội phòng to lớn chỉ còn lại Liễu tần, à không, Liễu Canh Y đang khóc lóc không ngừng, ánh mắt phẫn hận oán độc nhìn về phương hướng Huyết Phượng cung. Mạn Phi Lạc, lần này không lấy được mạng người ta thế không mang họ Liễu.

Thiên Nhẫn các chủ, người đừng làm ta thất vọng!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Hắc y nhân

Mạn Châu đứng trước tấm gương đồng hoa lệ, được mài giữa hoa văn vô cùng tinh xảo, không nhận được nhìn bóng người phản chiếu trong gương chầm chầm.

Trong gương phản chiếu hình ảnh một cô nương, hay nói đúng hơn là một tiểu cô nương, dáng người gầy nhỏ, cơ thể còn chưa trở mã hoàn toàn, khoác trên người một thân cung trang đồ thẫm.

Nâng tay lên chạm vào gò má chính mình, làn da nõn nà tinh tế, mịn màng có thể so với mỡ đông giống nhau. Dung mạo của Mạn Phi Lạc này không ngờ cùng với gương mặt của Mạn Châu ở kiếp trước giống nhau như đúc. Ánh chiều tà ngày cuối đông không có nhiều rực rỡ xuyên qua khe hở của cửa sổ phòng rơi trên mặt nàng, vẽ ra khoảng sáng khoảng tối vô cùng khó nắm bắt, chiếu ra vẻ mặt vừa lạnh nhạt xa cách lại không để bất cứ thứ gì xung quanh trong lòng của nàng.

“Tiểu thư, Dục Thư có chuyện cầu kiến.” Lục Y nhìn tiểu thư tự nhìn hình ảnh của mình trong gương ngần người thì trong lòng hiện lên nghi hoặc, nhưng cũng rất nhanh bỏ qua, nàng từ bên ngoài đi vào nội phòng cung kính mở miệng.

“Mang vào đi.” Mạn Châu thu hồi tầm mắt gắt gât đầu.

Khi Dục Thư theo chân Hồng Y đi vào phòng khách, nhìn thoáng qua thấy một nữ nhân mặc huyết y ngồi ở ghế chủ vị, một khuỷu tay chống trên bàn, ông tay áo theo đó chảy xuống lộ ra da thịt trắng nõn trong suốt, một tay kia nàng tùy ý đặt trên đầu gối.

Đây chính là Mạn Phi Lạc sao? Tại sao nàng so với lúc trước khác biệt nhiều đến vậy?

“Được thủy bá kiếm Quý Phi nương nương.” Được Thủy quỳ xuống, hành động thập phần cẩn thận.

“Như thế nào?.” Giọng nói từ tính không chứa một tia cảm xúc vang lên trên đỉnh đầu làm cho tâm Được Thủy có chút run rẩy, mặc dù đang cúi đầu thật sâu nhưng từ đầu đến cuối đều có cảm giác bị người nhìn thấu.

“Nương nương, tạm thời không nguy hại tính mạng, nhưng độc tố không thể giải trừ hoàn toàn được.”

“Có thể lưu đến lúc nào?”

“Nửa năm, cùng lắm là một năm...” Không hô là người Mạn gia, tuổi còn nhỏ mà đã nhạy bén như vậy, nàng bất quá mới nói mấy chữ liền nắm bắt được điểm mấu chốt.

“Như vậy là đủ rồi.” Mạn Châu duy trì nụ cười nhàn nhạt, nàng gạt đầu vung tay áo, “Trở về nói toàn bộ sự việc cho hần.”

Được Thủy tự nhiên hiểu ‘hần’ ở đây chính là Hoàng thượng, nàng biết Mạn Quý Phi hiện tại coi như làm việc vì hoàng thượng nên cũng không nghĩ nhiều nữa, thức thời liền lui xuống.

Nhìn bóng dáng Được Thủy rời đi, Hồng Y vẫn yên lặng một bên lúc này mới nhíu mày nói: “Tiểu thư, mấy ngày nay tiểu thư nói nô tỳ theo dõi vị công chúa Thủy Nguyệt kia, nô tỳ phát hiện ra có người...”

“Hửm?” Mạn Châu nghe vậy liền có chút hứng thú mở ra hai mắt...

...

Thời tiết cuối đông, ban đêm đặc biệt lạnh, gió thổi hiu quạnh vô cùng, Mạn Châu cho lui hết tất cả người trong nội điện, mặc một thân huyền y nhẹ nhàng, tránh thoát ra khỏi Huyết Phụng cung.

Mạn Châu giống như bóng ma trong bóng đêm, từng bước tránh thoát ám vệ bố trí khắp hoàng cung đi đến một tường viện, không tiếng động nhảy qua vách tường kia, bên trong là một viện tử có chút hoang phế.

Bên trong phòng ánh nến lay động, mũi chân khẽ điểm Mạn Châu liền yên lặng rơi xuống nóc nhà, lật ra mái ngói nhìn xuống bên dưới.

Trong căn phòng không lớn lắm thoang thoang mùi thuốc, nam tử mặc y phục thái giám yếu ớt dựa trên giường, sắc mặt trắng bệch làm mất đi vẻ tuấn tú bình thường của hần. Mả ánh mắt hần vô cùng kìm nén nhìn nữ tử đang đứng trước mặt.

Hai người này không phải ai khác chính là Thế tử thân vương Tư Mã Thiên cùng Thập công chúa Thủy Nguyệt quốc Hàn Ưu.

“A Bệnh, người sẽ không sao chứ?” Hàn Ưu muốn bước đến trước chạm vào người kia nhưng do dự một hồi lại buông xuống, nàng chung quy không còn dung khí để đối mặt với nam tử này nữa rồi.

“Mã Thiên không còn gì đáng ngại, công chúa lo lắng nhiều rồi.” Người được gọi là ‘A Bệnh’ trong miệng Hàn Ưu lên tiếng, trong giọng nói lúc này không che giấu được xa cách.

Hàn Ưu nghe giọng nói kia, giọng nói xa lạ hoàn toàn không giống trong kí ức, trên mặt tràn ra đầy ưu thương, “A Bệnh, người sẽ không tha thứ cho ta sao? Tại sao phải đối với ta như vậy?”

“Công chúa nghĩ nhiều rồi, Mã Thiên không dám!” Tư Mã Thiên lại lên tiếng, trong âm thanh đã nhiễm chút đê nén đến khàn khàn, “Mã Thiên là tội nhân Thủy Nguyệt, không thể bất kính với công chúa được, công chúa vẫn nên trở về nghỉ ngơi thôi!”

Hần dứt lời liền nhắm mắt lại, hơi thở có chút suy yếu nhưng không hề muốn để ý nữ tử trước mặt kia.

Một giọt nước mắt lăn xuống, tiếp theo là hai giọt, ba giọt... Hàn Ưu không dám tin nhìn nam tử trước mắt, nam tử dùng cả tính mệnh bảo vệ nàng ra khỏi trận đảo chính hỗn loạn kia, cùng nàng tìm thi cốt người thân, hi sinh giúp nàng tìm nơi nương tựa, nam tử dùng nửa cuộc đời bảo hộ nàng, hiện tại lại dùng thái độ thờ ơ lạnh nhạt như vậy đối nàng.

A Bệnh, A Bệnh, người sẽ không hiểu đâu, ta là hoàng tộc duy nhất của Thủy Nguyệt, ta phải phục thù, ta muốn một lần nữa giẫm nát những người kia ở dưới chân, cuối cùng người sẽ hiểu, ta làm hết thảy đều muốn tốt cho người...

“A Bệnh, sớm khỏe lại đi, A Ưu chờ người!” Giọng Hàn Ưu rất nhẹ, giống như sợ mình quấy rối nam tử kia, nói xong liền quay người rời đi.

Tại khoảnh khắc cánh cửa kia khép lại, Tư Mã Thiên lại một lần nữa mở ra đôi mắt, đầy mắt không che giấu được thất vọng cùng tình ý không nói nên lời, trước mắt hần giờ là một Thập công chúa Hàn Ưu, cũng không còn là A Ưu hồn nhiên lương thiện xưa kia nữa, hần quả thực mệt mỏi rồi...

Một đôi phượng mâu trên nóc nhà cẩn thận nhìn một màn này, phát hiện Hàn Ưu rời đi chẳng những không trở về nơi dành cho cung nữ bình thường, mà là chạy tới một phương hướng khác.

Mạn Châu xoay người, nhanh chóng bám theo nàng ta.

Hàn Ưu đề phòng bốn phía, rất cẩn thận đi tới một địa phương vô cùng hẻo lánh, nơi này giống như bị bỏ hoang đã lâu, lại đánh giá bốn phía một vòng xác định xung quanh không có người, nàng ta mới dám cất bước đi vào trong viện.

Mạn Châu một thân y phục dạ hành ban đêm giống như sợi lông tơ nhẹ nhàng, nàng đi thường cẩn thận ẩn nấp trên xà ngang căn phòng, phát hiện bên trong có một bóng đen đã chờ sẵn.

Nàng tự nhiên hiểu, người này là một cao thủ thượng thừa.

Trong căn phòng này không có một chút ánh nến nào, toàn bộ đều là một mảnh đen kịt.

Mà Hàn Ưu kia vừa mới đặt chân vào trong phòng, liền bị hắc y ở bên trong kéo đến, chặt chẽ ôm lấy kéo lên cái sập lạnh lặn duy nhất trong phòng.

Hàn Ưu bị tập kích bất ngờ mà không một chút hoảng loạn cũng không có, ngược lại còn nhắm mắt lại mặc người bắt đầu kia tàn sát bừa bãi trên người mình.

Phát hiện trên gương mặt nữ nhân còn vương lại nước mắt, nam tử bỗng chốc dừng lại động tác, như có như không nheo lại đôi mắt hẹp : “Người vì tiện tử kia rơi lệ?”

Hàn Ưu từ trong cõi mộng phục hồi lại tinh thần, nghe thấy hắc hủi như vậy thì lạnh lùng lên tiếng, “Không liên quan tới người?”

Nam tử nhìn Hàn Ưu không giận phản cười, nhân tiện cời ra dây lưng của Hàn Ưu, thuận tay kéo lấy bàn tay nàng mà găm cán : “Không ngờ Thập công chúa là người cứng rắn như vậy, bản vương thực vinh dự là người nắm người trong tay, có phải không?”

Giọng nói thì thầm của hắc hủi không che giấu mấy phần khinh miệt, mang theo hương thơm là lướt mê hoặc, không để cho nàng chuẩn bị liên động thân một cái, mạnh mẽ tiến vào trong cơ thể Hàn Ưu.

“A... Ừm...” Tiếng thở dốc rất nhỏ vang lên trong điện, Hàn Ưu giống như đã quen thuộc với sự thô bạo của nam tử kia, đau đớn qua đi rất nhanh liền hòa cùng nhịp độ với hắc hủi, nhất thời trong phòng tràn đầy âm thanh dâm mỹ...

“Người đã đưa ngọc tỷ cho nàng ta?” Nam tử vừa động thân người vừa trêu chọc thân thể Hàn Ưu hỏi.

Hàn Ưu có chút không chịu được thô bạo của hắc hủi, nhưng vẫn cố gắng gât gât đầu, “Ân, nàng ta đã nhận lời rồi... Bất quá... ân... chỉ là đồ giả mà thôi.” Trong thanh âm không che giấu được tiếng thở dốc.

Mạn Châu kêu mi, nhưng cũng không làm ra bất cứ hành động nào.

Nam nhân kia giống như nở nụ cười giả dối, “Thập công chúa quả thực thức thời, ngày bản vương giúp người phục quốc sẽ không còn xa đâu...” Nam tử nhìn nữ nhân dưới thân đã sắp không khống chế được nữa.

Sau đó Thủy Nguyệt quốc của người sẽ là của ta, còn có Tây Lãnh quốc, cũng không còn xa nữa...

Thanh âm lãnh lệ của nam tử làm cho Hàn Ưu chợt tỉnh một chút, trong đôi mắt tràn đầy dục sắc mơ màng nhìn trần nhà, một khắc kia, trong đáy mắt nàng có hi vọng, nhưng có nhiều hơn một loại tuyệt vọng.

A Bệnh, xin lỗi người...

Hàn Ưu nén bi phẫn trong lòng, ghì chặt cánh tay nam nhân nói : “Người không phục Cung Lệ Hoa?”

“Ha ha...” Nam nhân nghe vậy đột nhiên bật cười lớn, “Làm cho bản vương cúi đầu xưng thần với tiểu tử đó, không cảm thấy buồn cười sao? Tiểu Ưu nhi...” Dứt lời hắc hủi lại động thân một lần thật mạnh, Hàn Ưu không thể khống chế được thân người mềm nhũn ngã trong lòng lòng hắc hủi, mặc cho hắc hủi thích làm gì thì làm...

Lúc hai người kia lại muốn dây dưa một lần nữa với nhau, Mạn Châu đã có chút mất kiên nhẫn nhíu mày, nhìn xà ngang nhiễm một tầng bụi bặm mà cả người đều khó chịu. Thân thể nàng nhẹ nhàng, không một tiếng động muốn rời đi.

Cùng lúc này, nàng nghe được âm phong sát khí ập tới từ sau lưng mình.

Trong lòng thầm kêu một tiếng không tốt, nàng bị phát hiện?

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Chung quy vì quá chủ quan

Ánh mắt Mạn Châu lạnh lùng đảo qua bóng đèn kia, không nghĩ người này cảnh giác như vậy! Nàng bắt quá sợ ý làm rơi xuống bụi bẩn, hần nháy mắt đã phát giác. Động tác Mạn Châu nhưng tuyệt không chậm nàng lắc mình xoay người trên xà nhà, không tiếng động để phòng người bên dưới.

Không ngờ hần mạnh như vậy, nàng gần như dùng toàn bộ sức lực mới có thể tránh được sát chiêu kia.

“Có chuyện gì vậy? Có người?” Hần Ưu giật mình nhìn động tác của hắc y nam nhân, nháy mắt túm lấy y phục roi lung tung trên sập che đẩy thân mình, ác độc trong mắt chột lóe.

“Không thể lưu lại người sống!” Nàng ta cất giọng chắc nịch, nhìn thẳng nam nhân đã chỉnh sửa sang y phục bên cạnh mình.

“Tuy rằng không có chút hứng thú, nhưng vì tiểu Ưu Nhi...” Nam nhân nhướng mi vuốt ve hai gò má còn chưa lui sắc hồng của nàng ta, ngả ngón nói, “Bản vương sẽ không phụ lòng...”

Dứt lời hần liền không nhìn người trên xà nhà một cái, bàn tay khẽ động, một loạt kinh phong mang theo sát khí sắc bén vô hạn đánh về lên nóc nhà.

Ánh mắt Mạn Châu lần đầu tiên tràn ra sắc bén cùng nghiêm túc như vậy, nàng giống như khối băng yên tĩnh đã rất lâu cuối cùng lấy được một cảm giác có sức khiêu chiến, thân mình nàng lập tức giống như yêu xà lắc mình tránh thoát tất cả những chưởng phong kia, mặc cho những thanh xà ngang bị âm phong xệt qua nát vụn.

Nam tử phía dưới không thu được kết quả không như mong muốn, đương nhiên mặt kiên nhẫn nhàu mảy, thật không ngờ người ăn gan hùm mật gấu dám xen vào chuyện của bản vương, muốn chết!

Hần Ưu nhanh chóng mặc xong y phục trên người, nàng ta ngẩng đầu nhìn một màn trên xà nhà không nhìn được tròng mắt, thật lâu không hồi phục tinh thần, hắc y nhân kia là người đầu tiên nàng thấy có thể tránh thoát công kích của nam nhân này, quá nguy hiểm!

“Giết hần!”

Hắc y nam nhân nhếch miệng gọi lên nụ cười lạnh lẽo, hần âm thầm truyền toàn bộ nội lực vào cánh tay, ngay sau đó vị trí hần đứng liền chỉ còn lại tàn ảnh, bản thân hần đã phi thân đến trước mặt hắc y nhân đang tránh né trường phong của mình trên xà nhà kia, dùng khí thế không gì cản nổi đánh về phía bụng đối phương, mà vị trí này chính là tử huyệt.

Mạn Châu vừa lắc người tránh thoát một chưởng ở bên dưới, nháy mắt xoay người lại cảm nhận được sát khí kinh người đang ập vào chính cơ thể mình, hơn nữa lần này cơ hội tránh thoát gần như không thể.

Dứt khoát quyết định, thị huyết trong mắt chột lóe, Mạn Châu rút ra chủy thủ trong người trực tiếp đâm thẳng vào trung tâm luồng sát khí kia, nhìn qua thực giống như muốn đồng quy vu tận.

Hắc y nam tử kia giống như không ngờ dưới tình huống như vậy mà đối phương dám chọn cách phản kích, hần kinh ngạc một chút rồi nhanh chóng đánh chệch trường phong sang một bên, một chưởng này không đánh vào bụng nàng mà nhắm vào vị trí giữa trái tim. Nếu trúng một chưởng này của hần, mười phần không thể sống.

Phượng mâu dưới mạn che mặt ần ần sát khí, Mạn Châu kẹp một chân vào thanh ngang trên xà nhà, ngăn cản quán tính chính mình phi thân về phía trước, chủy thủ trong tay chột lóe ngăn cản lại chưởng phong thay đổi phương hướng kia.

Hai người đều vận hắc y, vẫn luôn đối đầu trong cự li gần cuối cùng cũng tách ra.

Hắc y nam tử cảm nhận được chất lỏng sền sệt mang theo mùi máu tanh ở trên cánh tay mình chậm rãi chảy xuống, trong lòng hần ngược lại nổi lên khát máu không thể nghi ngờ, bất quá cũng có chút bản lĩnh.

“Ai phái người tới? Nếu nói ra, bản vương cho người...toàn thây.” Thanh âm băng hàn thấu xương, vang vang trong đêm tối bao phủ một cách vô cùng tĩnh mịch.

Hừ!

Mạn Châu im lặng không trả lời, trên mặt bình tĩnh như trước, hơi thở không có nửa phần dao động nào. Nhưng nếu theo ánh sáng ban đêm nhìn gương mặt trắng bệch dưới mạn che của nàng liền biết có điều không ổn...

Mạn Châu đứng thẳng trên xà nhà, đưa phượng mâu lạnh lùng nhìn hắc y nhân đứng ở đối diện mình, trầm mặc nửa ngày, cuối cùng từ trong miệng nàng phun ra ba chữ:

“Người không xứng?”

Dứt lời, Mạn Châu tùy ý phát ổng tay áo một cái, một luồng khí cuộn cuộn vọt ra, nháy mắt bao phủ toàn bộ căn phòng tối tăm.

Hắc y nam nhân vừa nhìn thấy liền giật mình, xoay người lắc mình hạ xuống bên dưới, vén lên ống tay áo bịt chặt mũi miệng của mình, mặc dù hần không

rõ ràng là ám khí gì nhưng càng vì không biết càng phải cẩn thận.

Mạng sa phát qua khuôn mặt không chút cảm xúc, Mạn Châu đứng giữa màn khói đặc nhìn cảnh tượng này, khóe môi nhếch lên độ cong lạnh lùng, chợt chúi thủ trong tay phóng ra, một đạo ngân quang xẹt qua sương mù lao thẳng đến phía trước, không phải phi đến người nam tử hắc y, mà hướng thẳng đến yếu hầu Hàm Ưu đang ngăn người không biết làm cái gì.

Nam tử hắc y thấy vậy không khỏi biến sắc, nữ nhân này không thể chết dễ dàng như vậy được, hần phi thân ôm chặt lấy thân mình Hàn Ưu, hai người lăn vài vòng trên mặt đất mới tránh khỏi đường đi của chúi thủ, nhưng thời điểm sương khói tan hết, hai người đứng dậy thì làm gì còn bóng dáng của hắc y nhân trên xà nhà nữa?

“Chết tiết, xem người có thể sống được bao lâu?” Nam nhân phi thân lên xà ngang một lần nữa, nhìn vũng máu chưa kịp đông lại còn vương ở chỗ đó thì nắm tay run lên, ánh mắt không che giấu âm độc.

Trong đêm tối, Mạn Châu ôm chặt bả vai bị thương ngăn không cho miệng vết thương rách ra, vội vàng lẩn vào trong bóng tối. Muốn trở về Huyết Phượng cung phải vượt qua rất nhiều trạm lính canh, trạm gác ngầm và ám vệ ở khắp nơi, Mạn Châu xoay người tránh ra một ám vệ cách mình không xa phía trước, nhảy vào trong bóng đêm.

Không khí càng về sáng sớm càng lạnh giá, có cảm giác gió cắt qua da thịt lần đầu tiên làm cho Mạn Châu cảm thấy khó thở, nàng tự biết mình không kiên trì được lâu, hiện tại cả người đều là máu và mồ hôi, khó chịu vô cùng...

Mạn Châu dựa vào trong bóng tối, hai mắt bắt đầu choáng váng. Nếu không nhanh lên, thời điểm trời sáng lên nàng có thể bị người phát hiện. Nghĩ xong nàng liền nhảy mấy bước liên tiếp về phía trước...

Chung quy cũng vì nàng quá chủ quan... Hai kiếp đều có tầng tầng người bảo hộ xung quanh, cho nên thân thể mới yếu đuối như hiện tại...

“Hoàng thượng, có hắc y nhân tiến về phía này?”

Từ bên ngoài cửa xuất hiện một hắc y ám vệ, nghiêm túc cung kính từ bên ngoài nói vào trong phòng.

“Là ai?” Cung Lệ Hoa một thân hoàng bào chỉnh tề đứng ngoài hành lang trên lầu trên, ánh mắt nhìn ra xa, âm thanh trầm thấp mà lạnh lùng.

“Thuộc hạ không biết, giống như đang bị thương?”

Tiếng nói vừa dứt, bên dưới Ngưng Thần lâu đã xuất hiện một bóng đen có chút chật vật nhảy vào, Mạn Châu chỉ cảm giác mình thế lực cạn kiệt, mạng che mặt thấm đẫm mồ hôi bị nàng giật xuống ném sang một bên, tốc độ nàng không thể nào duy trì như trước nữa, đưa tay lên nắm chặt bả vai bị thương.

“Hoàng thượng, có cần thuộc hạ bắt lại nghiêm hình tra khảo?” Bất quá, ám vệ chờ thật lâu vẫn không nghe thấy câu trả lời của chủ tử, nghi hoặc ngẩng đầu lên thì làm gì còn bóng dáng Hoàng thượng nữa.

Mạn Châu đậm cười, đáy mắt vẫn bình tĩnh vô ba bất chợt nổi lên những tia âm đậm, nàng từ từ thả người từ trên nóc nhà xuống, giống như đang buông tay...

Bên hông đột nhiên bị một sức lực nắm chặt, trời đất quay cuồng, mùi hương thơm đặc trưng quen thuộc từ đầu xông vào mũi, Mạn Châu liền nhận ra mình nằm trong một lồng ngực ngực kì quen thuộc ấm áp.

“Muốn chết sao?” Mạn Châu ngẩng đầu nhìn chằm chằm mặt người nọ, theo bản năng gạt đầu một cái, lại dường như nghĩ đến cái gì khiến cho viên mắt hồng hồng.

Thật giống như trong quá khứ, mỗi khi nàng nhắm mắt muốn buông xuôi tất cả thì hần sẽ đột nhiên xuất hiện ôm thật chặt nàng vào lòng, truyền ấm áp chỉ thuộc về hần sang cơ thể nàng, nói với nàng “tất cả đều có anh ở đây”.

Mọi quá khứ chạy trốn, ăn xin, tàn sát, máu tanh, lửa cháy lớn, mọi thứ tàn lụi, đấu tranh tàn khốc... nàng đều có thể gạt hết qua một bên, để mặc cho người nào đó đối với nàng hết mực bảo vệ cung chiều.

Loại cảm giác này làm cho nàng không biết phải làm sao, nhưng vô cùng ấm áp và an toàn.

Dán người lên lồng ngực ấm áp kia, Mạn Châu đột nhiên phát hiện trên người mình lạnh băng, cả người bản thủ, suy nghĩ liền đưa tay lên chống đỡ bờ ngực hần ngăn cách khoảng cách của hai người.

“A Lệ, bản lĩnh” Mạn Châu nhìn thẳng vào mắt hần, cực lực che giấu đi xúc động của bản thân, làm cho mình mỉm cười thật nhẹ.

Cung Lệ Hoa tỉ mỉ quan sát nàng, nghe Mạn Châu nói vậy thì nhanh nhử mảy, tất nhiên cảm xúc phức tạp trong phượng mâu kia hần để vào trong mắt, “Làm sao lại thành ra thế này?” Sắc mặt Cung Lệ Hoa trầm xuống, nhìn thấy bả vai nàng không ngừng chảy ra máu thì thanh âm cũng thay đổi, trong khẩu khí dễ dàng nhận ra lạnh lẽo kinh người.

Mạn Châu cắn chặt hàm răng, giống như cực lực nhịn xuống đau đớn không bình thường nơi đầu vai, vết thương mặc dù rất đau nhưng nàng không muốn mình yếu đuối.

“Nhìn được một số thứ...” Chưa nói hết lời, Mạn Châu bỗng nhiên cảm thấy không tốt, trời đất quay cuồng lợi hại, đầu vai không chỉ truyền đến đau đớn bình thường mà cảm giác phát hỏa tỏa ra từ trong cốt nhục, đau như có hàng vạn thanh kiếm sắc bén lạnh lẽo đâm vào người nàng, cố gắng hít vào một hơi, Mạn Châu cắn lại đôi môi đã dần chuyển sang tím đen.

Mạn Châu muốn lần nữa mỉm cười nói với hân mình không sao, nhưng mà trước mắt dần mờ hồ, cả người rất nhanh lâm vào trong bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Không chỉ là một nữ nhân!

“A Lệ, A lệ... Đừng rời ta...Đừng rời đi!” Âm thanh mê sảng của nữ nhân ả ả truyền đến, ánh mắt hẹp dài không tự nhiên nhìn qua nữ nhân trên giường, Cung Lệ Hoa lúc này mới lật một tờ tấu chương trên tiểu tháp trước mặt.

“Hoàng thượng, hai nữ quan Huyết Phượng cung đang bí mật đi khắp nơi tìm nương nương.” Lý Cửu từ bên ngoài Ngưng Thần lâu cẩn thận đi vào trong, thông báo một tiếng rồi đứng một bên chờ đợi chỉ thị. Nữ quan trong miệng hắn không ai khác ngoài Hồng Y cùng Lục Y rồi!

“Nói cho các nàng.” Cung Lệ Hòa ngay cả ánh mắt cũng không động một chút, nhàn nhạt đáp một câu,

Lý Cửu đáp lời một tiếng liền lui ra ngoài, trong khoảnh khắc xoay người còn lặng lẽ quan sát tình hình trong phòng.

Cung Lệ Hoa ngồi ở mép giường, bên cạnh hắn đặt một cái tiểu tháp, bên trên tiểu tháp xếp một chồng tấu chương cùng bút mực, tay phải hắn không ngừng cầm tấu chương nghiên cứu phê duyệt, nhưng là tay trái, à không, vạt áo bên trái đều bị Quý phi nương nương nắm chặt.

Quý phi nương nương này mạng cũng lớn quá đi, trùng bí độc hoàng gia lại trùng một chương sắc như vậy, sâu đến cơ hồ nhìn thấy xương bả vai rồi, trong người lại không có chút nội lực nào, vậy mà có thể may mắn đi loạn vượt qua lĩnh canh hoàng cung cùng hệ thống ám vệ an bài dày đặc chạy đến chỗ này. Có phải quá mức trùng hợp hay không!

Cũng may Dược Thùy y thuật cao siêu, một đêm giúp nàng ta cầm máu giải độc mới giữ được một mạng. Quả thực không dễ dàng!

Điều làm cho Lý Cửu càng nghi ngờ, không phải nữ nhân kia làm sao bị thương chạy đến nơi này, chính là tại sao Hoàng thượng có thể để cho nàng ta nắm vạt áo mà không phản ứng như thế kia, lại còn có kiên nhẫn ngồi phê duyệt tấu chương từ sáng sớm đến bây giờ? Cũng may hôm nay không phải ngày lâm triều, hoàng quy của Tây Lân quốc, nếu không có chuyện gì gấp thì ba ngày sẽ thượng triều một lần.

Trong phòng không có bất cứ cung nhân nào, yên tĩnh đến mức Cung Lệ Hoa có thể nghe được tiếng hít thở hỗn loạn không đều đặn của nữ nhân.

Bàn tay Mạn Phi Lạc thon gầy mảnh khảnh, lại trắng trẻo mịn màng như bạch ngọc, móng tay liềm diễm hồng hào nắm chặt lấy vạt áo Cung Lệ Hoa, ngay cả trong lúc hôn mê được Dược Thùy chữa trị đều chưa từng rời lỏng lần nào, nàng giống như người sắp chết bám chặt lấy ngọn rom cứu mạng vậy, quyết không buông ra.

Cung Lệ Hoa như cảm nhận được cổ chấp của nàng, không nghĩ nhiều liền để nàng nắm, liếc bàn tay nàng một cái, hắn liền gọi người mang tiểu tháp cùng tấu chương đến.

Mạn Châu đang hôn mê, nàng mơ thấy chính mình bị thiêu nóng chảy giữa một dòng nham thạch, bị vây quanh nhấn chìm xuống đáy vực sâu, mỗi tác da thịt trên bả vai cứ như bị nướng chín rồi hàng ngàn cỗ xe trọng tấn nghiền nát qua, cả người vô lực.

Đầu đầy mồ hôi, Mạn Châu không ngừng thờ dốc, cả người thi thoảng lại truyền ra run rẩy kịch liệt, nhưng từ sâu trong lòng nàng vẫn cảm nhận được hơi thở quen thuộc kia quanh quẩn bên cạnh.

Đột nhiên dòng nham thạch kia cuốn nàng sắp tới chỗ đáy vực, cả người nàng tan biến...

Mạn Châu bỗng chốc mở to mắt, bàn tay gắt gao nắm chặt đến mức trắng bệch.

“A Lệ?” Thanh âm khàn khàn khô khốc theo bản năng gọi ra khỏi miệng nàng, Cung Lệ Hoa buông tấu chương trong tay, nhìn phượng mâu mông lung không xác định của Mạn Phi Lạc, lại đi chuyển tầm mắt đến khớp xương ngón tay gắt gao nắm chặt vạt áo mình, trong lòng không hiểu sao run lên.

“Tĩnh?” Giọng nói nam nhân âm trầm từ tính vang trên đỉnh đầu, khẩu khí của hắn không chứa một tia cảm xúc. Mạn Châu giật giật hàng lông mi của mình, nàng nghiêng đầu hướng về phía người kia, trong con ngươi dần dần in sâu vào một người.

“Thật là nguoi!” Mạn Châu cảm giác như mọi thứ trong lòng đều buông lỏng xuống. Là ác mộng, ác mộng thôi!

“Ái phi không biết gọi vào tước danh của trẫm là phạm trọng tội.” Cung Lệ Hoa lạnh lùng nhìn thẳng vào trong phượng mâu kia.

Mạn Châu nghe hần nói như vậy không có chút để ý, bà vai đau đón nóng rực làm nàng âm thầm hít vào một ngụm khí lạnh. Nàng nhớ mơ hồ đêm qua nàng đến chỗ Hàn Ưu, phát hiện hắc y nam nhân thân bí khó lường kia, hai người giao thủ cùng một chỗ, nàng làm tay hần bị thương nhưng nàng bị thương không nhẹ, dùng toàn lực mới thoát đi được, sau đó....Liền không có sau đó.

Không nhịn được đưa tay áp chế bà vai vẫn còn nóng rực của mình, Mạn Châu ngẩng đầu nhìn nam nhân ngồi cạnh người mình, mắt thấy tiểu thái cùng một số tấu chương ở kia, trong lòng không biết nên có tư vị gì?

“A Lệ, ngươi bị phản bội?” Mạn Châu nghiêng đầu, nghiêm túc nhìn Cung Lệ Hoa, “Ta đùng một người trong hoàng thất!”

Cung Lệ Hoa nghe lời này tự nhiên hiểu đã phát sinh cái gì, nhưng cũng không lên tiếng, dư quang đầy mắt liếc về một bản tấu chương đặt riêng biệt trên tiểu thái bên cạnh.

Mạn Châu nhìn qua sắc mặt giống như mọi chuyện đều bình thường kia của hần, trong lòng ần ần đau xót, “Hần lớn hơn ngươi, còn đây dựa chỗ Hàn Ưu, đã tâm tuyệt không nhỏ.”

Cung Lệ Hoa chưa nói chuyện, Mạn Châu thấy vậy cũng không sốt ruột, nhẫn nại ở một bên chờ.

Nàng biết trong lòng hần đang tính toán!

Cung Lệ Hoa trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng hần đứng dậy khỏi mép giường cầm lên tay quyền tấu chương, nhẹ nhàng miết miết mép giấy: “Mạn Phi Lạc, ngươi tại sao hứng thú với chuyện của trẫm?” Cung Lệ Hoa bước đến bên cạnh cửa sổ mở toang, không nhìn nàng một cái nói, “Ngươi không hiểu hậu cung không được tham chính?”

Hậu cung không được tham chính? Nàng quả thực đã từng nghe qua, bất quá quy củ đối với nàng mà nói chẳng có chút uy lực nào cả!

Mạn Châu nằm trên giường, khuôn mặt trắng bệch lộ rõ một tia bối rối, nàng thực không biết nên trả lời hần như thế nào? Nói là nàng vì hần sao?

Nắm chặt nắm tay, trong mắt vô cùng nghiêm túc, Mạn Châu giống như đối với hần thử hỏi, “A Lệ, ngươi thực tin vào Mạn gia sao?” Vấn đề này nàng lần thứ hai hỏi hần, mặc dù đã nghe câu trả lời của hần nhưng Mạn Châu vẫn luôn bất an, nàng không quan tâm đến cái gì Mạn gia kia, nhưng đó lại là sợi dây gắn kết duy nhất giữa nàng và hần.

Sắc mặt Cung Lệ Hoa như đã chìm trong nước lạnh, nhưng vì hần quay người nên Mạn Châu không thấy được, chính là khí phách lạnh lùng kia quanh quần cạnh người hần khiến Mạn Châu như hiểu được cái gì.

“Tin!” Nửa ngày, hần đột nhiên phun ra một chữ như vậy. Nhưng Mạn Châu cũng chỉ cúi đầu cười nhẹ, nàng hiểu một chữ tin này của hần có ý nghĩa gì.

Hần tin là Mạn gia, chứ không phải tin nàng. Hơn nữa, cũng rất miễn cưỡng.

Trong lòng hiện tại nên diễn tả như thế nào đây, đau thương tuyệt vọng? Đau đón triền miên vô tận? Tim như bị một chữ kia mạnh mẽ xoắn chặt một cái, ép nàng gần như không thở nổi.

Mạn Châu cực lực khống chế cảm xúc của mình, không sao, chuyện này tự nhiên như vậy mới đúng. Mạn Châu ánh mắt khẽ chuyển dừng trên bóng lưng hần, nàng biết hần biết người kia là ai!

Ngón tay chỉ đến đâu, nơi đó sẽ vì vương mà trở thành lãnh thổ. Ánh mắt hướng đến đâu, người đó sẽ vì vương mà làm nô bộc. Đó mới đúng là A Lệ của nàng.

Hần hiện tại với nàng quả thực rất xa xôi, giống như ở ngay trước mắt mà không thể nào chạm được, lúc nào cũng như một đầm nước cỏ lạnh lẽo, bình tĩnh không gợn sóng, cho dù bị người thân phản bội mình cũng không nhúm mày một cái, cả người hần khí bức nhân làm cho người ta phải e ngại.

“A Lệ, có lẽ ngươi quên mất, ta là Nhị tiểu thư phủ Trần quốc đại tướng quân, với ngươi là thần.” Quyền sở hần đang cầm kia, chắc chắn có liên quan đến hắc y nhân đó.

Câu nói này của nàng giống như một giọt nước rơi vào trong hồ, chậm rãi lan ra, Cung Lệ Hoa lập tức trầm mặc, nhìn chăm chăm số nhỏ trong tay mình.

Nàng còn là Nhị tiểu thư của Trần quốc tướng quân? Bình tĩnh trong lòng nhất thời dâng lên từng tầng rung động, Cung Lệ Hoa từ trước đến giờ vẫn luôn sống lạnh nhạt toan tính, hiện tại lần đầu tiên cảm thấy do dự.

Nhưng về mặt Cung Lệ Hoa bình tĩnh, hần chưa từng nghĩ sẽ thực sự liên quan đến nữ tử này, số mệnh của nàng nên yên lặng an phận trong thâm cung, chờ cho mọi việc kết thúc thì biến mất mới đúng.

Hiện tại nàng còn muốn tham gia cái gì? Nữ nhân tự cao tự đại!

“A Cừu.”

Lý Cừu nghe thấy hoàng thượng trầm giọng gọi mình, trong thanh âm còn pha lẫn một chút nội lực làm hần không khỏi âm thầm đổ mồ hôi lạnh. Lập tức đẩy cửa đi vào trong phòng.

Lý Cửu vẫn đứng ở bên ngoài nên không rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng không ngờ vừa đi vào phòng lại nhìn thấy nữ nhân sắc mặt trắng bệch trên giường nở nụ cười.

Nụ cười giống như một đóa bạch liên từ từ nở rộ, lộ ra một chút cánh hoa mềm mại của mình. Một thân lạnh lùng thờ ơ của nàng trong nháy mắt này đột nhiên bị hòa tan ra.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Thiên Nhân các chủ

Hiện tại cách hoàng cung trăm dặm về phía phía Đông, trên đỉnh núi Phàn Cơ có một bóng hồng như ma quỷ xẹt qua, thoát một cái đã nhìn không thấy nữa.

“Cung nghênh các chủ trở về!” Thủ vệ nơi này nhìn thấy bóng hồng xẹt qua thì ào ào lui sang hai bên nhường đường.

Bóng dáng kia miễn cưỡng nâng tay phát phát, ý bảo không có việc gì, rồi nhanh chóng lướt vào bên trong.

“Các chủ trở về rồi!” Bên trong căn phòng bí mật có bốn người đang cung kính đứng chờ, thấy bóng hồng y xẹt qua lập tức quỳ xuống trăm miệng một lời nói.

“Đủ.” Bóng hồng kia lúc này mới dừng lại, ngồi dựa giữa ghế huyết mãng chạm khắc hàng ngàn độc xà.

Bốn người kia nghe vậy liền nháy mắt đồng loạt đứng dậy, nhưng vẫn là cúi đầu không dám nhìn thẳng vào bóng hồng kia.

Đó là các chủ của bọn họ a, các chủ Thiên Nhân Các nổi tiếng giang hồ.

Trong giang hồ vốn lưu truyền một loại truyền thuyết về Thiên Nhân các. Nếu nói đến mười năm trước đây người ta nghe đến ba chữ này chắc hẳn sẽ có một chút ấn tượng nào, nhưng từ khi tân các chủ vừa nhận chức, tiếng tăm của tổ chức sát thủ thủ đoạn độc ác như ma quỷ giết người không ghê tay bọn hắn lập tức chấn động cả Tây Lãnh quốc, còn có xu thế không ngừng lan rộng ra các quốc gia xung quanh.

Thiên Nhân các lúc này vô cùng lớn mạnh, từng sát thủ từ bên trong đi ra đều giống như tu la địa ngục sẵn đón linh hồn con người xuống địa ngục, không cần biết người là ai muốn giết người nào, chỉ cần ra một cái giá hợp lý thì cho dù là hoàng đế bọn họ cũng không ngại xuống tay.

Muốn làm cho một tổ chức trong vòng mười năm chấn động đại lục như vậy cũng không phải người thường có thể làm được.

Thiên Nhân các chủ, tồn tại trong giang hồ chỉ giới hạn là một loại hình ảnh mơ hồ, nguyên nhân là chưa người nào nhìn thấy hắn, chỉ biết vị các chủ này luôn một thân trường bào đỏ thẫm, tóc dài đen nhánh tùy ý xoắn tung, trên mặt còn đeo mặt nạ bạc, thị huyết làm cho người ta không dám đến gần.

Thần long không thấy đầu cũng chẳng thấy đuôi này, hắn tàn sát trên giang hồ bao nhiêu năm nay, đều chọc cho người ta nghe tên đã sợ mất mật, không người nào dám cùng Thiên Nhân các đối kháng.

Lúc này, hắn đang lười biếng dựa người trên ghế cao, một thân trường bào màu đỏ tươi như máu khiến người lóa mắt kia không thể nhận sai được, trường bào tản ra trên ghế như một bãi máu loang lổ làm người ta sồn gai ốc.

Hắn một tay chống đầu, cả người hơi nghiêng nghiêng, một đầu tóc dài đen không có gì chói buột chảy xuôi xuống bờ vai hắn vương trên ghế giống như một dòng nham thạch nhỏ, cần cổ trắng nõn, bả vai săn chắc.....yêu điểm không nói lên lời, cũng nguy hiểm thần bí không nói nên lời.

Nổi bật trên người hắn chính là mặt nạ màu trắng kia, mặt nạ che đi nửa khuôn mặt chỉ để lộ ra cái mũi cao đẹp và đôi môi mỏng hơi hơi gợn lên tựa phi tiêu..... Cặp mắt đen sâu thẳm ẩn dưới mặt nạ bạc, hơi hơi nhú lại tỏa ra một tia yêu mị, quyền rũ ánh mắt đối phương không thể rời khỏi.

Âm thanh ma mị của hắn quanh quẩn trong căn phòng, mặc dù đã quá quen thuộc với người trước mặt nhưng tứ đại hộ pháp cúi người phía dưới vẫn không nhìn được âm thầm đồ mô hôi hột, háo hức sợ a.

Một nam nhân mặc trường bào trắng tuyết ở trong đó đi ra, hắn nhướng nhướng mày một chút rồi cẩn thận lên tiếng: “Bẩm báo các chủ, thuộc hạ báo tin mong người trở về là vì người Hầu phủ tới.”

Các chủ từng dặn dò qua bọn họ, không cần biết là gì nhưng nếu người Hầu phủ đưa đến tin thư thì phải lập tức báo tin cho hắn, không được chậm trễ.

“Hầu phủ?” Lời nói chậm rãi phun ra từ cánh môi đỏ tươi của hắn, lạnh lẽo vô tình lại giống như cười cợt.

Người kia không nói hai lời liền cung kính dâng lên tin thư lên, sau đó liền quay lại chờ đợi mệnh lệnh.

Thiên Nhẫn các chủ tao nhả nâng tay tiếp nhận tín thư, sau đó lười biếng từ từ mở ra. Ánh mắt liếc nội dung trên đó một cái, sắc mặt chợt trầm xuống, giống như có hàn khí khuếch tán từ người hắn ra bốn phương tám hướng.

“Quả thực đủ lớn mật.” Cư nhiên dám uy hiếp hắn làm loại việc như vậy.

Ánh mắt Thiên Nhẫn các chủ đảo qua trên người bốn hộ vệ của mình, “Mạn Phi Lạc là người nào?”

Bốn người ở bên dưới nghe vậy thì sững sốt một chút, trong khoảng thời gian ngắn cũng không phản ứng kịp.

“Các chủ, Mạn Phi Lạc là nữ nhi của Trần quốc đại tướng quân Tây Lân quốc, Mạn Hùng. Nàng ta hiện tại là Quý phi nương nương trong hậu cung Tây Lân.” Một vị hộ vệ tiến lên bẩm báo.

“Theo như thông tin trong tay Thiên Nhẫn các chúng ta, nữ nhân này năm tuổi gặp biến cố, cả tướng quân phủ bị người đột nhập ám sát, mẫu thân nàng là Hứa Ưu Sương chết cùng đêm hôm đó, từ đó nàng ta trở thành si ngốc, nhu nhược vô năng. Vốn đều trú ở trong Tướng quân phủ không ra nhưng không hiểu sao Mạn Hùng quyết định cho nàng tiến nhập vào hậu cung.” Một người khác cung kính bẩm báo, “Các chủ, nếu người cần thêm thông tin thuộc hạ lập tức tra rõ.”

“Không cần” Nam nhân trên ghế nghĩ nghĩ, về mặt không sao cả từ chối.

Bất quá cũng chỉ là một nữ nhân mà thôi.

“Các chủ, cần chúng thuộc hạ ra tay sao?” Vị hộ vệ lên tiếng đầu tiên kia thị huyết đưa ra câu hỏi, sát khí trong lúc vô tình bộc phát ra ngoài.

Hồng y nam tử nghe vậy thì trầm mặc một lúc, đột nhiên xua tay nói: “Không cần, bản các chủ tự mình động thủ.”

Bốn người nghe vậy thì đồng thời sững sốt ngẩn đầu, trong khoảng thời gian ngắn quả thực không tiêu hóa kịp lời nói của các chủ mình.

“Làm sao?” Nam nhân bất động thanh sắc, nhìn về mặt giống như gặp quỷ của tứ đại hộ vệ bên dưới thì không nhìn được kéo ra khóe miệng diêm dúa lẳng lơ.

Coi như trả chúng một cái nhân tình, mười năm trước không phải đã ước hẹn như vậy sao? Lần này giải quyết cho xong vậy.

Nhưng mà muốn đích thân bản các chủ ra tay giết nữ nhân, nữ nhân kia mong là có phân lượng một chút, đừng để bản các chủ thất vọng là được!

Bầu trời đêm nay dường như tối tăm hơn bình thường, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng nhiều đến thần sắc lẳng lơ trống rỗng của Mạn Châu, quanh thân nàng đều là thờ ơ thần nhiên.

Hồng Y cùng Lục Y đứng ở phía sau không hiểu được lo lắng, tiểu thư càng ngày càng thích trầm mặc ngẩn người. Ngay cả vết thương trên bả vai các nàng nhìn cũng muốn sợ hãi vậy mà tiểu thư cũng không để ý một chút.

Ánh nền ngoài hành lang chiếu rọi xuống sắc mặt hơi trắng bệnh của Mạn Châu, nàng giống như đang đắm chìm suy nghĩ cái gì thì đúng hơn.

Buổi sáng hôm đó nghe Lý công công kia nói chuyện, nàng hiện tại cơ bản đã nắm được tình hình chính trường Tây Lân này.

Tần hoàng đăng cơ được năm năm rồi. Triều chính có lão Thừa tướng rất cao hơn đầu không che giấu dã tâm thao túng, nịnh thần Hầu gia ba đời là nguyên lão trọng thần không dễ dàng động thủ. Bình quyền chia năm sẽ bảy, ba mươi vạn hùng binh trong tay phụ thân trên danh nghĩa của nàng, hai mươi vạn trong tay Tần Minh vương gia, hai mươi vạn khác lại thuộc về Kim Ngô tướng quân dòng dõi đại thế gia. Trên dưới hậu cung không ngày nào yên ổn, Thái Hậu tuy không thể hiện rõ ràng dã tâm nhưng đều dùng quyền lực phượng ấn trong tay không ngừng củng cố cho nhà mẹ đẻ Ngụy gia. Kinh Thương hầu như một nửa do Hầu Phủ cùng An Ly vương gia thao túng. Biên giới cũng không mấy ngày an ổn...

Loạn, quả thực đủ loạn! Năm năm có lẽ là quá ít để có thể diệt trừ được loạn đảng.

Nhìn bộ dáng cho dù trời có sập đều không nhú mi một cái của Cung Lệ Hoa, nàng quả thực không thể tưởng tượng ra cục diện này.

“Tiểu thư, nô tỳ vừa nhận được tin, không quá mấy ngày đại thiếu gia sẽ về tới kinh thành.” Trong giọng nói của Hồng Y phía sau có chút hưng phấn vang lên, nhưng không làm Mạn Châu có nhiều chú ý. Trong đầu Mạn Châu giống như lơ đãng xẹt qua hai gương mặt không mấy ấn tượng trong kí ức của Mạn Phi Lạc, phụ thân cùng đại ca? những từ ngữ này đối với nàng thật xa lạ.

Lúc này đột nhiên có ngọn gió lớn quét qua toàn bộ tấm điện, ánh nến trong phòng lay động một cái rồi đột nhiên đồng loạt vụt tắt, làm mọi thứ chìm trong màn đêm đen kịt như mực. Lục Y cùng Hồng Y đồng thời rút ra trường kiếm giấu trong người cảnh giác nhìn bốn phía, thính giác trong đêm đen phá lệ nhạy bén, lại không phát hiện được cái gì. Nhưng mặc dù không phát hiện ra đối phương các nàng cũng cảm thấy một cỗ sát khí mãnh liệt bao vây lấy mình, các nàng không phải đối thủ của đối phương!

Da đầu tê dần, hai người mạnh mẽ bảo hộ Mạn Châu ở hai phía.

Mạn Châu ngưng thần nhú chặt mày liễu, nhìn lên một góc tiểu lâu đối diện cửa sổ sát đất trước mặt mình, phượng mâu không một gợn sóng giống như nguy hiểm kia không phải hướng nàng mà đến vậy.

“Người là người nào?” Ánh mắt Mạn Châu lẳng lẳng nhìn, âm vệ quanh Huyết Phượng cung của nàng không phải ít, người này lại có thể tránh né tất cả ra vào như chỗ không người là vì muốn cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Dưới bầu trời đêm

Bóng đêm nặng nề bao phủ toàn bộ hoàng cung, gió lạnh thổi từng đợt làm người ta lạnh buốt tâm can.

Trong phòng tiếng nến cháy tí tách không ngừng vang lên, Cung Lệ Hoa đứng trên hành lang Ngưng Thần Lâu dõi ánh mắt bao quát một nửa hoàng cung, trong lòng không hiểu sao nổi lên một chút gợn sóng...

“Hoàng thượng, là Giai Lệ trở về!” Lý Cửu từ bên ngoài mở ra cánh cửa, khi nhìn thấy hoàng thượng một thân hoàng bào cô độc trước gió lạnh thì không khỏi lúng túng lên tiếng, “Hoàng thượng, ban đêm nhiệt độ thấp, người bảo trọng thân thể.”

Người khác có lẽ không biết nhưng riêng lão hầu hạ hoàng thượng từ nhỏ đến giờ, đương nhiên biết hoàng thượng đang lo nghĩ cái gì.

Theo giọng nói của Lý Cửu, từ bên ngoài đi vào một nữ tử.

Giai Lệ cả người hắc y lạnh lẽo mang theo gió đêm từ bên ngoài đi vào, vừa nhìn thấy thân hình Hoàng thượng đứng ở bên ngoài lập tức quỳ một gối xuống đất cung kính lên tiếng: “Thuộc hạ tham kiến chủ tử.”

Đúng vậy, là chủ tử, không phải Hoàng thượng!

Cung Lệ Hoa thu hồi tầm mắt xoay người đi vào trong phòng, không tiếng động ngồi trên ghế chủ vị.

Lông mi thật dài nhờ ánh nến in bóng xuống gương mặt che lấp ánh mắt thâm thúy của hân: “Đứng lên đi”

Giai Lệ vừa nghe không chút chậm trễ đứng thẳng thân người, thận trọng lấy tài liệu từ trong ngực cung kính dâng lên: “Chủ tử, bọn hân vừa đến biên giới nước Lưu thì tách ra làm nhiều phái đoàn, thuộc hạ đã mất dấu Thái tử nước Lưu. Tuy rằng đã tăng thêm người đi thăm dò, nhưng vẫn chưa tìm được chút tung tích.”

Cung Lệ Hoa nâng tay nhận tài liệu kia, lẳng lẳng nghe Giai Lệ bẩm báo, trên gương mặt đều lạnh nhạt vô tình: “Để mất một người đều không xong, người không mệt?”

“Thuộc hạ vô năng.” Trong lòng Giai Lệ rơi lộp bộp, mơ hồ cảm nhận được chủ tử tức giận. Nàng là một thành viên trong âm vệ hoàng gia bảo vệ Cung Lệ Hoa, nàng chẳng những có thiên tư thông minh lại thêm thiên phú luyện võ công, không những là âm vệ xuất sắc nhất mà còn được giao cho nhiệm vụ do thám mật báo ở các quốc gia láng giềng. Nhiệm vụ lần này của nàng là tìm hiểu mục đích của Thái tử nước Lưu tại sao đi sứ sang Tây Lĩnh, nhưng chưa được nửa đường đã không thấy được mục tiêu, nói cách khác, nàng thất bại.

“Chủ tử?” Nàng có chút sợ hãi, còn muốn nói cái gì nhưng bị Cung Lệ Hoa đánh gãy.

“Trước đi ngục thất gặp Phi Yên lĩnh phạt đi, sau đó ở lại trong cung.” Giọng nói của hân rất nhạt, không chứa một tia tình cảm nào.

Nghe hai chữ ‘ngục thất’ tâm Giai Lệ không khỏi run lên một cái, nàng cắn môi thật chặt, quỳ gối hành lễ với Cung Lệ Hoa rồi tung người biến mất ngoài cửa sổ.

Làm sao trong lòng đều bồn chồn không yên.

Mà cùng lúc đó ở Huyết Phượng cung.

“Người là người nào?” Mạn Châu lẳng lẳng nhìn lên một góc tiều lâu trước mặt.

Lục Y cùng Hồng Y giật mình nắm chặt trường kiếm trong tay, lòng bàn tay âm thầm đổ mồ hôi lạnh, cũng không tự hỏi tại sao tiều thư của mình lại phát hiện ra địch nhân đang đứng ở kia mà các nàng lại không biết, các nàng chỉ biết được, đối phương rất mạnh mẽ.

Nền trong phòng bị kinh phong thổi tắt tất cả, nhưng đèn lồng ngoài hành lang vẫn còn vài ngọn đang phảng phất cháy lớn, theo ánh sáng mơ hồ có thể nhìn rõ ba người trong phòng kia.

Hồng y nam tử dựa vào thị giác siêu cường của mình không chút khó khăn quan sát nhất cử nhất động.

Chỉ thấy hai thị nữ vừa rồi còn cung kính lo lắng cho chủ tử của mình nháy mắt trở nên cảnh giác sắc bén, thân thủ như thiểm điện rút ra vũ khí bảo hộ chủ tử mình phía sau, nhìn bộ dáng cứng sát khí quanh quẩn kia, hiển nhiên là sát thủ đã trải qua huấn luyện đặc biệt.

Nhìn hai nàng âm thầm đồ mò mồ hôi trên trán giữa thời tiết cuối đông như này, hồng y nam tử không khỏi buồn cười.

Muốn hấn tự mình động thủ? Có phải quá miễn cưỡng hay không?

Người được bảo hộ phía sau kia hẳn là nữ nhân tên Mạn Phi Lạc đi?

Nữ nhân này cư nhiên phát hiện nơi hấn ẩn thân, tất nhiên không phải người thường. Mạn Phi Lạc không phải là nhát gan yếu đuối sao, sao hấn tổng cảm giác có chút không giống đâu!

Bỗng nhiên trước mắt xẹt qua một bóng màu hồng, chỉ trong nháy mắt ngắn như vậy, đối phương vẫn thần bí ẩn thân kia đã xuất hiện trước mặt ba người.

Lòng bàn tay nắm chặt trường kiếm của Lục Y cùng Hồng Y lại đồ ra một tầng mồ hôi, Lục Y trầm giọng hỏi: “Người là người phương nào, không mau nói ra mục đích?”

Trên đời này có một loại cao thủ, trong nháy mắt có thể lấy đi tính mạng con người, mà ba người họ hôm nay không đúng lúc gặp một người như vậy, Lục Y không dám chớp mắt theo dõi từng cử chỉ của đối phương.

“À, bản các chủ tự nhiên đến lấy mạng người.” Hai cánh môi giống như hoa nở giữa vũng máu, người phía trước tự nhiên tiến lên phía trước một bước lộ ra trước ánh đèn hành lang, hơi hơi cúi người nhìn các nàng.

Đem đối phương từ trên xuống đánh giá một lần, trong lòng Lục Y cùng Hồng Y lộp bộp vang lên, người này... không phải người Thiên Nhân các chứ? Hơn nữa, hấn còn tự xưng “bản các chủ”?

“Không ngờ là người? Ai mua người tới?” Trong lòng hai người Lục Y phát lạnh, Thiên Nhân các hai người các nàng nghe nói từ lâu, cũng nghe nói nhiều thông tin vì vị các chủ kia, chỉ là không ngờ các nàng lại gặp được trong tình huống như thế này.

Ánh mắt hồng y nam tử tối lại, khóe miệng lẳng lơ diêm dúa cong lên một đường cung lạnh lẽo, danh tiếng chính mình vậy mà vang đủ xa a?

“Thế nào, người là Mạn Phi Lạc đi?” Giọng nói thoảng qua tựa như tiếng âm phong sát khí dày đặc, âm thầm quán qua yếu hầu, một kích mất mạng.

Lục Y cùng Hồng Y run run trong lòng, mục đích người này không cần nói liền biết rồi. Sắc mặt hai người đều cực kì căng thẳng.

“Tiểu thư, chúng ta liều mạng tranh thủ một chút thời gian, người mau chóng chạy ra ngoài gọi người tiếp ứng, xung quanh đều có người của hoàng thượng, họ sẽ bảo hộ người an toàn.” Hồng Y âm thầm làm một cái thủ thế, nói nhỏ vào tai Mạn Châu đứng ở phía sau.

“Lập tức chạy đi.” Hai người lớn tiếng hô, đồng thời cùng tung người qua cửa sổ về phía hồng y nam tử, trường kiếm lóe ra sát khí sắc bén tựa như biến thành hai thanh độc xà lạnh lẽo âm độc đâm về phía đối phương.

Nếu như là người bình thường đối mặt với kiếm khí như vậy chỉ sợ đã hoảng loạn đầu hàng, nhưng nam tử trước mặt các nàng lại không phải người bình thường, chỉ thấy khi hai mũi kiếm vừa muốn chạm vào vạt áo trước ngực hấn, hồng y nam tử đột nhiên biến mất, nơi hấn đứng giờ chỉ còn lại tàn ảnh.

Lục Y cùng Hồng Y trong lòng kiếm hăm, thậm chí kêu một tiếng trúng khổ nhục kể của đối phương. Nhưng kiếm khí chưa kịp thu lại thì phát hiện sau lưng có tiếng động, các nàng đều chưa kịp phản ứng thì cả người đều trúng độc chương vô lực văng xa ra ngoài, cơ thể đập vào vách tường cơ hồ tổn thương cả lục phủ ngũ tạng, không kịp nói cái gì cả người liền lâm vào bóng tối.

Hai ám vệ lợi hại như vậy thất thủ trong nháy mắt.

Hồng y nam tử lúc này mới vừa lòng xoay người nhìn nữ nhân duy nhất trong phòng. Nhưng mà càng nhìn rõ trong lòng hấn càng không tránh khỏi rung động nghi hoặc, này gọi là cái gì nữ nhân? Không phải nên gọi là tiểu cô nương mới đúng?

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Biến cố bất ngờ

Phùng!

Mạn Châu không để ý đến sát khí của người kia vẫn cứ quanh quẩn quanh người mình, ngón tay nhỏ nhắn trắng nõn của nàng nhẹ nhàng thấp lên một ánh nến, cẩn thận chụp lên trên một cái đèn lồng màu đỏ, đặt nó ở trước cửa sổ cũng làm căn phòng sáng lên không ít.

Cũng nhờ ánh sáng này, hồng y nam tử cuối cùng nhìn rõ sườn mặt nghiêng nghiêng của tiểu cô nương trước mặt.

Đây là một tiểu cô nương như thế nào? Hồng y nam tử đã từng ngao du rất nhiều nơi, gặp rất nhiều loại nữ tử, nhưng so với nữ nhân trước mắt hắn bây giờ, cho dù là mỹ nữ đệ nhất đệ nhị được cả thiên hạ công nhận cũng không khỏi ảm đạm thất sắc. Khuôn mặt tuyệt luân giống như được thần linh tỉ mỉ điêu khắc, mái tóc đen dài sắp tới mắt cá chân phân tán sau lưng nàng, gió thổi qua lay động. ...Chỉ cần nơi nàng xuất hiện thì người chắc chắn không thể bỏ qua nàng.

Nàng mặc trường bào màu đen thêu chỉ vàng, một con phượng hoàng lửa sống động được thêu chìm trên trường bào của nàng, che giấu kín hết huyết y đỏ lửa như máu ở bên trong, cả người nhìn qua hết sức âm trầm huyền bí.

Àn, nhưng người nàng nhỏ lắm, nhìn cơ thể còn chưa phát triển hết kia liền biết. ...

Ánh mắt ngăn ngọn của hắn không chút kiêng kỵ đánh giá Mạn Châu từ trên xuống dưới. Nữ nhân này giống như một cái đầm lầy sâu không lường được, nguy hiểm không lường được, hiện tại toàn bộ bề mặt nó lặng nước không một gợn sóng, nhưng một khi người xây chân sa vào trong thì không biết có những cái gì đang chờ đợi người. ... Nhưng khí chất này lại chết tiệt hấp dẫn chí mạng.

“Người làm bị thương thị nữ của ta rồi.” Mạn Châu dúi đi cây đánh lửa của mình đặt cùng trên mặt bàn, thanh âm nàng cũng giống như vẻ bề ngoài vậy, thờ ơ lạnh nhạt không một chút cảm xúc.

“Nha đầu!” Hồng y nam tử tà mị cười khê một tiếng, “Làm các nàng bị thương thì như thế nào.” Trong lòng hắn thế nhưng không cười được như vẻ bề ngoài, này, nếu phải xuống tay với nàng có phải có chút luyến tiếc hay không a.

Thật không nổi chút nào.

Mạn Châu lúc này mới xoay người nhìn về phía nam nhân bên kia, đôi mắt hắc bạch phân minh lưu động ánh nước thần nhiên nói: “Không sao. Chỉ là muốn biết vì sao người tới thôi.”

Nàng nói chuyện đến vân đạm phong khinh, lần đầu tiên trong nửa đời này hắn thấy một đôi phượng mâu như vậy, vô cảm! Vô cảm trước mọi việc diễn ra xung quanh, tựa như trong mắt của nàng không một ai có thể đã động đến. ...

Làm trong lòng hắn tự nhiên sinh ra một cỗ chán ghét, hắn chán ghét ánh mắt như vậy, nó đáng ghét hơn nhiều với ánh mắt vô tình của Thiên Nhân các. ...

“Nha đầu, người quả thực được nhiều người nhớ thương đấy!” Dưới mặt nạ bạc, hai cánh môi hồng y nam nhân nhếch lên như hai cánh hoa diêm chúa lẳng lơ, trong tay không hiểu lúc nào đã xuất hiện hai thanh loan đao sắc bén, tỏa ra vô tận sát khí.

“Nếu sau đêm nay người vẫn còn sống bản các chủ sẽ tự nói cho người!” Dứt lời hắn lập tức huy động loan đao, bay về phía nữ nhân bình tĩnh đứng trước cửa sổ.

Mạn Châu nhìn loan đao như chớp bay về phía mình nhưng không một chút nhúc nhích, trong ánh mắt của nàng không có hoảng loạn không có lay động. Ngay tại thời điểm một thanh loan đao kia cách người nàng không quá một tấc, nàng đột nhiên dùng tư thế quỷ dị trượt dọc xuống theo người nam nhân, chúi thủ giấu trong tay áo nháy mắt đâm về phía bụng hắn.

Ánh mắt dưới mặt nạ của nam tử dần dần chuyển thành lạnh lùng, cả người chợt lóe xoay một vòng trên không trung tránh thoát chúi thủ kia.

Xệt! Chúi thủ bị đánh văng trên mặt đất, trượt xa một đoạn rồi găm sâu trên mặt đất.

Nam tử nhẹ nhàng đáp xuống đất, vô tình lực đạo làm sàn nhà gỗ lim hiện ra một vết nứt lớn.

Không thể không nói, hồng y nam tử là người cực kì xinh đẹp, từng cái nhắc tay giơ chân đều rất ưu nhã, tuy trên người sát khí dày đặc nhưng sự lãnh ngạo cô tuyệt kia không chút nào tổn hại đến khí chất của hắn.

Mạn Châu bị hắn làm văng ra chúi thủ, cánh tay phải tê dần, miệng vết thương ở bả vai giống như bị rách ra vô cùng đau đớn, nàng phải cực lực nén nhịn lắm mới không lộ ra mặt.

Mạn Châu vung tay, tay trái thêm một kim ngân, trên đầu kim có gắn một sợi chỉ nối liền vào trong tay áo của nàng.

Mạn Châu nhìn về phía giỡn thoáng qua trong mắt nam tử kia, khóe miệng đột nhiên hiện lên nụ cười lạnh lùng. Kim ngân theo ngón đột nhiên bắn ra, giống như hai vệt sáng bạc lạnh lẽo trong bóng đen, xé không khí bay thẳng đến mặt hồng y nam nhân.

Độc ác như vậy! Nam tử đột nhiên thu liễm đùa cợt, hắn chuyển chân định phi thân ra phía sau, ai ngờ thân thể đột nhiên bị thứ gì kiềm hãm.

Cảm giác được mắt cá chân đột nhiên nhói đau, nam nhân vội vàng đảo mắt nhìn lại thì không ngờ có một sợi chỉ hồng đã xuyên qua mắt cá chân của hắn, kim ngân xuyên qua chân hắn ghim sâu trên mặt đất lát gỗ lim. Nhìn theo sợi chỉ hồng, không ngờ lại nối liền vào ngón tay mảnh khảnh của nữ nhân. Mà một tay khác nàng đang điều khiển sợi chỉ bay đến mặt hắn.

Đây là võ công gì? Trong lòng nam tử có chút hoảng hốt.

Nam tử ngẩng đầu kinh ngạc nhìn nữ nhân không chút nội lực nào trước mắt, thế nhưng có thể điều khiển sợi chỉ ở khoảng cách như này, nàng quả thực vừa cho hắn nhìn một cái kinh hi đấy!

Trong lòng âm thầm cảm thán nhưng động tác trên tay hắn không chậm chút nào, gần như cùng lúc với kim ngân kia sắp chạm vào tròng mắt của hắn, hắn liền ngưng tụ nội lực vào hai thanh loan đao, cản trở đường đi của ngân châm. Nhất thời ngân châm cùng chỉ hồng cùng với loan đao của nam tử quấn nhau cùng một chỗ.

Trong mắt Mạn Châu lúc này tràn đầy nghiêm túc, việc của nàng hiện tại là kéo dài thời gian, nàng chờ hắn xuất hiện.

Mà ngay trong nháy mắt hai người đều tập trung vào đối phương, không ai lo là kịp nhận ra không trung đột nhiên vang lên một tiếng kéo cung, rất nhẹ rất nhẹ, cơ hồ lẫn vào trong bóng đêm.

Suru__

Cùng với tiếng xé gió vang lên, một mũi tên nhọn ở giữa không trung phá không phi đến người Mạn Châu đang tập trung điều khiển hồng tơ, mũi tên nhanh như lưu tinh phá nguyệt muốn đâm thẳng vào trái tim nàng.

“Khốn kiếp!” Hồng y nam tử đương nhiên vẫn đặt chú ý lên người Mạn Châu từ lúc bắt đầu, khoe mắt đột nhiên nhìn thấy tia chớp lạnh lẽo ở sau người của nàng, sắc mặt nháy mắt đại biến. Dám động tay động chân vào chuyện của lão tử!

Mạn Châu chỉ cảm thấy sát khí vọt tới người mình trong nháy mắt, lạnh lẽo kia đã muốn đâm vào trái tim mình. Không kịp suy nghĩ nhiều, nàng nhanh chóng nín thở, dừng tất cả mọi động tác trên tay lại, căng chặt thân mình nghiêng người sang bên cạnh tránh đi vị trí hiểm yếu.

Vù một tiếng, mũi tên xuyên qua lồng ngực Mạn Châu, máu tươi phun ra làm cho đau đớn lập tức đánh úp toàn thân.

Hồng y nam tử cực kì tức giận, trong mắt đột nhiên co rút, chứng kiến nữ nhân kia cứ như vậy mềm nhũn ngã trên sàn nhà giống như không đứng sự thật. Hắn nhanh chóng thu lại loan đao, bứt ra kim ngân vẫn ghim trên mắt cá chân của mình, ý định muốn phi thân về phía Mạn Châu.

Nhưng không đợi cho hắn có thời gian thở gấp, ở trong màn đêm không ngừng có vô số mũi tên như thiểm điện hướng tới người hắn làm hắn không thể không phân tâm tránh đỡ.

Thẳng đến khi hắn bị bức ra ngoài hành lang, lại nghe trong không trung một tiếng kéo dây cung nặng nề vang lên. Trong lòng nam tử rơi lộp bộp, ánh mắt căng thẳng...

Khốn kiếp! Khốn kiếp!

Mạn Châu nằm trên sàn nhà lạnh như băng, đột nhiên nàng nhớ đến buổi tối cuối cùng ở kiếp trước, khi Sa Tuyết đến tìm nàng, nàng tự tay đâm chủy thủ kia vào tim mình, rồi cũng nằm trên sàn nhà lạnh lẽo như bây giờ.

Đời người dài bao lâu chứ?

Ánh mắt nàng nhìn qua vẫn âm trầm không có chút ánh sáng hay cảm xúc nào, tâm trí của nàng giống như rơi vào một cái hồ nước rất sâu, nàng cuối cùng vẫn không đợi được hắn tới đi, nàng đã cố ý thấp đèn báo cho hắn, nàng đã nghĩ hắn sẽ hiểu ánh đèn của nàng, nhưng mà, nhưng mà....

Cả người Mạn Châu giống như dần dần chìm vào đáy hồ, ánh mắt nàng theo dõi động tĩnh trên mặt hồ kia nhưng nàng không còn sức nói chuyện nữa, cũng chẳng còn sức lực cử động.

Nàng nhìn thấy hồng y nam tử kia không ngừng tránh né mũi tên, gọi tên nàng, nàng còn nghe được một tiếng kéo cung nặng nề hướng tới mình một lần nữa....

“A Lệ...” âm thanh nàng mong manh đứt quãng chẳng hề có chút sức lực nào.

A Lệ, ta sắp phải ra đi một lần nữa rồi, liệu ngươi có từng nhớ đến ta???

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Quý phi trọng thương

Cùng lúc đó,

Màn đêm bao phủ, tiếng gió thê lương, không gian quỷ dị yên tĩnh, nam tử một thân hoàng bào ngồi một mình trong màn đêm ánh mắt mờ mịt, phảng phất nét cô độc. Cả người hắn giống như lẫn vào trong bóng đêm, lạnh lẽo đến tối.

Cung Lệ Hoa ngồi trên mái hiên Thần Ngưng lâu, đôi mắt nhìn quá nửa hoàng cung vàng son trầm trở hoa mỹ chìm trong bóng đêm hắc ám, ánh mắt âm trầm...

Không khí đột nhiên biến đổi rất nhẹ, làm cho Cung Lệ Hoa nhếch miệng cười khê, toàn bộ hoàng cung này đều có ám vệ hắc tử mị bài bố, trừ phi hắc nguyên ý nếu không một con ruồi cũng đừng mong lọt vào được.

Một bóng đen đột nhiên từ trên không phi thân xuống, quỳ một chân cúi đầu bẩm báo với hắc tử: “Chủ tử, bọn chúng gồm mười lăm người, mỗi người giống như đều là cáo thủ cung tiền, nhưng cung tiền của bọn hắc tử lực sát thương rất mạnh, hơn nữa, tất cả đều nhắm vào Quý phi nương nương!”

“Tình hình hiện tại như thế nào?” Giọng Hoàng thượng nhẹ nhàng thản nhiên, giống như chẳng quan tâm đến việc tính mạng Quý phi đang nguy hiểm chút nào, trong lòng ám vệ đột nhiên có chút nao nao, nhưng không dám chậm trễ điều gì lập tức bẩm báo mọi tin tức.

“Chủ tử, thích khách trực tiếp bao vây bày trận trước nội điện của nương nương, cung nhân Huyết Phụng cung toàn bộ trúng mê dược, các ám vệ theo dõi chung quanh đều bị thích khách hạ thủ. Tạm thời bên trong phòng xảy ra chuyện gì thuộc hạ không rõ ràng, nhưng thuộc hạ biết được bên trong có thêm một người ý đồ không rõ, hai ám vệ Mạn gia bảo hộ nương nương đã bị hắc tử đánh trọng thương hôn mê bất tỉnh!”

Cung Lệ Hoa nhắm mắt, lắng lắng nghe ám vệ báo cáo từng chuyện xảy ra trong Huyết Phụng cung: “Biết được thân phận của hắc tử không? Còn có đám người kia?”

“Bẩm chủ tử, hồng y nam nhân kia, dựa theo đặc điểm có khả năng chính là Thiên Nhân các chủ, thần long thấy đầu không thấy đuôi Độc Cô Cự Dã. Về phần nhóm thích khách tạm thời chưa rõ, chỉ chờ chủ tử hạ lệnh thuộc hạ sẽ cho người bắt sống ngay lập tức.”

“Ừ, lui ra đi, báo cho toàn bộ ám vệ quân chờ lệnh!” Thời điểm mở ra đôi mắt, trong mắt Cung Lệ Hoa chợt phản chiếu một ngọn đèn lồng đỏ mờ mờ nơi của sở Huyết Phụng cung...

Hiện tại hắc tử dường như hiểu một chút dụng ý của Mạn Hùng ngày trước, vì sao phải bảo hộ Mạn Phi Lạc? Nữ nhân này quả thực không ít người nhớ thương.

Gió vẫn lạnh lùng nhưng thanh khiết như làn nước, dày đặc sát khí quanh.

Đột nhiên cảm thấy không khí có chút khẩn trương không đúng, Độc Cô Cự Dã lập tức đình chỉ dự tính giải cứu Mạn Phi Lạc trong lòng, cả người xuất toàn lực đánh gãy năm mũi tên lao tới, xoay tròn một vòng trên không, làm cho tóc đen bay múa, vạt áo đỏ tung bay, bất quá chỉ vài cái chớp mắt chân hắc tử đã đứng thẳng thân mình trên đỉnh mái hiên Huyết Phụng cung, đôi mắt nhìn ra xa.

Toàn bộ Huyết Phụng cung hiện đang bị Ngự Lâm quân bí mật bao vây? Vậy là Cung Lệ Hoa đã thấy rõ động tĩnh rồi.

Khóe mắt ẩn dưới mặt nạ bạc ẩn ẩn ý cười, ánh mắt lại giống như một con dao hai lưỡi muốn cắt cổ họng người, màu sắc vi diệu, cứ như vậy lắng lắng bao quát toàn bộ tình hình xung quanh. Không hổ là Cung Lệ Hoa, quả thực đủ nhanh!

Đám thích khách bên dưới dường như cũng nhận ra tình hình bất ổn, hai người giống như cầm đầu bọn chúng liếc nhìn nhau một cái, đều hiểu sát khí dày đặc trong mắt đối phương, lại gật gật đầu lập tức hành động.

Bọn chúng đương nhiên nhận thức tình hình hiện tại có bao nhiêu hung hiểm, chỉ sợ hôm nay khó bảo toàn tính mạng trở ra, vậy thì phải để tính mạng mình hi sinh có ích một chút, giết chết nữ nhân kia, năng đã sớm trúng một tên, không sớm thì muộn cũng phải chết.

Vì vậy, cục diện bên trong đột nhiên thay đổi, làm cho ám vệ đang yên lặng theo dõi động tĩnh xung quanh rất nhanh nhún nhún mày, giờ tay ra hiệu cái gì đó cho người bên ngoài.

Chỉ thấy mười lăm hắc tử nhân nguyên bản vẫn cùng nhau làm ra trận thế có lợi với đội hình cung tiền, thì đột nhiên tách ra làm hai nhóm, nhóm thứ nhất nhanh như chớp phi thân vào trong nội điện Huyết Phụng cung, nhóm còn lại cũng lập tức ngừng bắn tên, tách ra lui xuống vài bước để lộ ra một người đang dùng toàn lực giương cung ở giữa, tiếng giương cung kéo vang lên trong đêm cơ hồ làm người ta sồn sồn gai ốc, rồi ‘phụt’ một tiếng, mũi tên nặng nề ẩn chứa sát khí theo ngón tay hắc tử bắn ra.

Chính lúc này Mạn Châu vô lực nghe một tiếng kéo cung nặng nề hướng tới mình một lần nữa...

Gió lại nổi lên, đèn lồng múa lượn, Cung Lệ Hoa ở giữa đám người chậm chậm đi về hướng tâm phòng Huyết Phụng cung. Thân hình cao lớn thon dài khoác hoàng bào lãnh ngạo đứng trước nội điện đối diện với hắc tử nhân phi thân bay tới, ánh mắt hắc tử lập tức hít lại, hiện lên tín hiệu nguy hiểm.

Hắc tử nhân nghe được tiếng mũi tên xé gió của đồng bọn thì tâm tình thả lỏng, mũi tên đen của người kia một khi bắn ra, uy lực không phải ai cũng có thể địch nổi, mục tiêu sắp hoàn thành nên liều chết xông về phía Cung Lệ Hoa.

Ánh mắt lướt qua thân hình nằm trên sàn nhà, Cung Lệ Hoa lập tức ngưng nội lực ở bàn tay, hơi dùng sức vùng tay áo một cái, nội lực mạnh mẽ mang theo kinh phong đánh thẳng về phía mũi tên.

Không tốt! Hắc tử nhân nhìn thấy chướng phòng, trong lòng liền kêu không tốt, nhưng chưa kịp phản ứng cái gì lập tức cảm thấy lực phủ ngũ tạng đau đớn, tay chân đứt đoạn, gân mạch vỡ nát, vô lực ngã trên mặt đất.

Cung Lệ Hoa không quan tâm đám thích khách này sẽ ra sao, để lại toàn bộ cho Tang Dực đi ở phía sau, xoay người bước vào nội phòng, nhìn nữ tử hai mắt nhắm nghiền.

Nàng lúc này thật giống như chiếc lá úa tàn không còn sức lực. Khuôn mặt nàng vẫn bình tĩnh như những lần hấn nhìn thấy nàng, khóe môi còn vương chút nụ cười thần nhiên. Máu chảy ra thấm đẫm toàn bộ y phục của nàng rồi, mũi tên còn xuyên qua người nàng như cũ, vậy mà nàng vẫn nhếch được khóe môi.

Đột nhiên Cung Lệ Hoa rất muốn hỏi nàng đang cười cái gì.

“A Lệ?” Mạn Châu vô lực nỉ non, giọng nàng thực yếu. Nàng cảm nhận được A Lệ của nàng đến rồi!

“Đừng động! Trẫm đưa ngươi đi chữa thương!” Cung Lệ Hoa nâng mắt nhìn một màn hỗn loạn ngoài Huyết Phượng cung, lại cúi đầu nhìn người trong lòng. Lập tức muốn bế người lên.

Hành động của Cung Lệ Hoa thực nhẹ nhàng cẩn thận, nhưng vẫn tác động đến miệng vết thương trên người Mạn Châu, Mạn Châu cảm nhận cơn đau ở bả vai cùng trước ngực không ngừng tập kích, nàng cắn chặt răng, bàn tay nhỏ bé không dấu vết nắm chặt long bào của hấn.

Mặc kệ bên ngoài ra sao, đã xảy ra chuyện gì, chỉ cần có hấn ở đây nàng đều yên tâm.

Cung Lệ Hoa ôm nàng xuyên qua bóng đêm trong hoàng cung, cảm giác không khí cắt qua da mặt lạnh lẽo làm cho Mạn Châu không nhận được mở mắt ra, quan sát khuôn cằm không rõ lắm của hấn.

“A Lệ, để đám người kia cho ta “Ngữ khí của nàng yếu ớt nhưng tràn đầy kiên định đậm đặc.

Cung Lệ Hoa vừa nghe thì trong lòng trầm xuống, muốn tra người đứng sau chuyện này, đơn giản nhất là hạ lệnh bắt sống đám thích khách, không nghĩ nữ nhân này lại nói giống như thật đương nhiên, còn muốn đích thân giết người?

“Ngủ đi! Trẫm đưa ngươi đến Chính Kiềm cung!” Cung Lệ Hoa trầm giọng nói, người trong lòng giống như thực suy kiệt dần dần nhắm hai mắt lại.

Độc Cô Cự Dã có chút thất thần nhìn bóng dáng hai người kia ôm nhau rời đi, hấn rõ ràng cảm nhận được sát khí của nam nhân hướng tới mình, cứ nghĩ sẽ quyết đấu một phen, vậy mà người kia bỏ đi rồi?

“Ha ha!” Độc Cô Cự Dã đột nhiên ngửa mặt lên trời cười cười, nhìn cái nữ nhân kia thế mà an toàn thoát khỏi tay hấn thì trong lòng đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm không ít, đôi môi mỏng khê câu, mắt cá chân bắn các chủ bị người làm thương đấy, tiểu nha đầu.

“Cứ chờ đấy cho bản các chủ!” hồng y càng lúc càng xa, cuối cùng biến mất ở phía chân trời.

Đêm nay, Chính Kiềm cung đèn đuốc sáng trưng, tiếp theo một số nơi trong hoàng cung cũng sáng theo, sau đó, gần như toàn bộ hoàng cung đều sáng rực như ban ngày.

Huyết Phượng cung có thích khách đột nhập, Quý Phi nương nương bị ám toán, sống chết không rõ!

Phi tần các cung khác nghe được tin lập tức dẫn người của mình chạy tới Chính Kiềm cung, ngay cả Thái hậu cùng Trưởng công chúa cũng cùng nhau đi lại, nhưng vừa mới đi qua đại môn rộng lớn đã bị thống lĩnh cấm quân bao vây ngăn cản.

Cách một đám ngự lâm quân, chỉ thấy các cung nữ không ngừng ra vào vào, thần tình hoảng hốt sợ hãi, cả đám người đều sốt ruột sợ hãi đợi ở bên ngoài.

Nếu Quý phi xảy ra chuyện, các nàng cũng đừng mong sống yên thân đi!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Vết sẹo

Cung Lệ Hoa cẩn thận đặt nữ nhân trong lòng xuống giường, vừa nâng người muốn rời đi lại bất ngờ nhận ra nữ nhân nào đó đang nắm chặt vạt áo mình. Hấn nhìn ngón tay trắng bệch của nàng không có chút ý tứ buông ra nào thì nhủ mảy, nhưng cuối cùng vẫn chậm rãi ngồi xuống cạnh người nàng, hoàn lại ý đi định muốn đi nhìn đám thích khách một chút!

Bên trong tấm điện Chính Kiềm cung đèn dầu sáng rực rỡ, soi rõ sắc mặt trắng bệch cùng cái trán trơn bóng đầm một tầng mồ hôi của Mạn Châu.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Dực Thùy đến rồi, nhưng mà...Cần cũng đang ở bên ngoài.” Lý Cửu ở bên ngoài ngập ngừng nói vào trong phòng.

“Cho vào đi.” Lòng mảy Cung Lệ Hoa vừa giãn lòng mảy ra lại nhú lại một cái, tin tức hần ta vậy mà nhanh.

Nghe được lệnh, ở bên ngoài có hai bóng dáng trực tiếp tiến vào, Dược Thùy một vai xách theo hòm thuốc chưa từng rời người của mình, đằng sau nàng có một nam tử áo bào lam nhạt đi theo, tướng mạo hần không quá xuất chúng nhưng toàn thân toát ra một cỗ khí chất nho nhã khác thường, bàn tay tái nhợt cũng cầm một cái giường gỗ gần giống như của Dược Thùy, vừa tiến vào phòng liền liếc qua Cung Lệ Hoa, cũng không hành lễ, vội vàng chạy lên phía trước bắt mạch cho Mạn Châu, lại nhìn mũi tên lạnh lẽo vẫn lẳng lẳng xuyên qua lồng ngực nàng, đáy lòng run rẩy.

Tiêu thư của hần thật đáng thương!

Ngụy Như Thanh ngồi kiệu đến gần Chính Kiển cung thì thấy các phi thân cung khác đến từ sớm, lập tức bảo cung nhân dừng lại, nàng bước xuống kiệu mới nhận ra Thái Hậu cùng Trưởng công chúa ngồi cách chỗ mình không xa, không nhìn rõ lắm về mặt.

Nhận được đám phi tần có người để ý đến mình, Ngụy Như Thanh bước nhanh về phía đội ngũ, quỳ củ quỳ xuống hành lễ, “Tần thiếp thỉnh an Thái hậu cùng Trưởng công chúa.”

Thái hậu nhìn cháu gái chính mình một cái, chỉ gật gật đầu liền cho nàng miễn lễ. Nhưng Cung La Y thì không cho là như vậy, chuyện xảy ra có bao nhiêu đột ngột, phi tần các nơi đều đã đến chỗ này, vậy mà Ngụy Như Thanh còn ăn vận lờ lợt thế kia làm cái gì? Nàng nghiêng đầu nhìn sang Thái hậu bên cạnh: “Mẫu hậu, Chiêu nghi đúng thực là người cẩn thận hiếm có, trời đêm trở lạnh nàng thực biết mặc y phục giữ ấm, không giống như nhi thần.”

Thái hậu lúc này mới để ý đến cách ăn mặc trang điểm của Ngụy Như Thanh, nàng ta một thân cẩm bào hoa lệ, đầu tóc cũng trang trí phức tạp... lại liếc mắt nhìn các phi tần ăn vận trang phục đơn giản khác thì miễn cưỡng nói: “Như Thanh, lần sau chú ý một chút, còn không biết đây là tình hình như nào sao.”

Ngụy Như Thanh âm thầm hoảng hốt trong lòng, nàng vẫn biết vị biểu tỷ Trưởng công chúa này không thích mình, nhưng có cần chọn tình cảnh như vậy hay không. Cuối cùng đành phúc thân nhẹ nhàng đáp lại: “Cô cô nói phải, Thanh Nhi sẽ cẩn thận chú ý, cảm tạ Trưởng công chúa nhắc nhở.”

Nói xong nàng ta liền lui xuống chỗ những phi tần đang đứng, không ngờ ngay cả Trang phi bình thường không quan tâm lắm chuyện tranh đấu cũng ở đây từ bao giờ, không khỏi tiến đến khoa trương nói: “Tỷ tỷ như thế nào cũng đến đây, chắc tỷ tỷ lo lắng tình hình Quý phi nương nương lắm?”

Trang phi đứng giữa chúng phi tần, nghe lời nói của Ngụy Như Thanh thì trong lòng có chút khó chịu, nhưng ngại vì Thái hậu còn ở đây nên chỉ nhún vai lạnh nhạt nói: “Bản cung đến đây không lẽ muối muối rất ngạc nhiên à? Bản cung đương nhiên lo lắng cho Quý phi nương nương nên mới vội vàng đến a, cũng không đến muộn như người nào đó.”

Đám phi tần chung quanh nghe hai nữ nhân lời qua tiếng lại thì che miệng cười thầm, ai không biết Trang phi nương nương với Tuệ Chiêu nghi không hợp nhau, vừa gặp nhau đã bốc mùi thuốc nổ rồi.

Đứng bên cạnh Trang phi chính là Thần phi, Hứa Băng Tuyên từ đầu tới cuối không nói câu nào, khi Ngụy Như Thanh đến chỉ nhìn nàng một cái rồi lại bình tĩnh quan sát vào bên trong Chính Kiển cung có Ngự lâm quân bảo hộ vòng quanh kia, không biết bên trong thế nào!

Cần vừa bắt mạch vừa kiểm tra vết thương trên người Mạn Châu, lại liếc mắt nhìn người vẫn ngồi đầu giường nãy giờ thì âm thầm nhú mảy: “Còn không đi ra ngoài?”

Cung Lệ Hoa nhìn thái độ vô lễ của hần thì trong mắt bắn ra hàn quang, hần nghiêng người nhìn Dược Thùy một cái, nàng biết ý lập tức tiến lên đẩy Cần ra, đưa tay bắt mạch giúp Mạn Châu.

“Ngươi?” Cần không đề phòng nên bị Dược Thùy đẩy lui xuống vài bước, nhất thời tức giận mà không thể làm gì, hần quay đầu căm tức nhìn Cung Lệ Hoa, “Ta nói cho ngươi biết, không phải Tướng quân dặn dò không được động đến ngươi, bản công tử nhất định đã hạ cho ngươi bị độc chết từ lâu rồi.”

Hai người còn lại trong phòng giống như không nghe thấy lời hần nói, ánh mắt Dược Thùy nhìn thật sâu vào mũi tên xuyên qua lồng ngực quý phi nương nương, lại thật sâu nhìn sang hoàng thượng: “Hoàng thượng, vết thương trên vai nương nương lại rách ra rồi, mũi tên trên ngực cũng phải lập tức lấy ra cầm máu ngay lập tức...”

Cung Lệ Hoa nghe vậy nhướn mày hỏi: “Nói tiếp đi, cần cái gì?”

Dược Thùy âm thầm toát mồ hôi lạnh, chần chờ nói: “Hoàng thượng, muốn lấy mũi tên kia ra phải cởi bỏ y phục, lúc rút tên nhất định máu sẽ bị áp lực thay đổi mà tràn ra, có thể sẽ dơ bẩn một chút, hoàng thượng có cần rời đi hay không?”

Cung Lệ Hoa cúi người nhìn nữ tử sắc mặt trắng bệch, bàn tay cứ nắm lấy vạt áo hần, khoát khoát tay, “Không cần đi, ngươi phải làm gì cứ làm đi!”

Dược Thùy nghe vậy thì giật mình kinh ngạc, Cần đứng bên cạnh cũng sững sốt không kém, không phải hoàng đế thích sạch sẽ sao, loại sự tình này cũng chịu được?

“Ngươi còn không mau rút ra ngoài, đứng đây muốn nhìn cái gì?” Dược Thùy đột nhiên nghiêng đầu trừng mắt nhìn Cần vẫn đứng nguyên tại chỗ, hần còn đứng đây làm gì?

“Ta...” Cần nghe thấy âm thanh giận giữ của Dược Thùy truyền đến nhất thời tỉnh ngộ, hần là một đại nam nhân, mà mũi tên kia lại ở trước ngực của tiểu thư, ân, hình như hần đứng đây có chút không đúng! Nhưng nam nhân kia...

Trong lúc hần có chút do dự thì Cung Lệ Hoa lạnh lùng nói : “Hai nữ nhân kia nội thương không nhẹ đâu!”

Nhớ ra Lục Y cùng Hồng Y còn đang ở Huyết Phượng cung chưa rõ sống chết, Cần lúc này mới không tỉnh nguyện rời đi.

Được Thùy bình tĩnh gọi cung nữ bưng thau đồng ở ngoài đi vào, một tay giúp Mạn Châu cắt y phục trên người, cẩn thận rửa sạch miệng vết thương, khi vết máu trên người được lau rửa sạch sẽ, lộ ra da thịt trắng nõn, trong lòng Được Thùy lại một lần nữa toát mồ hôi.

Nhị tiêu thư Tướng quân phủ không phải từ nhỏ đã yếu đuối vô năng, được Mạn tướng quân cùng toàn bộ Tướng quân phủ nâng như nâng trứng trong lòng sao, đáng lẽ ra phải sở hữu một tấm da thịt như mạch ngọc mịn màng không chút dị thường mới đúng chứ?

Chính là lúc này nàng nhìn, không chỉ có sau tấm lưng mảnh khảnh kia mà ở trước lồng ngực trắng nõn như ngọc trải rộng vô số vết sẹo chẳng chịt đan vào nhau, nông sâu không rõ, có không ít vết đao, cũng không ít dấu mũi tên.

“Hoàng thượng?” Được Thùy nhìn những vết sẹo kia, lòng đau xót, quý phi mới có bao nhiêu tuổi, nàng đã phải trải qua một tuổi thơ như thế nào.

Vì sao có nhiều sẹo như vậy?

Ánh mắt bình thường luôn âm trầm lạnh lẽo của Cung Lệ Hoa khi chạm vào những vết sẹo trên người kia thì đột nhiên co rút một cái mãnh liệt.

“Nhanh rút mũi tên ra đi, còn có vết thương trên bả vai, đừng lưu lại sẹo.” Cung Lệ Hoa nỗ lực áp chế bản thân không nhớ chuyện trong quá khứ, thanh âm từ trong yết hầu truyền ra có chút khàn khàn.

Được Thùy mồ hôi ướt đầm lưng lập tức run giọng: “Hoàng thượng, người hãy giữ chặt người nương nương, ta hiện tại đánh gãy mũi tên rồi rút ra từ sau lưng, như vậy sẽ giảm bớt việc mất máu lại, nếu nương nương quá đau làm lệch vị trí mũi tên tình hình sẽ càng nghiêm trọng.”

“Ừ, thi hành đi!” Cung Lệ Hoa nhìn chăm chú vào gương mặt Mạn Châu đang ở trước mắt cố sức chịu đựng đau đớn, lại run rẩy không thôi. Hắn cũng từng bị mũi tên bắn trúng nên biết rõ cảm giác đau đớn đến tận xương tủy này là như thế nào, có nhiều người đàn ông trong cơn đau đớn này cũng gãy dũa kêu to, mà nàng cho dù cắn đứt môi vẫn chưa từng hô một tiếng đau nào

Cũng may mũi tên không trúng chỗ hiểm yếu nào, cũng may hoàng thượng đưa nương nương về kịp lúc...

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Chuyện trong tấm phòng

Đau đớn, nóng rực cùng ác mộng cứ không ngừng quanh quẩn trong đầu của nàng, cả người giống như lạc vào mê trận cứ bị xoay tròn không ngừng.

Lúc Mạn Châu tỉnh lại thì cảm thấy chung quanh yên tĩnh dị thường.

Nàng thoáng động đậy một cái liền động đến miệng vết thương, lập tức đau đến nhe răng trợn mắt, vết thương không phải nhiễm trùng rồi chứ? Nhiệt độ cơ thể tăng cao không vì nàng tỉnh lại mà giảm bớt, ngược lại đau đau đến lợi hại không ngừng tra tấn nàng.

Chết tiệt! Đau quá!

Mạn Châu muốn ngồi dậy nhưng bả vai đau đớn làm cho nàng hít thở không thông, lại vô lực ngã trở về giường, nàng thở hổn hển, đau đớn bả vai cùng trước ngực làm toàn thân nàng phát run, sau đó đầu óc choáng vàng mơ hồ, dần dần nhớ lại chuyện đã xảy ra.

Nàng bị thích khách tập kích ám sát, hồng y nam tử cũng muốn lấy mạng nàng, rồi nàng bị trúng một tên, sau đó được A Lệ mang đến nơi này. Đúng vậy, chính A Lệ đã cứu nàng!

Đột nhiên có âm thanh mở cửa, Mạn Châu lập tức ngưng thần lắng nghe, là tiếng bước chân mềm nhẹ có tiết tấu của một nữ nhân đi vào trong phòng.

Cảm giác có người, Mạn Châu nắm chặt lồng ngực đau nhói của mình lập tức muốn ngồi dậy, nàng không cho phép người thứ hai nhìn thấy bộ dáng yếu đuối của mình, thế nhưng hai vết thương cũ mới trên người làm thể lực nàng khô cạn, đến khi nàng cùng vấp tựa vào được trên thành giường thì toàn thân đã ướt đầm mồ hôi, liên tục thở dốc.

Lúc này đối phương cũng đã đi đến trước mặt nàng.

Nhìn nữ tử xa lạ lạnh nhạt đứng ở đó nhìn mình, lòng Mạn Châu tràn ra âm trầm. Suy nghĩ một chút đã làm đầu nàng nhói lên liên tục, lại hít một hơi thật sâu nhủ lại chân mày: “Đi ra ngoài.”

Giai Lệ nghe vậy thì sững sốt một chút, nàng có nghe một số chuyện liên quan đến sự tích của Mạn tiểu thư gần đây trong cung, không nghĩ nàng lại là nữ tử như thế này. Giai Lệ buồn bực nhìn sắc mặt tái nhợt cổ làm ra vẻ kiên cường của vị quý phi nương nương trên long sàng, nhưng không vì một câu nói khó chịu của Mạn Châu làm cho bất mãn chút nào.

Nàng lại bước lên trước một chút khom người hành lễ, “Nô tỳ thỉnh an quý phi nương nương, nô tỳ là Giai Lệ, nữ quan văn hầu hạ Hoàng thượng.”

Mạn Châu nghe vậy có chút khinh mi : “Hoàng thượng đâu?”

“Hồi nương nương, người mê man mấy ngày nay đều là hoàng thượng cùng nô tỳ trông chừng, vừa rồi Lý công công đến báo Từ Ninh vương gia cùng Mạn phó tướng, đại ca của nương nương trở về nên rồi đi được một lúc rồi.” Giai Lệ cười nói, giống như chuyện không hề liên quan đến mình.

Mạn Châu nâng mắt nhìn người trong phòng, đáy lòng tính toán : “Đây là nơi nào?”

“Hồi nương nương là tẩm điện Chính Kiền cung! Nương nương nếu thân thể khó chịu chỗ nào nô tỳ lập tức cho gọi Dược nữ y đến.” Giai Lệ dừng dừng một chút lại bổ sung nói, “Hai nữ quan thiếp thân của nương nương đều trọng thương không nhẹ, hiện tại nô tỳ sẽ là người chăm sóc cho người.”

Mạn Châu nghe vậy mới nhìn bốn phía, khắp nơi đều chạm trở hoàng long năm móng uy vũ cuồn mây vô cùng sống động, căn phòng rộng lớn đều tràn ngập khí thế thâm trầm lạnh lẽo chỉ thuộc về riêng hần, nàng vậy mà đang nằm trên long sàng? Nơi này đúng là phòng ngủ của Cung Lệ Hoa, nàng nếu ở đây vậy hàng đêm hần ngủ như thế nào?

Mạn Châu cố gắng quên đi cái đầu vừa đau vừa nóng của mình, sức lực đã hồi phục một chút, nàng cảm nhận được cả người mình thật suy yếu vô lực.

“Ta không thích có người lạ đến gần, người đi ra ngoài đi.” Nhắm lại ánh mắt, Mạn Châu không nhìn người kia nhắc nhở một câu.

Hàng lông mày thanh tú của Giai Lệ cau lại, biết nàng là người của hoàng thượng rồi mà vẫn có thể lạnh nhạt như vậy?

“Nương nương, vị Cẩn kia cùng với Dược Thủy nói nương nương người phải uống thuốc đúng giờ, nô tỳ lập tức đi lấy thuốc lên.”

Mạn Châu khẽ động thân người muốn nằm trở về giường, cảm thấy trước ngực đau nhói một trận lập tức lấy tay tận lực đè lên, hiển nhiên một động tác nhỏ thôi cũng tác động đến miệng vết thương của nàng, “Không cần đâu, bản cung không muốn uống, người đi ra ngoài...”

Giai lệ nhìn động tác không chút ý tứ thỏa hiệp nào của Mạn Châu giống như rất khó xử : “Nhưng nương nương, hoàng thượng...”

Cung Lệ Hoa vừa từ Ngự thư phòng trở về, chậm rãi bước vào trong tẩm điện, Lý Cửu đi phía sau lập tức dẫn người hầu hạ hần cời ra ngoài bảo thám đấm giá lạnh ban đêm của hần, đúng lúc nhìn thấy một màn này thì âm thầm nhíu mày, nhiệt độ chung quanh nhanh chóng hạ xuống mấy bậc, loại áp bức vô hình này khiến cho Giai Lệ quanh năm hầu hạ hần cũng cảm thấy vô cùng không thoải mái.

“Giai Lệ, đi mang thuốc đến đây.” Cung Lệ Hoa khoát tay, ý bảo Giai Lệ có thể đi ra.

Mạn Châu lập tức hơi cứng lại thân người, mờ mắt ra thì thấy ánh mắt âm trầm của Cung lệ hoa đang đứng ở cạnh giường nhìn nàng lạnh lùng.

Chờ cửa phòng đóng lại, cung nhân đi theo hần cũng đi ra ngoài hết, trong phòng một mảnh an tĩnh. Cung Lệ Hoa không mở miệng, Mạn Châu nằm trong chăn cũng giữ vững trầm mặc, nàng thực không biết nên nói cái gì.

“Tại sao không uống thuốc?” Hần đột nhiên lên tiếng hỏi, đánh vỡ sự trầm mặc giữa hai người.

“Ta, ta không sao nên không muốn uống!” Mạn Châu cố tỏ ra mình không mệt mỏi, nàng kéo ra góc chăn lẳng lặng nhìn hần chăm chú, ánh mắt thật lâu không có rời đi.

“Chờ một chút Giai Lệ mang thuốc lên thì uống hết đi.” Ánh mắt đen u tối của Cung Lệ Hoa nhìn nàng chằm chằm, không cho phép cự tuyệt.

Nghe giọng điệu lạnh bạc của hần thì nàng có chút không đoán được tâm tư. Câu nói kia, giống như đang quan tâm nàng?

Hai tay Mạn Châu dùng sức nắm chặt lấy chăn bông, trong lòng có vô vàn câu hỏi muốn hỏi hần.

Nghĩ đến mình thế mà lại nằm trên giường lớn của hần, lại bất giác liên tưởng đến những nữ nhân xinh đẹp yếu diệu nào đó cũng được nghỉ lại như thế này, không hiểu sao lòng ngực Mạn Châu hơi đau nhói, nàng buông tay đè chặt lồng ngực, chắc là do trên ngực nàng có vết thương nên mới đau.

“Rất đau?” Cung Lệ Hoa vẫn đặt mọi chú ý trên người nàng, đương nhiên nhận thấy động tác này, lập tức nhíu mày hỏi.

Mạn Châu nghe vậy lắc đầu : “Không đau” Mấy vết thương này có thấm vào đâu chứ, không nói đến kiếp trước, kiếp này những chuyện xảy ra quanh Mạn Phi Lạc cũng làm cho cơ thể này quen thuộc với những thương tổn này rồi.

Lúc này, tiếng gõ cửa của Giai lệ đột ngột vang lên, Cung Lệ Hoa đáp nàng một tiếng, Mạn Châu nhìn thấy nàng bụng khay dược đi vào thì âm thầm nhíu mày.

“Uống hết đi, không được chừa lại chút nào.” Cung Lệ Hoa lại khoát khoát tay, nhưng lại ra lệnh với nàng.

Mạn Châu suy yếu vrun tay ra tiếp nhận bát thuốc đen tuyền ở đầu giường, nhắm mắt dùng một hơi uống cạn, tiện tay liền ném cái bát trống rỗng lên mặt bàn bên cạnh, nhúu mày hỏi : “Nữ nhân kia nói, đại ca của ta về rồi?”

“Ừ.” Cung Lệ Hoa đi đến nhuyển thấp ngồi xuống, trực tiếp trả lời.

“Vậy đám thích khách như thế nào, hần có biết chuyện xảy ra trong cung không?”

“Còn chưa lấy được lời khai, còn về chuyện của ngươi, Cẩn đã biết thì đương nhiên người tướng quân phủ đều biết.”

Cung Lệ Hoa gật gật đầu, đối với câu hỏi của nàng dường như không để ý lắm, chỉ thuận miệng trả lời giống như đang nói đến sự thay đổi của thời tiết vậy.

Hắn tự châm trà cho mình, rồi rút ra một phong thư trong tay áo, sau đó yên lặng ngồi nghiên cứu .

Hai người lại một lần nữa lâm vào trầm mặc, trong phòng ánh nến leo lắt, không khí thoang thoảng một mùi hương nhẹ nhẹ, trong phòng cách vài bước chân đều đặt âm lô tỏa ra hơi ấm.

Mạn Châu thấy đầu lưỡi toàn là mùi vị chua xót của bát dược kia, hết nhìn Cung Lệ Hoa lại giương ánh mắt ra màn đêm nhìn đến thất thần.

Cung Lệ Hoa mặc dù xem tín thư, nhưng khóe mắt vẫn chú ý người trên giường như cũ, thấy nàng cứ ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ, nàng lúc thì cười yếu ớt, lúc lại bi thương lúc buồn bã...hắn liền nhúu mày khó hiểu.

“A Lệ?” Cung Lệ Hoa vừa cảm lên một bản tấu chương, đột nhiên nghe thấy tiếng gọi mỏng manh truyền đến thì nhướn mày.

“Ta muốn đi ra ngoài!” Cả người Mạn Châu có chút sốt, nhưng môi nàng vẫn mấp máy, hiện tại nàng quả thực muốn đi ra ngoài một lát.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Động đến Hài gia

Bên ngoài Chính Kiển cung gió lớn không ngừng mãnh liệt càn quét, từng luồng không khí lạnh như băng. Càng gần lễ Xuân Tiết, thời tiết càng âm lãnh.

Mạn Châu khoác áo choàng tuyết trắng làm từ lông chồn ngồi một chỗ khuất gió trên đỉnh Ngưng Thần lâu, cả người nàng yên lặng tựa như u linh đứng một mình trong đêm tối. Sắc mặt nàng có chút trắng bệnh, thân nhiệt cũng chưa chịu giảm một chút, nhưng ánh mắt vẫn bình tĩnh nhìn hoàng cung trải rộng trước mặt mình. Ở trên Ngưng Thần lâu, người có thể nhìn thấy hơn một nửa hoàng cung Tây Lân, nơi những ngọn đèn nhỏ nhỏ như ẩn như hiện kia giống như Huyết Phượng cung của nàng!

“Nguyên lai nơi này có thể theo dõi rõ ràng như vậy!” Mạn Châu thờ dài, đêm hôm đó nàng đốt đèn lồng đỏ, trong bóng đêm chác chắn so với những ánh đèn kia nổi bật hơn nhiều, A Lệ là người cẩn thận, chắc hẳn đã cho người đi nhìn một chút, cuối cùng phát hiện ra rồi kịp thời đến chỗ nàng.

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng bước chân đạp trên gạch ngói, nỗ lực Mạn Châu rất tốt nhưng không tỏ ra bất cứ phản ứng nào, là A Lệ vẫn đứng phía sau nàng.

“Ngươi muốn ra ngoài làm gì?” Trời đông không trăng không sao, ánh nến dưới hành lang dần dần bị thổi tắt dần, thân hình đơn bạc của hai người dần dần chìm vào màn đêm đen kịt. Mạn Châu cắn môi nhắm mắt hồi tưởng lại tất cả những chuyện đã qua.

Không thấy Mạn Châu trả lời, Cung Lệ Hoa cũng không nói gì, hắn ngồi xuống mái hiên cách nàng không xa, nhìn nàng nhẹ nhàng mỉm cười, như gần như xa, như thật như ảo, đặc biệt là đôi phượng mâu mỗi khi nhìn hắn đều tràn ra yên lặng làm tâm tình của hắn bình tĩnh lại.

“A Lệ, ngươi có hận ta không?” Có lẽ khung cảnh trước mặt quá mức mê người, cũng có lẽ do gió đêm quá mức âm lãnh, cũng có lẽ do nam nhân bên cạnh quá mức quen thuộc, Mạn Châu đột nhiên thì thầm câu hỏi từ sâu thẳm trong lòng.

Ánh mắt nàng không chút dao động, nhưng giống như rất xa xôi.

Mạn Châu nghiêng người, đôi mắt nhìn thẳng vào hắn, cuối cùng bên môi nàng nở nụ cười tự giễu, “Sao lại không hận đây ? “ trong mắt nàng có một tia đau đớn.

“Ngươi đang hỏi trẫm ? “ Cung Lệ Hoa không nghe rõ lắm lời nói của Mạn Châu, chỉ nhàn nhạt hỏi lại.

Vừa nghe thấy giọng nói nghi hoặc của hắn, Mạn Châu nhanh chóng che dấu tâm tình của mình, nàng đột nhiên nói sang chuyện khác.

Thực chất nàng có rất nhiều chuyện muốn hỏi hắn, ví dụ như người hạ độc nàng lần trước hắn bắt được đi đâu rồi? Hắn với Cung La Y quan hệ như thế

nào? Khi nào hần tấn công Thủy Nguyệt quốc, đối đầu An Ly vương?

Nhưng trước hết cái hần phải nghĩ đến là :

“ A Lê, có phải người rất nhanh sẽ động đến Hầu gia không ? “ Mạn Châu tùy ý than nhẹ một tiếng.

Cung Lệ Hoa nghe vậy liền nhướn mày, không vì nàng to gan đoán tâm ý của hần mà tức giận, ngược lại có chút hứng thú nhìn nàng, “ Người đoán ra được ? “

Mạn Châu cúi mặt có chút buồn cười, ngày đó nàng tìm cái gì Chiêu nghi kia nửa sống nửa chết mà Cung Lệ Hoa còn không thèm hạ lệnh truy cứu, không những để cho Cung La Y âm thầm tìm truyện này xuống, còn đồng ý giam lỏng nàng ta trong Ngọc Uyển các ... tất cả chứng minh cho cái gì ?

“ Chỉ đoán mò một chút, bất quá cũng vì người không muốn đấu thôi ! “ Nghĩ đến nữ nhân lăng ló dám gây chuyện với nàng, Mạn Châu cười lạnh như băng.

Trên gương mặt tuấn tú của Cung Lệ Hoa hiện lên một nụ cười nhạt, trong mắt lại có chút hiếu kỳ và tò mò : “ Vậy người có đoán được tiếp theo chuyện gì sẽ xảy ra ? “

Cung Lệ Hoa có chút âm trầm nhìn nữ nhân bên cạnh, bóng đêm mờ mịt làm hần không nhìn rõ nét lấm gương mặt của nàng, chỉ cảm thấy có chút ánh sáng nhàn nhạt tỏa ra, bên môi còn hiện lên nụ cười sâu xa nhanh nhay.

Tất cả giống như đều được sắp đặt từ trước.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Động đến Hầu gia (2)

Trong tâm điện yên tĩnh như trước, ngoài tiếng tí tách nhỏ vụn của những ngọn nến đang cháy thì không có bất cứ tiếng động nào, Mạn Châu mở to mắt, nằm nghiêng trên long sàng không phát ra tiếng động gì. Có lẽ chuyện nữ nhân kia nói A Lê ngủ chung với nàng đều là như vậy đi.

Hai người đưa lưng về phía nhau mà ‘ngủ’.

Nghĩ nghĩ, Mạn Châu lại trở mình, đệm tuyết hồ trên giường vì động tác của nàng mà động rung. Mạn Châu nghiêng đầu, động tác cẩn thận từng li từng tí nhìn bóng lưng rộng bên cạnh, hô hấp của hần trầm ổn, nhưng không giống như đã ngủ.

“A Lê?” Động tác rất nhẹ đã cảm thấy lồng ngực có chút đau.

Mạn Châu buông mi xuống, không khí trong phòng toàn là trầm mặc, chính vào lúc nàng cho rằng Cung Lệ Hoa sẽ tiếp tục im lặng thì hần lại mở miệng, âm thanh trầm trầm hoàn toàn tĩnh táo, “Không ngủ được?”

Cổ họng như bị kim đâm, Mạn Châu cười tự giễu, “Người cũng không ngủ được!” Vì có ta nằm bên cạnh sao?

Cung Lệ Hoa nghe vậy trầm mặt, cũng không nói gì.

Cuối cùng hần cảm giác Mạn Châu trở mình đứng dậy, thả nhẹ cước bộ đi ra ngoài điện.

Mạn Châu nhẹ nhàng thả thân mình mềm nhũn của mình xuống nhuyến thấp của hần, kéo kéo một tấm chăn dày đã đặt sẵn ở đó đắp lên trên người, cứ như vật yên lặng ngăn người, không hề động đậy.

Đêm, vẫn rét lạnh như băng, tiếng gào khóc thê lương vang vọng khắp Ngọc Uyển các. Trong không gian tĩnh mịch rừng rợn như vậy, Lưu công công mang theo hai thái giám chậm chậm bước qua cánh cổng, nhìn khung cảnh tiêu điều xơ xác bên trong mà không nhận được rừng mình.

“Choang! Choang!” Tiếng đồ đạc trong phòng bị ném vỡ không ngừng truyền từ nội phòng ra ngoài, Liễu tẩn, à không, Liễu Canh y lúc này đầu tóc hỗn loạn, chầm cài rơi rụng, cả người hỗn độn không ngừng lục tìm đồ đạc trong phòng ném xuống đất.

Trong nội điện Ngọc Uyển các này, nơi nào còn vàng son như ngày xưa nữa! Ném một hồi đều không tìm được thứ gì nữa, Liễu Thiên Yên bất lực ngã trên mặt đất, ánh mắt vô thần.

“Nương nương...” Tô Nhi quỳ ở một bên nhìn chủ tử mình phát điên, hoảng sợ khóc thút thít, nhưng thân phận nàng ti tiện không thể chạy đi đâu được, chỉ dám quỳ ở một góc như thế này không ngừng kêu.

“Tại sao, tại sao mọi chuyện trở nên như thế này?” Hôm qua nàng còn vui mừng khi nghe Tô Nhi báo tin Mạn Phi Lạc bị thích khách tập kích, sống chết

không rõ, nàng cứ nghĩ Thiên Nhẫn các chủ kia đắc thủ rồi, vậy mà hôm nay đã thành nàng ta qua con nguy kịch, còn được đích thân Hoàng thượng đưa về tẩm cung chăm sóc.

Nàng không thể ngờ được nam nhân kia thế nhưng chấp nhận việc như vậy, mấy năm nay nàng lăn lộn chốn hậu cung, khó khăn lắm mới từ một tú nữ quý nhân leo lên đến tẩn vị, nhưng nàng cũng không dám bước vào tẩm cung của hân một bước.

Nhìn những mảnh nhỏ tan tác rơi đầy đất, Liễu Thiên Yên nàng cảm thấy không đủ. Hầu gia nàng tận tâm tận lực bổ sung tiền tài vật chất cho hân, cũng hậu thuẫn hân không ít, tại sao hân có thể để Mạn Phi Lạc kia khinh bạc nàng như vậy.

Hiện nay nàng bị cầm tù ở đây, Ngọc Uyển các trong mắt các cung khác đã sớm trở thành lãnh cung, thật sự đáng châm chọc.

Tất cả đều do nữ nhân kia, đúng vậy, Mạn Phi Lạc, ta dù chết cũng muốn giết được người.

“Tô Nhi, người hiện tại lập tức lên ra cung, báo cho phụ thân, Hoàng thượng sắp đến đầu Hầu gia rồi, bảo hân mau tìm đối sách!” Liễu Thiên Yên nàng không ngu, nàng ở trong cung này sống không ít, đầu óc không phải hạng người thường.

“Nương nương?”

Nương nương nói vậy là có ý gì, không phải mọi chuyện đều rất bình thường hay sao.

“Nhanh lên...”

Lời còn chưa nói hết, nàng ta đã bị tiếng kéo kẹt làm cho kinh sợ. Từ bên ngoài có ba người bụng khay gỗ dần dần đi đến trước mặt nàng.

Liễu Thiên Yên cứng ngắc nhìn ba thước lụa trắng như tuyết được đặt cẩn thận trên cái khay gỗ trước mặt, không ngừng lắc đầu như về sau.

“Cút cút ngay, ai cho phép các người vào cung điện của ta!” Liễu Thiên Yên nhìn Lưu công công quát lớn, tại sao nàng có dự cảm không lành.

Lưu công công nhìn vị Liễu Canh y một thời ngang ngược nhất hậu cung bây giờ giống như một âm hồn không chịu tiêu tán thì thờ dài, làm sao cho nàng ta làm ra cái giấy dựa giã.

Hân sai bước tiến lên, quần bạch lăng vòng quanh cổ nàng, âm dương bất định nói, “Liễu tẩn vị phạm cung quy bị hạ làm Liễu canh y, Ngọc Uyển các bị biếm thành lãnh cung không ai dòm ngó, hiện tại còn muốn hăm hại Quý phi nương nương, đúng là tự tìm đường chết!”

Liễu Thiên Yên ngờ ngác nhìn động tác của Lưu công công, đến khi phục hồi lại tinh thần đã thấy dải lụa kia quần quanh cổ mình, nàng ta cực kỳ hoảng sợ trừng lớn mắt, không ngừng cầu xé cổ mình giống như muốn tránh thoát.

Nàng không muốn chết, nàng sợ chết, nàng muốn sống, sống một cách cao cao tại thượng, muốn giẫm nát Mạn Phi Lạc ở dưới chân.

“Ai... người cần gì níu kéo nữa, đây là quyết định của Hoàng thượng đấy!” Lưu công công thờ dài, đám phi tần hậu cung thất thế ai cũng khó chịu như vậy?

“Người nói cái gì, hân dám xuống tay với ta? Ân tình mấy năm nay, ta còn chưa tính trên đầu hân...” Liễu Thiên Yên vẫn không ngừng dựa giã.

Nhìn ánh mắt tràn đầy oán hận của nàng, Lưu công công nhíu mày có chút không vui, “Liễu canh y, thỉnh người ăn nói cẩn thận, do người hăm hại Mạn quý phi bị hoàng thượng tra ra, nên theo quy củ người sẽ được ban chết!”

Hơn nữa, Liễu gia các người làm nhiều chuyện ác, hoàng thượng đã muốn diệt trừ từ lâu rồi»

Liễu Thiên Yên kinh ngạc ngẩng đầu, chẳng lẽ các chủ kia bị bắt rồi khai ra nàng sai khiến, không, không thể nào!

Phát hiện nàng đình chỉ dựa giã, Lưu công công cho hai thái giám phía sau một cái ánh mắt ra hiệu rõ ràng, một mình lui về phía cười như không cười nói:

“Liễu canh y, thỉnh lên đường đi!”

Dứt lời hai thái giám đang tiến lên cầm chặt hai đầu dải lụa quần quanh cổ nàng ta, dùng sức mà siết.

Liễu Thiên Yên không đề phòng bị siết cổ thật chặt, nháy mắt cần cổ như sắp nứt ra, hô hấp không thể tiếp tục, đôi mắt hoa đào kêu ngoạt một thời hiện dần dần bao phủ một lớp sương đục mờ mờ. Nhưng lúc nàng ta sắp chìm vào trong bóng tối, vẫn liều mạng lắm bầm, “Tô Nhi... người... mau... chạy đi... báo... báo...” “Âm thanh cứ dứt quãng rồi dừng hẳn.

Tô Nhi vẫn quỳ trong góc phòng, ngây ngốc nhìn tình cảnh trước mắt, nghe thấy lời Liễu Thiên Yên thì ngầm hiểu được, nàng ta đưa tay lau đi nước mắt dần giữa trên mặt mình, không để ý đến chủ tử đã chết hay chưa, cầm đầu chạy thực mạng ra ngoài Ngọc Uyển các.

Lưu công công nhìn thấy nhưng không có ý định ngăn cản, muốn thoát khỏi lòng bàn tay hoàng thượng đi báo tin à? Đừng có mơ nữa!

Sau nửa canh giờ, Lưu công công dẫn đầu hai thái giám từ trong tẩm điện đi ra ngoài, hân phát tay ý bảo hai người phía sau dừng lại, “Nhớ gọi người

đến xử lý sạch sẽ một chút. “

Hai thái giám lập tức gập đầu, nháy mắt rồi đi.

Lưu công công ra ám hiệu, một bóng đen lập tức xuất hiện trước mặt hắn, trên vai còn mang một vật, đúng là Tô Nhi, thiếp thân cung nữ bên người Liễu canh y vừa mới chạy ra ngoài.

“Ừm, lập tức hủy đi, tạp gia còn phải trở về phục mệnh hoàng thượng!” Lưu công công gập đầu với bóng đen kia, rồi vung lên cây phát trần của mình, tiêu sái rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Động đến Hầu gia (3)

Sáng sớm, khi thái dương còn chưa ló mặt phía chân trời, Cung Lệ Hoa đã thức dậy.

Nghe được bên trong phòng truyền tới động tĩnh, Lý Cửu cùng Lưu công công liếc nhìn nhau một cái rồi mang theo đồ chuẩn bị sẵn cẩn thận mở cửa đi vào.

Lý Cửu hầu hạ Cung Lệ Hoa khoác vào hoàng bào thêu rồng vàng năm móng, lại cài thắt lưng hoàng thượng long bội màu xanh ónh nhuận, lúc này mới theo hàng ngũ đứng sang một bên.

“Hoàng thượng, chuyện đêm qua nô tài đã xử lý thỏa đáng như sắp xếp của người.” Lưu công công kính cẩn cúi đầu bẩm báo.

“Ừm, làm cho Tang Dục cùng Cung La Y kết thúc đi!” Ngữ khí Cung Lệ Hoa bình thản.

“Hồi hoàng thượng, sắp tới giờ thượng triều rồi, người đi dùng thiện thôi!” Lý Cửu tự nhiên hiểu cái gì là chuyện đêm qua, nhưng lại nhỏ giọng nhắc nhở chuyện khác.

“Đi thôi!” Quyền lực và lợi ích luôn gió nổi mây vần, chưa đến phút cuối thì chưa phán quyết được điều gì.

Thời điểm đi qua ngoài điện, bước chân của Cung Lệ Hoa đột nhiên dừng lại, Lý Cửu thấy vậy thì nghi hoặc trong lòng, không nhận được bước lên hỏi: “Hoàng thượng, có chuyện gì sao?”

Nhìn theo tầm mắt của hoàng thượng, lúc này Lý Cửu mới nhìn thấy ở trên nhuyễn tháp có người đang nằm. Lúc này hắn cùng mọi người đi vào đều không chú ý, không nhớ Quý phi nương nương ngủ ở trong này.

Cung Lệ Hoa chậm rãi đi đến gần Mạn Châu đang dựa lưng về phía mọi người, hai bả vai nàng run run, tựa hồ có cái gì không đúng.

Mạn Châu hai tay ôm chặt người mình, sắc mặt trắng bệch khó coi, mồ hôi trên trán cơ hồ làm ướt cả mái tóc dài mượt của nàng.

“Làm sao vậy?” Cuối cùng hắn không tỏ ra thờ ơ lạnh nhạt.

Mạn Châu cố gắng mở ra hai mắt mông lung, nàng chỉ cảm thấy mình giống như đang sốt, trước ngực cùng bả vai rất đau đớn, nhưng vẫn cố nhìn Cung Lệ Hoa lúc đầu, “Ta không sao.”

Ánh mắt Cung Lệ Hoa rơi vào môi dưới bị cắn chặt sắp bật máu của nàng, con ngươi trở nên u ám, “A Cửu, mau đi gọi Dục Thù đến đây.”

“Nhưng hoàng thượng, ...” Lý Cửu lộ vẻ chần chờ nói.

Sắc mặt Cung Lệ Hoa ngưng trọng cho hắn một cái ánh mắt, âm u trong đó làm Lý Cửu sợ hãi không thôi, lập tức đáp ứng chạy ra ngoài.

Cung Lệ Hoa không nói tiếng nào tiến lên vén ra chăn của Mạn Châu, sau đó ôm eo nàng đứng lên, hai tay Mạn Châu vẫn ôm người mình như cũ, cảm giác choáng váng khi bị nhắc lên làm cả người nàng đều cảm thấy không ổn.

Cung Lệ Hoa ôm ngang người Mạn Châu đặt nàng vào long sàng trong tấm phòng, quan sát nàng một lần rồi mở miệng, trong giọng nói có chút trang nghiêm, “Lưu công công, gọi Giai Lệ vào trông chừng nàng, đợi Dục Thù đến thì thông báo cho trẫm.”

Dứt lời hắn liền dẫn theo thái giám Chính Kiền cung đi ra khỏi phòng.

=====

Lúc này, tại phủ Hầu gia,

“Choang!”

Cùng với tiếng đồ sứ vỡ tan đầu tiên vang lên là vô số tiếng hét chói tai.

“A — cứu mạng!”

“Buông ra, các người định làm gì?”

“Đừng!”

Tiếng kêu thảm thiết và tiếng gào vang vọng khắp Hầu phủ.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng Đế chiếu viết, Hầu gia Liễu Phàm Dương quân giáo nữ nhi không nghiêm, lại kết bè kết cánh, cấu kết địch quốc, mưu đồ sát hại Quý phi nương nương, nhân chứng bằng chứng đầy đủ... Đứng luật phải chu di cửu tộc, mắt thấy Hầu gia từng có công phò tá tiên hoàng, đổi thành nam tử trên mười sáu toàn bộ xử trảm, nam tử dưới mười sáu và nữ tử sung nhập quan tịch phường làm nô, lưu đầy ba trăm dặm!”

Giọng thái giám tuyên chỉ bén nhọn vang vọng khắp đình viện hoa mỹ lạnh như băng, làm cho người của Hầu phủ run rẩy, hầu hết trong số họ thậm chí không biết chuyện gì đang diễn ra nữa.

Tất cả mọi người trong phủ đều bị đuổi ra, quỳ gối trong sân, gió rét rền vang khắp trời khiến bọn họ lạnh đến run rẩy.

Chỉ chốc lát sau, lại nghe có tiếng nói chuyện ồn ào nhốn nháo, Ngự lâm quân kéo một người áo đen, lúi thân thể núc ních như quả cầu không ngừng giãy dụa của hắn ra khỏi phòng.

Thân hình mập mạp kia không phải Liễu Phàm Dương, chủ nhân Hầu phủ này còn ai?

“Buông ra, bản Hầu gia không làm gì hết, tất cả do có kẻ vu hãm ta, đều là vu hãm ta!” Gương mặt béo tròn của Liễu Phàm Dương sưng đỏ, không biết có phải ngự lâm quân nào đánh trong lúc ý đồ chạy trốn hay không.

Nhưng hắn vẫn kiên quyết hô to oan uổng, làm cho Tang Dực đang ngồi giám sát ở phòng khách cũng phải phiền lòng.

Tang Dực tất nhiên là người chịu trách nhiệm xử lý việc này, hắn cảm thấy Hầu gia gặp tình cảnh hôm nay quá đáng đời.

Liễu Phàm Dương bị hai Ngự lâm quân chế trụ, quỳ xuống trước mặt Tang Dực. Hắn nghe xong thánh chỉ thì sợ hãi lắc đầu, sống chết giãy dụa, hắn không tin mình thân là phụ thân của Liễu tần trong cung, lại là bà con với Thái Hậu, mấy đời hầu hạ hoàng gia vậy mà lâm vào cảnh này.

Hắn lập tức quay đầu nhìn về phía Cung La Y mang vẻ mặt vô cảm, cúi đầu đứng một bên, hô to: “Trưởng công chúa, chất nữ, mau mau vào cung gặp Thái hậu nương nương, bản Hầu gia khi nào làm ra những chuyện như vậy, toàn bộ đều là hiểu nhầm, người còn là một chi của Liễu gia ta mà!”

Cung La Y nhàm chán đứng giữa đám người Hầu gia đang quỳ vốn đã cực kỳ bất mắt, hướng hồ nàng còn mang vẻ mặt lạnh nhạt như không biết gì hết, nàng bị Cung Lệ Hoa bắt đền đây giám sát cùng Tang Dực chết tiệt kia đã phiền lắm rồi có được không.

Tây Lương Sương lẳng lặng nhìn bọn họ khóc rống trước mặt mình, cho đến khi xem đủ rồi mới nhìn về phía Tang Dực ngồi trên ghế, “Dực thống lĩnh vất vả quá. Nhưng hành động quả nhanh chóng!”

Tang Dực nhìn Cung La Y, mỉm cười nói: “Phiền công chúa giả làm rồi.”

Cung La Y cười một tiếng giễu cợt: “Không sao, nếu không như vậy ta làm sao có thể nhìn thấy biểu hiện thú vị của bọn chúng được. Còn mặt dày dám nhận họ hàng với bản cung, chết là đáng”

Tang Dực nghe vậy thì phát tay đứng dậy, vẻ mặt lúc này đã trở nên lạnh lùng tàn nhẫn, giọng nói trở nên sắc nhọn khác thường, “Được rồi, Ngự lâm quân toàn bộ nghe lệnh, nhìn sắc trời không còn sớm, dẫn toàn bộ người về đại lao, kiểm kê tra xét toàn bộ trên dưới Hầu phủ rồi lập tức bẩm báo lên Hoàng thượng, người phải chết thì lập tức hành hình, nếu có kẻ phản kháng, giết ngay tại chỗ.”

Hắn vừa dứt lời, tiếng khóc lập tức vang vọng xuyên thẳng lên bầu trời.

.....

Tang Dực cùng Cung La Y chậm rãi cùng nhau đi bộ về phía cửa cung, mỗi người đều có một tâm tư riêng.

“Người có cảm thấy Hoàng thượng quá nóng vội hay không? Như vậy sẽ đứt dây động dưng đấy!” Giọng nói lạnh nhạt sâu lắng của Cung La Y vang lên bên cạnh Tang Dực.

Tang Dực nghe vậy cúi đầu nhìn nàng, cười cười nói, “Thuộc hạ cảm thấy Hoàng thượng tự có tính toán của người, công chúa hẳn là hiểu rõ điều đó.”

Cung La Y hừ lạnh quay mặt đi, “Bản cung đương nhiên biết tính tình của hắn, chỉ là lo lắng sắp sang năm mới, mấy người kia đồng loạt trở về để đô mừng

lễ Xuân Tiết, thái độ cùng hành động của Mẫu hậu ngày càng khó đoán, Mạn Phi Tàn cũng về kinh thành rồi, còn bao nhiêu chuyện có thể xảy ra nữa...”

Tang Dực không muốn tranh cãi với nàng, nhìn con phở dài tấp nập người qua lại trên đường đi của hai người, lên tiếng sâu sa, “Thuộc hạ tin tưởng, Hoàng thượng không phải người bình thường, đối phó với Hầu phủ ắt hẳn có nguyên nhân đặc biệt, còn có, nếu chuyện gì xảy ra không phải vẫn còn Từ Ninh vương, công chúa cùng mọi người bảo hộ sao?”

Cung La Y nhìn theo tầm mắt hắn, nghĩ đến gương mặt lạnh như băng ngàn năm không thể tan chảy của Cung Lệ Hoa không nhận được thờ dài, hẳn quả thực quá sâu nặng hội không lường được tâm tư hắn, nhưng vì có giọng điệu bất cần của Tang Dực bên cạnh bỗng dung khiến nàng có cảm giác an tâm.

“À, Tang Dực, người cảm thấy Mạn Phi Lạc là người như thế nào?” Cung La Y đột nhiên lên tiếng.

Tang Dực nghe vật thì sững sốt một chút, nghĩ tới ánh mắt bình lặng không quan tâm đến ai của nữ nhân kia, bất giác cong cong khóe môi, “Nhìn nàng, ta có cảm giác đang nhìn Hoàng thượng.”

Ánh mắt Cung La Y rung động không thôi, sau đó không yên lòng cúi đầu “ừ” “một tiếng, trong lòng có chút rối bời. Tang Dực nói đúng, nàng cũng cảm giác được như hắn, thậm chí còn thăm dò nàng ta một lần, mặc dù biểu hiện của Cung Lệ Hoa gần đây giống như cố tình thể hiện hẳn quan tâm Mạn Phi Lạc, nhưng thực tâm nàng vẫn cảm thấy lo lắng.

Thực chất, Tây Lân quốc này rất ít người biết con người thật sự của Trường công chúa...

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Cảnh cáo Hàn Ưu

Từ sau chuyện một nhà Hầu phủ vì cầu kết địch phản quốc bị trừng phạt cùng kê biên tài sản, không khí trong cung gần đây giống như cực kì khẩn trương căng thẳng, ai cũng nom nóp lo sợ người tiếp theo bị động đến trên đầu sẽ là mình, đặc biệt tin tức Liễu canh y ‘bệnh’ chết không biết ở đâu truyền ra, hậu cung càng yên lặng khác thường...

Nhưng sự yên lặng này cũng không kéo dài được lâu...

“Nương nương, sắp đến giờ thay thuốc.” Vì Lục Y và Hồng Y nội thương chưa khỏi nên mọi sinh hoạt của Mạn Châu vẫn do một tay Giai Lệ cùng Dược Thùy lo liệu, lúc này Dược Thùy một thân y phục nữ y chân trần bước vào trong phòng tắm trần đầy hơi thuốc nhân nhật cùng sương mờ, nhẹ nhàng chạm tay khuấy động nước bên trong bể tắm nhỏ giọng nói, “Nếu bỏ thêm dược vào ngâm mình vết thương trên vai cùng trước ngực người sẽ nhanh lành mà không để lại sẹo.”

Mạn Châu khép hờ mi mắt tựa người vào thành hồ, gương mặt nhỏ nhắn vốn trắng bệch nhợt nhạt vì hơi nước mà nhiễm một chút hồng hồng, cả người nàng gần như chìm trong nước, mái tóc dài ướt đầm cũng theo làn nước mà bỗng bênh sau lưng, cả người nàng toát ra hơi thở yên tĩnh dị thường.

“Thích thích!” Từ hành lang bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bước chân có chút quen tai, âm thanh rất nhẹ nhưng thính lực Mạn Châu không phải tốt bình thường, nàng lập tức nhận ra.

Giai Lệ đứng bên ngoài nhìn người đến thì lạnh lùng cả giận nói: “Nha đầu nhà ngươi chậm chạp quá, còn không mau mang dược vào cho nương nương.”

Cung nữ cúi đầu giờ cao thùng dược vẫn còn bốc khói nghi ngút lên cao, “Giai Lệ cô cô, nô tỳ biết tội, thỉnh cô cô bỏ qua cho nô tỳ lần này.”

Giai Lệ nhìn cung nữ nhát gan trước mắt mình tỏ vẻ đáng thương thì lắc đầu khinh thường, “Được rồi, còn không mau đi vào đi!” Dứt lời liền đẩy cung nữ đó đi vào phòng tắm.

Vừa đi vào trong phòng, hai người liền quỳ gối trước bể tắm lớn, “Nương nương, nô tỳ mang dược đến!”

Thanh âm Mạn Châu cười như không cười vang lên sau tấm bình phong, “Đưa cho Dược Thùy đi.”

Giai Lệ đáp lời đứng lên, lại nhìn thấy cung nữ đi theo mình vẫn cuộn tròn người quỳ rạp trên mặt đất thì không khỏi khiêu mi, “Còn quỳ cái gì, không nghe thấy lời nói của nương nương sao?”

Cung nữ nghe vậy liền cả người toát mồ hôi lạnh, dạ thưa không ngừng.

Nàng ta cẩn thận đứng dậy, vén ra tấm bình phong khảm lưu ly, đúng lúc đón một đạo ánh mắt sắc bén giống như xuyên thấu người khác nhìn mình chăm chăm, cảm giác giống như giả thú nhìn thấy con mồi bình thường làm cung nữ không dám ngẩng đầu nhìn lên một cái.

Nhưng ánh mắt này chỉ dừng trên người nàng chớp lát rồi nhanh chóng rời đi, cung nữ lập tức thở phào nhẹ nhõm đi vào trong, chậm rãi đổ dược nóng

vào trong bể, trong phòng tắm nhất thời lại dậy lên một tầng hương vị của thuốc bắc...

Thời gian từ từ trôi qua, trong không khí tĩnh lặng chỉ nghe tiếng nước chảy, Mạn Châu cảm thấy có chút không kiên nhẫn nhú mi, lập tức phát tay làm cho Dược Thùy cùng Giai Lệ đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại duy nhất hai người.

Cung nữ đang quỳ thấy trong phòng không còn người ngoài, lập tức đứng thẳng thân người dậy, không chút sợ hãi nhìn Mạn Châu cao giọng nói, “Người thật biết hưởng thụ đấy!” Tiếng nói nữ nhân rất thanh thúy, giống như viên đá nhỏ bị ném xuống mặt hồ, phá vỡ sự yên tĩnh vốn có trong căn phòng.

Mạn Châu hoàn toàn không để giọng điệu châm chọc của nàng ta, chỉ nhếch miệng nói: “Không so được người.”

Cung nữ lúc này đã ngẩng đầu lên, ngũ quan tinh xảo trắng nõn này không phải Hàn Ưu thì là ai?

Thần sắc Hàn Ưu có chút hoảng hốt nhìn nữ tử vô cùng bình tĩnh trước mắt mình, nội tâm khẽ động, Mạn Phi Lạc giống như biết được nàng đến từ trước. Nàng ta nheo lại mắt nghiền ngẫm nhìn người đang chìm trong nước: “Người đã sớm biết ta vào đây!”

Mạn Châu bình thần khép hờ mắt từ chối cho ý kiến.

Hàn Ưu nhìn vậy thì nhú mày, trong lòng âm thầm giận dữ, nữ nhân này vẫn luôn bằng quan như vậy, tựa như Hàn Ưu nàng chỉ là một hạt cát nhỏ bé không cần để ý đến. Nàng càng ngày càng không nắm được nàng ta trong tay.

“Mạn Phi Lạc, ta không biết bản thân người gần đây làm cái gì, nhưng thời gian A Bệnh không còn nhiều nên ta rất nhanh sẽ hành động, người tốt nhất nên tuân thủ theo lời nói ban đầu của chúng ta, nếu người dám phản bội ta hay làm chuyện gì mờ ám...”

Chưa dứt lời, Hàn Ưu bỗng cảm thấy có vật lạ phóng về phía mặt mình, trong người nàng ta có một chút công phu, vì vậy phản ứng đầu tiên là muốn tránh người sang một bên đáng tiếc vật kia quá nhanh lại mang theo kinh lực kì quái khiến nàng không kịp làm cái gì, rất nhanh trên mặt xuất hiện một vết rách, đau xót xuất hiện dọa nàng có chút ngốc lăng.

Không thể tin nhìn nữ tử đang ngăm mình trong hồ, Hàn Ưu sờ lên má trái của mình, chợt cảm thấy chất lỏng sền sệt chảy xuống đầu ngón tay, nàng ta đưa xuống nhìn thì sững sờ nhận ra má mình chảy máu.

“Cẩn thận cái miệng người.” Ngữ khí Mạn Châu không có nhiều sắc bén, chính là quá dọa người, làm cho trái tim Hàn Ưu giống như bị lực đạo vô hình kia siết chặt.

“Người...” Hàn Ưu cảm giác mình nên nói gì đó, nhưng lại cái gì cũng không nói được.

“Bản cung tự hiểu được, người hiện tại cứ ra ngoài.” Mạn Châu híп mắt, thần nhiên nói.

“Người...người tốt nhất giữ lời của mình, nếu không...”

Đúng lúc này, Giai lệ đứng ở bên ngoài phòng tính toán đúng thời gian, sau đó mở cửa trở lại trong phòng, “Nương nương, thời gian không còn sớm nữa, người mau chuẩn bị đến cung yến đi thôi.”

“Cung yến?” Mạn Châu cảm thấy kì quái mở ra mắt phượng, “Không hứng thú.”

Quý phi nương nương không thích tiệc tùng, Giai Lệ đã sớm không có ngạc nhiên gì, thực sự mấy ngày qua ở bên người nàng, Giai Lệ đã rút ra ba chữ nói về tính cách của Mạn quý phi__Không quan tâm! Vị này giống như chẳng quan tâm đến chuyện gì, ngoài chuyện của ... hoàng thượng.

“Nương nương, hôm trước nô tỳ có nói nương nương là Tấn Minh vương gia cùng Mạn phó tướng trở về, Hoàng thượng cố ý vì bọn họ mở tiệc tẩy trần, phi tần hậu cung không thể thiếu mặt được.” Giai Lệ kiên nhẫn giải thích.

Hàn Ưu vẫn quỳ gối trong góc nghe hai người nói chuyện, vừa nghe Mạn Phi Tàn dự cung yến lập tức trong mắt lóe lên ánh sáng không rõ ràng.

“Tiệc tẩy trần?” Mạn Châu ngẫm lại một chút, mấy hôm nay trong cung đúng là náo nhiệt hơn bình thường.

Mặc dù nàng không cảm thấy hứng thú với cung yến, nhưng nghe Giai Lệ nói vị đại ca của nàng xuất hiện thì cảm thấy nàng nên đi nhìn một chút.

Mạn Châu nghĩ vậy thì chậm rãi đứng lên từ trong bể nước, thần nhiên phơi bày bóng lưng mảnh khảnh cùng dáng người nhỏ nhắn, hai đầu vai nàng hơi gầy, mờ ảo xuất hiện giữa đám hơi nước trong phòng, từng giọt nước từ từ lăn xuống từ mái tóc nàng xuống cần cổ rồi biến mất xuống phía dưới...

Khi nhìn thấy thân thể của Mạn Châu xích lửa trần truồng, bàn tay của Giai lệ không nhìn được lại run một cái, trên đầu vai nàng vẫn quần một tầng băng trắng, trước ngực cũng dán một cáo dán chuyên cảm máu, trên thân thể trắng ngần chẳng chít vết sẹo các loại...

Vị quý phi này thật đúng là...đúng là không giống với bất cứ tin đồn nào cả.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Tiễn truyện 1

Đây là một kiếp của anh chị mà ta dựa vào câu chuyện ‘lạc vào khu rừng đom đóm’ viết lên, với cái kết SE, dù sao ac cũng luân hồi nhiều kiếp mới đến kiếp này mà ahi

Tiễn truyện 1 :

Lần đầu tiên ta gặp nàng là khi ta 6 tuổi, trong một khu rừng vô cùng thần bí thật xa nơi ở của ta.

Đó là một mùa hè có không khí oi bức hơn bình thường rất nhiều, ta cùng tiểu đệ của mình cưỡi ngựa chạy thật xa, mục đích muốn xua tan đi tất cả bức bối áp lực trong lòng.

Ta là Sa Hoa, đệ đệ ta tên Sa Tuyết, trong những huynh đệ tỷ muội trong nhà, chỉ có duy nhất đệ đệ muốn chơi cùng ta, chúng ta rất thân thiết với nhau, cũng thường hay cưỡi ngựa đi đây đi đó như vậy.

Lần này, chúng ta đến một ngôi làng nhỏ, nghe nói nơi đây có một khu rừng của Thần, nơi các yêu quái cư ngụ, con người không thể nào đi vào trong này, vì yêu quái nơi đó phù phép làm cho người ta vào trong sẽ không thể trở về.

Lúc nhỏ ta rất thích những truyền thuyết cổ xưa, nghe vậy ta rất hứng thú, thật muốn đến đó xem rốt cục là yêu quái trong truyền thuyết có hình dạng như thế nào.

Vậy là ta bỏ mặc lời khuyên can của Sa Tuyết, một mình thúc ngựa đến khu rừng đó, đường bên trong toàn là cây cối xanh biếc, không thể cưỡi ngựa tiếp được, ta đành buộc nó vào gốc cây rồi tự mình đi bộ vào trong đó.

Không ngờ ta đi thật lâu, lâu đến mức đầu tóc ướt mồ hôi mà không nhìn thấy thứ gì, hơn nữa khi nhìn xung quanh, ta nhận ra ta lạc đường rồi.

Ta chạy xung quanh tìm kiếm lối ra, vốn đã mệt mỏi lại cực độ hoảng loạn, ta muốn gọi ai đó nhưng quanh quẩn chỉ có tiếng âm thanh chính mình vọng lại, ta quá mệt mỏi và chẳng thể đi tiếp nữa.

Ta đột nhiên nghĩ nếu ta cứ lạc ở trong rừng như vậy, không ai tìm thấy ta rồi ta sẽ một mình ở trong này đói khát mà chết, Sa Tuyết còn nhỏ hơn ta, nếu đệ ấy đi tìm ta ta sợ đệ ấy cũng bị lạc mất... Ta bắt đầu cảm thấy sợ hãi và cô độc, một trang nam hài như ta cuối cùng bật khóc.

Giữa khu rừng, ánh nắng chói chang xuyên qua từng kẽ lá mà yếu ớt chiếu lên người ta, ta ngồi gục đầu vào gối, hai tay vòng quanh, cứ như vậy mà nước nở.

Đột nhiên, có tiếng nói vô cùng êm tai truyền đến từ phía trước, “Này, tiểu huynh đệ.”

Nghe có tiếng gọi, ta mờ hồ ngược mặt lên khỏi hai đầu gối mình, ta dùng đôi mắt hẹp dài đen láy đang ngập nước mắt long lanh tìm kiếm xung quanh, rồi ta phát hiện, sau một cây cổ thụ lớn không xa có một bóng người đang đứng.

“Sao người lại...khóc vậy?” Người đó do dự hỏi ta.

Ta thần thờ hồi lâu mà không có phản ứng gì, rồi đột nhiên ta đứng dậy, quệt đi nước mắt của mình rồi chạy nhanh đến chỗ người kia:

“Tốt quá, có người, vậy ta được cứu rồi.” Ta vừa chạy vừa hét lên vui mừng.

Thời điểm ta gần như bắt được người đó, thì xẹt một cái, bóng dáng kia né ra, làm ta mất đà ngã thật mạnh dưới nền cỏ, y phục bẩn nhem hết cả.

Ta nằm không động đậy, đến khi trên đỉnh đầu vang lên hai tiếng ‘xin lỗi’ ta mới lắc đầu ngồi dậy, đối diện với bóng dáng ấy, đó là lần đầu tiên ta nhìn nàng.

Nàng cao hơn ta nhiều lắm, giống như một cô nương đã đến tuổi trưởng thành, nàng mặc một bộ y phục đỏ rực vô cùng điểm lệ, bên trên còn thêu vô số đóa hoa gì đó diêm dúa mà ta không biết tên, thật lâu sau đó nàng mới nói cho ta, ta mới biết đó là hoa Bi Ngạn.

Nàng thật đẹp, tất cả các cô nương trong kinh thành ta từng gặp qua đều không có hình dáng đẹp như nàng, mặc dù nàng che mặt nhưng nhìn sườn mặt hoàn mỹ trắng nõn lộ ra kia, ta đoán nàng phải đẹp hơn kinh thành đệ nhất mỹ nhân trong phủ của cha ta. Ta ngây ngốc nhìn nàng.

“Người là con người phải không?” Nàng đột nhiên hỏi ta, lúc này ta mới nhận ra thanh âm của nàng thật êm tai, giữa khu rừng ngập tràn cây cỏ này, giọng nói của nàng như tiếng chim vàng anh thanh thúy du dương mãi không ngừng, thật sau lắng đọng trong lòng ta.

Khi ta còn chưa ý thức được ý nghĩa câu hỏi của nàng, nàng đã nói tiếp với ta, “Nếu bị con người chạm vào, ta sẽ biến mất đấy!”

“Con người...chạm vào biến mất?” Ta lặp lại lời nói của nàng, như thể ta vẫn chưa tiêu hóa được ý nghĩa của nó.

Rồi cuối cùng như đã hiểu, ta dè dặt hỏi nàng, “Ngươi không phải con người ư?”

“Ta sống trong khu rừng này.” Nàng mỉm cười trả lời ta.

“À!” Ta đột nhiên hô lên, “Vậy ngươi chắc chắn là yêu quái rồi, yêu quái ngươi dân ở ngôi làng đó nói đến, đúng không?” Không hiểu tại sao, khi ý thức được nàng là yêu quái, ta lại không thấy sợ hãi chút nào, ngược lại cảm thấy rất vui mừng nữa, có phải vì năm ấy ta còn quá nhỏ tuổi hay không?

“Nhưng mà... biến mất là sao?” Ta có chút không hiểu được nhìn nàng.

Ta giờ bàn tay nhỏ bé lên muốn chạm vào nàng nhưng bị nàng nhanh nhẹn tránh đi, ta thử rất nhiều lần nhưng nàng đều không cho ta chạm vào.

Trong khu rừng ngập tràn màu xanh ấy, ta cứ đuổi, nàng cứ tránh, ta đã cười rất vui, cảm giác nàng giống như một cô nương tốt bụng đến chơi cùng với ta. Nhưng đến lúc ta mệt mỏi không đuổi theo nàng nữa, nàng lại đứng bất động ở đó nhìn ta, giọng nàng thật nhẹ, “Biến mất... là không tồn tại trên đời này nữa.”

Ta nghe vậy thì mờ mịt nhìn nàng, lại gặp nàng đang ngẩng đầu nhìn lên bầu trời cao vút, nàng che mặt nạ nên ta không rõ lắm biểu cảm của nàng, nàng giống như có chút buồn giải thích với ta, “Thần đã biến ta thành như vậy đó, nếu bị con người chạm vào... là chấm hết.”

Nhìn khỏe môi nàng hơi nhếch lên, khi đó còn nhỏ nên ta không hiểu lắm ý nghĩ của nàng, chỉ ý thức được nếu ta chạm vào nàng, nàng sẽ lập tức biến mất trước mặt ta, ta khi đó đột nhiên cảm thấy buồn, “Ta không cố ý đâu.” “Ta chẳng biết nói gì hơn để an ủi nàng.”

Rồi đột nhiên nàng đi đến bên cạnh nhặt lấy một cành cây khô, đưa một đầu về phía ta nói, “Tiểu huynh đệ, ngươi bị lạc đường à, ta đưa ngươi trở về nhé!”

Lúc đó ta cảm thấy thực vui mừng, cuối cùng cũng có cơ hội thoát ra khỏi chỗ này, nhưng vì vui mừng quá mà ta quên mất những lời nàng vừa nói, chạy nhanh muốn ôm bấp chân nàng giống như ta vẫn hay làm nũng mầu thân vậy, haha, ta cười, lúc ấy nàng lại né tránh, và ta không nhận được kết cục nào khác hơn là đâm sầm đầu xuống đất đầy đau đớn.

Khu rừng này lớn thật đó, càng đi con đường phía trước càng phức tạp, ta đi bộ phía sau nhìn bóng lưng nàng, bóng lưng nàng thực nhỏ gầy, mái tóc thật dài và dày chỉ dùng một sợi lụa hồng vén lên hờ hững, càng nhìn ta càng cảm thấy tò mò về dung mạo của nàng.

Chúng ta cứ im lặng bước đi cùng nhau, thật giống như một đôi tình nhân đang hẹn hò vậy, nhưng lúc ấy ta chỉ sáu tuổi thôi. Cho đến khi nàng lên tiếng hỏi ta, “Tiểu huynh đệ, ngươi không thấy sợ sao?”

Ta ngạc nhiên hỏi nàng: “Sợ gì cơ?”

Nghe ta nói vậy, nàng giống như đã mỉm cười tự giễu, “Không có gì?”

Khi chúng ta đi đến con đường lát đá bí mật trong rừng, nàng đột nhiên thả cây gỗ trong tay ra, xoay người nói với ta, “Từ đây đi thẳng xuống là đến được ngôi làng rồi, ngươi trở về đi.”

Ta đã cảm thấy buồn vì phải xa nàng, buông cây gỗ trong tay ra, ta có chút khản trương hỏi nàng, “Ngươi lúc nào cũng ở đây sao, nếu ta quay lại có thể lại gặp được ngươi chứ?”

Nàng im lặng nhìn ta, nhưng thật ra ta vẫn không thể biết được biểu cảm của nàng như thế nào, giọng nàng thật bình lặng, “Khu rừng này là nơi ở của Thần và các yêu quái, ngươi sẽ bị lạc nếu đến đây, vì vậy đừng bao giờ đến nữa.”

Đột nhiên có một cơn gió mạnh thổi đến, làm bay bay y phục đỏ rực như máu của nàng, dưới ánh chiều tà như bị hình ảnh của nàng mê hoặc.

“Ta tên Sa Hoa, ngươi tên gì vậy?”

Nàng hình như thật kinh ngạc trước câu hỏi của ta, chỉ đứng yên không trả lời.

Nàng không trả lời cũng không sao, ngày mai quay lại ta nhất định hỏi tên nàng. Ta xoay người đi, vừa chạy vừa hét lên, “Ngày mai ta nhất định quay lại gặp ngươi.”

“Châu, là Mạn Châu!” Đột nhiên phía sau truyền đến thanh âm của nàng, ta kinh ngạc dừng bước quay đầu lại nhìn, nhưng đâu còn bóng dáng của nàng đâu nữa.

Mạn Châu, từ buổi chiều hôm ấy, ta âm thầm khắc ghi trong cốt tủy cái tên của nàng, thế mãi mãi không bao giờ quên nó.

Xoay người rồi đi, đi thẳng con đường lát đá, quả nhiên ta tìm thấy đường ra, cũng tìm thấy bảo mã của mình. Ngồi trên lưng ngựa ta thất thần suy nghĩ, ta có nên kể cho A Tuyệt nghe về nàng không? Chúng ta chưa từng giấu giếm nhau chuyện gì cả! Nhưng nếu đệ ấy biết đến sự tồn tại của nàng rồi cũng thích nàng như ta, rồi tranh giành với ta thì phải làm sao?! Cuối cùng suy nghĩ, ta quyết định sẽ giữ nàng là bí mật của riêng mình.

Hôm sau ta quay lại nơi đó, quả nhiên nàng đang đứng đó đợi ta, trong lòng ta vui mừng khôn xiết, thực muốn chạy đến nhào vào lòng nàng, nhưng sợ nàng biến mất nên ta đành nén nhịn ý muốn đó xuống thật sâu. Ta đi theo nàng vào trong rừng, từ vị trí đi phía sau, ta ngày càng mạnh dạn mà đứng sòng vai cùng nàng.

Mỗi khi ở cùng nàng, ta dường như không chú ý đến thời gian, trong mắt chỉ có mỗi hình bóng của nàng thôi, ở cùng nàng nơi này, ta được gặp rất nhiều yêu quái trong truyền thuyết, có thể là một đại thụ trong rừng bỗng nhiên xả cành lá xuống quấn quanh người nàng, nói nàng phải tránh xa ta ra. Lại có một con chồn biến hình thành quỷ dọa ta, cảnh cáo ta không được chạm vào nàng...

Ta từng hỏi nàng, “Tiểu Châu, tại sao ngươi lại đeo mặt nạ?”

Lúc ấy nàng chỉ quay lưng đi không thèm nhìn ta, thờ ơ nói, “Không có gì, đừng bận tâm lên người ta, ngươi hãy nói ta nghe về ngươi đi.”

Ta mỉm cười chạy quanh người nàng, chúng ta cứ quấn quýt nhau như vậy từng ngày từng ngày, ta cùng nàng trải qua quãng thời gian rất đẹp, từ mùa hè đó, qua mùa thu, qua mùa đông, rồi đến mùa xuân, từng ngày từng ngày cứ đứng giờ chúng ta lại gặp nhau, đi khắp nơi trong khu rừng này, đã có lúc ta nghĩ, chỉ cần có nàng bên cạnh, dù là đi đâu ta cũng nguyện ý.

Theo dòng thời gian, ta càng ngày càng trưởng thành, ra dáng một công tử hào hoa phong nhã, công chuyện trong gia tộc làm ta không thể phớt lờ được, thật ra ta thời thời khắc khắc đều nghĩ đến nàng, đều muốn được đến bên cạnh nàng.

Mỗi lần rảnh một chút thôi ta đều chạy đến tìm nàng, kể cho nàng tất cả những chuyện tình xảy ra xung quanh cuộc sống kinh thành của ta, nàng luôn mỉm cười yên lặng lắng nghe chuyện của ta, ngẫu nhiên hai người sẽ tán gẫu sau những câu chuyện đó.

Nhưng ta chợt nhận ra một chuyện, cứ một mùa xuân trôi qua ta càng lại thay đổi trưởng thành lên nhiều lắm, nhưng Mạn Châu vẫn y như ngày đầu chúng ta gặp mặt vậy. Ta đã từng tự hỏi, liệu một ngày nào đó ta trở nên già yếu không thể đi gặp nàng nữa thì phải làm sao, bất tri bất giác ta lại lo nghĩ về tương lai...

Nhìn phụ mẫu nắm tay nhau trong mùa đông lạnh phủ đầy tuyết rơi, ta lại ao ước muốn một lần được chạm vào nàng, mong ước ấy mỗi ngày đều thêm mãnh liệt nhưng cuối cùng ta vẫn biết là điều không thể, vì ta không muốn nàng biến mất, bất giác, ta nhận ra ta đã yêu nàng từ khi nào.

Không biết thời gian không có ta ở bên thì nàng sẽ làm gì? Ước gì lúc nào cũng được nhìn thấy nàng!

Hôm ấy, ta đến tìm nàng từ sớm, chúng ta ngồi giữa vườn hoa Bỉ Ngạn mệnh mông cạnh con sông tên gọi là Vong Xuyên chảy dài, ta nói nàng nghe về ước muốn ở cạnh nàng của ta, rồi nàng đột nhiên kể cho ta nghe về bản thân nàng.

“Ta không phải yêu quái, cũng không phải là con người giống ngươi, ta là một hồn ma Thần giữ lại để canh giữ vườn hoa Bỉ Ngạn này, cơ thể ta được tạo ra từ phép thuật của Thần rất yếu ớt, Thần cũng rất ghét nhìn thấy ta với ngươi đi cùng nhau, Sa Hoa, có lẽ ngươi nên quên ta đi.” Nàng không nhìn ta, đôi mắt ẩn dưới chiếc mặt nạ kia không biết đang biểu hiện sắc thái như thế nào, nàng nói rất khẽ, giống như nàng đang buồn.

Ta vẫn chú ý đến nàng từ đầu, nghe nàng nói vậy ta lại không cho là đúng, ta đã nghĩ đến nàng từ mùa xuân đến mùa đông lúc nào cũng nghĩ đến nàng, làm sao có thể quên nàng được!

“Mạn Châu, cho dù thế nào ta cũng không quên nàng, cho nên nàng, cũng đừng quên ta nhé.”

Ta cảm giác được người nàng cứng đờ, ánh mắt ẩn giấu kia giống như không thể tin nhìn ta, ta còn nhận ra được những giọt lệ long lanh nơi khóe mắt nàng, nàng đang vì ta mà khóc sao? Thật sự chỉ muốn ôm nàng vào lòng thật chặt, nhẹ nhàng hôn lên những giọt nước mắt ấy của nàng.

Cuối cùng cũng xử lý xong đồng sổ sách này, từ hôm nay ta lại có thật nhiều thời gian để gặp mặt với nàng. Nhưng trong đầu ta đang phiền muộn một chuyện, phụ mẫu lúc nào cũng bắt ta phải cưới nữ nhi của Lại bộ thi lang gì gì đó để củng cố thế lực gia tộc, ta nào nghe, kiếp này ta đã xác định chỉ yêu một mình nàng làm sao có thể lấy người khác. Chính vì vậy không khí trong phủ mấy hôm nay rất khẩn trương.

Ta vừa cãi nhau một trận lớn với A Tuyết, hấn hỏi ta nguyên nhân từ chối hôn sự nhưng ta vẫn không nói cho hấn biết.

Đúng vậy, bí mật này ta đã giữ kín trọn vẹn hai mươi năm rồi đấy! Hôm nay là kỉ niệm ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau, nhanh chóng gạt bỏ mọi phiền muộn, ta phải làm cho nàng kinh hi một phen mới được.

Cầm cái rương nhỏ đặt sau yên ngựa, ta rời phủ chạy đến khu rừng thần bí của chúng ta. Nhưng kim trong bọc cũng có ngày lòi ra, ta nào ngờ khi ta vừa rời phủ, có một bóng bóng đen âm thầm lặng lẽ theo đuôi.

Chạng vạng, cuối cùng ta cũng đến dưới chân núi, không ngờ nàng đã ngồi chờ ta từ lâu, nhìn thấy ta nàng liền cười thật ôn hòa.

Chúng ta sánh vai nhau đi đến vườn hoa bỉ ngạn của nàng, ta mỉm cười mở ra cái rương nhỏ vẫn ôm theo người. Vừa nhìn thấy đồ bên trong, nàng liền giật mình ngẩng người, ta nhìn thấy nước mắt nàng lại một lần nữa trào ra chảy dài xuống hai gò má trắng nõn.

Bên trong không gì khác chính là hỷ phục của tân nương, tân lang, còn có nến long phượng, rượu giao bôi, mũ phượng, hỷ khăn... đều là ta dốc mình làm cho ngày hôm nay. Ta có chút kiêu ngạo nhìn thật sâu vào trong mắt nàng, giọng nói ta chưa bao giờ thâm tình vui sướng như bây giờ, «Mặc vào đi, chúng ta thành thân nhé.»

Trầm mặc hồi lâu, nàng đột nhiên nghiêng người cười thật tươi với ta, “Vâng.” Nụ cười hồn nhiên hạnh phúc như vậy lần đầu tiên ta nhìn thấy trên gương mặt nàng, thật lâu thật lâu về sau mỗi khi tưởng niệm về nàng ta đều nhớ đến nó.

Ta có chút bối rối cầm lấy y phục của tân lang ra bên ngoài mặc vào, gò má ta không tránh khỏi có chút ngượng ngùng mà đỏ ửng...

Khi ta quay lại, nàng cũng mặc xong hỷ phục rồi, ta cẩn thận chòm hỷ khăn lên trên mũ phượng của nàng, đưa cho nàng một dải lụa đỏ có đính đóa hoa thật to.

Dưới ánh nến lung linh sáng rực trong đêm, ta cười nhìn nàng ngượng ngùng cúi đầu, giữa vườn hoa Bì Ngạn này, không có bà mối, không có phụ mẫu chứng kiến cũng chẳng có tiệc rượu ca hát gì cho kham, chúng ta hai mắt nhìn đôi phương ẩn đầy tình ý, cùng bái thiên địa kết nghĩa phu thê.

Vén lên hỷ khăn, chạm vào mặt nạ trên gương mặt nàng, ánh mắt ta co rút một cái, nhớ lúc trước ta từng hỏi nàng tại sao lại đeo mặt nạ.

Giống như đọc được suy nghĩ của ta, nàng đưa bàn tay ngọc lên gỡ nó ra, lại là lần đầu tiên ta được nhìn thấy dung mạo của nàng, mặc dù vô số lần đoán thăm trong lòng về dung mạo của nàng, nhưng ta đều không ngờ được nàng lại xinh đẹp đến thế.

“Mạn Châu, nàng...quả thực rất đẹp” ta nhìn nàng giống như say mê mà thốt lên, lúc này ta thực muốn được hôn nàng.

“Sa Hoa, ta chẳng thể chờ đến kiếp sau được nữa, mỗi khi chàng không ở đây, dù không thích đám đông nhưng ta luôn muốn đến gặp chàng, thật yêu chàng đó, tướng công. “Nàng đột nhiên thổ lộ làm ta không thể nào phản ứng kịp, đầu ta giống như vì lời nói của nàng mà tri độn vậy, có thể là quá vui mừng nên quên mất cách phản ứng chẳng, nàng đột nhiên đặt một mảnh giải lụa mỏng kia lên môi ta, rồi đôi môi đỏ mọng căng tràn của nàng...nhẹ nhàng dán lên đó. Cánh môi mềm mại ướt át, nhẹ nhàng lướt qua cánh môi của ta, cho đến khi nàng thu người lại, dường như ta vẫn cảm giác được hơi ấm ở trên đó.

Mọi chuyện giống như là mơ vậy.

Và ta nào ngờ, trong khoảnh khắc ta nhìn nàng thất thần ấy, A Tuyết đột nhiên xuất hiện ở sau lưng nàng, ôm nàng bứt ra khỏi dải lụa vẫn buộc chặt trên cánh tay chúng ta.

Ta không biết A Tuyết tại sao xuất hiện ở đây? Ta cũng không nhìn hán, chỉ nhìn ánh mắt hoảng sợ của nàng, lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng sợ hãi. A Tuyết, đệ ấy là con người, đệ ấy đang chạm vào nàng.

Trong lòng tuyệt vọng không siết, ta khởi động khinh công bay vút đến cạnh nàng, một chưởng đánh bay cả người A Tuyết ra xa, hoảng loạn nhìn cả người nàng phát sáng đứng trên nền đất.

Sông Vong Xuyên bên cạnh vẫn lững lờ trôi, còn ta và nàng, lại sẽ như thế nào đây?

Nàng nhìn cả người mình dần sáng lên, đôi mắt nàng long lanh chưa ý cười nhìn ta, cuối cùng dưới ánh mắt không thể tin của ta và A Tuyết, nàng chạy đến trong lòng ngực ta ôm ta thật chặt.

“Sa Hoa, cuối cùng cũng được chạm vào chàng.”

Ta không nghĩ được gì nữa, chỉ có thể mạnh mẽ đem cơ thể dần chuyển lạnh của nàng siết chặt trong lòng, tựa như nếu ta ôm chặt như vậy nàng sẽ không biến mất nữa, nàng sẽ ở mãi trong lòng ta.

‘Biến mất...là không tồn tại trên đời này nữa.’ Đột nhiên ta nhớ đến lời nói của nàng hôm ấy, trong lòng ta đau như cắt, nàng sẽ thực sự biến mất sao?

“Nương tử, người đừng đi, đừng rời xa ta...” “Ta như tên ngốc cầu xin nàng.

“Tướng công, nhớ lời nói hôm đó của ta hay không, có lẽ chàng nên quên ta đi. “Thanh âm nàng run rẩy, ta cảm nhận được hỷ bào trước ngực mình ướt đầm. Nàng đang khóc.

Ta làm sao có thể quên nàng đây? Lệ tràn khóe mi, lúc này, ta không thể kìm nén được sự yếu đuối của mình khi nghĩ đến chuyện này, ta cảm nhận nàng dần dần tan biến trong lòng ta, cơ thể nàng càng lúc càng thu bé lại, dần dần, nàng giống như hóa thành vô vàn mảnh vụn bay tán loạn vào trong thiên không...

Nhìn lại trong lòng, lúc này lẳng lặng nằm một bộ hỷ phục tân nương trống rỗng, nàng vĩnh viễn không còn nữa.

“Số mệnh thay đổi

Hai hàng nước mắt của Hoa Bì Ngạn chảy dài

Tam Sinh Thạch không thể xóa nhòa đi tổn thương

Nếu như trước đây chưa từng hy vọng xa vời

Cuối cùng có thể thay đổi được hay không

Hoa Bì Ngạn nở hoa

Sinh mệnh không chịu nổi sức nặng”

Chương 37: Tay nắm tay

Trời chậm rãi tối đen, trong cung đèn đuốc sáng không khác gì ban ngày, gió thổi lạnh lạnh, tối nay chính là yến tiệc rất lớn mừng Tấn Minh vương gia cùng Mạn phó tướng Đại ca của quý phi nương nương chiến thắng trở về, trong cung một mảnh vui mừng, không khí lạnh cách mấy cũng không len lỏi được đến điện Di Hòa.

Giai Lệ để toàn bộ mái tóc dài mượt như thác nước của Mạn Châu ra sau người, rồi dùng một chiếc vòng hoàng kim thắt lại, trên chiếc vòng còn đính một số tua kim tuyến chảy xuôi xuống dưới.

Dưới ánh nền nhu hòa trong tấm điện Chính Kiền cung, gương mặt Mạn Châu nổi bật vẻ đẹp tinh xảo non nớt, sáng bóng không tỳ vết, đôi lông mày được vẽ cong cong tinh tế như hai vầng trăng non, hàng lông mi dài và dày như cánh bướm say động lòng người làm nổi bật một đôi phượng mâu đen láy trong suốt như thủy tinh chiết xạ ánh sáng, ánh ra vẻ bình tĩnh thờ ơ vốn có trên người nàng. . .

“Vì sao phải trang điểm?” Mạn Châu vô tình hỏi Giai Lệ không ngừng tìm chọn y phục bên cạnh nàng.

Giai Lệ giống như người tìm được vùng đất mới, không ngừng thao thao bất tuyệt về thân phận cùng tầm quan trọng của nàng ngày hôm nay, nhiều đến mức Mạn Châu nghe phải nhũm mày, cuối cùng đều dựa theo yêu cầu của nàng ấy mà làm.

“Cái này được rồi !” Giai Lệ hết nhìn y phục trong tay mình, lại quan sát gương mặt không chút biểu cảm nào của quý phi nương nương, đôi mắt bình thường lạnh lùng lúc này còn hiện lên một chút đắc ý, “Nương nương, những vị phi tần trong cung tối nay chắc chắn chỉ có chỗ làm nền cho người thôi. “

Mọi thứ cuối cùng hoàn tất, Mạn Châu ánh mắt không quan trọng nhìn chính mình trong gương đồng, trái ngược hoàn toàn với gương mặt hưng phấn của Giai lệ phía sau, nàng ta xả môi cười, cấp cấp mở miệng, “Nương nương, chúng ta đi thôi, nô tỳ chưa nói với người là Hoàng thượng còn đợi ở bên ngoài đấy !”

“Hoàng thượng ? Ở bên ngoài ?” Mạn Châu hơi hơi nhũm mày. Tùy ý đi ra ngoài.

Cung Lệ Hoa vốn đang đứng đưa lưng về phía tấm điện, nghe thấy tiếng màn lưu ly lay động thì chậm rãi nghiêng người qua, hình ảnh lọt vào trong mắt lại khiến hấn giật mình, ánh sáng chiếu trên người nàng giống như làm cho khung cảnh xung quanh vật đổi sao rời, giống như ở đầu đó hấn cũng nhìn thấy cảnh tượng tương tự này. . .

Trước mắt hấn bỗng nhiên hiện lên một khung cảnh phiêu dật, giữa rừng hoa Bỉ Ngạn, ai đó mặc một thân xiêm y màu đỏ, dây lưng thắt eo, mái tóc bồng bênh ở sau người, gương mặt nàng điểm lệ tràn đầy nhu tình nhìn hấn, hai người được liên kết với nhau bởi một dải lụa đỏ, đứng ở đó nhìn nhau. . . Giọng nói của nàng vang lên bi thương xen lẫn hạn phúc ‘Sa Hoa, cuối cùng cũng được chạm vào chàng. “

Ảo ảnh chợt lóe rồi biến mất, Cung Lệ Hoa kinh ngạc nhìn Mạn Châu đứng trước mặt mình, nhìn gương mặt bình tĩnh của nàng làm hấn có chút sững sờ, vừa rồi là cái gì vậy ?

Mạn Châu cảm giác được Cung Lệ Hoa đang nhìn mình chăm chú, cảm xúc trong đó làm nàng không rõ ràng, đưa tay vén vài lọn tóc xoa trên vai, thấy hấn đột nhiên nhũm mày nhìn nàng thì đột nhiên lên tiếng : “Làm sao vậy ?”

Cung Lệ Hoa hỏi phục tinh thần, đôi mắt sâu thẳm hẹp dài hiện ra thâm sâu khó đoán, khuôn mặt góc cạnh tuyệt mỹ làm người điên đảo của hấn đối diện gương mặt tinh xảo của Mạn Châu, cuối cùng hạ tầm mắt rồi xoay người ra ngoài : “Đi thôi, tối nay biểu hiện tốt một chút “

Lý Cửu đi phía sau, thấy nàng không có ý đi theo thì cung kính mở miệng : “Xin quý phi nương nương lên long liễn thôi !”

Long liễn chậm chậm lăn bánh, chẳng mấy chốc đã đi đến điện Di Hòa, từ bên ngoài không xa có thể nghe thấy tiếng đàn sao tung bừng vui vẻ . . .

“Hoàng thượng giá lâm, quý phi nương nương giá lâm” Một thanh âm bén nhọn truyền đến từ bên ngoài, cả đại điện đang huyền ảo nháy mắt yên tĩnh lại. Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào đại môn chậm chậm mở ra kia, thật muốn nhìn xem vị trong truyền thuyết kia dài ngắn to nhỏ ra sao !

Khi mà hai con người giống như đôi thần tiên ấy dắt tay nhau tiến vào đại điện, trong khoảnh khắc đó đã hấp dẫn toàn bộ ánh nhìn kinh diễm cùng mang theo sợ hãi lại đây.

Cung Lệ Hoa khoác long bào màu đen thêu hình rồng bằng chỉ vàng, giương nanh múa vuốt nhìn vô cùng dữ tợn, lại càng làm nổi bật sự anh tuấn, vĩ đại như một vị thần. Tấm màn bằng trân châu trên long miện khẽ lay động theo bước chân nghiêm trang càng làm toát ra vẻ thần bí vô cùng.

Bên cạnh hấn, Quý phi nương nương khoác phượng bào đỏ rực như máu rất xinh đẹp, kim tuyến thêu thành bức đồ án phượng hoàng giương cánh, sinh động như huy, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể bay lên vạn dặm không trung, ngao du phía chân trời, đầu đội mũ Bách Phượng, những hạt trân châu đính trên đầu khẽ lay động, càng làm dung nhan kia thêm thanh lệ, nổi bật phong thái và tài hoa đứng đầu thiên hạ.

Không ai đủ can đảm thắc mắc tại sao một vị phi tần lại dám ăn vận như vậy, bởi vì khắp Tây Lân quốc có ai không biết Quý phi nương nương chính là chủ nhân của Huyết Phượng cung.

Hai người vậy mà tay nắm chặt tay, bước lên tấm thảm màu đỏ ở phía trước, cùng đi đến chính giữa đại điện.

“Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn vạn tuế, quý phi nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế. “Chỉ sau khoảnh khắc yên tĩnh ngắn ngủi, chẳng biết người hồi phục tinh thần đầu tiên là ai, hân cao giọng hô lên. Theo đó, tất cả mọi người trong điện đều đồng loạt bùng tỉnh, quý xuống cao giọng hô theo.

Nhất thời trong điện tràn ngập tiếng hô đình tai nhức óc, vang vọng bốn phương.

Cung Lệ Hoa thả cước bộ đi giữa đám người, ngay cả cái liếc mắt cũng không thêm liếc một lần, đến khi hai người ngồi vào vị trí của mình, Cung Lệ Hoa mới phát tay, lạnh nhạt nói : “Bình thân. “

Hoàng thượng cuối cùng ngồi xuống rồi, Lý công công lập tức đưa cây phất trần ra hô lớn : “Khai tiệc ! “Lúc này cung yến mới xem như chân chính bắt đầu.

Hắn vừa dứt lời liền có tiếng đàn sáo vang lên, vũ cơ từ bên trong nhẹ nhàng tới, theo điệu nhạc lắc lư thân mình, nhất thời trong điện hiện lên một cảnh thái bình thịnh thế.

Thái hậu ngồi đã đến từ sớm ngồi ở vị trí của mình, nhìn thấy Hoàng thượng cùng quý phi tay nắm tay đi cùng nhau thì tươi cười trên mặt hơi ngừng một chút, chờ Mạn Châu ngồi xuống thì đột nhiên thân thiết cười nói : “Thân mình Mạn quý phi không khỏe, cần gì đến sớm như thế này ? “

Cung La Y nghe lời nói bóng gió của mẫu hậu mình, khoe môi run run vài cái, đến sớm ? Trong này ai không thấy quý phi này là người đến cuối cùng trong đám nữ nhân chứ ? Ý Thái hậu còn không phải vì Mạn Phi Lạc cậy mình bị thương lại được hầu hạ trong tâm cung của hoàng thượng, thịnh sùng mà kiêu, không coi quy củ trong cung ra gì sao ?

Long ý của Hoàng thượng ở ngay cạnh Thái hậu, những lời này đương nhiên Cung Lệ Hoa nghe đến rõ ràng, nhưng hắn không làm ra phản ứng gì. Lại nhìn về mặt lạnh nhạt xem đám vũ cơ ca múa của Mạn Phi Lạc, Cung La Y đột nhiên muốn lên tiếng thanh minh.

“... Thừa dịp hôm nay là ngày vui mừng Tấn Minh vương gia cùng Mạn phó tướng chiến thắng trở về, hoàng thượng trước mặt vẫn vỗ bả quan cùng các vị gia quyến có việc tuyên cáo, mời Tấn Minh vương cùng Mạn phó tướng bước lên phía trước. “Nhưng nàng ta còn chưa mở lời, giọng nói lạnh lạnh cao vút của Lý công công lại một lần nữa vang lên, âm thanh huyền ảo trong cung điện nhất thời lại vui diệu đi một chút.

Mạn Châu từ nãy tới giờ đều không có lên tiếng, ngón tay thon dài tinh tế như ngọc miết miết chén ngọc tinh xảo trong tay, nhưng vừa nhìn rõ ràng hai bóng dáng bước ra từ trong đám người bên dưới, Mạn Châu cảm thấy hô hấp của mình bị kiềm hãm, dường như đang ở trong mộng

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Tấn Minh vương gia, cố nhân!

Nam tử một thân huyền y bọc thân thể cao ráo to lớn, vạt áo cùng cổ tay áo thêu kỹ đóa tường vân, tóc dài đen như mực dùng bạch ngọc trâm xén lại, trắng sáng rõ ràng, hãy nhìn nó sáng bóng tròn như trù, ngọc chất nhẵn nhụi, dung mạo có vài phần tương tự với hoàng thượng đang chậm rãi đi đến giữa đại điện, chính là Tấn Minh vương gia Cung Thiên Tuyệt.

Cung Lệ Hoa ngồi ở trên cao nhìn cục diện trước mắt, khoe môi khó có dịp gọi lên một độ cong xinh đẹp, mâu quang nhìn về phía Cung Thiên Tuyệt, gật đầu một cái với Lý Cửu.

Lý Cửu lập tức lĩnh mệnh, đem thánh chỉ nâng lên, hắng giọng đọc to :

“Tấn Minh vương gia tiếp chỉ.”

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, Tấn Minh vương gia cơ trí hơn người, anh dũng thần võ, một mực trung thành vì quốc thổ Tây Lân, cực nhọc nơi biên cương Thương quốc trầm nhìn thấy rõ, lần này chiến thắng trở về, ý trẫm đã quyết giao năm vạn binh mã quy hàng sáp nhập dưới trướng người, khâm thờ!”

“Thần can tuân thánh chỉ, tạ ơn hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn vạn tuế.” Giọng điệu trầm thấp đầy từ tính của nam nhân từng tiếng từng tiếng đánh vào lồng ngực Mạn Châu.

“Mạn phó tướng tiếp chỉ. ... Mạn Phó tướng trong cuộc chiến với Thương quốc lập công lao lớn, phong làm Tàn nguyên sớ dưới sự chỉ dẫn của Trần quốc tướng quân hãy xây dựng quân đội Mạn gia ngày càng lớn mạnh, không phụ tin tưởng của trẫm, khâm thờ...”

“...”

Hai thánh chi cùng lúc được ban ra, quần thần bên dưới đều đồng thời sững sốt, An Ly vương ngồi cách Cung Lệ Hoa không xa, vừa nghe Lý Cửu tuyên chỉ thì quay đầu về phía Cung Lệ Hoa nói, “Hoàng thượng quả là có phúc khí, Tây Lĩnh ta ngày càng nhiều nhân tài a.” Giọng hắn nói tiểu tựa phi tiêu.

“Đề cho Hoàng thúc chê cười trẫm” Cung Lệ Hoa nâng ly rượu cười cười đáp lại.

“Tần Minh vương gia trở về nhưng là trưởng thành không ít!” Thái Hậu ngồi cạnh Cung Lệ Hoa thân nhiên nhìn cảnh tượng dưới đại điện, dường như nhớ tới cái gì, lên tiếng, “Lần này một nhà Trần quốc tướng quân cũng lập công lớn!”

“Tần Minh vương thân cận Hoàng thượng, trí tuệ hơn người cũng là chuyện bình thường...” Ngụy Như Thanh nở nụ cười phụ họa, đôi mắt ẩn ẩn nhìn Cung Lệ Hoa.

“Thái hậu không cần phiền lòng.” Cung Lệ Hoa uống một ngụm rượu, không mặn không nhạt nói, đôi mắt sâu thẳm lướt qua toàn bộ đại điện, như có như không lướt qua sắc mặt khác thường của Mạn Châu.

Những âm thanh bàn tán xôn xao bên quanh không làm ảnh hưởng đến nàng, Mạn Châu nhắm chặt mắt, mặc dù ngoài mặt bình tĩnh nhưng trong lòng sớm đã nổi lên gợn sóng.

“A Tuyệt...” Đôi môi hồng nhuận của Mạn Châu run run, ngơ ngác nhìn bóng dáng nam nhân ngồi cách mình không xa.

Trong đầu một trận hoảng hốt, như trở lại thời gian thật lâu trước kia :

“Nga, người là Mạn Châu phải không, nhìn qua cũng thật xinh đẹp, không trách được anh hai lại cứu người trở về, ta là Sa Tuyệt, em ruột của anh hai, mừng vì người còn sống đây!”

“Này, anh trai thương người thật đấy, ước gì anh cũng thương ta như vậy!”

“Đúng là con gái yếu đuối, từ hôm nay ta sẽ luyện cùng người!”

“.....”

“Mạn Châu, cô là người đàn bà máu lạnh. Tại sao anh ấy là yêu cô, tại sao cô...lại giết anh ấy.”

“Haha, anh tôi bị cô lừa, ngay cả tôi cũng bị cô lừa, ..”

“Hôm nay cô không chết, thì sẽ là tôi chết..”

“Sa Tuyệt tôi nguyện rửa cô, 18 tần địa ngục...không sống tốt...không xứng .. không xứng..”

Đầu Mạn Châu trống rỗng, âm thanh của quá khứ không ngừng vang vọng. ... Hắn đúng là Sa Tuyệt..

Hai ngón tay thon dài siết cái li trong tay đã sắp vỡ nát...

Giãi Lệ đứng ở phía sau kinh ngạc nhìn sắc mặt biến đổi của quý phi nương nương, không nhận được mà hô lên “Nương nương, nương nương...”

Mọi người nghe được tiếng kinh hô thì cảm thấy không ổn, những người ngồi phía trên đồng loạt quay đầu nhìn về phía vị trí của Mạn quý phi, đôi phương sắc mặt trắng bệch, giống như cơ thể không thể trụ được thêm nữa.

Mạn Châu ngẩng đầu không để ý, có chút xóc lại y phục trên người, “Hoàng thượng, thần thiếp cảm thấy không được khỏe, xin được cáo lui trước.”

Cung Lệ Hoa hơi xiết ly rượu trong tay đánh giá thần sắc Mạn Châu, bắt được ánh mắt nàng mới gật đầu: “Ái phi điều dưỡng thân mình cho tốt.”

Dứt lời còn quay người nhìn Lưu công công bên cạnh, “Quý phi không khỏe, người thay trẫm tiễn nàng hồi Chính Kiển cung đi.”

“Nô tài tuân chỉ” Lưu công công nào dám trì hoãn, vội vàng lui xuống.

Mọi người trong yến tiệc đều không rõ có chuyện gì xảy ra, chỉ biết Quý phi nương nương vừa tham dự không lâu liền được thiếp thân tổng quản của Hoàng thượng hộ tống rời đi, nhất thời càng khẳng định Hoàng thượng đối với Quý phi ngàn vạn sủng ái.

“Hoàng nhi, người xem có cần gọi Thái y tới...” Thái hậu nhìn sắc mặt bình thần của Hoàng thượng, không khỏi lớn giọng đề nghị.

Thần phi ngồi bên dưới nhìn phản ứng của Hoàng thượng, đang định nói gì thì thanh âm mềm mại uyển chuyển của Thục Y ngồi cạnh đã vang lên: “Không bằng để thần thiếp đi xem thể nào.”

“Không cần, có Lưu công công lo liệu trẫm không thấy lo lắng.” Cung Lệ Hoa buông ly rượu trống rỗng trong tay, ra hiệu thái giám bên cạnh rót thêm rượu.

Tuệ chiều nghi quết ánh mắt nhìn xung quanh, lại liếc nhìn gương mặt luống cuống của Thục phi, không khỏi nở nụ cười trào phúng: “Quý phi nương nương là người có phúc khí, lại được Hoàng thượng che chở như vậy, thiếp nghĩ sẽ không có việc gì đâu...”

Cung Lệ Hoa nhìn phương hướng Mạn Châu rời đi, quay đầu quét một vòng qua toàn bộ gương mặt triều thần ngồi trong đại điện, khuôn mặt tuấn mã cười yếu ớt khó lường, dư quang lưu động...

Bên ngoài điện Di Hòa,

Giai Lệ cùng Lưu công công theo bước chân chậm rãi của Mạn Châu đi về phía trước.

“Nương nương, tại sao bọn chúng khai rồi vẫn cần đến thăm vấn?” Giai Lệ điều chỉnh lại cảm xúc, hai mắt không rời bóng lưng Mạn Châu hỏi.

“Nương nương, Hoàng thượng nói nô tài hộ tống người trở về Chính Kiển cung a...” Lưu công công nghe lời nói của Giai Lệ thì âm thầm cả kinh, không dấu vết lau mồ hôi trên trán run run nói.

“Lưu công công, đầu óc người bị nước vào à, hoàng thượng đương nhiên biết nương nương muốn đi đâu...” Giai Lệ còn đang định nói cái gì bỗng nhiên ngậm miệng, cảnh giác nhìn về phía trước.

Lưu công công cũng đồng thời im lặng, võ công Lưu công công không tính cao thủ như nhóm ám vệ Giai Lệ, nhưng cũng không tính thua kém là bao, đương nhiên cũng cảm nhận được hơi thở phía trước, lập tức bước lên trước chắn trước người Mạn Châu.

Nhưng mà khi bóng dáng mấy người phía trước dần dần lộ ra, hai người không khỏi giật mình, sau đó tránh ra để lộ gương mặt bình thản của Mạn Châu: “Nương nương, là Lục Y Hồng Y, và... Tàn nguyên soái?”

Tàn nguyên soái? Vậy là đại ca Mạn Phi Tàn của nàng? Dưới ánh đèn lồng chỗ sáng chỗ tối trên đường đi, bóng dáng người kia dần hiện rõ trong tầm mắt của nàng. Nam tử một thân lam bào, cả người đều tỏa ra khí chất ưu nhã, gương mặt quả thực có vài phần giống dung mạo của nàng, sống mũi thẳng tắp, khóe môi nhẹ nhàng cong lên khi nhìn thấy nàng, ánh mắt hân hoan trong suốt chứa đầy ôn hòa.

“Lạc nhi?”

Mạn Châu không chút để ý nâng tầm mắt, phương mâu âm u đánh giá Mạn Phi Tàn, “Có chuyện gì nói sau?”. Sau đó nàng lạnh nhạt hỏi Lục Y: “Đã chuẩn bị đầy đủ rồi?”

“Tiểu thư, mọi chuyện đều đã chuẩn bị tốt lắm!” Lục Y nghiêng người để lộ một hộp gỗ được quấn vải trên lưng, cung kính bẩm báo.

“Tốt lắm, đi thôi.”

Mạn Phi Tàn có chút khó hiểu nhìn mũi mũi của mình, cảm giác nàng tổng thể có gì đó không giống trước kia, nhất là loại khí chất cao cao tại thượng không cho phép người xâm phạm trên người nàng, trên đường đến đây Lục Y cùng Hồng Y cũng bẩm báo với hắn không ít chuyện, cũng biết tối nay nàng đi làm cái gì, chung quy nhìn thấy mũi mũi an toàn, hắn đều không cường cầu gì nữa.

Khóe miệng mỉm cười, hắn không nói hai lời liền đi theo sau bước chân Mạn Châu.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Cao trào cung yến

Cuối cùng, cao trào thật sự của buổi tiệc xuất hiện sau một hồi ca múa mừng cảnh thái bình. Hôm nay là ngày mừng chiến công của Tấn Minh vương gia cùng Tàn nguyên soái, hiện tại Tàn Nguyên soái cáo một hồi phủ rồi, trên yến tiệc lúc này mọi ánh nhìn đều tập trung hết lên người Tấn Minh vương. Đặc biệt là các thiên kim quý tiểu thư đang đến độ tuổi lấy chồng, ai chẳng biết Tấn Minh vương trong nhà chưa có thể thiếp nào, nếu có thể được vương gia đề ý, vậy không phải yên tâm ngồi trên cái ghế Chính phi hay sao?

An Ly vương nhìn Cung Thiên Tuyết toàn thân toát ra vẻ lạnh lùng nghiêm trang đang an vị bên cạnh mình, vẻ mặt thản nhiên không thêm quan tâm đến đám quận chúa thiên kim tiểu thư không ngừng phóng mị nhãn với hắn.

Cung Mộ Ly lập tức bày ra bộ mặt tươi cười nói với Cung Thiên Tuyết: “Thiên Tuyết, hoàng thúc cảm thấy người vẫn nên chú ý đến các vị bên kia một chút!” Dứt lời hắn nâng cao ly rượu hướng đến Cung Lệ Hoa trên long ý, cười nói: “Hoàng thượng, người xem Tấn Minh vương gia năm nay cũng hai hai tuổi rồi, có phải hay không nên nạp phi?”

Cung Lệ Hoa chẳng qua là híp lại đôi mắt, vẻ say rượu ba phần mà nhìn xuống dưới đài. Đối với đêm nay yến hội, hắn từ lúc nào cũng nắm lòng bàn tay, cũng không thêm đề ý đến xung quanh. Nay thấy An Ly vương nhắc đến Cung Thiên Tuyết thì một mặt cười nhạt: “Hoàng thúc nói cũng có lý, nhưng là...”

Hoàng đế cảm thấy như thế nào?”

Trong lòng Cung Thiên Tuyệt hung hăng trừng trừng nhìn Cung Lệ Hoa _ hoàng huynh ruột thịt của mình, cái chén trong tay trở nên nặng chình chịch, cũng nặng nề không khác gì sắc mặt hắn. Cuối cùng hắn nâng lên khuôn mặt, thông dong đến mức làm người ra không nhận ra nửa phần cảm xúc, hắn chậm rãi đứng dậy, vô ý liếc mắt những nữ nhân đang nhìn mình, nói : “Cảm tạ hoàng thúc nhắc nhở, chỉ là bản vương quanh năm chinh chiến sa trường, chưa từng nghĩ đến việc thành lập gia thất, hoàng huynh đương nhiên hiểu rõ tấm lòng bản vương, việc này cứ hoãn lại bàn sau là được.”

“Thiên Tuyệt, ai gia cảm thấy lời của Mộ Ly nói cũng có lý, mặc dù việc nước là đại sự hàng đầu, nhưng việc lưu lại hậu bối cũng không được bỏ qua.” Thái hậu giọng lên ly rượu, trên gương mặt bảo dưỡng tốt tràn đầy đoan trang từ ái, “Hoàng thượng, người cảm thấy ai gia nói có đúng không?”

Căn bản mục đích yến hội hôm nay nhất định là việc này đi?

“Thần thiếp cảm thấy lời Thái hậu nói cực kỳ hữu lý, hậu cung hoàng thượng cũng không ít các ti muội, Tấn Minh vương cũng nên chú ý hậu viện của mình là tốt rồi.” Cung Lệ Hoa còn chưa trả lời, bên cạnh đã vang lên tiếng cười khanh khách của Ngụy Như Thanh.

Hứa Băng Tuyên đem hết biểu cảm của nữ nhân hậu cung thu vào trong mắt, cuối cùng quyết định bảo trì trầm mặc.

“Ha ha ha!” Cung Lệ Hoa vừa nghe vậy đột nhiên cười cười vài tiếng, khiến mọi người xung quanh ngáy ngẩn cả người. Ai cũng biết hoàng thượng ngày càng quý dị khó lường, hơn nữa trí óc không ai bì kịp, cũng không biết lúc này hắn cười là có ý gì?

Cung Thiên Tuyệt nhìn Hoàng huynh mình cười, đôi mắt kia như hữu ý vô tình lướt qua mình, trong lòng đột nhiên dâng lên bất an, hoàng huynh không phải là... muốn gả nữ nhân cho hắn đấy chứ?

Cung Lệ Hoa đột nhiên quay sang An Ly vương Cung Mộ Ly cười nói : “Không biết hoàng thúc đã nhìn trúng vị thiên kim tiểu thư nào cho Thiên Tuyệt rồi?”

Cung Mộ Ly hí hóp mắt đánh giá Cung Lệ Hoa, trong mắt mang theo vài phần cảnh giác, hắn biết từ lúc Cung Lệ Hoa đăng cơ tác phong cẩn thận âm hiểm hơn trước không ít, không những vậy còn cực kỳ bá đạo, không dễ dàng cho hắn thỏa hiệp.

Giảo hoạt hơn lão hồ ly quá cố rất nhiều! Hắn còn nhớ rõ sau khi Cung Lệ Hoa đăng cơ, tiểu tử này luôn tung nhiều mũi nhọn vào việc làm ăn của hắn, nhiều mối buôn bán ngầm đều bị hắn thắng tay thu đẹp...

Hừ! Trong lòng Cung Mộ Ly cười lạnh, cho dù vậy thì lại như thế nào a?

“Vậy xem như bản vương có hậu lễ mừng Tấn Minh vương đi!” Cung Mộ Ly nhận được sự cho phép của Cung Lệ Hoa lập tức hướng ra bên ngoài vỗ tay ba cái, trên đại điện đột nhiên yên tĩnh lại, mọi người ai ai đều tò mò lễ vật này của vị An Ly vương nổi tiếng phú khả địch quốc.

Đột nhiên, dạ minh châu trong đại điện chậm rãi tắt đi, chỉ còn lại ánh sáng đèn lồng nhẹ nhàng phản chiếu, từ bên ngoài đột nhiên có rất nhiều dải lụa đỏ uyển chuyển tung bay không ngừng hướng đến trên đài cao điện Di Hòa cuốn lấy, giữa những tấm màn sa mỏng manh như cánh ve, một nữ nhân điểm chân trên dải lụa từng chút từng chút bay vào đài cao.

Tiếng đàn cầm ở đầu đó văng vẳng vang lên, nữ tử cũng đứng vững ở trên đài bắt đầu chuyển động, mỗi bước chân nàng di động đều tựa như có vô vàn dải lụa không ngừng phụ họa tung bay.

Nữ tử mặc nô y phục màu hồng phấn, cực kỳ mềm nhẹ mỏng manh, kết hợp với cử động ôn nhu đến cực hạn, nàng giống như lướt sóng mà đến, không ngừng cuốn hút tâm魄 mọi người. Trên mặt nàng đeo một tấm lụa mỏng, giữa cái trán tròn bóng trang điểm một viên minh châu trong suốt như nước, nàng vung lụa mỏng trong tay, múa xinh đẹp tới cực điểm, nị hoặc tới cực điểm, mềm mại linh hoạt tới cực điểm...

Tiếng đàn chậm rãi dừng lại, nữ tử trên sân khấu cũng đình chỉ xoay tròn cả người đứng thẳng ở trên đài, điệu vũ đã dứt mà những người xung quanh vẫn còn chìm đắm chưa phục hồi lại tinh thần.

Một lát sau, tiếng vỗ tay cùng tiếng trầm trồ khen ngợi nổ lên bốn phía, mọi người một phen cảm thán nữ tử trên đài quả là thần tiên hạ phàm, nhóm nữ tử ngồi xem sau khi phục hồi thì ghen tị không dứt, hôm nay cố tình vì Tấn Minh vương gia chuẩn bị tài nghệ, cứ như vậy bị nữ nhân không rõ lai lịch kia chiếm hết tiện nghi!

“Thế nào? Hoàng thượng, Tấn Minh vương, hậu lễ của bản vương có phải khiến người ta như say như mê hay không a!” An Ly vương hướng về phía Cung Lệ Hoa cùng Cung Thiên Tuyệt không ngừng đắc ý cười lớn.

“Xác thực không sai!” Khóe môi Cung Lệ Hoa khẽ nhếch, “Không biết vị cô nương mà hoàng thúc cố ý mang đến hiến nghệ kia là người phương nào?”

Đổi mắt với chất vấn của Cung Lệ Hoa, nữ tử trên đài vậy mà quý xuống thân người bình tĩnh trả lời: “Duẩn Nhi bá kiển hoàng thượng, Thái hậu cùng các vị vương gia, đại nhân.”

“Hừm? Tuyệt Nhi? Nếu trăm nhớ không nhầm hoàng thúc có một vị nghĩa nữ tên tự có một chữ Tuyệt?” Mối mong khẽ nhếch lên độ cong ái muội, mặc dù Cung Lệ Hoa ngồi ở rất xa nhưng Hạ Tuyệt vẫn cảm giác được một đạo ánh mắt sắc bén dụ hoặc như cũ.

“Trí nhớ hoàng thượng tốt nào phải bình thường, tiểu nữ cũng đến tuổi gả ra ngoài, không biết ý Thái hậu hoàng thượng cùng Tấn Minh vương như thế nào?”

“Hoàng thúc quả nhiên khác người, thế nhưng để cho nghĩa nữ lên đài biểu diễn!” Cung Lệ Hoa xoay xoay ly rượu trong tay, cười châm chọc: “A Tuyết, hoàng thúc đã có lòng như vậy, người cảm thấy vị cô nương kia có vừa lòng?”

Cung Thiên Tuyết thấy ánh mắt nhân nhật của Hoàng huynh quét tới, trong thoáng chốc đã hiểu ra cái gì, hần nâng mắt nhìn Cung Mộ Ly ngồi bên cạnh, nâng ly rượu nói: “Hoàng thúc có lòng bản vương nào dám từ chối, có điều bản vương chưa muốn lập phi, nếu cô nương ái mộ bản vương chỉ có thể ủy khuất nàng.”

Vừa dứt lời, Thái hậu cùng nữ tử xưng Tuyết Nhi kia đồng thời biến sắc, không thể tin nhìn Cung Thiên Tuyết, người ta nói thế nào cũng là nghĩa nữ của thân vương, người lại dám không nề mặt?

“Thiên Tuyết, người sao có thể nói lời như vậy, Tuyết nhi mặc dù thân phận nghĩa nữ An Ly vương, nhưng nàng từ nhỏ đã hết lòng kính mến ai gia, phẩm chất đức hạnh không thua kém ai, sao có thể ủy mình làm trắc phi chứ?”

Thái hậu chậm rãi nói, còn đặc biệt nhấn mạnh mấy chữ ‘nghĩa nữ An Ly vương’, ý tức nhắc nhở rõ ràng.

“Hoàng huynh, huynh đã hứa với đệ như thế nào, vương phi của bản vương tự bản vương quyết định!” Cung Thiên Tuyết lạnh lùng nhìn Thái hậu cùng mọi người xung quanh, sắc mặt âm trầm, sau đó lại nhìn về phía Cung Lệ Hoa.

“Hoang đường!” Thái hậu nhất thời vỗ bàn, cá giận nói, “Người...”

Độ âm quanh người có chút giảm xuống, sắc mặt Cung Lệ Hoa âm trầm, con ngươi đen trầm ngàn nhật liếc nhìn bên dưới nói: “Thái hậu, người không cần quá mức bận tâm, lời hứa của trẫm với hoàng đệ mọi người ở đây đều biết, hơn nữa... không biết ý của hoàng thúc như thế nào?”

Tuyết Nhi đứng trên đài nhận được ánh mắt của Cung Mộ Ly, nàng âm thầm hít sâu mấy lần, sau đó ngẩng đầu, thần sắc nàng bình tĩnh nhìn thẳng quân vương nhỏ giọng dịu dàng nói: “Thần nữ ngưỡng mộ Tần Minh vương đã lâu, chỉ hi vọng được cùng vương gia ở cùng một chỗ, cũng không cưỡng cầu cái gì?”

“Được, nếu mọi người đã không có ý kiến vậy Tuyết Nhi liền phong làm Trắc phi của Tần Minh vương đi!” Cung Lệ Hoa không chút để ý gạt đầu, đồng thời chú ý tới phía dưới bên trái, sắc mặt Cung Thiên Tuyết vừa rồi đã thay đổi mấy lần, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười ý vị thâm trường. Hoàng đệ giống như tức giận a!

“Được rồi, canh giờ không còn sớm, chư vị ái khanh tùy ý đi”. Nói xong, lập tức đứng lên. Các vị đại thần gặp Hoàng thượng chuẩn bị ly khai, đồng loạt đứng dậy hành lễ cung đưa thánh giá. Dõi theo bóng dáng rời đi của Hoàng đế, ánh mắt Cung Mộ Ly trầm trầm...

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Nghi ngờ

“Hoàng thượng” Bước ra khỏi Di Hòa điện, Lý công công lập tức khoác trường bào màu vàng lên người Cung Lệ Hoa, kính cẩn nói “Chúng ta hồi Chính Kiển cung?”.

Con gió lạnh lướt qua làm người ra lạnh đến tận xương tủy, Cung Lệ Hoa tiếp nhận trường bào, ánh mắt sâu thẳm nhìn về một phương hướng, hần cười cười, thanh âm hơi chuyển: “Đến Ngục thất!”

Ngục thất trong lời nói của Cung Lệ Hoa cũng không phải ngục thất bình thường của, nơi đây chính là một tầng địa lao dưới lòng đất, một chỗ bí mật chuyên giam giữ những phạm nhân quan trọng. Trên đường đi, nước lạnh thỉnh thoảng lại tí tách nhỏ giọt từ trên đỉnh hành lang xuống đất, toàn cảnh mang lại cho người ta cảm giác vừa ẩm ướt lạnh lẽo vừa đè nén.

Phùng!

Trên hành lang dần dần xuất hiện ánh lửa, sau đó một đạo bóng dáng huyết y đỏ rực xuất hiện ở lối vào, theo sau nàng là một vài bóng dáng cầm đuốc cháy rực..

Cước bộ của họ đến đâu liền có ánh sáng chiếu rọi đến đó, thông qua ánh sáng lúc này mới mơ hồ nhìn được bóng dáng mảnh mai cùng gương mặt trắng nõn lạnh lùng của nữ tử, cũng chính là Mạn Châu.

Ánh mắt Mạn Châu đảo qua một vòng những vị trí bí mật trên hành lang, sắc mặt càng thêm âm trầm.

“Nương nương, chính là chỗ này!” Giai Lệ đi đến một cánh cửa gỗ được rào một tấm rào sắt thì dừng lại, cúi người mở cửa nói với Mạn Châu.

Mạn Châu bước một bước vào trong, liền cảm nhận được sự âm u lạnh lẽo, đưa mắt nhìn chung quanh đủ loại các dụng cụ hành hình tra khảo, rồi cuối

cùng tập trung ở đám thích khách quần áo tả tơi bị xích chặt trên tường.

“Lạc nhi, nơi này, muội...” Mạn Phi Tần đã từng nghe nói đến ‘ngục thất’ dưới quyền Hoàng thượng, nơi này dùng hình cùng tra khảo giới hạn con người kinh khủng hơn nơi lao ngục bình thường rất nhiều, đến ám vệ như Giai Lệ nghe đến nơi này đều không thể làm ngo, hiện tại muội muội hẳn đến đây là...

Mạn Châu lập tức thần nhiên đánh gãy lời hắn: “Không sao, tất cả theo ý Hoàng thượng.”

Mạn Phi Tần còn muốn nói gì thì Lưu công công đã lên tiếng: “Nurong nurong, mời đi bên này.”

Thời điểm bọn họ đi đến căn phòng cuối hành lang, bên ngoài có hai hắc y nhân cùng một tiểu thái giám mặt mũi trắng bệch đứng chờ.

Tiểu thái giám kia vừa nhìn thấy nữ tử xinh đẹp như phượng hoàng ung dung tao nhã, lập tức đi lên mở cửa, kính cẩn nói: “Nô tài Tiểu Bạch Tử bái kiến quý phi nương nương, chủ tử có lệnh nô tài đến đây dẫn đường cho người.”

Hắn có chút do dự rồi thấp giọng nói tiếp: “Theo lời của nương nương không ngừng tra tấn tinh thần thích khách, trong tất cả chỉ có một mình hắn chưa đến hai canh giờ đã la hét muốn khai ra người đứng sau, nô tài liền nhốt hắn một mình một nơi này.”

“Tra tấn tinh thần? Là cái gì vậy?” Mạn Phi Tần đột nhiên cảm thấy khó hiểu, hắn lần đầu tiên nghe thấy những ngôn từ như vậy.

Hồng Y cùng Lục Y đứng ở phía sau, nghe vậy không khỏi giải thích nói: “Đại thiếu gia, cái này chính là dùng ánh sáng cùng âm thanh tra tấn sức chịu đựng tinh thần của phạm nhân, tiểu thư muốn dùng chính là ánh sáng, nếu là phạm nhân chưa từng biết qua chắc chắn mờ hồi đâm dĩa, tinh thần suy sụp, vì thất khiếu đổ máu mà chết.”

“Lạc nhi nghĩ ra sao?” Gương mặt anh tuấn của hắn nhíu lại nghi hoặc, âm thầm nhìn lướt qua gương mặt bình tĩnh của muội muội.

Mạn Châu nghĩ thấy hương khí trong phòng nồng đậm mùi máu tanh, không tự chủ được nhíu mày. Cuối cùng ánh mắt dừng trên người hắc y nhân cả người không chỉnh tề bị treo trên vách tường, tứ chi đều bị móc sắt chọc thủng, trên người vết roi chằng chịt, máu thịt lẫn lộn khó phân biệt, Mạn Châu bước chậm thong thả đến trước hắc y nhân, nhìn đôi mắt nhắm chặt của hắn chảy dài hai vệt máu, đôi môi đỏ thẫm khê mở, phun ra từng chữ lạnh như băng: “Những lời ngươi đã khai, một chữ ta cũng không tin.”

“Lục Y!” Mạn Châu lùi lại bước chân phân phó.

Dứt lời Lục Y liền buông hộp gỗ sau lưng xuống, nhẹ nhàng mở ra nắp hộp, đặt vật bên trong lên mặt án kê sạch sẽ được đặt sẵn trong phòng.

Mạn Phi Tần đứng một bên vừa nhìn liền nhận ra, đây không phải Cửu Tiêu Hoàn Bội cảm sao?

Trong đêm tối mịt mờ không ngừng có tiếng tiếng côn trùng kêu rả rích khiến cho lòng người không khỏi nảy sinh chán ghét, bầu trời trên cao bị mây đen che khuất âm u mang theo mùi máu. Trong sự yên lặng nói Lạnh cung quanh năm không người lui tới bỗng nhiên vang lên tiếng cảm du dương...

Mắt của hắc y nhân bị xiềng xích trên tường vẫn nhắm chặt lúc này lại chậm rãi mở ra, đôi mắt bị chảy máu vì bị gượng ép mà đau nhói, cảnh tượng phía trước làm hắn mê man, hắn nhắm mắt lại điều chỉnh hô hấp, sau đó một lần nữa mở mắt ra, cảnh tượng đầu tiên nhìn thấy lại làm hắn giật mình sửng sốt.

Ngập tràn trong mắt là hình ảnh hai hắc y nhân ngày đêm trông chừng hắn mất đầu ngã xuống, một trước một sau, ngay cả tiếng kêu rên đều phát ra không kịp. Máu tươi nhuộm đỏ ngục thất.

Phía trước truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, chưa nhìn rõ người tới thì một giọng nói đậm đặc trong trẻo đã vang lên đỉnh đầu của hắn: “Vất vả cho người rồi?”

Hắc y nhân mạnh mẽ ngẩng đầu lên nhìn kỹ, gió lạnh thổi ù ù vào ngục thất tối tăm, “Chủ nhân, chủ nhân...” thanh âm hắn có chút khàn, nhìn đôi môi nứt nẻ nhiễm máu của hắn liền hình dung được cực hình hắn nếm trải tàn khốc như thế nào.

Xích cùng móc sắt được chủ nhân giải khai, hắc y nhân lập tức kinh hô từ trong khoe miệng, hắn vội vàng bước xuống trước mũi giày người đến quý xuống dập đầu: “Chủ nhân, thuộc hạ không hoàn thành nhiệm vụ người giao, thuộc hạ đáng chết...”

Chủ nhân nhìn hắn từ trên cao, tựa hồ người đang cười nói với hắn, thanh âm nhẹ nhàng đầy mê hoặc: “Không sao, chủ nhân không trách ngươi, nói ta biết những gì ngươi nhìn thấy...”

“Thuộc hạ...từ phủ Thừa tướng...đi Huyết Phượng cung...giết Mạn Phi Lạc...”

Hắc y nhân không ngừng ní non...

Tiếng đàn thanh tịnh đẹp đẽ như hư ảo không ngừng vang lên, ngón tay sạch sẽ thon gầy của Mạn Châu khẽ lướt qua dây đàn, thanh âm mềm mại mê hoặc giống như dải lụa lúc ẩn lúc hiện vọng ra từ trong u cốc thâm sâu, khiến cho lòng người tĩnh lặng, trống trải. Bất cứ ai nghe phải tiếng nhạc đều mặc cho người đàn vẽ ra viễn cảnh cho mình trầm mê...

Tầm mắt Mạn Phi Tần bắt đầu mịt mờ không rõ, trước mặt hắn giống như xuất hiện ảo ảnh di động nào đó, ngưng thần lắng nghe làm cho hắn cảm giác như cạnh mình có người đang nói chuyện...

Tiếng đàn đột ngột dừng, đem hắc y nhân từ trong sự trầm mê tỉnh lại, hai mắt nhắm nghiền không rõ tình huống gì, trong đầu hắc trống rỗng, tựa hồ đã quên mất cái gì, lại ngưng thần cảm nhận được nhiều hơi thở đứng trước mặt mình, bỗng lạnh như băng nói: “Các người còn muốn cái gì nữa?”

Mạn Châu chậm rãi đứng lên từ ki án, ánh mắt lạnh bạc, nhìn mọi người trong phòng thản nhiên nói: “Không gì cả, người sống đến đây được rồi.”

Dứt lời nàng liền khoát tay, ý bảo Lục Y thu dọn, cuối cùng chính mình dẫn đầu ra ngoài.

Mạn Phi Tàn nháy mắt bùng tỉnh, có chút khiếp sợ nhìn bóng lưng Mạc Châu, đây thực là muội muội hắc sao, hắc đầy nhanh cước bộ sóng vai đi cùng nàng, nhìn gương mặt muội muội quen thuộc không thể quen thuộc hơn trước mặt nhưng hắc không cảm nhận được bao nhiêu thân thiết. Muội muội của hắc vốn đơn thuần trong sáng, sau khi mẫu thân qua đời muội ấy trở thành người nhu nhược, luôn trốn trong lòng hắc né tránh tiếp xúc với bên ngoài. ...

Mạn Phi Tàn sùng sốt liên tục lắc đầu, thanh âm có chút mờ mịt: “Lạc nhi, muội có nhớ sinh thân của đại ca, muội tặng ca cái gì không?”

Lục Y ôm đàn cùng Hồng Y lúc này cũng đuổi kịp hai người, vừa nghe được lời câu hỏi của Mạc Phi Tàn trên mặt tràn đầy khiếp sợ, tầm mắt nhất tề dừng lại ở người Nhị tiểu thư vẫn quay lưng về phía các nàng.

Giai Lệ cùng Lưu công công không lên tiếng, chỉ nhíu mày một chút, nhưng nếu để ý sẽ thấy cơ bắp hai người đều căng cứng, cánh tay di động đến vũ khí ở trong người, giống như Mạc Châu chỉ cần trả lời sai một chữ sẽ đồng thời ra tay.

“Người nghi ngờ ta?” Mạc Châu đột nhiên nhíu mày, không khí xung quanh nháy mắt ngập tràn hàn khí, làm cho người ta không rét mà run, nàng chậm rãi xoay người, ánh mắt xa xăm sâu không lường được dừng trên gương mặt anh tuấn của Mạc Phi Tàn.

Không hiểu sao, ánh mắt không mang theo chút cảm xúc nào của muội muội lại làm cho lòng Mạc Phi Tàn có chút bất an, hắc quả thực đang nghi ngờ nàng, từ lúc nhìn thấy nàng trên yến tiệc hắc đã cảm thấy không giống, hiện tại muốn thử nàng mà thôi.

Tầm mắt Mạc Châu thoáng thả rời đến vạt áo trước ngực Mạc Phi Tàn, “Không phải người nói sẽ luôn mang theo trên người mình sao? Đại ca...” Mạc Châu lạnh nhạt mở miệng, ánh mắt hơi nheo lại.

Mạc Châu dứt lời liền không nhìn bất cứ người nào nữa, nàng phất tay áo quay người một mình rời đi.

Giai Lệ cùng Lưu công công vội vàng đi theo.

“Đại thiếu gia?” Lục Y ôm hộp gỗ, bất an kêu Mạc Phi Tàn.

“Thật sự là nàng...” Mạc Phi Tàn lấy từ trong ngực ra một tấm khăn lụa, vuốt ve một con chim ưng dương cánh bay lượn được người khéo léo thêu lên trên đó, không hẹn mà thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

“Nuông nường...” Giai Lệ có chút lo lắng nhìn về phía Mạc Châu, đang lúc nói ra cái gì thì một bóng dáng màu hồng xuất hiện làm nàng ta lập tức căng thẳng thân người.

Phượng mâu của Mạc Châu lập tức nheo lại, trong mắt có chút mất kiên nhẫn. Đêm nay thật lắm chuyện xảy ra.

“Tiểu Lạc Nhi, động tác người thực chậm, biết bản các chủ đợi người bao lâu rồi không?” Hồng y nam tử cười cười, đôi môi đỏ như máu dưới mặt nạ bạc không ngừng nở nụ cười huyết tinh tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Người của ta, người cũng dám động vào?

“Hoàng thượng, cần nô tài báo cho ám vệ đến không?” Lý Cửu cúi mình sau người Cung Lệ Hoa, nhìn thấy Độc Cô Cửu Dã đột nhiên xuất hiện trong hoàng cung trong lòng nổi lên sát ý.

Cung Lệ Hoa trầm mặc hồi lâu, cuối cùng hắc đi về phía trước bình tĩnh nói: “Báo cho Tang Dực đến, làm cho hắc không thể yên ổn ra ngoài!”

“Nô tài tuân mệnh!”

“Các chủ Thiên Nhân các, Độc Cô Cự Dã!” Giai Lệ kinh ngạc nhìn hồng y trước mặt, không phải nghi vấn mà là khẳng định. Người đòi đền đài Các chủ Thiên Nhân các ưa thích hồng y, đeo mặt nạ bạc, tới vô ảnh đi vô tung, nàng biết hắc từng xâm nhập cung ám sát Quý phi nương nương một lần, lần này quay lại. ...

Nàng căn bản không phải đối thủ của người này!

Trong lòng biết rõ nhưng Giai Lệ vẫn tiến lên chắn trước người Mạn Châu, nhiệm vụ của nàng là bảo hộ an toàn của nữ nhân này, nếu không đánh lại, cũng có thể kéo dài một chút thời gian.

“A, chính là bản các chủ!” Độc Cô Cự Dã gạt đầu một cái, ánh mắt u ám thâm thúy dưới mặt nạ bạc liếc qua người Giai Lệ rồi rơi trên người Mạn Châu, giống như Giai Lệ là một sinh vật nhỏ bé không đáng để hắn bận tâm.

“Tránh ra!” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Mạn Châu chợt vang lên.

“Ha ha...” Độc Cô Cự Dã dường như nghe được chuyện gì đó rất thú vị cười lớn, “Tiểu Lạc Nhi, nàng nói xem, bản các chủ đến vì muốn giết người nha, nàng làm thương tổn gần mạch bản các chủ, bản các chủ có thể dễ dàng tránh đường?”

Tổn thương gần mạch! Trong lòng Giai Lệ run rẩy, một người như thế nào mới có thể làm các chủ Thiên Nhân Các bị thương? Nhất thời ánh mắt nhìn bóng lưng Mạn Châu dâng lên một chút nghiến ngấm.

Độc Cô Cự Dã nhìn Giai Lệ rút ra nhuyễn kiếm định công kích mình, ánh mắt tối sầm lại, cả người tản ra sát khí không ai địch nổi đánh về phía nàng. Giai Lệ dùng toàn sức lực mình chống cự lại, nhưng vẫn bị một chiêu này ảnh hưởng mà không ngừng lui lại phía sau.

“Cút đi!”

Mạn Châu ngẩng đầu nhìn Độc Cô Cự Dã một cái, nhìn thẳng vào trong mắt của hắn, thấp giọng nói: “Ngươi còn muốn diễn kịch?” Nàng nói thật bình thản, lại làm cho người ta cảm thấy hàn khí, “Mặt nạ của ngươi thật là khó coi...”

Con ngươi mị hoặc lạnh lẽo của Độc Cô Cự Dã nháy mắt cứng đờ, ngay sau đó hắn dùng khí thế sét đánh phi thân tới, ngón tay lạnh lẽo như băng xẹt qua gò má Mạn Châu: “Ngươi nói cái gì, bản các chủ khi nào muốn diễn kịch cùng ngươi?” hai trong mắt dưới mặt nạ lóe lên hàn quang, giống như muốn ăn tươi nuốt sống Mạn Châu.

Mạn Châu lạnh lùng ngược mắt, gương mặt nàng bình tĩnh cùng thờ ơ ngàn năm không thay đổi: “Ngươi thật đáng thương!”

“Ngươi nói cái gì?” Ngón tay Độc Cô Cự Dã bấm lên gò má Mạn Châu, trên làn da trơn bóng lập tức xuất hiện một vết đỏ sẫm: “Ngươi nói cái gì đáng thương?”

Mạn Châu nhìn hắn, ngón tay hắn ở trên gương mặt làm nàng thực khó chịu, lông mày nàng nhíu chặt, cười lạnh nói: “Ngươi rất đáng thương, đôi mắt của ngươi nói cho ta biết!”

“Ngươi tự tìm chết!” Trong mắt Độc Cô Cự Dã không ngừng dao động, khuôn mặt ở dưới mặt nạ trở nên âm trầm, cánh tay khẽ chuyển lập tức cầm chặt loạn đao, tựa hồ muốn đoạt mạng của nàng.

Đột nhiên, trước mắt hai người có một bóng đen lóe lên, sau đó một tuyết sắc kiếm quang được rút ra, ánh qua đôi mắt đang nổi lên hỏa diễm của Độc Cô Cự Dã, vẽ lên một đạo vòng cung hoa lệ mà duyên dáng, nhưng sát khí lại dày đặc.

Cánh tay Độc Cô Cự Dã ần ần đau, sát khí sắc bén cơ hồ làm hắn lui về sau mấy bước, tốc độ cùng nội lực kinh người như vậy, trong hoàng cung này tồn tại duy nhất chỉ một người.

Hắn quay đầu nhìn về nơi ánh kiếm phát ra, mắt mang ý cười, khóe môi ần ần một tia tà mị không nói lên lời: “Đã lâu không gặp, nội lực của ngươi tăng lên không ít.” Độc Cô Cự Dã buông lỏng tay, loạn đao Nguyệt Nhân cứ như vậy biến mất trên người hắn.

Theo lời nói của hắn, trong lòng Mạn Châu có chút trầm xuống, A Lệ tại sao lại đến nơi này?

“Độc Cô Cự Dã? Tốt lắm!” Gương mặt tuần mỹ từ trong bóng đêm dần dần hiện ra: “Người của ta, ngươi cũng dám động vào?”

Hơi thở lạnh lạnh quen thuộc nháy mắt bao trùm Mạn Châu, bên eo đột nhiên được một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy, thân thể trong nháy mắt cách xa bóng hồng y kia hơn mười thước.

Độc Cô Cự Dã cười vuốt cánh tay, xé mở tay áo, trên cánh tay đã có một đạo vết máu —— sát khí vừa xuất hiện từ tay Cung Lệ Hoa, hắn không quan tâm nói: “Người của ngươi? Mục tiêu của bản các chủ khi nào thì thành người của ngươi rồi hả?”

Đôi mắt hẹp dài của Cung Lệ Hoa nheo lại, phát ra ánh sáng lạnh: “Ngươi không đủ tư cách!” Trong lòng Cung Lệ Hoa tối tăm, hắn cũng không muốn dây dưa cùng Độc Cô Cự Dã lâu thêm nữa, vung tay lên: “Bắn!”

Ở trong đêm tối, hơn một ngàn cung thủ Ngự lâm quân đang ẩn nấp đồng loạt bắn tên, tên như mưa rơi xuống bao phủ Độc Cô Cự Dã.

“Cung Lệ Hoa, ngươi khôn kiếp, bản các chủ sẽ không quên nợ cũ!” Độc Cô Cự Dã một lần nữa rút hai thanh Nguyệt Nhân ra chặt đứt mũi tên thành hai nửa, nhưng có hàng ngàn mũi tên khác lập tức thế chỗ phóng về phía hắn, hắn chỉ có thể không ngừng khua đao tránh thoát sát khí này.

“Tùy ngươi ! Bắn !” Cung Lệ Hoa không có ý định lên tiếng nữa, cùng Mạn Châu trực tiếp xoay người rời đi.

Độc Cô Cự Dã liếm máu nơi cánh tay mình, cười khát máu: “Cung Lệ Hoa, nợ cũ nợ mới, một ngày nào đó bản các chủ sẽ tính hết một lượt với ngươi!” Dứt lời, hắn giống như một bóng đỏ biến mất, âm thanh tà mị còn vang vọng mãi trong cung điện: “Tiểu Lạc Nhi, bản các chủ nhớ kỹ nàng!”

Thời cơ đã mất, bóng dáng hồng y của Độc Cô Cự Dã nháy mắt cách chỗ hai người thật xa, Ngự lâm quân dưới chỉ dẫn của Tang Dực không ngừng tự động đuổi theo, tên vẫn bắn không dứt.

Cung Lệ Hoa cùng Mạn Châu một trước một sau ngồi vào trong long liễn, bên trong rất rộng nhưng hai người ngồi lại có thể nghe rõ ràng từng nhịp thở của nhau.

“Nghỉ ngơi đi!” Cung Lệ Hoa trực tiếp tựa người vào lớp đệm nhắm mắt dưỡng thần, gương mặt tuấn mỹ nghiêm túc lạnh lùng.

Những chuyện xảy ra liên tiếp đêm nay làm cho Mạn Châu có chút mệt mỏi, sắc mặt hơi chút trắng bệch. Nàng không lên tiếng, chỉ có một đôi phượng mẫu hắc bạch phản mình kia vẫn nhìn hẩn chăm chú.

“Người của ta...” trong lòng nàng không ngừng lặp lại lời nói của hắn...

“Hoàng thượng, hắn ta dường như ra cung rồi!” Lý Cửu đi bên cạnh long liễn, nhận được tình hình của Ngự lâm quân thì cung kính bẩm báo.

“Được rồi, cho Tang Dực dọn dẹp sạch sẽ đi!” Cung Lệ Hoa lạnh nhạt nói.

“Nô tài tuân mệnh.”

“Vừa gặp Mạn Phi Tàn?” Cung Lệ Hoa tựa hồ vô tình hỏi.

Mạn Châu nghe vậy thở dài: “Àn! Nói chuyện với nhau mấy câu”

Cung Lệ Hoa nghe vậy sắc mặt nhất thời u ám, hắn chậm rãi mở mắt, nhìn thoáng qua gương mặt hơi trắng của nàng, trên gò má nổi bật một vết máu đỏ sậm vô cùng bắt mắt, không tiếp tục đề tài mà nói sang chuyện khác: “Bọn chúng muốn gì?”

Mạn Châu yên lặng trong chốc lát: “Ám vệ phủ Thừa tướng, chủ nhân của bọn họ là một người rất thần bí” Nàng nhớ lại những hình ảnh mình nhìn được trong căn ngục thất nói, “Nhưng không giống là Thừa tướng, người này rất có dã tâm...”

Thanh âm nữ tử nhỏ dần rồi im bặt, Cung Lệ Hoa cũng không kiên nhẫn chờ được đáp án nữa, nghiêng đầu nhìn mới phát hiện nàng đã ngủ, nữ tử này luôn cho người ta cảm giác một nữ cường nhân luôn luôn nắm mọi thứ trong tay, nhưng giờ phút này nàng chỉ lẳng lặng cuộn tròn bên cạnh hắn, ngủ say không chút phòng bị, nghiêm nhiên như một đứa bé không lớn lên!

Cung Lệ Hoa không nhịn được nhũn mày, dường như trong lòng còn hơi bức bối, nữ nhân mặc một thân y phục công kênh như vậy, mũi phượng đều chưa cõng ra, vậy mà nàng có thể ngủ được?

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Bước đầu sắp xếp bố cục

Chính Kiến cung, Mạn Châu từ trong mộng tỉnh lại, giương mắt nhìn khắp nội điện đều không thấy người, trong lòng thở dài một tiếng.

Nghe thấy bên trong có động tĩnh, Giai Lệ lập tức đẩy cửa phòng đi vào, đẩy ra cửa sổ lớn để ánh sáng chiếu vào phòng, hỏi nhẹ: “Nương nương, người tỉnh.”

“Ừ.” Mạn Châu gật đầu, “Hoàng thượng đâu?”

“Chắc đêm qua người mệt quá ngủ thẳng đến bây giờ, Hoàng thượng cùng Tần Minh vương hiện đang ở Ngự thư phòng.”

A Tuyệt cũng ở đó? Mạn Châu có chút thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, cuối cùng chậm rãi ngồi dậy nói “Bản cung đến đó.”

Hình ảnh nàng nhìn được đêm qua có vài điểm mâu chốt rất mơ hồ, A Lệ nên biết được.

“Nương nương...” Giai Lệ ngập ngừng, cuối cùng vẫn lên tiếng, “Tần nguyên soái chờ người ở bên ngoài đã mấy canh giờ rồi, hắn nói muốn cầu kiến nương nương!”

Mạn Phi Tàn? Mạn Châu đột nhiên nhớ tới ánh mắt của hắn khi nhìn nàng, trong lòng nổi lên gợn sóng không rõ ràng.

“Àn?” Ánh mắt Mạn Châu lạnh lạnh, không nói gì, liếc nhìn Giai Lệ một lần rồi lại nói “Vậy đến nhìn hắn trước.”

Bên trong cửa Ngự Thư Phòng đóng chặt, Cung Lệ Hoa một thân hoàng bào trắng thớm nhân nhả dựa vào nhuyễn tháp uống trà, cách hắn một bàn cờ,

Cung Thiên Tuyết một thân tử y đang cầm trong tay một quân cờ màu đen chau mày thật chặt, một hồi lâu đều không có ý tứ muốn hạ xuống.

“Hoàng huynh, huynh định giải quyết mấy con chuột già trong cung như thế nào?” Mấy lão già ngày càng không biết yên phận, nhìn Liễu Phàm Dương chết như thế nào còn không biết rút ra bài học.

“A Tuyết, đệ muốn dùng com trưa với trẫm?” Cung Lệ Hoa đặt ly trà xuống ki ản bên cạnh, thần nhiên nói một câu.

Cung Thiên Tuyết lập tức tối sầm mặt, bất đắc dĩ đem quân cờ đen trong tay hạ lên bàn cờ, trong miệng không nhịn được lầm bầm: “Hoàng huynh, thần đệ tài mạo kém cỏi, nếu hoàng huynh chê bai, vậy không cần tìm thần đệ nữa.”

“Hửm?” Cung Lệ Hoa nhướn mày.

Cung Thiên Tuyết thấy vậy vội vàng xua tay nói “Hoàng huynh, đến lượt ngài đi!”

Cung Lệ Hoa liếc hần một cái, nhàn nhạt lấy một quân cờ trắng từ trong cái tráp của mình, nhìn như tùy ý phóng tới trên bàn cờ, nhưng ngay lập tức làm nét mặt Cung Thiên Tuyết cứng lại.

“Cũng chỉ là mấy con chuột mà thôi, chuột mà được thả rông, bọn chúng có thể ăn vào thuốc độc bất cứ lúc nào.” Trong mắt Cung Lệ Hoa lóe ra ánh sáng lạnh, bạc môi mím lại hiện lên lạnh lẽo. Hơn nữa, Cung Lệ Hoa hần chưa bao giờ nói sẽ thả rông chúng.

Cung Thiên Tuyết nhìn bàn cờ nhúu mày càng chặt, miết miết quân cờ đen trong tay nói: “Về chuyện của nghĩa nữ Cung Mộ Ly, đệ cho nàng ta vào ở Tây uyển, nàng ta cũng thực biết thân biết phận, không khóc cũng không nháo, rất im lặng.” ‘Nàng ta’ đương nhiên nói đến nữ nhân tên Hạ Tuyết.

“Dù sao cũng là người của Cung Mộ Ly, chú ý nàng một chút!”

“...” Trên khuôn mặt Cung Thiên Tuyết hiện lên nụ cười thanh nhả sâu sắc, hoàng huynh một điểm cũng không thay đổi, vẫn cẩn thận khó lường như vậy.

Hai người trầm mặc một hồi, Cung Lệ Hoa khước miệng chìm xuống đột nhiên lên tiếng: “A Tuyết, đệ từng gặp Mạn Phi Lạc?”

Nữ nhân ở yến tiệc nhìn Cung Thiên Tuyết lộ ra biểu cảm rất khác thường. Thực giống lần đầu tiên hần gặp nàng ở Huyết Phượng cung.

Cung Thiên Tuyết cái trán nháy một cái, cúi đầu liếc nhìn bàn cờ trước mặt: “Chưa từng?”

“Đệ nhận được ánh mắt nàng nhìn đệ khác biệt?”

“Đệ nghe nói hoàng huynh đưa nàng vào Chính Kiền cung? Huynh định làm gì với nàng” Cung Thiên Tuyết cầm lại tay áo, đặt một quân cờ trên bàn, một lúc sau mới mở miệng. “Đệ nghe nói nàng không giống nữ nhân bình thường?”

Vừa nhập cung đã bị người đầu độc, không lâu sau lại gặp thích khách, tiếp đến ngay cả Độc Cô Cự Dã cũng trực tiếp đụng đến, quá khứ không rõ ràng, còn sở hữu tiếng đàn có thể mê hoặc lòng người... Hơn nữa, hoàng huynh còn cho phép nàng làm không ít chuyện bên ngoài cung mà ngay cả hần cũng không biết.

Trừ phi biết rõ về nàng, nếu không tốt nhất không nên đụng vào!

“Mạn Phi Lạc cũng như một quân cờ!” Cung Lệ Hoa không để ý ung dung nói, sau đó hần nhắt lấy một quân cờ trắng, “Nhưng đó không phải một quân cờ thường.”

Cung Thiên Tuyết mở to hai mắt, nhất thời không hiểu ý của Cung Lệ Hoa.

“Ba” Cung Lệ Hoa trực tiếp hạ một quân cờ xuống, toàn bộ cờ đen của Cung Thiên Tuyết lập tức tan dã, “Nàng là một quân cờ có thể đi xuyên qua toàn bộ ván cờ, như thế này.”

Cung Thiên Tuyết trắng mắt, nhìn ánh mắt của Cung Lệ Hoa mà âm thầm đồ mò hôi lạnh, “Hoàng huynh...như vậy...là phá luật!”

Cung Lệ Hoa nghe vậy cũng không nói gì, khước môi nhếch lên một độ cong hoàn mỹ.

Lúc này, cửa điện một chút mở ra một cái khe nhỏ, Lý công công đi tới. Ánh mắt lấp loé, hiển nhiên là có việc.

Cung Lệ Hoa nhúu nhúu mày, nhỏ giọng, “Chuyện gì?”

“Hoàng thượng, Tàn nguyên soái cầu kiến nương nương?” Lý Cửu cung kính bẩm báo với hai người.

“Mạn Phi Tàn sao?” Cung Thiên Tuyết lặp lại, ánh mắt lóe ra nghiền ngẫm, “Hoàng huynh, người này là một đại nhân vật, quân đội Mạn gia tuyệt đối không thể khinh thường. Cho dù hoàng huynh đưa vào quân đội của đệ năm vạn binh mã.”

Cung Lệ Hoa không lên tiếng, chỉ nghiền ngẫm nhìn quân cờ mình vừa đặt trên bàn....

“Lý Cửu, truyền âm vệ theo dõi Hàn Ưu tiến vào!”

Hoàng cung Tây Lân quốc kiến trúc hoa vệ, uy vũ hùng vĩ, lầu các to lớn xếp hàng theo một loại kiến trúc rõ ràng đặc biệt, hành cung ngói lưu ly cùng hành lang cửu khúc nối liền không đứt...dưới ánh mặt trời mờ nhạt nhìn nơi này không khác một bức tranh mộng lung mỹ vị.

Mạn Châu đứng trước đình Bích Ngọc, lẳng lặng nhìn mấy bóng dáng yên lặng đứng trong đình cách mình không xa, một lúc lâu sau, nàng mới cất bước đi vào.

Chu Thất vẫn một mực cúi đầu đứng sau người Mạn Phi Tần, phát hiện người tới thì lập tức hô lên: “Thiếu gia, tiểu thư tới rồi.” nghe qua giống như rất vui sướng.

Mạn Châu dừng lại bước chân một nhịp, nhìn thiếu niên cười khanh khách với mình, dưới bầu trời đầy gió này thực có chút chói mắt, nàng nhủ thầm. Trong trí nhớ của Mạn Phi Lạc, thiếu niên này là thư đồng của đại ca nàng, quan hệ với nàng rất tốt.

“Chu Thất tham kiến tiểu thư, tiểu thư lớn lên càng ngày càng xinh đẹp a!” Chu Thất mỉm cười, cái miệng càng lúc càng không ngừng nói chuyện.

“Lạc Nhi...” Mạn Phi Tần nghe thấy tiếng gọi của Chu Thất, quay người lại nhìn Mạn Châu, đôi mắt trong trẻo sắc bén của hắn khi nhìn nàng tràn đầy ôn hòa.

Mạn Châu nhìn vào trong mắt của hắn, hiểu ý liền phát tay cho Giai Lệ cùng cung nhân đi theo mình lui ra ngoài đình, mà Chu Thất đi cùng Mạn Phi Tần cũng không nói hai tiếng lập tức đi ra xa.

“Hiện tại có thể nói?”

Mạn Phi Tần thấy nàng ánh mắt xa xôi, không khỏi giật mình, trong lòng hắn đột nhiên dâng lên một cỗ cảm xúc không thể diễn tả thành lời: “Lạc nhi, chuyện tối qua, đại ca xin lỗi muội, đại ca không nên nghi ngờ...”

“Ta đã quên rồi!” Mạn Châu nhàn nhạt ngắt lời hắn, những chuyện như vậy nàng chưa bao giờ để tâm quá. Dù sao Mạn Châu cùng với đại ca này không quen.

Không biết vì sao, Mạn Phi Tần nhìn vẻ mặt của thiếu nữ trước mặt, trái tim như bị ai đó hung hăng thắt chặt lại, hắn yên lặng nhìn nàng, hơi hơi ngần ngại. “Là đại ca sai rồi, muội ở trong thâm cung, làm sao có thể ngây thơ giống như trước được.”

“Lạc nhi...” Mạn Phi Tần nhìn Mạn Châu, bỗng nhiên mở miệng có chút do dự, “Đại ca không biết muội cùng Hoàng thượng đang muốn làm cái gì, nhưng việc muội muốn Cần đi làm cùng với Lục Y Hồng Y bên ngoài cung đại ca đã biết được chút ít. Ta không muốn muội mạo hiểm, nên cứ để đại ca lo hết cho muội, được chứ!”

“Tiểu Châu, tất cả cứ để ta lo, em không cần làm gì cả, được không?”

“được không?” Mạn Châu đột nhiên sùng sốt, ánh mắt nhìn nam tử trước mặt có chút khựng lại, đã có người cũng từng nói với nàng những lời đầy bá đạo và khẳng định như vậy. Nàng hơi nhăn mày, nam tử này thực không giống nói đùa.

“Người sẽ chết!” Mạn Châu ngẩng đầu, trong đôi mắt phượng lúc nào cũng thờ ơ lạnh nhạt có chút ngơ ngác, sau khi người kia nói với nàng như vậy, hắn đã chết vì nàng.

Đôi mắt sắc bén của Mạn Phi Tần trầm xuống thật sâu, nhìn trong mắt muội muội xẹt qua bi thương thì chậm rãi tiến lên một bước, không tiếng động cầm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh lạnh của Mạn Châu: “Lạc nhi, Mạn gia lúc nào cũng là chỗ dựa vững chắc của muội, đại ca chính là người bảo hộ của muội, ai dám khi dễ muội đại ca sẽ cho hắn ăn miếng trả miếng, muội muốn làm cái gì, đại ca đều có thể thay muội đi làm.”

Lời nói ôn nhu, nhưng lại mang theo thiết huyết cùng kiên quyết không nói lên lời.

“Chỗ dựa vững chắc?” Mạn Châu có chút thất thần lập lại, nam tử trước mặt hình như không giống đang nói đùa, nàng nói hắn sẽ chết, hắn không nghe thấy?

Lúc này, tại nơi cao nhất núi Phàn Cơ.

Trong căn phòng hoa mỹ tơ lụa đỏ mềm phủ đầy, những dải lụa đen chặn ánh mặt trời chiếu vào, khiến trong phòng mờ mịt u ám, hương bằng vàng tỏa ra khỏi trắng mỏng manh, tràn ngập hương khí u trầm, dường như càng làm không khí trong phòng trở nên ngưng đọng.

Cảm giác nặng nề như bóng tối chốn nhân gian, giống động phủ của yêu ma cường đại nào đó chốn địa ngục linh giới.

Mà trên giường trải đầy gấm đỏ có một yêu ma xinh đẹp đang lười biếng nằm nghiêng, một thân y phục đỏ rộng thùng thình, tóc đen như mực chảy xuôi xuống, xõa tung trên giường, trên gương mặt hắn không che mặt nạ bạc, lộ ra dung mạo giống như thiên tiên...

Lãnh Diêu nhìn bộ dáng không quan tâm đến ai của các chủ nhà mình, không nhịn được lên tiếng: “Các chủ, thuộc hạ giúp người băng bó vết thương.”

Độc Cô Cự Dã buông xuống hàng lông mi thật dài, liếc nhìn miệng vết thương dữ tợn trên cánh tay mình, lại nhìn Lãnh Diêu một cái, ngầm cho phép đề nghị của hắn.

Chương 43: Mưu kế

Thời điểm Lãnh Diêu nhìn thấy miệng vết thương dữ tợn trên cánh tay Độc Cô Cự Dã, trong lòng hắn lập tức tê dần. Hắn vươn tay lấy bình sứ màu trắng ở trong một chiếc hộp tinh xảo, nhẹ nhàng đổ thuốc bột lên miệng vết thương rồi chậm rãi quần vải lên.

Xong xuôi hắn không nhìn được u oán nhìn chủ tử yêu nghiệt nhà mình: “Các chủ, người rốt cục làm những chuyện này vì cái gì đâu?”

Ánh mắt Độc Cô Cự Dã u ám thâm thúy, âm sắc đột nhiên biến đổi nồng đậm lạnh lẽo: “Lão già đó từng cứu bản các chủ một mạng, bản các chủ giết người trả nợ lão nên mới vào cung, Lãnh Diêu, ngươi muốn nói cái gì?”

Lãnh Diêu nghe xong lại nhảy dựng, trong lòng âm thầm đổ mồ hôi lạnh:

“Các chủ, chuyện này... Chỉ là thuộc hạ cảm thấy có chút miễn cưỡng.” Một nhà Hầu phủ không phải chết hết rồi sao, chủ tử còn mạnh miệng cái gì! Hơn nữa, mấy lần vào cung đều làm chính mình chịu thương tổn thành thế này!

Nhưng mà hắn chỉ dám nghĩ chứ không dám nói ra, các chủ Thiên Nhẫn các âm tình bất định nhưng là sự thật!

Miên cưỡng? Đóng kịch? Đáng thương?...

“Ha ha ha...” Tiếng cười trầm thấp đột ngột vang lên làm cho Lãnh Diêu giật mình hoảng sợ, tiếng cười quanh quẩn trong căn phòng làm hắn cảm giác lạnh lẽo tới tận xương tủy. Loại âm khí tối đen này ép hắn đến mức gần như không thở nổi, mấy năm nay hắn rất ít thấy chủ tử cười như thế này.

“Các chủ...?” Lãnh Diêu há miệng, hắn nghĩ hắn nên nói cái gì đó để ngăn lại cảm xúc này, nhưng nhìn thấy sự đau thương chột lóe trong ánh mắt xinh đẹp kia, hắn lại không biết nên nói cái gì mới phải.

Trong căn phòng rộng lớn, dạ minh châu trên tường đều phát ra ánh sáng âm đạm, ánh sáng u ám, nơi này vĩnh viễn đều tối tăm như địa ngục.

‘Ngươi thật đáng thương!... Ánh mắt của ngươi nói cho ta như vậy!’

Loại âm khí kinh khủng trên người Độc Cô Cự Dã dần dần trở nên vô hình, hắn hé mở hàng lông mi lơ đãng nhìn sắc mặt trắng bệch của Lãnh Diêu trước mặt mình, đột nhiên âm tình bất định nói:

“Lãnh Diêu, ngươi nói xem, nếu bản các chủ bắt đi nữ nhân của hắn, liệu hắn sẽ có phản ứng gì?”

Lãnh Diêu giật mình nhìn chủ tử mình lẳng lặng nghiêng người trên nhuyễn tháp, khuôn mặt xinh đẹp nhân thần cộng phần, đôi lông mi hoa mỹ cong vút, sống mũi cao thẳng, sắc môi diễm lệ cùng làn tóc đen rủ xuống nửa gò má trắng nõn, diễm sắc khuynh thành. Nhưng là sát ý trong sâu thẳm đôi mắt kia vẫn làm cho hắn rét lạnh một cách kì quái.

...

Lúc này bên trong Quảng Dương cung, Thái Hậu miễn cưỡng tựa trên ghế dài, bên cạnh là Ngụy Như Thanh ngoan ngoãn phẩm trà, nam nhân đối diện không ai khác chính là An Ly vương cung Mộ Ly.

“Không ngờ Mạn Phi Lạc thay đổi đến chóng mặt như vậy, thủ đoạn nàng ta tuyệt đối không phải hạng tầm thường. Cung Lệ Hoa vậy mà hết mực che chở cho nàng ta.”

“Cô cô, thần thiếp cũng nghĩ như vậy, cho dù mới gặp mặt trực tiếp một lần ở Quảng Lạc viên, thần thiếp đã cảm thấy nàng ta không giống như bình thường...”

“Ngươi còn dám nói?” Thái hậu giương mắt, lạnh lùng nhìn Ngụy Như Thanh, “Ngươi nhập cung được bao lâu rồi mà cái bụng vẫn không một chút động tĩnh, hiện tại tiện nhân đó trốn mãi ở trong Chính Kiên cung thì ngươi còn có bao nhiêu hi vọng?”

Mặt Thái hậu trầm xuống, nhớ đến bộ dáng hai người kia tay nắm tay trong yến tiệc lúc trước, trong lòng thậm chí còn có một tia khiếp đảm, “Nữ nhân này, còn có Mạn gia phía sau, nhất định là mối hại lớn cho Ngụy gia ta.”

“An Ly vương, ngươi cảm thấy chuyện này như thế nào?” Thái Hậu không để ý về mặt luống cuống của Ngụy Như Thanh, quay đầu hướng về Cung Mộ Ly nói chuyện.

Cung Mộ Ly nghe vậy cũng không ngăn đầu, thần sắc hắn chăm chú nhìn những lá trà ngân diệp không ngừng xoay tròn trong chén, qua hồi lâu mới cong khóe miệng nói: “Bất quá là một nữ nhân mà thôi, nếu không có một Mạn gia cường đại chống lưng thì có thể làm được cái gì đây!”

“Thái hậu, chuyện trong trốn hậu cung không phải người rõ ràng nhất nên cần làm gì sao?”

“Ý của người là gì?” Thái hậu chậm rãi đứng dậy, ánh mắt rơi vào gương mặt góc cạnh của Cung Mộ Ly, “Ai gia hợp tác với người vì muốn bảo trụ thế lực của Ngụy gia, người muốn ai gia đối đầu với Mạn gia ? “

Bà ta dù sao đã sống trong Hậu cung này mấy mươi năm, có thể bình yên ngồi ở vị trí ngày hôm nay không biết đã tắm máu bao nhiêu sinh mạng, cái đầu cũng không phải chỉ để trưng bày.

Ngụy Như Thanh bên cạnh nghe những lời này thì kinh ngạc ngẩng đầu nhìn thần sắc lạnh lùng của Thái hậu, làm sao phủ Tả tướng có thể chống đối với quân đội được ?

“Thái hậu nương tựa hồ hiểu lầm bản vương ? “ Cung Mộ Ly nhấp một ngụm trà ngân diệp, ánh mắt hiện lên vẻ thâm thúy, “Người thử nghĩ xem, nếu Mạn Phi Lạc ở dưới sự bảo hộ của hoàng thượng mà mất mạng, người được lợi nhất sẽ là người nào ? “

Mạn Phi Lạc có một ý nghĩa vô cùng đặc biệt trên dưới Mạn gia, nếu nàng ta vô ý xảy ra chuyện trong cung, Mạn gia chắc chắn cùng Cung Lệ Hoa xảy ra xung đột, ngư ông đắc lợi nhất chính là Cung Mộ Ly hẳn.

Nhưng Cung Mộ Ly cũng không biểu hiện ra bên ngoài như vậy !

Thái hậu nhíu mày, “Cung Lệ Hoa bảo hộ nàng ta như vậy, xuống tay đâu phải chuyện dễ dàng. “Hiển nhiên bà ta thấy được lợi ích của chính mình trong đó.

Cung Mộ Ly nghe vậy buông ly trà, đôi mắt mị thành một đường, lông mi thâm thúy cười một tiếng, “Không phải còn phụ thuộc vào quyết tâm của Thái hậu người sao ? Bản vương gần đây gặp chút chuyện nên chắc sẽ trở về đất phong một thời gian a “

Trong mắt Ngụy Anh Từ nổi lên sát ý dày đặc, thanh âm tràn đầy lạnh lẽo : “Nữ nhân này, giữ lại không được... “

...

Mạn Châu nhìn bàn tay nam nhân to rộng ấm áp bao bọc bàn tay nhỏ bé của mình, theo phản xạ có điều kiện muốn giẫy ra, nhưng Mạn Phi Tàn tựa như không nguyện ý như thế, bàn tay hắn càng gắng sức siết chặt lại, ánh mắt sâu thẳm.

Giai Lệ đứng cách đó không xa, âm thầm ho khan vài tiếng, cuối cùng nhận được một tiếng hừ lạnh của Chu Thất đang đứng bên cạnh nàng. Trên thực tế, đại thiếu gia cùng Nhị tiểu thư nắm tay nhau đối với bọn hắn là một chuyện quá đổi bình thường, nữ nhân này dường như cảm giác ngạc nhiên lắm thì phải ?

“Buông ra ! “Mạn Châu đỉnh chỉ ý muốn giẫy dụa, đôi mắt sâu thẳm chỉ có yên lặng, chăm chú nhìn Mạn Phi Tàn.

“Lạc nhi... “Mạn Phi Tàn bỗng nhiên cúi đầu, đôi môi lạnh như băng của hắn nhẹ nhàng hôn lên mái tóc đen như nhung của Mạn Châu, “Tất cả đều có đại ca, muội cứ làm những gì muội muốn là được rồi. “

Lời nói kiên định của hắn làm trái tim luôn bình tĩnh của Mạn Châu xuất hiện một tia bối rối, nhìn gương mặt hiện lên chút không được tự nhiên của muội muội, Mạn Phi Tàn bỗng nhiên nở nụ cười : “Muội không cần suy nghĩ cái gì, Đại ca đã nhận định rồi, khi Phụ thân trở về sẽ đón muội hồi phủ. “

Trong cái nhìn chăm chú của Mạn Châu, Mạn Phi Tàn buông tay đi ra ngoài lương đình, hắn gật nhẹ đầu, Chu Thất lập tức chạy về phía nàng, hai mắt sáng quắc lấp lánh ở trong ngực cẩn thận giao cho nàng : “Tiểu thư, đây là thư của Lão gia gửi cho người “

Tiểu thư cau mày nhìn hắn, cũng không nhận lấy.

Chu Thất hơi sững sờ, nhưng nghĩ đến lời nói của Đại thiếu gia và Cẩn trước khi nhập cung thì chỉ lắc lắc nói : “Tiểu thư, mọi người đều chờ người hồi phủ. “

Mạn Châu trầm mặc trong chốc lát, gợn tay lên nhận lấy.

Chu Thất thấy vậy, chợt lộ ra nụ cười vô cùng nhẹ nhàng : “Tiểu thư, người nhớ bảo trọng. “Dứt lời hắn liền xoay người chạy ra bên ngoài.

Bóng dáng hai người rất nhanh biến mất nơi cuối hành lang dài....

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Bữa tối phong ba

Giai Lệ thu lại ánh mắt đi đến phía sau Mạn Châu, nghi hặc nhìn bóng lưng mảnh khảnh trước mặt thật lâu.

Quý phi nương nương còn trẻ tuổi như vậy, nhưng suy nghĩ cùng hành động lại thuần thực thâm sâu như những người từng trải. Bóng dáng nhỏ nhắn cùng y phục màu đỏ không quá cầu kì làm thân hình nàng trông có vẻ hơi gầy. Đôi khi nàng thực hoài nghi, một nữ tử như vậy, có thể tồn tại loại khí chất người gặp người sợ như vậy không?

Bóng lưng như thế, đối với người đã tiếp xúc như nàng thoát nhìn cũng không quá đáng sợ, chỉ là biểu hiện của nàng ấy quá thờ ơ, quá lạnh nhạt mà thôi. Thật ra Mạn Phi Lạc cũng chỉ có mười lăm tuổi, cùng tuổi với muội muội đã chết của nàng, nhưng có lẽ, quá khứ của nàng ta từng trải qua không phải người bình thường nào cũng chịu đựng được.

“Nương nương, chúng ta đi ngự thư phòng chứ?” Giai Lệ cúi mắt, chậm rãi hỏi.

Mạn Châu thu vật kia vào trong tay áo, liếc mắt nhìn Giai Lệ một cái, thản nhiên nói “Không cần đâu, bây giờ trở về.” Dứt lời, nàng quay người từ từ cất bước rời khỏi lương đình.

Mạn Châu trở về tẩm điện Chính Kiền cung, cũng không để bất kì người nào hầu hạ trong phòng. Nàng ngồi trên nhuyễn tháp sạch sẽ, từ trong tay áo lấy ra vật Chu Thất đưa cho nàng, để ra trước ánh sáng mặt trời.

Trong phòng chỉ còn một mình nàng, cầm lá thư mỏng trên tay, Mạn Châu im lặng xuất thần.

“Lạc nhi a,

Phụ thân ở nơi này ngày ngày mong ngóng thư hồi âm của ngươi nhưng không thấy a, thật là một đứa nhỏ hư.

Ngươi ở trong cung sống thế nào, mùa đông này lạnh lẽo ngươi có bệnh không đây? Hoàng thượng đối xử với ngươi rất tốt đúng không, ở tận nơi biên cương mà phụ thân còn nhận được tin tức Hoàng thượng rất sung ái ngươi đây! Hoàng thượng là người đáng tin cậy mà!

Ngươi đọc được thư này nghĩ là Tần nhi cùng Tấn Minh vương gia đã về kinh thành an toàn. Ngươi ở trong hoàng cung thâm hiểm, lòng dạ người khó đoán, nhưng có Hoàng thượng bảo hộ cùng Tần nhi bên ngoài tiếp ứng, phụ thân rất yên tâm. Nghe nói ngươi có gặp qua chút chuyện, Lục y đã báo cho phụ thân rồi, dù sao ngươi là nữ nhi bảo bối của phụ thân, không nên nhất gan nhún nhường quá, người nào dám đề đầu cười cổ ngươi cứ thẳng tay trừng trị, không cần lo lắng, có trên dưới Mạn gia thay ngươi gánh vác tất cả.

Phụ thân ở nơi này rất thoải mái, đương nhiên rồi, phụ thân ngươi lợi hại như vậy sao có thể bị đám ô hợp Thương quốc làm bản góc áo được. Đứng rồi, lần này Tướng địch là Tấn Minh vương gia giải quyết, đại ca ngươi mới không có cơ hội thể hiện. Tóm lại, chỗ của phụ thân, phụ thân tự mình giải quyết ổn thỏa, thật muốn nhanh chóng chinh đốn đội hình trở về thăm ngươi đây.

Được rồi, phụ thân rất nhanh sẽ trở về, không cần quá nhớ phụ thân đâu. Ở trong cung ngươi nhớ sống cho tốt, rạng danh Mạn gia chúng ta, đừng làm mất mặt phụ thân cùng đại ca là được.

Phụ thân tái bút, Mạn Hùng!”

Nội dung quá sứt sọc, vừa nhìn liền biết không phải một nam nhân sống tình cảm viết ra, nhưng ngôn từ trong đó thực sự chứa đầy quan tâm cùng chiều chuộng.

Miết miết tờ giấy, trong đầu Mạn Châu đột nhiên tưởng tượng ra cảnh một lão tướng quân tay quen cầm đao kiếm lại chậm rãi mài mực, chăm chú từng nét bút viết viết, vừa viết vừa rồi rầm suy nghĩ nên nói cái gì

Gấp bức thư lại, gương mặt Mạn Châu lạnh lùng không chút cảm xúc dư thừa nào. Chỉ là trên đầu ngón tay nàng lại thoang thoảng một mùi hương, là hương thơm của giấy viết thư sao, hương thơm này vô cùng nhạt, làm cho nàng nhớ tới mùi hương của gió nhẹ mùa thu, cũng không làm cho người chán ghét, rất giống mùi hương trên người Mạn Phi Tần.

Phụ thân là gì? Đại ca là gì? Những khái niệm này quả thực quá xa lạ với một người như nàng. ...

A Lệ, nếu ta tự động nói ngươi hãy tin tưởng vào ta thì ngươi sẽ lập tức tin sao?

Chắc chắn là không rồi! Ta cũng vậy !

Màn đêm dần dần buông xuống, Hoàng cung Tây Lân dưới ánh sáng mờ ảo của vô số ánh đèn tỏa ra một vẻ đẹp an tĩnh mà cao quý.

Đột nhiên, có hai bóng dáng xẹt qua nhanh như thiểm điện, qua rất nhiều lớp canh phòng tiến thẳng đến Chính Kiền cung của Hoàng thượng mà không gặp bất cứ sự cản trở nào.

Hai người xuất hiện trong Chính Kiền cung, nhìn thấy người ở trong phòng thì lập tức quỳ một chân xuống, sắc mặt vô cùng cung kính: “Tiểu thư!”

Mạn Châu đang nghiên cứu một tấm địa đồ, mâu quang thâm thúy hỏi “Tra được tin tức gì?”

Hai nữ tử chính là Hồng Y cùng Lục Y, hai nàng nghe vậy liếc nhìn nhau, Hồng Y có chút do dự nói: “Phủ An Ly vương ở trung tâm Khổng Khâu thành, canh phòng cẩn mật rất đáng ngờ, nô tỳ đã xâm nhập vào nhưng không tìm được vật như miêu tả của người. Nô tỳ bất tài.”

Nghe được lời của Hồng Y, Mạn Châu nghiêng người nhìn hai nàng, thân mình thoáng động một chút rồi khôi phục lạnh nhạt như bình thường.

“Còn Cần?”

Lục Y gật đầu, giọng điệu bình tĩnh: “Tiểu thư, Cần lần theo manh mối tìm được trong Hầu phủ, Liễu Phạm Dương cùng An Ly vương từng có giao dịch cùng nhau, sổ sách liên quan đều bị người ta bí mật tiêu hủy, nô tỳ chỉ biết sắp tới có một vụ buôn bán lậu vũ khí gần khu vực Khổng Khâu thành, chi tiết ra sao tạm thời chưa biết được.”

“Ừ, khi nào Cần trở về báo hần đến gặp ta. Các người lui đi.” Mạn Châu nghe hai người nói khề gật đầu, giọng nói nàng trong trẻo nhưng lạnh lùng, giống như chuyện các nàng được phái đi mà không hoàn thành chỉ là vấn đề nhỏ nhất.

Trong lòng Lục Y cùng Hồng Y chấn động: “Tiểu thư, chúng nô tỳ bất tài...”

Mạn Châu nghiêng ngấm nhìn chằm chằm tám địa đồ, neho mắt nhìn vị trí Khổng Khâu thành – đất phong của tiên đế ban cho An Ly vương, giọng nói mờ hồ : “Sắp tới sẽ đi Khổng Khâu thành! Hai người về chuẩn bị đi!”

“Nô tỳ tuân mệnh!” Hai người hít hơi trăm miệng một lời nói. Dứt lời, hai đạo bóng dáng liền biến mất không thấy.

“Giai Lệ, Hoàng thượng ăn tối chưa?” Mạn Châu không rời tầm mắt, vô ý hỏi trong bóng đêm.

“Hồi nương nương, Hoàng thượng còn ở Ngự thư phòng, tựa hồ chưa dùng bữa tối.” Giai Lệ vẫn đứng trầm mặc ở phía sau lúc này hơi hơi ngẩng đầu lên, nao nao nói.

“Ừ, bảo Tiểu Lã Tử mang đến cho hần đi!” Mạn Châu nhàn nhạt nói.

“Vâng... nương nương.” Lời nói của Giai Lệ nồng đậm do dự, Hoàng thượng là vua một nước, bên cạnh lúc nào đều có Lý công công cùng Lưu công công đi theo, công việc chuẩn bị bữa tối hiển nhiên đều do hai người đó lo liệu, khi nào thì đến một ám vệ như nàng phải đích thân xử lý rồi?

Giai Lệ cân nhắc mãi, cuối cùng quyết định tự mình mang điểm tâm đến Ngự Thư Phòng.

Thời điểm Cung Lệ Hoa nhìn Giai Lệ bung cái khay đến trong Ngự Thư phòng thì thân nhiên nói: “Ta không đói.”

Nàng chần chờ một chút nói : “Bẩm chủ tử, là Quý phi nương nương sai thuộc hạ mang tới.”

Lúc này, Cung Lệ Hoa mới ngẩng đầu từ cuốn tấu chương trên tay, ánh mắt hần lạnh lẽo dừng lại ở chén cháo cùng điểm tâm trên khay gỗ, qua nửa chung trà, hần lại một lần nữa cúi đầu, cả người tập trung phê duyệt tấu chương.

Giai lệ đột nhiên cảm thấy khay đồ ăn nặng tựa ngàn cân, không biết phải làm sao cho phải.

“Nàng ta kêu người đưa tới, người liền đưa? Người không nhớ nhiệm vụ của mình?” Hần cũng không ngẩng đầu lên, chỉ lạnh lùng nói.

Giai Lệ vừa buồn bực vừa sợ hãi : “Chủ tử, ăn một chút có lợi cho sức khỏe. Nương nương cũng chưa ăn cái gì cả!”

Cung Lệ Hoa không ngẩng đầu, từ chối cho ý kiến.

Động tác này của chủ tử làm Giai Lệ có chút đau đầu, nhìn bóng đêm chập chờn ngoài Ngự Thư phòng, nhớ đến ánh mắt đen thẳm của Mạn Phi Lạc, nàng bỗng nhiên quay người đi ra ngoài. Hai người Lý Cửu đều đứng chờ ở đó, nàng không nói hai lời liền đem khay gỗ vào trong tay Lý Cửu, không đầu không đuôi bỏ lại một câu: “Đồ ăn khuya của Hoàng thượng!” rồi lập tức rời đi.

Lý Cửu hết nhìn bóng lưng Giai lệ rồi đi lại nhìn khay đồ ăn trên tay mình, cuối cùng quay đầu cầu cứu Lưu công công: “Lão Lưu, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Lưu công công nghiêng ngấm một chút, hần phát phát cây phát trần trong tay nói: “Còn phải hỏi sao, đây là bữa tối của Hoàng thượng đích thân tạp gia đến Ngự Thiện Phòng chuẩn bị đấy! Một lát mang vào.”

Lý Cửu hiểu ý, lập tức cúi đầu không lên tiếng nữa... Hần chưa từng nhìn thấy Hoàng thượng dùng đồ ăn do bất kì vị nương nương nào mang đến đâu! Ai biết trong lòng các nàng mưu tính cái gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Hứa Bãng Tuyên?

Trong lòng Lý Cửu âm thầm ngắm nghía, từ lúc Hoàng thượng đăng cơ tới nay liền ăn uống rất ít, ngày ngày đều phải xử lý rất nhiều chuyện triều chính, thời gian nghỉ ngơi cũng không nhiều, lại nhìn khẩu phần ăn trên tay mình đang bốc khói nghi ngút một cái, nếu hoàng thượng chịu ăn nhiều một chút âu cũng là chuyện tốt. Quyết định, hắt liền cho Lưu công công một cái ánh mắt, rồi đẩy cửa bước vào trong Ngự thư phòng.

Vừa vào trong phòng liền bắt gặp Hoàng thượng đang đắm chiêu suy nghĩ, Lý Cửu cho rằng trong triều lại có một số thành phần không thành thật, nên chỉ lẳng lặng đứng bên cạnh, không gấp gáp thúc giục quấy rầy suy nghĩ của hoàng thượng.

“Có chuyện gì?” Cung Lệ Hoa không tiếng động ngẩng đầu, thản nhiên nói.

Âm thanh trầm thấp đột nhiên vang lên làm Lý Cửu có chút sững sốt, tuy nhiên hần cũng rất nhanh phản ứng lại, lập tức đặt khay gỗ lên mặt bàn, nói nhỏ: “Hoàng thượng, người dùng một ít bữa tối, bảo trọng long thể mới tốt.” Hần một bên hành động một bên âm thầm chú ý thần sắc của Cung Lệ Hoa, cảm giác hoàng thượng không có dấu hiệu phát giận mới âm thầm nhẹ thở ra một hơi.

Cung Lệ Hoa cúi mắt nhìn chén cháo quá mức bình thường trên khay gỗ, cùng một ít điểm tâm thanh đạm, ánh mắt đột nhiên tối lại: “Tay nghề của Ngự thư phòng ngày càng tốt!”

Thân mình Lý Cửu khẽ run rẩy, sau lưng lập tức đổ mồ hôi lạnh, hần không nói hai lời quỳ thật mạnh xuống sàn: “Nô tài đáng chết.”

Biết ngay mà! Hoàng thượng không thích bất cứ nữ nhân nào để tâm đến chuyện của người, tựa hồ Mạn quý phi cũng không có bao nhiêu đặc biệt a!

“Nhớ rõ ai mới là chủ tử của ngươi.” Về mặt Cung Lệ Hoa không chút thay đổi, cũng không thêm liếc nhìn bộ mặt rối rắm của Lý Cửu lấy một cái.

Bước ra khỏi chính điện, nhìn đèn đuốc thấp sáng tạo thành nhiều tiêu điểm lung linh trong Hoàng cung, trong đầu Cung Lệ Hoa phảng phất hiện lên phương một đôi mâu trần định sâu thẳm của kia, việc nàng làm đêm nay chẳng có nghĩa lý gì cả!

“Tối nay Minh Nguyệt cung đốt đèn...”

“Nương nương.” Giai Lệ bung ly trà, thấy Mạn Châu ngồi gần người trên trường kỉ liền đặt nó ở một bên, nhẹ giọng nói: “Hiện tại không còn sớm, nô tỳ hầu hạ người tắm rửa nghỉ ngơi.”

Dưới ánh đèn, nữ tử một thân y phục màu đỏ không quá cầu kì, mái tóc đen mượt buông lơi trên bờ vai, hé lộ dung nhan tinh tế như được người mài giũa.

Mạn Châu vén lọn tóc mai vương trên cái trán trắng nõn, nhìn khoảng không trước mặt, bình tĩnh nói: “Ngươi đi chuẩn bị đi.”

Giai Lệ lo lắng nhìn trộm nàng một cái, nhìn thấy một sườn mặt bình tĩnh của nàng mới yên lặng lui xuống phân phó cung nhân chuẩn bị phòng tắm.

Hành động của chủ tử từ trước đến giờ nàng đều chưa bao giờ hiểu được, từ khi quý phi nương nương đến sống trong Chính Kiền cung, chủ tử đều chưa từng ngủ qua đêm ở cung điện nào khác, hôm nay thế nào lại đến chỗ Hứa Băng Tuyền, không lẽ đám nữ nhân trong cung bắt đầu đứng ngồi không yên rồi?...

Khi Long liễn của Cung Lệ Hoa tới trước Minh Nguyệt cung, Hứa Băng Tuyền đã dẫn cung nhân đứng bên ngoài đợi hồi lâu. Nàng ta một thân váy dài màu trắng cùng với mái tóc búi một kiểu đơn giản, trang sức không quá cầu kì lại tôn lên sự thanh nhã động lòng người. Gió đêm thổi qua khiến làn váy cùng tay áo nàng bay bay, trong vô tình lại lộ ra một chút phong tình ủy mị...

Cung Lệ Hoa bước xuống long liễn, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay Hứa Băng Tuyền: “Ban đêm gió lạnh, ái phi không cần đứng đợi ở ngoài.” Thanh âm hần vẫn trầm trầm như cũ, cho dù tùy ý cũng không cảm thấy một chút ôn nhu, nhưng ở trong mắt tất cả các cung nhân chứng kiến nơi này, hành động này là thể hiện ngàn vạn sùng ái.

Bàn tay trong lòng bàn tay Cung Lệ Hoa mềm mại cùng ấm áp vô cùng, trong khoảnh khắc hai bàn tay chạm vào nhau, đột nhiên hần nhớ đến những ngón tay gầy gầy lạnh lẽo của Mạn Phi Lạc, nữ nhân kia dường như cả người lúc nào cũng lạnh khác thường!

“Hoàng thượng, người làm sao vậy!” Nhận được hoàng thượng nhìn tay mình mà thất thần, Hứa Băng Tuyền không khỏi cúi đầu nhắc nhở. Ở trong mắt người khác lại thấy Thần phi nương nương e lệ cúi đầu nói nhỏ cái gì với hoàng thượng, còn nở nụ cười đầy thẹn thùng.

“Không có gì!” Cung Lệ Hoa buông tay, chậm rãi xoay người đi vào trong đại môn Minh Nguyệt cung.

Lý Cửu cùng Lưu công công đi theo phía sau hai người nghe được những lời này liền dần dần đi chậm lại, không dấu vết ngẩng đầu nhìn tình cảnh trước mắt, Hoàng thượng một thân long bào cao quý chậm rãi đi phía trước, Thần phi một thân y phục trang nhã theo ở phía sau, tại thời điểm hai người bước qua đại môn Thần phi còn nở một nụ cười vô cùng dịu dàng với hoàng thượng. ... Không hiểu sao, hần lại không cảm nhận được bất cứ sự hòa hợp nào, hoàng thượng lúc này cùng với những lúc ở chung với quý phi nương nương thực sự rất khác nhau. ...

Tới cửa nội thất, hai người lập tức dừng chân, cẩn thận đóng lại cánh cửa phòng rồi lui xuống vài bước. Lý Cửu liếc nhìn Lưu công công đứng bên cạnh mình, lại ngẩng đầu nhìn ánh đèn lồng sáng rực của Chính Kiền cung cách đây thật xa, trong lòng không biết nên có tư vị gì...

Mà thời điểm cửa nội thất đóng chặt, biểu tình dịu dàng vô hạn trên gương mặt Hứa Băng Tuyền biến mất trong nháy mắt, nàng lập tức quỳ xuống một chân cung kính nói: “Thuộc hạ tham kiến chủ tử, xin hỏi chủ tử có gì phân phó.”

“Đứng lên đi!” Cung Lệ Hoa ngồi xuống ghé dựa duy nhất trong phòng, lười biếng ngã ra sau, lạnh lùng lên tiếng.

“Vâng!” Hứa Băng Tuyền cúi đầu rồi chậm rãi đứng lên.

“Mọi chuyện như thế nào?”

“Bầm chủ tử, thuộc hạ đối với chuyện này không quá rõ ràng, chỉ nghe Thục Sa báo lại là Thái hậu tựa hồ đang sắp đặt cái gì đó.” Hứa Băng Tuyền thử mở miệng “Mục tiêu không ai khác là Quý phi nương nương.”

Cung Lệ Hoa nghe từ chối cho ý kiến, ngược lại lên tiếng: “Còn đám nữ nhân khác?”

“Ngoài Ngụy Như Thanh cùng nữ nhân nghiêng về phe nàng ta thì những người khác hoàn toàn không có động thái nào khác thường.” Hứa Băng Tuyền nhìn sắc mặt trầm tĩnh của chủ tử, nàng không rõ ràng chủ tử mình có quan hệ như thế nào với Mạn Phi Lạc, vậy nên không dám nói bừa bất cứ thông tin gì, “Bên Thục phi vẫn ở Hi Hòa cung dưỡng tốt thân mình, thuộc hạ để ý, ngoài việc cùng cung nhân đi lại trong Ngự hoa viên nàng hoàn toàn không bước ra khỏi cung nửa bước.”

Cung Lệ Hoa nghe xong thì trầm mặc không nói lời nào, một lúc lâu sau hần đột nhiên hừ lạnh một tiếng, khoát tay áo nói: “Ngươi chú ý động tĩnh các nàng, xảy ra chuyện đến gặp Cung La Y là được.”

“Chủ tử rời đi sao? Chỉ sợ người các nàng an bài vẫn ở ngoài.” Nhận thấy động tác của chủ tử muốn đi ra ngoài, Hứa Băng Tuyền không do dự lên tiếng nhắc nhở. Một màn kịch hai người cố ý diễn bên ngoài cửa cung kia, nếu chủ tử ngang nhiên ra ngoài lúc này không phải rất không có nghĩa lý rồi?.

“Hai người A Cửu ở bên ngoài đủ rồi!” Cung Lệ Hoa dứt lời, liền xoay người bí mật rời đi.

Việc quý phi nương nương ở tẩm điện Chính Kiền cung mà hoàng thượng lại đến Minh Nguyệt cung của Thần phi thị tẩm nháy mắt trở thành bí mật mà người người trong hậu cung đều biết, chủ tử các cung đều âm thầm vui sướng khi người gặp họa, đều một lòng chờ mong một ngày chủ tử Huyết Phụng cung bị hạ đài.

Thời điểm Cung Lệ Hoa trở về tẩm điện Chính Kiền cung, đứng bên ngoài phòng cũng chỉ có một mình Giai lệ đứng chờ, vừa nhìn thấy chủ tử trở về, Giai Lệ có hơi chút ngạc nhiên, nhưng rất nhanh liền cúi người lui xuống.

Bên trong phòng Mạn Châu vậy mà tựa người lên án ki ngủ thiếp đi lúc nào không hay, ngay cả khi Cung Lệ Hoa bước đến cạnh người nàng, cũng không một chút phát hiện. Trong không khí thoang thoảng mùi rượu làm Cung Lệ Hoa khẽ nhíu chân mày.

Ánh nến mờ nhạt đổ xuống mái tóc dài đen nhánh của Mạn Châu, bao bọc căn cổ mảnh khảnh trắng như tuyết, trung y màu trắng tuyết đơn giản lúc này làm tôn lên dáng người mảnh mai nhỏ bé của nàng. Gương mặt nàng vẫn thuần khiết sạch sẽ như ngày thường, cho dù hai hàng lông mi dài khép chặt đều không chút ảnh hưởng đến khí chất ung dung bình tĩnh ấy, ánh mắt Cung Lệ Hoa xẹt qua đôi môi căng mềm nhiễm một chút huyết sắc của nàng đang慢慢 thành một đoàn, tựa hồ nàng ngủ quên cũng không được tốt đẹp cho lắm.

“A Lệ...thật ra, ngươi không phải A Lệ có đúng không?” Đột nhiên nữ nhân ngủ thiếp kia lẩm bẩm một câu làm đôi mắt yên tĩnh sâu thẳm của Cung Lệ Hoa khẽ động.

“Hắn! Cũng không phải A Tuyệt mà ta biết!”

Cung Lệ Hoa nhíu mày, hần không nghĩ tới nữ nhân đột nhiên nhắc tới điều này, đây tựa hồ là thắc mắc từ ngày đầu tiên hai người gặp nhau, nàng không ngừng gọi hắn là A Lệ !

“Vậy ta là ai ? “ Hắn hỏi, bởi vì hai người cách nhau rất gần, thanh âm của hắn dường như chạm vào đáy lòng của nàng.

“Ngươi thay đổi nhiều lắm, A Lệ của ta không bao giờ bỏ ta lại một mình, chỉ là... “ Giọng nói nữ nhân có chút đứt quãng, có chút mơ hồ, còn xen lẫn một điều gì đó rất bất đắc dĩ, “ ngươi nhất định phải là A Lệ ! “

“ Vì sao ? “

“ Bởi vì, A Lệ phải còn sống, A Tuyệt cũng vậy... hai người đều còn sống ! “ Mạn Châu lẩm bẩm, cảm giác như đầu hoa mắt làm cho thần trí nàng không rõ. Trong lúc mơ mơ màng màng, nàng nghe được âm thanh vô cùng quen thuộc vang lên sát cạnh bên tai : “ Tự lừa mình dối người “

Đầu càng ngày càng nặng, cả người Mạn Châu bỗng nhiên bị một đôi tay mạnh mẽ ôm lấy, nàng cũng không muốn mở mắt, cảm nhận được hai cánh tay mang mùi hương gió quen thuộc kia đặt nàng lên một nơi vô cùng mềm mại, rồi lại có một lớp bông mềm mại phủ lên người, hiện tại nàng chẳng muốn suy nghĩ bất cứ cái gì nữa, liền lập cuộn tròn thân mình lại mà ngủ.

“ Ngươi còn dám uống rượu ? “ Trong bóng đêm, giọng nói trong trẻo thoát ần thoát hiện không để cho người ta nắm bắt.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phụng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Thục Chiêu dung

Mạn Châu không biết mình ngủ bao lâu, cho đến khi có người không ngừng nói chuyện bên tai nàng, âm thanh kia làm nàng khó chịu mở mắt nhìn người trước mặt: “Lúc nào rồi?”

“Nương nương, đã quá bữa sáng rồi, phải dùng chút gì bảo đảm thân mình.”

Mạn Châu hơi nhức đầu, đưa tay vuốt vuốt cái chán đau nhức, lại nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ, lúc này mới ngồi dậy khỏi giường, mái tóc đen dài cũng theo động tác của nàng uốn lượn chảy xuống như thác nước. Nàng cúi đầu nhìn giường êm ngay dưới thân mình, có chút không nhớ được mọi chuyện xảy ra đêm qua, tại sao nàng lại nằm trên long sàng của hắn?

Giai Lệ lúc này từ bên ngoài dẫn cung nữ mang chậu nước cùng khăn bông hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu, nàng ta đến gần Mạn Châu thấp giọng nói: “Nương nương, đã có người an bài Hàn Ưu xuất cung rồi, nô tỳ đã phái rất nhiều người theo dõi nhất cử nhất động của nàng ta.”

“Ân” Mạn Châu lên tiếng, dường như không để tâm lắm đến chuyện này.

Giai Lệ thấy vậy thì há miệng tựa hồ muốn nói gì đó, lại ghen nửa ngày không tìm ra lý do, chuyện Hoàng thượng với Hứa Băng Tuyền có nên nói cho nương nương hay không? Đêm qua nàng nhận được tâm trạng nương nương không tốt lắm!

Mạn Châu ngồi trước gương đồng, để cho cung nữ giúp nàng chải tóc, nàng không quay lại nhìn biểu cảm của Giai Lệ, chỉ mở miệng hỏi: “Ngươi làm sao?”

Giai Lệ ngẩng đầu nhìn bóng lưng Mạn Châu, lại liếc mắt nhìn vài cung nữ nhất đẳng còn đang ở trong phòng, do dự một lát vẫn cúi đầu nói: “Nô tỳ chỉ cảm thấy lạ, tại sao Hàn Ưu không đưa theo vị thể tử kia cùng rồi đi, nàng ta không phải rất quan tâm đến hắn hay sao?”

Mạn Châu thoáng ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt vô cảm của cung nữ đang búi tóc nàng, có chút cười lạnh nói: “Không phải rất nhanh sẽ biết sao?”

Nàng vừa dứt lời, đột nhiên thấy hai đạo bóng dáng linh hoạt nhanh nhẹn từ bên ngoài cửa lớn đi vào trong, trên người hai nàng giống như còn mang theo không khí lạnh lạnh. Cả Giai Lệ và cung nhân Chính Kiền cung đều không có vẻ kinh ngạc nào, giống như nhìn cảnh hai nữ quan thân cận của quý phi nương nương khi ẩn khi hiện như vậy thành quen, mỗi người đều cúi đầu làm việc của chính mình, không dám nói nhiều một lời.

“Tiểu thư....Nô tỳ tham kiến tiểu thư” Lục Y cùng Hồng Y từ bên ngoài vội vàng vào cung, vừa nhìn thấy nữ tử mặc cung trang màu đỏ ngồi trước gương đồng thì lập tức quỳ một gối xuống, cung kính nói.

Mạn Châu chậm rãi mở to mắt phượng, con ngươi sâu kín lóe ra hàn quang không lường trước được, nàng thân nhiên ứng thanh một tiếng.

“Tiểu thư, đây là tin tức từ Cẩm mang về, hắn hiện tại đã về đến kinh thành rồi.” Lục Y cung kính lấy một phong thư từ trong tay áo đưa đến trước người Mạn Châu.

“Nàng ta đi Không Khâu thành?” Mạn Châu không tiếp nhận lá thư kia, chỉ thân nhiên nói, ánh mắt nàng trầm tĩnh tựa như đã nắm mọi chuyện trong lòng bàn tay, nàng để cung nữ mang giày thêu cho mình, đứng lên, chậm rãi đi đến bàn ăn.

“Vâng...Tiểu thư làm sao biết?” Lục Y cùng Hồng Y chấn động một hồi không nói nên lời, ngây ngốc tại chỗ, Cẩm vừa mới mang tin tức về các nàng liền mang vào trong cung, tiểu thư chẳng lẽ đã đoán ra từ trước.

Mà Giai Lệ đứng ở một bên nghe được lời này của các nàng, trong lòng vừa kinh ngạc nhưng cũng hiểu rõ vài phần. Hàn Ưu chắc chắn muốn mượn trợ giúp về tài lực của An Ly vương nên mới đi Không Khâu thành, còn có nàng ta yên tâm để Tư Mã Thiên ở trong này vì nghĩ nương nương sẽ thay nàng ta chôn chửng hắn, để thời cơ chín muồi cần sự trợ giúp của quân đội Mạn gia, nương nương sẽ mang theo hắn ta đến Thủy Nguyệt. Đúng là nữ nhân giảo hoạt! Nhưng nàng ta quá không biết trời cao đất dày là gì rồi.

“Giai Lệ, mang thư đến chỗ Hoàng thượng!” Mạn Châu vừa nói vừa đưa lên một thìa cháo, nàng nghiêng người nhìn Giai Lệ vẫn trầm mặc cúi đầu, thân nhiên liếc mắt nói.

Thân mình Giai lệ chấn động một chút, sau mới lớn tiếng đáp: “Vâng, nương nương...”

Hậu cung Tây Lân lúc này thực giống một chiến trường của chiến tranh lạnh, khắp nơi bị bao trùm bởi một loại không khí bình tĩnh một cách quỷ dị. Nhìn những nữ nhân có phân vị thấp không dám vi phạm quy củ, kẻ phân vị cao một chút lại tâm tư phức tạp, làm việc cẩn thận kín kẽ. Mất thấy quý phi nương nương càng ngày càng được sủng ái, hoàng thượng càng ngày càng ít lui tới hậu cung, trong lòng mọi người đều nóng lòng thấp thòm không yên.

Tất nhiên sẽ không thiếu những thành phần không có não nào đó!

“Ngươi nói nàng ta đi Chính Kiền cung rồi?” Thục phi Phùng Thái Uyên đang ngồi trong đại sảnh Hi Hòa cung uống trà, nghe tin tức cung nữ của mình báo lại thì có chút hứng thú hỏi: “Xác định là Quân Mi sao? Có biết nguyên nhân không?”

“Hồi bẩm nương nương, nô tỳ nghe nói cung nữ của Thục chiêu dung va chạm với người của quý phi nương nương, tựa hồ gây hắn không nhẹ nên mới

xảy ra chuyện như vậy.” Cung nữ cung kính khai báo những thông tin mình vừa nghe ngóng được.

Phùng Thái Uyên bình tĩnh nâng chén ngọc, ý cười trong mắt dần tản đi, “Phải không, nếu như vậy hậu cung hôm nay chắc chắn có náo nhiệt rồi, chi bằng chúng ta đi một chuyến góp vui thì như thế nào.” Phùng Thái Uyên vịn tay cung nữ thân cận của mình nói.

Nàng vốn là người thích xem náo nhiệt a!

Quân Mi mang theo vài cung nữ cùng thái giám theo phân vị của mình đi vào cung điện của Hoàng đế, bàn tay gát gao nắm chặt khăn lụa, giận dữ cùng ghen ghét nơi đầy mắt lán át hết vẻ xinh đẹp trên khuôn mặt của nàng ta.

Nàng thực sự muốn nhìn một chút, Mạn Phi Lạc kia có bao nhiêu bản lĩnh giám định đến trên đầu nàng, phụ thân nàng là thành chủ Đặng Đô thành, nàng thân là đích trưởng nữ còn phải sợ hãi một Nhị tiểu thư phủ Tướng quân còn con sao. Nàng không tin Hoàng thượng vì một ả nữ tử không có bao nhiêu giá trị mà trách tội cho nàng.

Nhưng vừa đến đại môn Chính Kiềm cung, nàng ta đang muốn trực tiếp đi vào lại bị một đội quân cao lớn ngăn lại.

“Người đến là ai, lại dám xông vào cung điện của Hoàng thượng. Hoàng thượng có lệnh, không có sự cho phép của Hoàng thượng, người nào cũng không được phép bước vào.” Trương Hoán là phó chỉ huy sứ chuyên phụ trách bảo hộ Chính Kiềm cung, hẳn nhìn người tới cung trang sang quý nên mới hùng hậu lên tiếng, nếu là người bình thường đã trực tiếp bị đánh văng ra ngoài rồi.

“Lớn mật, nương nương là Thục Chiêu dung do chính tay Hoàng thượng ngự phong, chính là đích trưởng nữ của Thành chủ Đặng Đô thành, người là cầu vật gì, dám chắn đường đi của nương nương.” Cung nữ Quân Mi đang vịn tay bỗng nhiên quát lớn, giọng nữ sắc nhọn chói tai bay tạt vào trong đại sảnh nơi Mạn Châu đang ngồi.

Mạn Châu nghiêng người trên chiếc ghế ngà voi được lót đệm bông dày, lạnh lùng lên tiếng: “Àm ỉ muốn chết!”

Lục Y từ bên ngoài đi vào, vừa nghe thấy những lời này của nàng thì nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, là Thục Chiêu dung Quân Mi ở bên ngoài gây rối, nàng ta muốn đi vào trong này. Nữ nhân này là nữ nhi của một vị thành chủ giữ địa vị lâu năm, từ khi Hoàng thượng mang nàng nhập cung thì rất được sủng ái, Thái hậu cũng nể mặt nàng ta mấy phần, cũng vì thế mà không ít phi tần hậu cung bị nàng ta khi dễ...”

“Loại người không có đầu óc!” Mạn Châu không phải người để ý đến chuyện của hậu cung này, nhưng đám người này hôm nay trực tiếp tìm đến nàng lại là chuyện khác.

“Thì ra là Thục Chiêu dung, thứ cho thuộc hạ ngăn cản, nhưng đây là khẩu dụ của Hoàng thượng, thuộc hạ không thể không theo.” Trương Hoán bình tĩnh đứng ở một bên hơi hơi thì lễ, thần sắc không một chút thay đổi nhìn thẳng phía trước, không có một chút ý muốn nhượng bộ nào.

“Cầu nô tài lớn mật, còn không mau tránh đường, nương nương nhà ta được sự đồng ý của Thái hậu nương nương đến đây hỏi chuyện quý phi, người cũng dám ngăn cản, không báo thị vệ chút sang một bên cho ta.” Cung nữ kia ngược lại được nước lấn tới, tựa hồ chủ tử bị ngăn chặn ở chỗ này là chính mình nên mới kích động mãnh liệt như vậy.

Thục Chiêu dung nhú mày nhìn cung nữ của mình, nhưng cũng không lên tiếng, chỉ là thần sắc chăm chú nhìn vào trong tấm cung.

“Xin nương nương thứ tội...” Ngoài đại môn lại có thanh âm trầm ổn vang lên, nhưng tiếng nói của Trương Hoán còn chưa dứt thì đại môn đột nhiên truyền đến những tiếng kêu kệt ròn tan, hiển nhiên có người mở cửa từ bên trong.

Đại môn vừa mở liền nhìn đến Hồng Y một thân y phục hồng phấn từ từ bước ra, giọng nói nàng trong trẻo mà lạnh lùng: “Nương nương có lệnh, cho Thục Chiêu dung vào bên trong uống trà.”

Lời này vừa lọt vào tai, gương mặt xinh đẹp của Quân Mi nháy mắt đen lại, trong lòng đã muốn bốc hỏa đứng lên, hồ ly tinh đừng có đắc ý, để xem hôm nay ta trị người như thế nào.

Chỉ chốc lát sau, bóng lưng là lốt của Thục Chiêu dung đã biến mất tại một khúc vòng. Lúc này Trương Hoán mới để ý đám cung nhân đi sau nàng ta đang giam giữ một thái giám có chút quen mắt, không biết có chuyện gì xảy ra...

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Tranh chấp trong Chính Kiềm cung

Quân Mi nhú mày nhìn nữ tử một thân y phục hồng nhạt đi ở phía trước dẫn đường, thái độ không mặn không nhạt kia là như thế nào? Thấy Hồng Y có ý vô lễ, nàng ta phần nộ hừ lạnh một tiếng, cao giọng nói: “Chẳng lẽ chủ tử của người dạy người như vậy, gặp hậu phi hậu cung không cần hành lễ, còn dám thái độ không đúng chuẩn mực như thế?” Câu nói của nàng có vài phần chất vấn.

Hồng Y nghiêm mặt không nói gì, đến khi đoàn người đứng trước rèm che lưu ly ngoài đại sảnh Chính Kiển cung mới vén áo nghiêng người sang một bên, nhỏ giọng nói: “Thỉnh Thực Chiêu dung.”

Quân Mi nghe vậy lại hừ lạnh một tiếng, lúc này mới vung tay áo đi vào bên trong phòng, về mặt âm trầm. Theo phân vị của nàng ta là Thực Chiêu dung, cung nữ theo hầu hạ cũng chỉ giới hạn ở ba người, vậy mà lúc này bên cạnh nàng ta có ít nhất cũng sáu người, quả thực là coi trời bằng vung. Tuy rằng cung nhân đi theo sai nàng ta tất cả đều cúi đầu, nhưng hơi thở kiêu ngạo trên người lại lộ ra vô cùng rõ ràng, hiển nhiên bị ảnh hưởng không nhẹ từ chủ tử đi.

Quân Mi vung tay áo, trực tiếp buông tay cung nữ thân cận đang nâng mình đi đến bên cạnh nhuyễn tháp mà Mạn Châu đang nằm, nàng ta từ trên cao nhìn xuống người Mạn Châu, thanh âm cao vút: “Bản cung thỉnh an Quý phi tỷ tỷ!” Ánh mắt nàng ta sắc bén trùng lớn nhìn vào bóng dáng nữ tử giữa ánh sáng mặt trời, vừa nhìn vừa âm thầm đánh giá. Nàng ta từ khi nhập cung mới gặp Mạn Châu một lần trên yến hội hôm đó, hiện tại là lần đầu tiên nhìn thấy Mạn Phi Lạc ở gần như vậy, chính là càng nhìn trong lòng lại càng thêm phần nộ, hồ ly tinh bộ dạng như thế này, hoàng thượng bị nàng ta quyến rũ là điều đương nhiên, đứng là tiện nhân không biết xấu hổ.

Mạn Châu không để ý mở ra mắt phượng, từ nhuyễn tháp ngồi dậy, nàng liếc nhìn nữ tử xa lạ trước mắt một cái, sau đó quay đầu nhìn về phía đám cung nhân của nàng ta, nhíu mày nói: “Các người có chuyện?”

Quân Mi nghe giọng điệu này của Mạn Châu, trong lòng tức giận không thôi, tiện nhân dám không xem trọng sự tồn tại của nàng, “Quý phi tỷ tỷ, tỷ nhìn xem một chút câu nô tài này có quen mắt hay không?” Nàng mang theo một tia ngạo nghễ nói, dứt lời liền phát ống tay áo, mấy người cung nhân kia được lệnh lập tức ném một tiểu thái giám xuống mặt đất lát đá cẩm thạch.

Tiểu thái giám bị ném trên mặt đất, kim nén kêu hự một tiếng rồi quỳ rạp xuống không dám rên rỉ tiếng nào.

“Ngẩng đầu lên!” Một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng đột nhiên vang lên trong đại sảnh, lúc này Mạn Châu một thân huyết y từ trên nhuyễn tháp chậm rãi đứng lên, thông thả đi về phía tiểu thái giám run rẩy trên mặt đất.

Tiểu thái giám cảm nhận được có người đi về phía mình, nhất thời cảm thấy giống như có ám khí nặng nề đè chặt lồng ngực mình, hắn muốn kháng cự một chút nhưng lại không thể động dậy, cuối cùng đành phải theo thanh âm kia mà ngẩng đầu lên, gương mặt vốn trắng noãn lại xuất hiện những dấu tay đỏ bầm không chút tương xứng.

Mạn Châu nhìn gương mặt có chút quen mắt của tiểu thái giám trước mặt, nhìn năm ngón tay rõ ràng in trên hai gò má của hắn, mắt phượng hơi hơi nheo lại, quang mang trong mắt lưu chuyển làm cho người ta không tự giác được sợ hãi.

“Nô... nô tài tham kiến quý phi nương nương, nương nương vạn an...” Tiểu Lã Từ trong lòng vô cùng hoảng sợ, âm thanh hắn run rẩy, ánh mắt tràn đầy né tránh, trong vô thức còn muốn vương tay che đi hai gò má của mình.

“Tỷ tỷ, câu nô tài này là người trong Huyết Phượng cung của tỷ tỷ a, hắn dám ở sau lưng ta nói năng xằng bậy, muội muội hiện tại mang hắn đến để tỷ tỷ xử trí đây.” Âm thanh Quân Mi đột nhiên cất cao, “Câu nô tài này trong hậu cung không biết lớn nhỏ, dám xúc phạm đến bản cung, nên đã bị cung nữ của bản cung giáo huấn trước một chút.”

“Giáo huấn?” Mạn Châu cười khinh miệt, nàng một mặt đánh giá Tiểu Lã Từ, một mặt nhìn đám cung nhân đứng ở phía sau, ánh mắt vẫn không hề dao động như cũ, nhưng lại làm người ta cảm thấy áp lực không nhỏ.

“Người nói, đã xảy ra chuyện gì?” Mạn Châu nhìn Tiểu Lã Từ, thanh âm của nàng lạnh nhạt bình thản, không hề có một tia phập phồng, vậy mà làm cho hắn có cảm giác yên tâm không nói nên lời.

Tiểu Lã Từ chậm rãi bình ổn lại cảm xúc của mình, ai ngờ hắn còn chưa nói được câu gì thì có một cung nữ của Quân Mi từ trong đám người quỳ gối xuống nói trước một bước: “Quý phi nương nương, thỉnh cầu nàng tha cho Tiểu Lã Từ a, hắn chỉ là nhất thời hồ đồ! Điều là lỗi của nô tỳ, nô tỳ không nên đi quét rọn Quảng Lạc viên sớm như vậy, không nên nhìn thấy hắn cùng cung nhân Huyết Phượng cung nói xấu Thực Chiêu dung nương nương, tất cả đều là lỗi của nô tỳ, người muốn trách cứ trách nô tỳ, ngàn vạn lần bỏ qua cho hắn a, nương nương...” Cung nữ mặc y phục cung nhân màu xanh nhạt, hai mắt đầm lệ gào khóc, một bộ dáng của nàng ta thực dễ làm người thương xót, bất quá lời nói vừa vắn hoàn hảo xác thực tội danh của cung nhân Huyết Phượng cung.

Quân Y đặc ý ngừng đầu, cung nhân trong hậu cung nói xấu phi tần là phạm vào trọng tội chém đầu, hơn nữa chủ tử của cung nhân đó không nhiều thì ít cũng bị liên lụy đến, nàng ta lập tức quan sát nét mặt của Mạn Châu, vốn tưởng rằng có thể nhìn thấy vẻ mặt biến sắc một chút, lại phát hiện gương mặt đáng ghét ấy chẳng có chút thay đổi nào.

“Quý phi tỷ tỷ, muội muội biết chính mình mới nhập cung rất được Hoàng thượng ưu ái mà bị nhiều người ghen ghét, nhưng tỷ tỷ là nữ tử có phân vị cao như vậy, tại sao còn có chấp nhậm tới muội muội đây, cung nhân Huyết Phượng cung của tỷ tỷ cố ý bôi nhọ danh dự của muội như vậy, nếu để Thái hậu cùng Hoàng thượng nghe được...” Quân Y căm tức nhìn Mạn Châu, trong mắt không ngừng hiện lên những tia tính toán.

“Không, không phải, Thực Chiêu dung nương nương, là nô tỳ nói sai rồi, tất cả đều là tội lỗi của nô tỳ, tất cả không phải do quý phi nương nương sai khiến, chỉ là nô tỳ tình cờ nghe được, Quý phi nương nương, mong người minh xét a...” Cung nữ kia nằm trên mặt đất giống như mới phục hồi lại tinh thần, hiển nhiên ý thức được điều mình không nên nói nên vội vàng thanh minh, nhưng mà động tác này của nàng ta không hề nghi ngờ càng làm tăng thêm nghi ngờ cho Mạn Châu a.

Mạn Châu mắt lạnh nhìn một tuồng kịch nháo trộn trước mặt, giống như nàng là người ngoài cuộc chẳng chút liên quan.

Hồng Y đã trở về đứng phía sau người Mạn Châu, im lặng quan sát vẻ mặt của tiểu thư nhà mình, nhìn thấy tiểu thư khẽ nhíu mày khó chịu thì trên khuôn mặt thanh tú hiện lên một tia sát khí, ngón tay vừa động liền phi thân đến trước mặt cung nữ khóc lóc kia, trong một giây chớp mắt liền bóp chặt cổ nàng ta.

“Người nói nhiều quá rồi đấy! Hiện tại cần miệng cho ta!” Hồng Y liếc mắt nhìn gương mặt tràn đầy giả dối của ả cung nữ trước mặt, trong mắt tràn đầy khinh miệt, bàn tay khẽ động, tựa hồ muốn bóp chết.

Cung nữ nhất thời vô cùng sợ hãi, nàng ta đưa mắt nhìn Thục Chiêu dung, thấy trên mặt Thục Chiêu dung tràn đầy kinh ngạc thì biết điều ngậm chặt miệng mình lại. Trong đại sảnh lập tức im ắng xuống dưới...

Mạn Châu thu hồi ánh mắt, lần nữa ngồi trở về nguyên vị, nàng tiếp nhận chung trà Lục Y dâng lên nhấp một ngụm, rồi thản nhiên lên tiếng, “Là ai cho người là gan dám to tiếng ở chỗ của bản cung, ả, cái gì... Tiểu Lã Tử, người nói!”

Quân Mi lúc này đột nhiên cảm thấy chột dạ, sau đó lập tức cảm hận nhìn chằm chằm Tiểu Lã Tử ____ Cầu nô tài này, đáng lẽ phải đem giết chết rồi mới kéo đến đây mới đúng!

Tiểu Lã Tử còn chưa phục hồi được tinh thần của mình, chợt nghe âm thanh nữ tử quen thuộc nhàn nhạt vang lên, trong lòng hắn có chút run, lo lắng nói: “Hồi bẩm nương nương, sáng hôm nay nô tài phục mệnh Phúc công công mang người đi Hoán y cục nhận y phục đã được giặt sạch, chỉ là khi đi ngang qua Quảng Lạc viên thì nghe được cung nhân trong đó nói... nói... nương nương là hồ ly tinh dụ dỗ Hoàng thượng, nô tài nhất thời không nhịn được mới chạy ra can thiệp với các nàng, nào ngờ cung nữ bên cạnh Thục Chiêu dung càng nói càng quá đáng... nên nô tài mới xảy ra xung đột với các nàng a... nô tài cũng không có ý mạo phạm Thục Chiêu dung chút nào..”

“Cầu nô tài là trách bản cung không dạy dỗ được cung nhân, vu oan giả họa cho người?” Quân Y nhìn tiểu thái giám cúi đầu trước mặt, cảm tức đến nghiến răng nghiến lợi nói.

“Nô tài không giám, thỉnh nương nương minh xét. Nhưng cung nữ của người...!”

“Bản cung đang nói chuyện một căn nô tài như người cũng dám lên tiếng!”

Chẳng phân biệt được tôn ti, không học được quy củ! Người tới, tiếp tục và miệng hắn cho bản cung!” Quân Y điều ngoa lên tiếng, cung nữ luôn đi theo bên người nàng ta nghe vậy thì kiêu ngạo bước lên trước, không để ý địa phương này là nơi nào tiến lên nghĩ muốn cho Tiểu Lã Tử một tát.

“Ba” đáng tiếc người bị tát không phải Tiểu Lã Tử, mà chính là cung nữ kiêu ngạo này, nàng ta chỉ cảm thấy có một bàn tay vô cùng mạnh mẽ hướng về phía mình, kinh lực kia làm nàng ta đau rất ngay ngốc văng ra một đoạn xa rồi đập đầu trên mặt đất, khuôn mặt trắng hồng nổi lên năm ngón tay sưng đỏ xấu xí.

Hồng Y hừ lạnh một tiếng thu lại cánh tay mình, sau đó lại đứng sang một bên như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

“Người!” Quân Y nhìn cung nữ thiếp thân của mình bị ăn một bạt tai, ngay lập tức quên hết hình tượng, quay người chỉ tay vào Mạn Châu lớn tiếng quát, “Hồ ly tinh to gan, dám đánh người của bản cung.”

Mạn Châu ngẩng đầu, không kiên nhẫn nhìn một màn trước mắt, nàng vốn không để ý đến hậu phi các nàng ở trong cung tranh chấp với nhau như thế nào, nhưng ai đó có gan động đến người của nàng, nàng chưa từng nghĩ sẽ khách khí.

Hơn nữa, nữ nhân này đi quá xa rồi!

Hồ ly tinh a? Đôi môi đỏ mọng của Mạn Châu đột nhiên hiện lên một chút độ cong, cười như không cười...

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Cuối cùng cũng chịu tới?

Quân Mi đột nhiên bị ánh mắt lạnh lẽo của Mạn Châu làm cho giật mình, nàng ta tựa hồ cảm giác sống lưng đến gót chân mình đều là loại lạnh toát giống như ma quỷ, ánh mắt lạnh lùng kia âm thầm còn mang theo một tia khát máu làm cho người ta sợ hãi. Nàng mặc dù điều ngoa thành tính nhưng không phải người hoàn toàn ngu ngốc, hiện tại giống như nàng đã trên chóc tới một ác ma giết chóc khát máu đến mức xem mạng người như cỏ rác. Loại cảm giác này làm cho nàng âm thầm đề phòng, hai cánh tay vô thức ôm lấy bụng của mình, giọng nói có chút lắp bắp:

“Nữ nhân, người đừng cho rằng Hoàng thượng sủng ái người mà muốn làm gì thì làm, đừng quên còn có Thái hậu ở phía sau, bản cung phụng mệnh của Thái hậu nương nương đến trị tội của người đây!”

“Phụng mệnh Thái hậu?” Mạn Châu hí hửng mắt, thản nhiên hỏi lại nàng ta, khóe miệng còn gợi lên một chút tươi cười tùy ý.

Lục Y cũng nghe ra có điều khúc mắc trong này, liền tiến lên phía trước nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, chuyện hôm nay chỉ sợ không đơn giản!”

Mạn Châu nghe vậy cũng không lên tiếng, chính là khôi phục lại cảm xúc của mình nhìn đám người trước mặt.

Mà Quân Mi nhận thấy sau khi mình nhắc đến Thái Hậu, Mạn Phi Lạc cùng nữ quan kia liền biểu hiện không giống trước, chắc chắn là có chút kiêng dè thân phận của mình mình, suy nghĩ cho cùng thì nàng ta cũng chỉ là một nữ nhân trong hậu cung, mà Thái hậu mới chính là nữ chủ nhân giữ trong tay Phurong ấn của Tây Lân quốc, cho dù Hoàng thượng sủng ái thì như thế nào? Thế là nàng ta lập tức bỏ qua sự sợ hãi lúc trước, vội vàng hô:

“Đúng vậy, chính là Thái hậu nương nương mệnh lệnh bản cung đến điều tra hồ ly tinh nhà người, người đã nghi ngờ người dùng tà thuật mê hoặc Hoàng thượng, làm Hoàng thượng bỏ bê chuyện triều chính cùng nữ nhân khác trong hậu cung a, hồ ly tinh nhà người không biết xấu hổ cư nhiên còn ở lại trong cung điện của Hoàng thượng, làm cho người càng ngày càng ít đến chỗ ta, người ý vào quân đội Mạn gia phải không, ha ha, tiện nhân, ...”

Quân Mi ngẩng đầu nhìn Mạn Châu, ánh mắt có chút oán độc.

Mạn Châu nghe xong những lời này, sắc mặt chợt trầm xuống, giống như có hàn khí vô tận từ người nàng mở ra bốn phương tám hướng, ánh mắt nàng hơi nheo lại, sát khí quanh quẩn trong đại điện làm người ta không dám nhìn gần.

Đám cung nhân Chính Kiển cung, cùng đám người đi theo Quân Mi từ bên ngoài vào trong này, bao gồm cả Tiểu Lã Tử, lúc này đều phát hiện không khí có chút không đúng, từng người một đều cúi đầu không dám lên tiếng, không dám cử động chứng tỏ bản thân mình tồn tại.

Lục Y cùng Hồng Y dường như cũng ý thức được điều gì, bàn tay trong tay áo không tự chủ được nắm chặt nhuyễn kiếm, chỉ cần tiểu thư làm một động tác nhỏ các nàng liền lập tức ra tay, tiện nhân loạn ngôn này không cần thiết phải xuất hiện trên đời nữa!

Vậy mà ngoài dự đoán của mọi người, Mạn Châu chỉ nhú mày thân nhiên ra lệnh: “Lục Y, ném nàng ta ra ngoài!” trong thanh âm còn có chút không kiên nhẫn.

Những lời này không khác gì một gáo nước lạnh dội lên đầu Thục Chiêu dung, nàng ta cảm thấy mặt mũi của mình đều mất hết sạch, từ ngày đầu nhập cung đến nay chưa có bất kì ai dám nói với nàng ta như vậy, ném ra ngoài giống như một con chó!

Lúc này, Lục Y nhú mày buông lỏng bàn tay, nghe lệnh đi về phía Thục Chiêu dung nói: “Thục Chiêu dung, nô tỳ đắc tội!”

Quân Mi nhìn nữ tử mặc y phục lục sắc ngày một đi đến gần mình, há miệng thở dốc giống như muốn nói cái gì đó, trong lòng nàng phát lạnh, nàng làm sao có thể cam lòng bị ném ra ngoài như con chó như thế! Tiện nhân lớn mật cũng dám động trên đầu nàng.

“Thế nào, Hồ ly tinh nhà người bị nói trúng tim đen nên không có lời nào phản bác à, bản cung cảnh báo người, nếu biết điều thì lập tức rời khỏi Chính Kiển cung cho bản cung, kéo làm ô uest nơi ở của Hoàng thượng! Tiện nhân thì mãi vẫn là tiện nhân. ...” Quân Mi càng nói càng không biết thu liễm, giống như càng ngày càng hân hỉ chửi bậy, nước miếng cũng muốn văng ra, vô vùng thô tục.

Mạn Châu không nói lời nào, phát tay ra hiệu cho Lục Y lùi về phía sau, ngược lại chính mình nhắc chân đi đến trước mặt Quân Mi đang nói chuyện không ngừng, nếu là người như Lục Y ở bên cạnh người Mạn Châu một thời gian dài liền có thể hiểu lúc này nàng có bao nhiêu bức mình.

Nàng cũng không lộ ra vẻ mặt lôi đình, chính là biểu tình của nàng bình tĩnh đến mức làm người ta phát sợ, một đôi phurong mâu giống như hắc ám vô tận khiến người ta chìm sâu không thể tìm thấy lối ra, giọng nói của nàng không chứa bất kì một chút cảm tình: “Bất quá chỉ là một quân cờ cũng dám ở trước mặt bản cung lớn tiếng, ngu xuẩn như người, không cần dùng nữa cũng được!”

Nữ nhân ngu xuẩn này nguyên lai là một quân tốt thí cho một loạt nước hiểm phía sau mà thôi, mà Mạn Châu nàng chưa bao giờ để ý quá đến một quân tốt thí như vậy, có điều, nàng ta đã chán sống như vậy liền trực tiếp triệt hạ đi! Nếu như ở kiếp trước, chỉ cần có một người như vậy xuất hiện nàng nhất định sẽ không do dự chém nàng ta ra làm nghìn mảnh.

Nhưng là kiếp này...

Mạn Châu kéo ra tay áo rộng, giữa năm ngón tay mảnh khảnh của nàng không ngờ lại là 4 ngón châm vô cùng sắc bén.

Quân Mi đột nhiên cảm nhận được một loại hơi thở lạnh buốt đáng sợ, khi ánh mắt chính mình chạm đến ánh mắt băng lãnh khát máu như ma quỷ kia thì mới ý thức được nữ nhân trước mặt có bao nhiêu nghiêm túc, nàng ta tựa hồ thực sự muốn giết nàng?

Nàng ta bị ánh mắt kia dọa cho hai chân mềm nhũn: “Người... người muốn làm cái gì? Bản cung...ta...người...” Sắc mặt Quân Mi lúc này đã trắng bệch như tờ giấy, nước mắt từng giọt chảy xuống, nàng ta không biết phải nói cái gì bây giờ, cả thân người không ngừng run rẩy lùi về phía sau từng bước một, giống như con thỏ nhỏ đứng trước một con thú săn mồi vô cùng nguy hiểm, chỉ có thể sợ hãi mà không ngừng nghĩ phải chạy trốn...

Mắt phurong càng ngày càng thâm trầm, Mạn Châu kim chặt ngón châm trong tay nhưng chưa có ý định xuất thủ.

Nhưng Quân Mi đã bị dọa cho sợ hãi nhiều lắm, bước chân càng lùi lại càng thêm gấp gáp hoảng loạn, cuối cùng nàng ta cũng không biết mình vấp phải cái gì thật lớn, còn chưa kịp quay đầu nhìn thì cả người đã lao đảo ngã ra phía sau không kịp chống cự.

“A, nương nương, nương nương, người làm sao vậy?...” Mấy cung nữ đi theo Thục Chiêu dung đến đột nhiên hét toáng lên.

Bụng mảnh liệt thắt lại, ngay sau đó chính là đau đớn tê tâm liệt phế truyền đến từ thân mình, Quân Mi lập tức khom lưng ngồi trên mặt đất, không thể tin

nhìn thấy làn váy mình nhiễm máu chảy đầm đìa, nàng ta trừng lớn ánh mắt, cảm nhận bụng của mình từng độn quặn thắt, nơi hạ thân có một dòng chất lỏng ấm áp không ngừng chảy ra.

“Con của ta...hoàng tử của ta...người đâu, mau truyền thái y, ô ô...”

Thanh âm thê lương bất ngờ vang vọng trong đại sảnh Chính Kiềm cung làm cho cung nhân đang cúi đầu quỳ trên mặt đất từng người sững sờ ngẩng đầu, ai nấy đều không thể tin nhìn tình cảnh trước mặt.

Thục Chiêu dung vậy mà lại đang mang thai?

Nếu hoàng tử trong bụng có chuyện gì xảy ra thì????

Nhất thời trong điện loạn thành một đoàn, mấy người cung nhân hầu hạ Thục Chiêu dung rồi rít nâng nàng ta dậy, còn có không ít người chạy đi thỉnh thái y...

“Thái hậu nương nương giá lâm, Trùng công chúa giá lâm, Thục phi nương nương giá lâm...” Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng hô bén nhọn của lão thái giám, Mạn Châu nhủ mảy nhìn làn váy nhiễm máu của nữ nhân đang bị một đám người vây quanh kia, con người tràn đầy chán ghét trầm xuống.

Cuối cùng cũng chịu thôi?

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Náo loạn Chính Kiềm cung

Thanh âm này để thật đúng lúc, tựa như làm cho đám người đang rối loạn trước mặt yên tĩnh trong nháy mắt, đến ngay cả nữ nhân đang chảy máu kia cũng ngừng la hét mà ngóng trông ra ngoài đại điện.

Thái hậu nương nương một thân hoa phục vịn tay Thái giám tổng quản bước vào đại sảnh, đi bên cạnh bà ta là Trùng công chúa Cung La Y cả người hoàng y, ở phía sau một chút còn đi tới một nữ tử từ Mạn Châu không có chút ấn tượng.

Nữ nhân này dung nhan thanh tú đoan trang, trên người vô thức lộ ra khí chất cao quý, nàng ta mặc y phục cẩm bào chỉ phi vị mới có thể mặc, mà nhìn gương mặt có chút tái nhợt bệnh tật kia không ai khác chỉ có thể là Thục phi Phùng Thái Uyên. Nàng ta vừa bước vào liền nở nụ cười không rõ ngụ ý, ánh mắt trong suốt không ngừng quan sát trên người Mạn Châu, có chút trào phúng cũng có chút nghiên cứu kĩ.

Vừa nhìn thấy Thái hậu, cung nhân đang có mặt trong đại sảnh Chính Kiềm cung đều nhất mực cúi rạp xuống hành đại lễ.

Quần Mi vừa nhìn thấy người tới thì liền giống như người sắp chết đuối tìm được cong rom cứu mạng, nàng ta lập tức đẩy đám cung nữ vây quanh mình, cố gắng lết thân mình đến trước mặt Thái hậu, khóc đến tê tâm liệt phế:

“Thái hậu, người phải lấy công đạo cho thần thiếp, ô...ô...” Quần Mi như bị muôn vàn ủy khuất, mặc kệ thân mình đang đau đớn gắng sức chỉ tay vào người Mạn Châu, “Người nhất định phải làm chủ cho thần thiếp.”

“Làm chủ?” Thái hậu lúc này mới liếc mắt nhìn nàng ta, đến khi ánh mắt lạnh lùng chạm đến một mảnh đỏ sẫm thì lập tức lớn tiếng hô: “Thục Chiêu dung đây là làm sao, các người còn không mau lập tức thỉnh thái y, chảy máu như vậy, không phải là xây thai chứ?”

Một câu này vừa ra, trong đại sảnh một mảnh tĩnh mịch. Cung nhân quỳ đầy đất không dám lên tiếng dù chỉ một chữ.

“Thục Sa, mau đến xem cho nàng!” Thái hậu không khách khí ra lệnh, không ngờ nữ quan bên cạnh Thái hậu vậy mà biết y thuật, nàng ta không nói hai lời liền tiến lên kiểm tra trên người Quần Mi, không quá một khắc liền biến sắc nói: “Bẩm thái hậu, long thai của Thục Chiêu dung nương nương không thể giữ được, nô tỳ nghĩ phải đợi thái y đến tìm cách lấy cái thai chết yếu ra. “ Nói đoạn nàng liền điếm vài huyết đạo trên người Quần Mi giúp nàng tạm thời cầm máu để chờ thái y đến.

Thái hậu liếc nàng ta một cái rồi dừng ở trên người Mạn Châu, nở nụ cười đầy lạnh lùng nói: “Người nói, là người nào hại người, hoàng tử của Cung gia ta sao có thể chịu đựng sự ô nhục như vậy?”

Thấy cơ hội đến trước mặt, Quần Mi càng khóc lóc thương tâm hơn, nhưng đau đớn làm nàng ta không thể nói chuyện, chỉ có thể liếc chết chỉ tay vào trên người Mạn Châu cách đó không xa.

Thái hậu đứng thẳng thân người, nhìn theo ngón tay nàng ta thì như hiểu ra cái gì, lập tức hướng tới Ngự lâm quân bên ngoài hét lớn: “Người tới, Mạn quý phi có ý mưu hại hoàng tử, tội không thể tha, mau đem xuống, trượng tử.”

Vài ngự lâm quân ở bên ngoài không rõ chuyện gì xảy ra, vừa nghe thấy tiếng hô có người mưu hại hoàng tử của Thái hậu nương nương thì lập tức xông

vào.

Cung La Y vừa nghe được lời này lập tức kinh hãi, lúc này cũng không nghĩ được nhiều liền gấp giọng nói: “Mẫu hậu, dù sao đây là cung điện của hoàng thượng, nếu tự tiện trượng tử như thế cũng có phần không đúng. Hơn nữa, chuyện này còn chưa rõ ràng!”

“Ai nha, trường công chúa thật giống như đang bệnh vực Lạc muối muối a, bản cung cũng thay muối muối lo lắng đấy!” Phùng Thái Uyên đột nhiên bước lên phía trước, tận lực đè nén cơn ho khan của mình nhỏ giọng nói, “Thái hậu a, thần thiếp nghĩ nên báo cho Hoàng thượng một tiếng mới đúng, dù sao việc Thục muối muối mang thai đúng là rất mới mẻ!”

“Mẫu hậu?” Cung La Y lập tức ngắt lời Phùng Thái Uyên, ánh mắt có chút lo lắng nhìn gương mặt không mấy quan tâm của Mạn Châu trước mặt.

Thái hậu nghe vậy chợt nhíu mày, liếc mắt nhìn Cung La Y cùng Phùng Thái Uyên hai người hai sắc mặt, sau đó nhìn chằm chằm Mạn Châu, “Ý ai gia đã quyết, người tới, bắt nàng mang ra ngoài.”

Cấm vệ quân có ý đồ tiến tới chỗ Mạn Châu, Lục Y cùng Hồng Y vừa nhìn thấy lập tức biến sắc, không chút do dự rút ra trường kiếm bảo hộ trước người nàng.

“Lớn mật, đây là đâu mà các ngươi dám mang theo vũ khí, các ngươi, bắt ba nàng lại.” Thái hậu không chút khách khí vỗ mạnh lên mặt bàn, trông mắt như bó đuốc nhìn Mạn Châu một thân huyết y vẫn đứng ở đó không một chút biến sắc, liền lấy khí thế kinh người mở miệng.

Tiếng nói vừa rơi xuống, ngự lâm quân vây quanh trong phòng lập tức rút gươm từ bên hông, nhắm thẳng vào ba người giữa đại điện.

“Kẻ nào dám?” Sắc mặt Lục Y cùng Hồng Y đều rất lạnh, tiểu thư của các nàng là Nhị tiểu thư tôn quý của Mạn gia, là Quý phi nương nương do chính tay Hoàng thượng sắc phong, thế nhưng Thái hậu kia ngang nhiên chụp mũ lên đầu tiểu thư như thế, thật sự là đáng giận, đám tôm tép này nếu muốn động đến một sợi lông trên người tiểu thư, vậy liền bước qua xác các nàng trước đi.

Hai người đồng thời phi thân lên, tốc độ ra tay vô cùng tàn nhẫn, chiêu thức mạnh mẽ, nào giống thị nữ hầu hạ thông thường. Đại sảnh Chính Kiện cung nhất thời loạn thành một đoàn.

Mạn Châu nhìn đao quang kiếm ảnh trước mắt, ánh mắt có chút lạnh lẽo, mặc dù không có chút động tác nào nhưng trên người nàng mang theo một áp lực nặng nề vô hình không cho phép người đến gần.

Phùng Thái Uyên kia chính là nữ nhi của Thừa tướng đương triều, từ nhỏ bệnh tật quán thân không thể làm việc nặng, từ khi nhập cung liền chỉ ở li trong Hi Hòa cung không tiếp xúc với bên ngoài. Nàng ta sẽ không liên quan đến vị chủ tử mà hắc y nhân ở ngục thất kia nhắc tới? Ánh mắt trong suốt không thể nhìn thấu kia ngược lại làm Mạn Châu nổi lên một tia đề phòng.

Bất quá tuồng vui này cũng chỉ đến mức độ này mà thôi, cho dù là Thái hậu cũng không thể nào diễn tiếp...

“Tất cả dừng tay cho trẫm.”

Thanh âm ngoan lệ đột nhiên vang lên giữa đại điện hỗn loạn, tất cả người bên trong đều chưa rõ ràng chuyện gì xảy ra thì đã bị một đám người xông từ bên ngoài khống chế, ngay cả Lục Y cùng Hồng Y đều bị hai thanh kiếm sắc bén đặt trên cổ.

Sự tình quá mức đột ngột, Thái hậu đều phản ứng không kịp đã thấy Cung Lệ Hoa một thân long bào đi lướt qua mình, phía sau hẳn là Tần Minh vương gia Cung Thiên Tuyết cùng Thống lĩnh Cấm vệ quân Tang Dục dẫn theo một đám cấm vệ quân mặc áo giáp đen tuyền.

Sao có thể?

Thái hậu quả thực bị bất ngờ không nhẹ, vì muốn ngăn cản tin tức truyền đến Ngự thư phòng, bà ta đã an bài không ít cung nhân canh chừng cùng phong tỏa tin tức, vậy mà hẳn ta vẫn có thể tới nhanh như vậy? Ngay cả tiếng nội thị thái giám thống báo hẳn giá đáo đều không có.

“Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng.” Phùng Thái Uyên buông tay cung nữ đỡ mình, hơi cúi thân người hành lễ, trong thanh âm dường như mang ý cười nhàn nhạt, cung nhân đi theo nàng ta cũng đồng loạt quỳ xuống.

Cung Lệ Hoa không nhìn sắc mặt biến sắc của Thái hậu, cũng không để ý đến Thục Chiêu dung đã gần như hôn mê được cung nữ đỡ trên mặt đất, hẳn nhắc chân lướt qua tất cả đám người đến trước mặt Mạn Châu.

“Ai dám động tay với nàng, trẫm liền lập tức giết người đó.” Một khắc này, mọi người đều cảm nhận được sát khí đang không ngừng ngưng tụ vây quanh người Hoàng thượng, thật sự làm người khác phải sợ hãi. Vừa nói hẳn vừa vương tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn có chút lạnh của Mạn Châu, động tác nhẹ nhàng mà tự nhiên, thậm chí trong mắt hẳn nhìn nàng còn bớt đi không ít lạnh lẽo bình thường.

Đầu ngón tay ấm áp của hắn chạm vào bàn tay nàng khiến Mạn Châu không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Đến khi đôi mắt thâm trầm của hắn đụng tới mắt phượng trong suốt chút ý cười nhàn của nàng, mới dừng lại động tác của mình, quay đầu liếc nhìn Thái hậu có chút sững sờ ngồi trên trường kỷ.

“Được Thùy, lập tức đến xem bệnh cho Thục Chiêu dung!” Cung Lệ Hoa thấp giọng nói.

Được Thùy lập tức từ trong đám người theo hấn đến đi ra, không tiếng động bắt mạch cùng chữa trị cho Quân Mi.

“Tang Dục, đem tất cả đám người này chém đầu cho trảm.”

Tang Dục hơi hơi nhíu mi bước đến, nhìn Lục Y Hồng Y một cái lại liếc mắt nhìn Mạn Châu bên người Hoàng thượng, nhất thời không biết làm thế nào, hai nữ quan này cũng chém? Cuối cùng hấn liền vung tay ra lệnh không chế đám người mang ra ngoài.

“Thái hậu, người có phải hay không nên cho trảm một lời giải thích?”

Sắc mặt Thái hậu có hơi trắng bệch, nhưng nghĩ lại mình đường đường là nhất quốc chi mẫu của Tây Lân quốc, lúc nào thì tới phiên một thằng nhóc như hấn chất vấn bà?

“Giải thích? Ai gia tại sao cần giải thích? Hoàng thượng, có phải người thực sự bị nàng dùng yêu thuật mê hoặc rồi hay không, hài tử của người bị hại ngay trước mặt người còn không nhìn thấy, ai gia cũng là vì người mà diệt trừ hồ ly tinh này, người còn dám chất vấn ai gia?”

Cung Thiên Tuyệt vừa nghe vật liền khẽ cong môi cười: “Thái hậu thật sự có tâm, bản vương vậy mà nghe có người nói chính Thái hậu hạ lệnh Thực Chiêu dung đến nơi này?”

“Người?” Thái hậu quay đầu trừng mắt nhìn Cung Thiên Tuyệt một thân tử y sang quý, nhất thời không biết phản bác như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Thái hậu thất thế lần 1

Những lời chất vấn của Cung Thiên Tuyệt theo lẽ bình thường chính là những lời đại nghịch bất đạo, nhưng lúc này hấn lại làm cho Thái hậu cứng họng không phản bác được câu gì.

Sắc mặt bà ta đen kịt, bà ta đè nén tức giận trong lòng xuống, oán hận nhìn Cung Lệ Hoa đứng trước người Mạn Châu.

“Thái hậu làm sao vậy?” Thanh âm lạnh lạnh của Cung Lệ Hoa vang lên.

Thái hậu ngược mắt quét qua nhìn Cung Lệ Hoa một cái, tuy rằng năm năm nay bà ta cẩn thận hành động thì nam nhân trước mặt vẫn là sâu không lường được, cho dù bề ngoài hấn kim chi ngọc diệp nhưng ánh sáng ẩn chứa dưới đôi mắt hẹp dài kia tựa như kim dưới biển, cực kì khí phách nhưng cũng kèm theo sát khí thị huyết vô cùng nguy hiểm.

Cũng vì lí do này mà năm năm hấn lên ngôi Ngụy gia của bà ngày càng bị chèn ép quá đáng! Bà sao có thể đứng im nhìn Mạn gia đều đầu quân cho hấn?

“Hoàng thượng, ai gia không sao, chỉ là những lời của Tấn Minh vương làm ai gia buồn bực mà thôi, giống như mọi chuyện xảy ra nơi này có liên quan tới ai gia vậy!” Trong lòng Thái hậu tuy rằng tức giận nhưng hiền tại không cách nào phát tiết ra ngoài.

Cung Thiên Tuyệt đứng bên cạnh vị trí của Cung Lệ Hoa, vừa nghe vậy thì sắc mặt trầm xuống, hắc đồng lạnh giá âm độc, đúng là nữ nhân âm hiểm.

Mạn Châu này giờ vẫn chú ý đến Quân Mi đang được Được Thùy cầm máu chữa trị, lúc này vừa nghiêng đầu liền bắt gặp đáng về đè nén tức giận thì nhíu mày suy nghĩ.

“A Lệ, chúng ta ra ngoài thôi, nơi này bẩn quá!” Ánh mắt bình thản của Mạn Châu lúc này giống như bị phủ một tầng sương, lại sâu như biển rộng, làm cho người ta không thể nhìn ra nàng đang suy nghĩ cái gì, chỉ thấy nàng kéo nhẹ ống tay áo Hoàng thượng, nói.

Cung Lệ Hoa cúi người nhìn gương mặt phẫn nộ của Mạn Châu, mùi hương nhàn nhạt như có như không trên người nàng dường như không bị mùi máu tanh trong đại điện ảnh hưởng một chút nào, Mạn Châu bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt hấn.

Đối với nữ nhân ưa thích sạch sẽ như nàng, rồi đi cũng là chuyện đương nhiên.

“Người trở về Huyết Phượng cung trước đi!” Cung Lệ Hoa lạnh lùng nhìn lại, “A Tuyệt, đệ hộ tống nàng.”

Thái hậu nương nương đứng thẳng thân người nhìn cục diện trước mắt, hai người kia lời qua tiếng lại nhưng thật ra đều không coi bà ta vào trong mắt, bà ta phẫn nộ lớn tiếng nói: “Phản, phản, Hoàng thượng, người đang làm cái gì vậy, hồ ly tinh này quả thực đã mê hoặc người quá sâu rồi, chuyện xảy ra như vậy người còn dám thả nàng ra ngoài, nếu lời đồn đãi đồn ra bên ngoài, danh tiếng hoàng gia bao lâu này làm sao đảm bảo được, Hoàng thượng!”

“Mẫu hậu?” Cung La Y không nhịn được gất lên một tiếng trước mặt Thái hậu, “Mọi chuyện còn cần điều tra rõ ràng mới có thể kết luận được.”

Chết tiệt! Trong hoàng cung này dù sao thì Hoàng thượng vẫn là lớn nhất, chẳng lẽ bao nhiêu năm nay mẫu hậu của nàng vẫn chưa đủ ý thức được sao?

Con người u ám của Cung Lệ Hoa bắn về phía bà ta, khóe môi nhếch thành nụ cười, hân hân bình tĩnh mở miệng: “Mọi chuyện trầm tư có quyết định, Thái hậu vẫn nên trở về Quảng Dương cung nghỉ ngơi là hơn!”

Thái hậu ghen ghét nhìn trân trối, một chữ cũng không thốt nên lời, nam nhân này là đang tuyên chiến trực diện với bà sao? Chỉ vì nữ nhân này?

“Hài tử của người bị người hại chết, người cũng không bận tâm sao?”

Thái hậu vừa nói xong, toàn bộ đại điện đột nhiên vắng vẻ không tiếng động, ngay cả Mạn Châu đều cảm nhận được hơi thở quanh Cung Lệ Hoa có biến đổi.

“Ừm...”

“Thực Chiêu dung, người đừng có cứng cơ thể nữa, người phải thả lỏng cơ thể ra, thần sẽ thi trầm đưa cái thai chưa thành hình này ra ngoài.”

Đúng lúc này giọng nói lo lắng của Dược Thùy truyền đến, mà Quân Mi dường như đã có dấu hiệu muốn tỉnh lại.

“Hoàng thượng, hoàng thượng???? Hài tử, hài tử của ta...” Quân Mi nằm trên thảm bông được cung nhân mang đến, hai mắt vẫn nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch nhưng vẫn không ngừng lẩm bẩm, “hồ ly tinh... hồ ly tinh...”

Thái hậu vừa nghe tiếng liền hai mắt sáng ngời, bà ta vội vàng đứng dậy đến bên cạnh Quân Mi, thương tâm vơn tay vỗ lên bờ vai nàng ta nói: “Đứa nhỏ đáng thương, nếu tiên Hoàng còn tại thế, hẳn nhất định sẽ vì đích tôn lấy lại công đạo, chỉ đáng tiếc...”

Mạn Châu cảm giác được hơi ấm nơi bàn tay đột ngột rời đi, nàng ngẩng đầu nhìn bóng lưng Cung Lệ Hoa, ánh mặt trời từ ngoài điện chiếu vào làm cả thân hình hân đều được bao phủ ánh nắng, tựa như được ông trời tạo nên, không dễ chạm đến, nhưng quá mức cô đơn lạnh giá.

“Hoàng huynh?” Cung Thiên Tuyệt khẽ gọi, tựa hồ lúc này mới từ trong câu nói vô ý của Thái hậu kia phục hồi lại tinh thần.

“Hoàng thượng, bản cung cùng đưa Mạn quý phi ra ngoài!” Cung La Y cũng tiến lên một bước về phía Mạn Châu, tựa hồ phân biệt rõ ràng danh giới với đám người còn lại trong đại điện.

“Ta không bao giờ động đến đứa nhỏ!” Mạn Châu không nhìn Cung Lệ Hoa, trên gương mặt nàng bình tĩnh cực kì, trong lòng lại vì biểu cảm bất thường ngăn ngừ của mọi người làm cho khó hiểu. Không lẽ vì đứa nhỏ nào nữa?

Cung Lệ Hoa đột nhiên hơi ngần ra, nhìn tấm lưng mảnh khảnh như sương của nàng dần dần rời đi, cung duệ vẫy dài, nhưng lại mang theo một tia thương cảm không rõ nên lời. Đây là cái gì?

Con người Cung Thiên Tuyệt cùng Cung La Y lập tức trợn to, tựa hồ rất kinh ngạc, một hồi lâu sau đều không thốt được nên một lời. Một lúc lâu sau hồi thần liền lập tức đuổi theo...

Những gón tay đeo bảo vệ móng của thái hậu nương nương nắm chặt cánh tay của Tổng quản công công của mệnh đến mức như muốn siết đứt tay hân, ... Cung La Y, người... phản?

Bà ta càng nhìn thờ càng gấp gáp, thiếu chút nữa tức giận đến mức ngất xỉu, tổng quản thái giám mặc cho đau đớn đều như cũ đứng thẳng cho bà ta phát giận lên cánh tay của mình.

Thực Sa lúc này vội vàng vơn tay gió bà ta xuôi xuôi tấm lưng, thế bà ta mới một hơi thở xuống được, ngược mắt oán giận nhìn hoàng thượng, hân ta quả thực vì Mạn gia trở mặt với bà, dám không để bà ở trong mắt, bà ta tốt xấu gì cũng là Thái hậu đứng đầu hậu cung mấy chục năm nay!

“Hoàng thượng...”

“Thái hậu không nên tức giận a, mấy năm nay người một mình xử lí hậu cung đã rất mệt nhọc, nếu thái hậu không tự điều chỉnh được hành vi của mình, thần thiếp cũng không ngại tiếp quản Phụng ấn giữ người đâu...” Ngụy Như Thanh đưa khăn tay lên che miệng, trên khuôn mặt thanh tú khó có được nụ cười yếu ớt hòa hoãn như vậy.

Thái hậu lập tức cắn răng, trong lòng thầm nghĩ, bà ta sao có thể quên nơi này còn có một con hồ ly tinh chín đuôi càng khó nắm bắt hơn này chứ! Một nữ nhân nở nụ cười rõ ràng dễ chịu như mặt trời mùa đông, nhưng những lời nói độc địa cùng tâm địa không ai lường được lại làm trong lòng người ra một trận run rẩy.

Hôm nay thật sự là trộm hà không thành còn mất đi năm gạo!

Bà ta nhìn Ngụy Như Thanh, lập tức cả người đứng thẳng lên, khoát tay cho Thực Sa lui ra sau nói: “Đủ rồi, ai gia mệt mỏi, muốn quay về tẩm cung nghỉ ngơi!”

Bọn thị nữ thái giám nom nóp lo sợ ngẩng mặt từ mặt đất lên thăm dò ý tứ của Hoàng thượng, âm thầm cân nhắc nên phải làm như thế nào bây giờ.

Thái hậu nhận ra tình cảnh đám cung nhân không làm theo ý mình thì một lần nữa muốn bạo phát.

“Các người...” Bà ta thờ có chút gấp, Thục Sa đứng ở cạnh vội vàng vươn tay ra đỡ mới giúp cho bà ta đứng thẳng được thân mình.

Ngụy Như Thanh để ý thần sắc Cung Lệ Hoa, càng nhìn càng cảm thấy thú vị, đến mức nhẹ giọng bật cười: “Các người còn không chạy nhanh hộ tống Thái hậu về nghỉ ngơi đi a! Đừng ở đây làm phiền Thục Chiêu dung nữa.”

“Thái hậu thân thể khó chịu, các người hộ tống Thái hậu trở về, lập tức gọi Thái y qua xem đi!”

Được lời này của Hoàng thượng, đám cung nhân Quảng Dương cung không kịp nghĩ kiếp nạn phía sau của mình thế nào, cuống quýt từ trên mặt đất bỏ chạy, vội vàng đuổi theo Thái hậu rời khỏi Chính Kiển cung.

Một trận gió thổi qua, mùi máu tươi không thể xua tan một lần nữa truyền đến, Ngụy Như Thanh tiến đến trước mặt Cung Lệ Hoa thật lòng nở nụ cười, xem ra lần này sẽ là một trò chơi thú vị đây, nữ nhân này so với người khác quả thực khác biệt?

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Dự cảm chẳng lành

Sau khi cho người đưa Quân Mi hôn mê rồi đi, trong đại sảnh lúc này chỉ còn hai người.

Phùng Thái Uyên nhìn bóng người cao lớn đứng chấp tay trước cửa sổ lớn, nở nụ cười uyển chuyển nói: “Hoàng thượng, tại sao người không nói chuyện với thần thiếp vậy?”

Ánh mắt Cung Lệ Hoa không động rung một chút, vẫn tiếp tục nhìn ra bên ngoài, trực tiếp coi sự tồn tại của nữ tử phía sau như không có.

Phùng Thái Uyên lập tức cười khẩy: “Người vẫn lạnh lùng như ngày nào a” Nàng chậm rãi vuốt ve tấm khăn tay của mình, trên gương mặt trắng nõn tràn đầy vẻ trào phúng.

Cung Lệ Hoa không quan tâm vẻ mặt của nàng ta, con mắt sắc bén xẹt qua một tia u ám không rõ, lạnh nhạt nói: “Ra ngoài xem một tuồng kịch như vậy, cần thiết sao?”

Phùng Thái Uyên bỗng nhiên nở nụ cười, mũi chân vừa chuyển liền kiễng chân lên ghé sát vào tâm lung cao rộng của Cung Lệ Hoa, nàng nhẹ nhàng vòng đôi cánh tay ôm lấy hông hắn: “Đương nhiên là cần thiết rồi, Hoàng thượng, đã là con người thì luôn luôn thay đổi, thần thiếp cũng sẽ thay đổi!”

Cảm nhận được hơi ấm từ trên người hắn truyền vào gò má nàng, vẻ dịu dàng trên mặt Phùng Thái Uyên dần dần tan mất hết, dung nhan quyến rũ như hồ ly nháy mắt lạnh lùng như sương giá tháng hai: “Người có nhận ra không, thần thiếp rất hứng thú với Mạn Phi Lạc a!”

Cung Lệ Hoa vừa nghe liền thu hồi tầm mắt lại, hắn cầm lấy bàn tay mềm mại trước người mình tách ra một khoảng cách giữa hai người. Xoay người nhìn giai nhân mảnh mai yêu kiều trước ngực mình, đáy mắt hắn không mấy may rung động còn mà dâng lên một chút không kiên nhẫn: “Đừng làm loạn nữa, mau trở về nơi của người đi.”

Phùng Thái Uyên mỉm cười, nhưng ý cười kia không chạm được tới đáy mắt: “Trở về. Vậy trong mắt Hoàng thượng chỉ coi Thái Uyên là trách nhiệm phải mang mà thôi.” Nàng dừng một chút rồi lại nói: “Nhưng Hoàng thượng đừng quên, mặc kệ ở trong hoàng cung này thần thiếp làm cái gì cũng không do Hoàng thượng quyết định. Thần thiếp chỉ không thích những gì ‘người đó’ không thích mà thôi.”

Nhìn bóng tối âm u trong đôi mắt hẹp dài của nam tử trước mặt dần dần khuếch đại, Phùng Thái Uyên bỗng lật tay thả ra vòng tay của mình, chỉ trong chớp mắt đã đứng trước cánh cửa lớn mở toang.

Trên khuôn mặt nàng đã sớm thu lại nụ cười ngả ngón trên tức, chỉ còn đạm mạc nói: “Hoàng thượng đừng quên điều đã hứa với Thái Uyên, tất nhiên Thái Uyên sẽ tự biết chừng mực, không tổn hại đến tính mạng của nàng ta.”

Cung Lệ Hoa đứng giữa đại sảnh nhìn bóng lưng Phùng Thái Uyên được cung nhân riu đi, đáy mắt dâng lên một tia âm trầm.

Cung La Y chậm chậm đi trên đường lát đá Ngự Hoa viên, lúc này mặt trời đã lên cao, ánh nắng có chút gắt phù trên làn da nàng nhất thời làm từng thớ thịt trên mặt cũng trở nên ấm áp. Nàng ngược mắt nhìn thiếu nữ mặc áo choàng màu đỏ trước mặt, nhìn mái tóc dài buộc thắt dài xuống tấm lưng mảnh khảnh kia, trong lòng đột nhiên dâng lên phiền muộn.

“Tại sao hai người không nói chuyện?” Mạn Châu đang bước đột nhiên hơi ngừng lại, nhàn nhạt hỏi.

“Chuyện gì?” Cung La Y có chút khó xử liếc nhìn Cung Thiên Tuyết, lại nhìn đến người Mạn Châu.

Mạn Châu chậm rãi tản bộ trong Ngự hoa viên, qua con đường này cũng gần đến địa phận Huyết Phượng cung của nàng, trên đường ngắm những mầm non đang nhú chuẩn bị đón mùa xuân sắp đến, trong lòng nàng không hiểu tại sao lại dâng lên một trận ừ ừ không nói nên lời.

“Quý phi đang bận tâm chuyện gì sao?” Cung Thiên Tuyết bước đi cạnh Mạn Châu, nhìn biểu cảm trên gương mặt nàng cũng nhận ra được một vài dấu vết, “Nếu nương nương không ngại có thể nói cùng bản vương.”

“Nương nương? A Tuyết, kêu ta ... Phi Lạc là được rồi!”

“Mạn Phi Lạc, người ăn nói hồ đồ cái gì vậy ? “ Cung La Y vừa nghe liền hốt hoảng nói. Cái gì mà A Tuyết ? Cái gì mà Phi Lạc chứ ? Hai người trước mặt rất thân thiết sao ?

Mạn Châu nghe như vậy cũng chẳng quay đầu : “ Chẳng có gì cả “

“Ngươi ! “ Cung La Y bị nàng không để ý liền không biết phải nói tiếp như thế nào, nhất thời trong lòng dâng lên tức giận.

“Được rồi Hoàng tử, bản vương cũng không phải người câu nệ tiểu tiết gì, nơi này không có người ngoài. “

Mạn Châu nghe thấy Cung Thiên Tuyết mở lời nói giúp mình thì có chút cao hứng, nàng nghiêng đầu nhìn hân nở nụ cười. Nụ cười giống như nhụy hoa khuyên thế nở rộ, đang bày ra những cánh hoa mềm mại tươi mới nhất của mình.

Cung Thiên Tuyết nhìn nụ cười hồn nhiên của nữ tử đối diện có chút thất thần. Cuộc sống tranh đấu nơi thâm cung cùng bao năm chinh chiến sa trường đã làm hân quen đi như thế nào là mỉm cười chân thật, hiện tại lại vì nó mà ngại ngùng thật sâu !

Không ngờ nữ nhân mỉm cười cũng dễ nhìn như thế !

“ Thiên Tuyết, đệ nói xem có cần cho người theo dõi chỗ Thực phi hay không, còn có Mẫu hậu lần này chắc chắn không muốn nhện thêm nữa. “

Cung Thiên Tuyết nhảy mắt phục hồi tinh thần, vừa đi về phía trước vừa nói : “ Không cần đâu, đệ nghĩ Hoàng huynh tự có dự tính nên mới trực tiếp làm như vậy. “

Cung La Y lắc đầu, cho rằng làm như vậy là khinh địch : “ Mẫu hậu dù sao vẫn là mẫu hậu, ta biết người bị quyền lực mê hoặc quá sâu rồi, nhưng không mong muốn nhìn thấy kết cục hai người tương tàn một ngày nào đó... “

Mạn Châu nghe vậy đột nhiên cười nhẹ, bình thần thờ ra một hơi nói : “ Không ngờ ngươi ngây thơ như vậy ! “

Cung La Y sững sờ, lên tiếng hỏi : “ Ý của ngươi là sao ? “

Cung Thiên Tuyết trầm mặc suy nghĩ cũng không lên tiếng, sự thật về người chống lưng cho Thái hậu không chỉ có Ngụy gia mà còn một người khác, tựa hồ Cung La Y vẫn chưa được biết !

Nhưng nàng nói vậy, có nghĩa nàng đã biết sao ? Trước cả một người như Trương công chúa ?

Mạn Châu hơi hơi thờ dãi nhìn phương xa, giọng nói có chút mê mang : “ Đúng vậy, quá ngây thơ, trong thế giới của một chính trị gia, chỉ có giết người hoặc bị người giết, nếu ngươi đang nghĩ một cái kết tốt đẹp cho cả hai bên... thì thôi đi. “

Tuy rằng không hiểu hoàn toàn ý của Mạn Châu, nhưng Cung La Y vẫn vô cùng lưu ý lời nói của nữ tử này, dù sao một người Cung Lệ Hoa tin tưởng không thể là người bình thường.

...

Hậu cung ba ngàn giai lệ, ngu ngốc rất nhiều, thông minh cũng không thiếu ! Một người đứng ngoài như nàng lúc nào cũng có nguy bị lôi vào cuộc chiến tranh giành đoạt sủng ái như nàng đôi khi cũng thực mệt mỏi.

“Nương nương, người của Thần Phi nương nương đến hỏi thăm người ! “ Giai Lệ đẩy cửa tẩm phòng Huyết Phượng cung, vừa nhìn thấy nữ tử bên trong liền cung kính hỏi báo.

“ ... “

Mạn Châu vừa từ gác phòng đến nơi này, nàng chân trần ngồi trên nhuyễn tháp, trên người chỉ khoác một tấm áo lông chồn mỏng, mái tóc mềm mượt đen dài ướt sũng phủ lên hai vai, nàng tựa hồ cũng không có ý muốn lau khô chúng.

Bên trong tẩm điện lặng ngắt như tờ, ngoại trừ tiếng nến cháy lách tách thì tuyệt nhiên không có một âm thanh nào.

Mạn Châu trầm mặc nhìn chăm chăm vào ngọn nến đang cháy trước mặt mình, thật lâu đều không có phản ứng.

“Nương nương, nhìn ánh nến như vậy không tốt cho mắt chút nào, không bằng người nghỉ ngơi thôi ! “ Giai Lệ thật cẩn thận mở miệng, trong lòng đột nhiên dâng lên lo lắng khó hiểu không thôi.

Đang lúc nàng nghĩ sẽ không nhận được câu trả lời thì nữ tử trước mặt đột nhiên nở nụ cười không chút cảm xúc : “ Lòng người cũng như ngọn nến này, lúc sáng lúc tối, thật là một thứ rất khó nắm bắt ! “

Giai Lệ nghe Mạn Châu nói mà hoàn toàn không hiểu một chút ý nghĩa gì, nhưng nàng vẫn ghi nhớ những lời này, vì nhiệm vụ của nàng không phải đơn thuần là bảo vệ Mạn Phi Lạc mà còn giám sát nhất cử nhất động của nàng nữa.

“Này, ngươi có cảm thấy không khí đêm nay đặc biệt xấu không ? “Đôi môi mỏng đỏ mọng của Mạn Châu đột nhiên kéo lên một độ cong xinh đẹp, nhưng ở trong mắt Giai Lệ lại làm nổi lên dự cảm chẳng lành.

“Vâng, nung nung, sắc trời đêm nay đặc biệt xấu ! “

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Duy nhất một người hiểu

Những chuyện xảy ra tại Chính Kiển cung ngày hôm nay, lại một lần nữa toàn bộ Hoàng cung trên dưới đều biết Quý phi nương nương không phải người có thể chọc vào, Thục Chiêu dung xây thai ngay trước mặt nàng mà Hoàng thượng còn đều xem như không thấy, ngay cả đương kim Thái hậu cũng không làm gì được.

Trước đây ở trong cung, mọi người đều nghĩ Thái hậu là lớn nhất, bây giờ lại có thêm một Quý phi nương nương gia thế hiển hách được Hoàng thượng yêu thương, nữ nhân trong hậu cung đều cảm thấy tương lai phía trước một mảnh u tối. . .

Trước đó tại tẩm điện Quảng Dương cung.

(Cái này là khi Thái hậu vừa trở về cung của mình nha, hơi ngược với đoạn cuối chương trước một chút)

Thục Sa đẩy ra cửa tẩm điện, cẩn thận từng bước đi vào trong, ánh mắt không liếc qua đám người quỳ đầy đây đủ chỉ một cái: “Thái hậu nương nương, Thục Chiêu dung lúc này đã không có chuyện gì rồi.”

Thái hậu vốn đang ngồi trên ghế dài, vừa nghe thanh âm Thục Sa nói sắc mặt liếc xanh mét, bà ta xoay mình đưa tay hất hết trà cụ trên mặt bàn xuống đất, mảnh vỡ văng ra đập lên những đầu người đang quỳ kia, dù đau đớn cũng không ai dám ho he một chữ.

Hòa công công đứng ở bên cạnh, trên mặt lộ rõ vẻ sợ hãi, cũng ừm ừm quỳ xuống không dám nói tiếng nào.

“Lũ tiểu nhân đáng chết, các ngươi đáng chết.”

Thái hậu vừa nhìn thấy hành động của Hòa công công, lại nhìn đám cung nhân vừa theo mình trở về từ Chính Kiển cung trước mặt, lửa giận càng ngập trời, bà ta lập tức đứng lên cho Hòa công công một cước.

“Các ngươi giỏi lắm, ai gia nuôi đám vô dụng các ngươi quả thực phí cơm, thế nào, muốn ai gia chu di cửu tộc các ngươi?”

“Tiểu nhân không có, tiểu nhân không dám.” Cung nhân trong Quảng Dương cung không ngừng cầu xin tha thứ, nhưng Thái hậu lúc này đã lửa giận ngập đầu, đầu còn đề ý đến lời thỉnh cầu tha thứ của bọn họ.

“Thái hậu, xin ngài bảo trọng phượng thể.” Vừa nghe thanh âm nhắc nhở của Thục Sa, Thái hậu lúc này mới dừng lại động tác, vung tay trở về chỗ ngồi của mình.

Hòa công công lúc này thấy vậy, vội vàng đứng dậy hầu hạ Thái hậu ngồi xuống, lại sai cung nhân mang bộ trà cụ khác lên, lúc này lại trở về chỗ quỳ của mình, sẵn sàng nhận mọi hình phạt.

“Thái hậu, người đừng tức giận, phượng thể quan trọng hơn!”

Một ly trà rất nhanh được đưa đến trước mặt Thái hậu, bà ta vừa thấy Thục Sa, ánh mắt tối đi một chút, nhưng cuối cùng vẫn đưa tay nhận lấy.

“Đều lui xuống đi, mỗi người đến Tông nhân phủ lĩnh năm mươi trượng, các ngươi nên biết ai mới là chủ tử của các ngươi.” Thái hậu vừa phát tay vừa nói.

“Dạ, Tạ ơn Thái hậu nương nương.” Cũng nhân Quảng Dương cung sắc mặt trắng bệch lồm cồm bò dậy, tất cả lưng la lung lay đi ra ngoài như sắp đi chịu chết đến nơi.

Thái hậu xoay người nhìn gương mặt thanh tú tràn đầy bình tĩnh của Thục Sa, nha đầu này lúc nào vẫn vậy, bà luôn thích nhất chính là khí chất bình thản trên người nàng, nhưng mà. . .

“Đều đi xuống đi.” Bà ta lạnh nhạt phân phó, “Chỉ cần A Hòa ở lại với ai gia là đủ rồi.”

Cung nhân còn lại trong cung vừa nghe liền không dám hai lời đi ra ngoài, Thục Sa biết Thái hậu nương nương muốn nói chuyện với Hòa công công, nhưng tại sao lần này không để nàng ở lại, chẳng lẽ...

Trong không gian rộng lớn chỉ còn Thái hậu cùng Hòa công công, Thái hậu nương nương mệt mỏi liếc mắt nhìn Thái giám tổng quản của mình, thở dài nói: “Người ai gia có thể tin tưởng lúc này cũng chỉ có người thôi. A Hòa, đứng lên đi.”

Hòa công công vừa nghe Thái hậu nương nương nói, liền nghĩ đến hành động của Trương công chúa ban sáng, Trương công chúa chính là nữ nhi của người lại làm loại chuyện như vậy, rõ ràng là âm thầm đối đầu với người, Thái hậu nương nương có thể không giận hay sao.

Nghĩ đến chủ tử mình đường đường là tiểu thư danh giá của Ngụy gia, là Thái hậu nương nương cao quý của một nước lại bị một đám tiểu tử miệng còn hôi sữa khi dễ, sắc mặt Hòa công công liền trầm xuống: “Thái hậu, người cần nô tài làm gì xin cứ giao phó, nô tài nhất định liều mạng hoàn thành.”

Thái hậu nghe vậy vừa lòng đứng lên, vươn tay vịn vào tay hắt: “A Hòa, chuyện hôm nay người cũng thấy rồi, bây giờ người lập tức bí mật trở về Ngụy gia báo cáo tình hình với đại ca, nói với hắn, đêm nay ai gia cần người, thân thủ phải là tốt nhất.”

Trên gương mặt Hòa công công như có điều suy nghĩ, sau đó kinh ngạc nhìn chủ tử của mình: “Thái hậu nương nương, người muốn ra tay trực tiếp sao?”

“Chớ nói lung tung.” Bà ta lạnh lùng cảnh cáo hắn, “Người đó, cái miệng tuyệt đối dán kín cho ai gia.”

“Vậy, nô tài tuân mệnh.” Hòa công công vừa lĩnh mệnh, thân thủ lóe lên một cái rồi biến mất giữa tầm điện Quảng Dương cung.

Trong tầm cung, ánh sáng vàng mờ của ánh nến bảo phủ tất cả, trên long sàng xa hoa rộng rãi, hoàng thượng một thân trung y đang nhủ chặt lông mày, đôi mắt hẹp dài nhuộm màu hàn băng, hắn cứ lạnh nhạt nhìn vào khoảng không trước mặt hồi lâu mà không nói một chữ.

Lý Cừu thân là thái giám tổng quản hầu hạ bên người Hoàng thượng lâu năm, mặc dù không hiểu nguyên do nhưng cũng hiểu hoàng thượng đang khó chịu. Rõ ràng hôm nay mọi chuyện đều đã được xử lý ổn thỏa, vậy tại sao vừa trở về Chính Kiển cung, hoàng thượng liền tỏ ra khó chịu vậy!

Lại nói đến lúc trước khi xử lý vấn đề về biên quan Tây Lãnh với Hung Nô phương Bắc, hoàng thượng cũng từng lâm vào trạng thái như thế này. Lúc ấy, hắn đã hỏi Quý phi nương nương, những tưởng nàng sẽ như mọi lần không thêm đêm xía tới hắn, vậy mà nàng lại cười nhạt nói: “Lúc tâm trạng hắn không tốt, hắn sẽ ngồi chầu mày thật lâu. Hoàng thượng của các người là một người rất giỏi che giấu cảm xúc, mọi người đều thấy hắn lạnh lùng vô tình, luôn xử lý mọi chuyện thỏa đáng theo lý trí, nhưng thực ra đôi vai hắn phải chịu bao nhiêu gánh nặng thì có bao nhiêu người hiểu được... Một khi có điều khó chịu, hắn sẽ không ngủ được, nếu người lo cho hắn thì hãy hỏi trực tiếp hắn đi...”

Đúng vậy, trên đời này, người hiểu được suy nghĩ của Hoàng thượng cũng chỉ có Quý phi nương nương thôi, ngay cả ‘người kia’ cũng không thể, tiếc là nương nương không có ở đây. Mà hắn cũng không thể làm phiền Hoàng thượng.

Tối nay, Mạn Châu không làm bất cứ việc gì, chỉ ngồi trong tấm phòng lâu ngày chưa trở lại, trên chiếc nhuyễn tháp lót lông bạch chồn ấm áp, cứ như vậy nhìn chăm chăm ngọn nến trước mặt.

“A...”

“Nương nương, làm sao vậy?” Giai Lệ đứng ở bên ngoài phòng, vừa nghe tiếng động liền lập tức mở cửa đi vào trong.

“Là chút sắp đến thôi!” Trong đôi mắt phượng xinh đẹp của Mạn Châu lúc này ẩn chứa ánh sáng lóng lánh trong suốt, như có điều lo nghĩ chợt lóe lên rồi biến mất, thân thể nàng co rúc trong tấm chăn bông lụa mềm mại, tựa hồ không có ý định đi ngủ.

Giai Lệ rất ít khi nhìn thấy thần sắc nữ nhân trước mắt lại khác thường như vậy, tối nay tựa hồ có điều gì đó không giống với mọi ngày, đặc biệt là nàng liên tục nhắc tới đêm nay sắc trời thật xấu, cũng không bắt cần lo lắng như thường ngày, chẳng lẽ có chuyện gì sẽ xảy ra.

Giai Lệ cả kinh, nếu quả thực là nữ nhân trước mặt nói ra nàng sẽ tuyệt đối không nghi ngờ, vì vậy nàng nhanh chóng mở miệng: “Nương nương, có phải Hoàng thượng sẽ xảy ra chuyện hay không?”

Dưới ánh sáng, đôi lông mi dài của nữ tử run rẩy như cánh bướm, đôi mắt phượng thâm thúy như đầm lầy không phân biệt được thật giả, nàng nhẹ nhàng gọi lên nụ cười nhợt nhạt: “Hắn? A, mỗi khi gặp phải việc hắn bận tâm, hắn sẽ quay lưng làm bộ mặt lạnh lẽo vô tình, thói quen dùng ánh mắt thờ ơ ấy...haha”

“Người nào có thể làm cho A Lệ của ta bận tâm vậy nhỉ?”

Giai Lệ đứng đó ngẩn người, thật lâu sau vẫn không thể nào hiểu nổi tư duy của nữ tử trước mặt, nàng thậm chí không thể hiểu nổi nàng ấy đang nghĩ gì.

Nếu có Hoàng thượng ở đây, chắc chắn người sẽ có manh mối. Trên đời này, chắc cũng chỉ có Hoàng thượng mới có thể hiểu được nàng ấy mà thôi.

Đang nghĩ đến nhập thần, bỗng nhiên không khí có chút chậm lại, có ngọn gia sắc bén từ xa len lỏi qua khung cửa thổi qua đây, trực giác làm sát thủ bao năm nay của Giai Lệ lập tức vang lên cảnh báo nguy hiểm đến gần. Thân thể chuyển động một cái, Giai Lệ liền rút nhuyễn kiếm giấu trong thắt lưng phi thân ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 53: Càng ngày càng hứng thú

Trong Hoàng cung một mảnh tĩnh mịch, từ trong hắc ám có vài tiếng bước chân nhỏ vụn rất nhẹ vang lên trên nền đá cẩm thạch, tiếng gió heo hút thổi qua làm ngọn đèn lồng đứng đưa tạo nên những mảnh sáng mảnh tối không thể nắm bắt, từ tứ phía quanh Huyết Phượng cung lúc này vang lên âm thanh sần sật nặng mùi sát khí.

Một tên hắc y nhân đứng trên đỉnh nóc cung đối với phía sau lưng mình vẫy tay ra hiệu, ánh trăng khuyết mờ mịt sau đám mây lạnh lẽo che lấp cái bóng thật dài.

Từ sau lưng hắc y nhân bỗng xuất hiện thật nhiều hắc y nhân khác, trước cửa cung, trong bụi hoa, ẩn mình trong bóng tối, nhắt tề đều từ chỗ ẩn nấp của mình xuất hiện.

Hắc y nhân dẫn đầu mặc một thân y phục dạ hành bó sát cơ thể mảnh khảnh, khẽ nhủ đôi hàng chân mày, dùng giọng nói thanh thúy ra lệnh: “Một người cũng không tha, giết!”

Đám người vừa nghe lệnh nhất loạt xông vào bên trong, không ai trong số họ biết được rằng có một ác ma chuy đoạt mạng đang ở rất gần mình, trong trận chiến sinh tử trong bóng đêm bọn họ đều chưa từng phát giác chính mình chỉ là những quân tốt thí trên bàn cờ.

Cơn gió bắc ào ào thổi qua.

Vụt...

Đột nhiên dưới ánh trăng mờ mịt cô tàn lạnh lẽo, không gian đằng sau bức tường Huyết Phượng cung vốn đang đen kịt hắc ám bỗng bừng sáng, các ngọn đèn lồng lớn nhỏ trước tiền viện đều không tiếng động được thắp sáng lên, để lộ đường hành lang cừu khúc không một bóng người.

Trước tiền viện, đám hắc y nhân toàn thân đẳng đẳng sát khí tiến gần, đội ngũ nghiêm mật chỉnh tề tựa hồ đã được huấn luyện rất tốt.

Đình Đình!!!!

Tiếng đàn như mây trôi nước chảy từ mười đầu ngón tay đầy thanh thoát chảy ra, không có âm phù, cũng không có nhạc phổ, nữ tử ngồi trước án ki khoan chân đánh đàn kia không phải chủ nhân Huyết Phượng cung Mạn Phi Lạc thì là ai?

Gió lại nổi lên, lồng đèn múa lượn, không khí cuối đông trong trẻo nhưng giá buốt, sát khí quẩn quanh.

Hắc y nhân dẫn đầu nhìn nữ nhân một thân cung trang hoa lệ gầy đàn, nhếch khóe môi lên tiếng: “Nàng ta là Mạn Phi Lạc, giết không cần hỏi!”

“...”

Đáp lại nàng ta chỉ có tiếng đàn đình đình phiêu đảng, nữ tử kia không có bất cứ động tĩnh gì, trực giác của sát thủ được huấn luyện nói cho nàng ta có gì đó không bình thường, tại sao đột nhập hoàng cung đến tận đây lại quá thuận lợi như vậy?

Nhưng mọi việc chỉ diễn ra trong chớp mắt, không để nàng ta kịp nhận ra cái gì, Mạn Châu phát mười đầu ngón tay qua bảy dây đàn, âm sắc từ Cừu Tiêu Hoàn Bội Cầm đột nhiên trở nên thoáng thoáng mơ hồ, tiếng đàn nặng nề trầm trọng, lại kèm theo sát ý không chút kiềm chế.

Chính là lúc này, tất cả đám người đều quá chú ý vào tiếng đàn và nữ tử trước mắt mà không chú ý đến sự hiện diện của một bóng người, lặng yên không một tiếng động đáp xuống phía sau lưng mình.

“A...” Một tiếng hét chói tai không bình thường đột nhiên vang vọng trong không gian.

Hắc y nhân phía trước khẽ nhăn mặt, vừa muốn quay đầu về phía sau xem đồng bạn của mình thế nào thì đột nhiên cảm thấy trên cổ lạnh lẽo, ý thức hần nhất thời cảm thấy hoảng hốt, nhưng chưa sáng tỏ được mình gặp phải chuyện gì thì sinh mạng đã muốn biến mất.

Giai Lệ rút nhanh kiếm dính máu ở cổ một hắc y nhân, lập tức lại ẩn mình vào trong chỗ tối che trụ hơi thở.

“Có mai phục!” Đám hắc y nhân lập tức rối loạn.

Lúc này, hắc y nhân dẫn đầu đã hoàn toàn biến sắc, nàng ta rút trường kiếm bên hông ra rồi quát lớn: “Trần định, giữ nguyên vị trí cho ta!” Đám người đi theo nàng ta có ai không phải là sát thủ được huấn luyện bài bản từ trong lao ngục mà ra, tình huống tối loạn như vậy chỉ diễn ra trong nháy mắt rồi lập tức trầm tĩnh lại, ai nấy đều tuốt guom sáng loáng, mười phần đề phòng.

Chỉ là không ai để ý khóe môi của nữ tử đang gầy đàn hơi hơi mỉm cười, đôi môi nàng khẽ lẩm bầm lầu như không phát ra tiếng: “Sắc trời chẳng tốt hơn

chút nào!” Âm thanh nặng quá nhẹ nhàng lại quá nhỏ, ngay cả hai bóng dáng đang ẩn mình trong chỗ tối phía sau cũng không thể nghe rõ.

Hắc y nhân dẫn đầu đề cao cảnh giác tiến về phía trước, nhưng ngay giờ phút một cơn gió lạnh lẽo thổi qua, đột nhiên từ bốn phương tám hướng xuất hiện vô vàn bóng đen lao bổ xuống đầu bọn họ, những bóng đen này đi đến đâu, chạm vào thứ gì thứ đó liền tan chảy thành bọt nước, còn phát ra những tiếng kêu xèo xèo vô cùng ghê rợn.

Một người trong số đó bị bóng đen bám vào y phục, tiếng xèo xèo không ngừng ăn mòn y phục của hắn, trực tiếp bám vào da thịt ăn mòn cánh tay hắn, một hắc y nhân bên cạnh vừa nhìn thấy đồng bọn như vậy liền giờ bảo kiếm chém đứt cánh tay đang bị ăn mòn, nhưng chưa kịp định hình thì trên mặt mình đã bị bóng đen chụp tới....

“Quái vật, có quái vật...” Đám sát thủ đột nhiên ném vũ khí chạy tứ tán bốn phía, nhưng bước chân của họ chưa chạy được xa thì đã bị lưỡi kiếm trực chờ của Giai Lệ diệt gọn, có vài người vẫn kiên trì điên cuồng vùng kiếm lên, chém lung tung không mục đích, cuối cùng phải chịu thảm cảnh bóng đen ăn mòn không còn một mảnh.

Tiếng kêu thảm thiết vang khắp Huyết Phượng cung âm u, làm cho vàng trắng trên trời cũng như bị phủ một màu đỏ sẫm.

Hắc y nhân cầm đầu nhú chặt chân mày, mới vừa rồi các nàng vẫn áp đảo bỗng dưng lúc này tình thế lại đảo ngược như vậy, những bóng đen kia rốt cuộc là cái gì? Chạm vào liền làm mọi thứ tan chảy trong chớp mắt sao? Giờ đây nàng ta thậm chí còn khó bảo toàn chính mình, còn không có chút cơ hội để mắt đến đám sát thủ phía sau, nữ nhân này, quả thực khó lường.

Tiếng đàn cho tới giờ đều chưa từng ngừng lại, chỉ là giờ đây ẩn ẩn trong tiếng đàn mê hoặc mang theo lực lượng bí ẩn lần lượt phát ra, Mạn Châu cũng không thêm ngừng đầu lên, chỉ từ tốn nói với bóng đêm phía sau mình: “Đi xem có chuyện gì!”

Lục Y cùng Hồng Y ẩn thân trong chỗ tối vừa nghe lời của nàng liền thi triển khinh công, một chốc đã bắn ra xa mấy trượng, giống như hoàn toàn không lo lắng để tiểu thư nhà mình ở lại như vậy có được hay không.

Mạn Châu sở hữu giác quan vô cùng sắc bén, biết được hai người kia đi xa dần, khóe môi nở một nụ cười lạnh lẽo đầy sát khí.

Quả thực rất lâu rồi mới được chơi vui như thế này!

Thu hồi lại nụ cười của mình, Mạn Châu hoàn toàn trở nên nghiêm túc, nàng không có nội công, nhưng kiểm soát ý thức đám người chưa từng biết đến khả năng của nàng là chuyện vô cùng dễ dàng.

Lại ngược lên nhìn đám hắc y nhân trước mặt, một đám người nằm co giật dưới sàn đá cẩm thạch, hai mắt trắng già giống như tâm lý bị chấn động vô cùng lớn, làm cho tứ chi hoàn toàn bất động. Chỉ duy nhất một người, chính là hắc y nhân dẫn đầu kia là còn giữ được một chút thần trí.

Mạn Châu đứng dậy, nhắc ngang Cửu Tiêu Hoàn Bội Cầm, mười ngón tay vẫn liên tục phát qua dây đàn, chậm chậm tiến về phía trước. Y phục của nàng không chút hoa lệ mà lại đem đến cho người ta cảm giác tôn quý thâm trầm không nói nên lời, nơi mà nàng đi qua, âm sắc như lũ đỏ quét sạch không gian. Cuối cùng, Mạn Châu dừng lại trước mặt hắc y nhân mảnh khảnh đang dần dần mất đi lý trí.

“Nương nương?” Giai Lệ đột nhiên xuất hiện từ chỗ tối.

“Lui ra.” Mạn Châu cau mày thấp giọng quát.

Hắc y nhân vô lực nằm dưới nền đá, chỉ cảm thấy như có một ngọn núi đang muốn đè chặt lên trái tim mình, bao nhiêu kìm ức ở quá khứ đều không theo tự chủ của nàng liên tục trào dâng, cho dù bản thân có cực lực phản kháng, thậm chí là muốn né tránh nó, nhưng cả người cứ như có dây thừng buộc chặt, không thể động đậy, ngay cả việc hít thở lúc này đối với nàng cũng thực khó khăn.

Một cơn gió lạnh chợt nổi lên, tay áo huyết sắc của Mạn Châu bay bay, phảng phất như tu là nhuộm máu dưới địa ngục không chế toàn bộ địa thế. Dưới bóng đêm, gương mặt của nàng không chút biểu cảm nào, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy áp lực vô cùng.

Khóe miệng Mạn Châu gợi lên một chút tươi cười trào phúng, nàng nâng một tay gạt xuống khăn che mặt của hắc y nhân, không để ý nói: “Đáng tiếc...Ngươi...chọn nhầm chủ rồi!”

Nàng vừa dứt lời, bóng dáng Giai Lệ trong nháy mắt di chuyển, nhào về phía hắc y nhân nằm trên mặt đất, một kích chí mạng.

Không gian một mảnh tĩnh lặng.

“Tiểu nha đầu, tiếng cảm của ngươi lần này càng thêm ‘mê người’ a?” Đang lúc ấy thì đột nhiên có giọng nói lạnh giá mang theo sự quyến rũ kì lạ vang lên trên đỉnh đầu hai người, “Làm thế nào bây giờ, tài năng của ngươi càng ngày càng làm bản các chủ hứng thú!”

Cơn gió lạnh thoảng qua, Độc Cô Cự Dã mái tóc đen tán loạn cùng với một thân mang bào đỏ sẫm đột nhiên từ giữa không trung hạ xuống, ông tay áo rộng thùng thình bay phất phới, sát ý quanh thân mình từ lần đầu gặp nàng đều chưa một lần suy đổi. Hắn đứng ở đó, đôi mắt dưới mặt nạ bạc đen lấy hoa lệ ánh lên quang mang, làm người khác không dám nhìn gần!

Mạn Châu nhìn hắn không nói lời nào, nàng chuyển Cửu Tiêu Hoàn Bội Cầm cho Giai Lệ, ra hiệu cho nàng ta lùi lại phía sau, còn bản thân thì nhắc chân hướng vào bên trong hậu viện mà đi. Khuôn mặt của nàng trong trắng bình thường, mái tóc đen dài phía sau cũng trở nên yên tĩnh, huyết y trên người tỏa ra kim sắc dưới ánh nền tảng thêm vài phần khí thế cực tuyệt người tiếp cận.

Độc Cô Cự Dã nhìn bóng dáng Mạn Châu sắp khuất bóng nơi hành lang, đôi môi kiều diễm đỏ mọng đột nhiên nhếch lên đường cong thị huyết kinh người, cuối cùng mắt cũng không chớp một cái, hần nhấc chân giẫm trên từng khối thi thể trước tiên viện đi theo sau nàng.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Thỏa thuận với Độc Cô Cự Dã

Cách Huyết Phượng cung mười lăm thước có bốn cây cột trụ cao chọc thẳng lên trời, đứng ở nơi này mà nhìn về Huyết Phượng cung thì có thể nói là mười phần rõ ràng, ngay cả rừng huyết mai nơi hậu viện đều thấy không sót một chút. Trên đó bốn bóng đen quý mị như hồn ma đang yên lặng xuất hiện từ bao giờ.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có hai tiếng xé gió truyền đến từ đằng xa, một trong số bóng đen đó hơi hơi đứng dậy, và gần như ngay lập tức hần lên tiếng, nghe âm thanh không thể nào phân biệt được là nam hay nữ: “A, làm sao chúng phát hiện được chúng ta vậy! Quả là kì lạ!”

Đối với giọng nói hưng phấn quá mức bất thường này của bóng đen thứ nhất, bóng đen thứ hai vẫn lặng yên ngồi phía sau không có bất cứ hành động gì, không giống người kia hần ta là người có chừng mực, sẽ không gây ra chuyện khác người, chính vì vậy mà hần được chủ thượng ban cho cương vị thủ lĩnh của nhóm người này.

Nhưng mà thanh âm này lại làm cho bóng đen ngồi cuối cùng giật giật thân mình, hần chậm rì rì cử động, chiếc mặt nạ màu đen viền vàng cũng từ trên gương mặt hần trượt xuống bờ vai, hần dụi dụi mắt, có chút mờ mịt lười biếng nhìn mọi người, tựa hồ vẫn còn buồn ngủ: “Các người làm sao vậy?”

Vẫn chưa rời đi à?”

Thiếu niên nháy mắt ngồi thẳng dậy, bộ dáng vô cùng lười nhác.

“A, Hắc Huyền, người thế nào đã tỉnh rồi? Ta còn tưởng chưa đủ một canh giờ người sẽ không tỉnh dậy!” Bóng đen thứ nhất vừa quay đầu lại vừa kinh hô.

Thiếu niên được gọi là Hắc Huyền nghe thấy thì ngáp một cái, lười biếng nói, “Người hô lớn như thế ta muốn ngủ cũng không được! Hơn nữa, ta bị đánh thức từ lâu rồi!”

Đúng vậy, từ khi tiếng đàn bên trong cất lên, hần đột nhiên cảm giác có gì đó rất lạ.

“Vậy à?” Bóng đen thứ nhất tựa hồ nhận ra mình vừa đánh thức đồng bọn đang ngủ, lập tức cười ha ha xin lỗi, “Dù sao người cũng dậy rồi, sắp tới có hai con bướm con đến đây, người muốn chơi đùa một chút không?”

Vừa dứt lời, hần liền lấy từ sau lưng ra một chiếc mặt nạ quý bằng đồng, trông vô cùng khát máu cùng tùy tiện, giống như thực sự sắp xông lên chém giết cái gì.

“Hắc Thiệt! Người thử bước lên nửa bước xem!” Bóng đen thứ hai nhìn hành động của hần, một tay đặt lên chiếc mặt nạ đen tuyền của mình, gằn giọng nói, “Ta rất muốn biết chủ thượng sẽ xử lí người như thế nào!”

Nhận thấy hăng hái của mình bị thủ lĩnh dập tắt, bóng đen thứ nhất bất mãn nhìn về thiếu niên lười biếng nói: “Hắc Huyền, người không đi sao?”

Thiếu niên ngồi trên đỉnh cột trụ, lại ngáp một cái, không để ý nói: “Không một chút hứng thú!”

“Người!!... Lười chết nhà người đi, ta xem đến bao giờ người mới được chủ thượng trọng dụng!” Bóng đen thứ nhất đã có chút tức giận, lúc này không còn cách nào hần đành nhìn về phía bóng đen thứ ba, người từ đầu tới cuối đều đeo chiếc mặt nạ trắng khắc Mạn Đà La chưa từng tháo, “Bạch Diệp, người nói xem!”

Bóng đen được gọi là Bạch Diệp vừa nghe liền nguy hiểm nheo mắt lại, tao nhã xoay người lại nói: “Ta chỉ cảm thấy hứng thú với người chơi cảm kia, có điều... Nhiệm vụ của chúng ta đêm nay là trong Chính Kiền cung.”

Ánh mắt bóng đen thứ nhất phát lạnh, bàn tay nhanh chóng đưa về bên hông, ngón tay khẽ động liền đem vũ khí ở bên hông rút ra, nhưng mà hần còn chưa kịp làm cái gì thì đã bị bóng đen thứ hai kim chặt thân mình, lưỡi dao như nước chảy mây trôi gác lên động mạch cổ hần, nhanh đến mức hần gần như không thấy được gì.

“Bất tuân mệnh lệnh, chết!” Bóng đen thứ hai thấp giọng quát, toàn thân tản ra sát khí quý mị vô thường.

Bóng đen thứ nhất thân mình cứng đờ, hoàn toàn không nhúc nhích nữa, một khắc trước hần còn cả lo phát phờ, lúc này lập tức cười lạnh với thủ lĩnh trước mặt: “Ai nha! Hắc Ô, đừng làm vậy a! Ta chỉ đùa một chút thôi mà, chúng ta lập tức đi tìm Chính Kiền cung là được...”

“Hắc Thiết, ngươi thật không có tiền đồ!” Thiếu niên lười biếng đem mặt nạ của mình đeo lên che toàn bộ gương mặt, sau đó, thân mình khẽ động một cái liền biến mất trước mặt ba người.

“Đồ khốn nhà ngươi!” Hắc Thiết lập tức nổi giận, tuy rằng muốn xông lên đuổi theo Hắc Huyền nhưng vừa nhìn lưỡi đao trên cổ liền có chút do dự, dù sao cái mạng này trải qua rất rất nhiều gian nan mới giữ lại được, hẳn không có ý mạo hiểm nó.

Lúc này, âm thanh của Bạch Điệp ở phía sau vang lên: “Mau đi thôi, chủ thượng không muốn làm lớn chuyện này đâu!” Dứt lời liền bay vút vào trong bóng đêm, đuổi theo tung tích của Hắc Huyền để lại.

Bốn bóng đen huyền bí không rõ thân phận mất hút vào trong đêm, không để lại một chút dấu vết. Đến khi hai người Hồng Y Lục Y theo chỉ dẫn của Mạn Châu chạy tới thì bốn cột trụ đã không còn một bóng người.

Bên trong Huyết Phụng cung.

“Nha đầu, ngươi không hỏi vì sao bản các chủ xuất hiện ở đây à?” Độc Cô Cự Dã cười mỉm gây gây mấy sợi tóc mai rơi trên trán mình, ánh mắt sâu thẳm, phảng phất như đáy vực đen ẩn chứa nguy hiểm khôn cùng, đôi mắt ấy này giờ đều không rời khỏi nữ tử ngồi trên nhuyễn tháp trước mặt.

“Vây, ngươi nghĩ ta cần phải hỏi?” Mạn Châu cúi đầu xuống, mặc cho mái tóc dài rủ xuống che khuất nửa khuôn mặt của mình, nàng có thể cảm giác được ánh mắt nam tử mặc y phục lòe loẹt trước mặt đang đặt trên đỉnh đầu mình, mang theo một tia hứng thú.

Ánh mắt rét lạnh đến đáng sợ!

Trong nội điện vô cùng xa hoa vừa được tu sửa vậy mà ngoài hai người ra không còn thấy một bóng dáng nào khác, cung nữ thái giám trong Huyết Phụng cung người thì đang nằm trên giường êm, người thì hôn mê bất tỉnh trên mặt đất... tựa như bao cô vô tri vô giác không một chút ảnh hưởng.

Trong không khí vang lên tiếng tí tách cháy của ẩm lò trong phòng. Độc Cô Cự Dã không thừa nhận cũng không phủ nhận câu nói của Mạn Châu, thế nhưng trong lòng hắn đã sớm có đáp án ‘Nàng hoàn toàn độc được suy nghĩ của hắn!’

Hắn bỗng nhiên khẽ cười ra tiếng, âm thanh như tiếng suối cực kì êm tai lại vừa lạnh lẽo: “Vây hẳn ngươi cũng biết Cung Lệ Hoa đêm nay sẽ không đến cứu ngươi đâu, Tiểu nha đầu, ngươi cũng nhận ra được bọn chúng, đúng chứ? Đêm nay hẳn là hắn sẽ rất vất vả đấy.”

Những bóng đen đeo mặt nạ!

Mạn Châu nghe vậy cũng không ngẩng đầu, chỉ hơi mỉm cười nói: “Vây ta mới dọn đường cho ngươi tiến vào.”

“Ngươi không sợ một khi rơi vào tay bản các chủ, bản các chủ sẽ lột da ngươi sao?” Độc Cô Cự Dã dường như rất thích thú với sự bình tĩnh của nữ tử trước mặt, ánh mắt nàng luôn bình lặng nhìn ra ngoài cửa sổ dõi về một phương hướng đó, cả người tản ra hơi thở tự nhiên bình yên đến kì lạ không ngừng hấp dẫn ánh mắt hắn. Chính nàng đã chủ động liên lạc với người của hắn ẩn nấp trong hoàng cung này.

Mạn Châu hạ tầm mắt, than nhẹ: “Ta biết ngươi sẽ không? Ta cần phải ra ngoài.”

“Ha, vì sao?”

“Không muốn A Lệ phải hao tâm tổn trí mà thôi.”

“Haha, tiểu Lạc Nhi cũng là một đứa trẻ nguy hiểm đấy nhỉ, muốn lợi dụng bản các chủ làm việc cho ngươi à?” Khóe môi đỏ mọng kiêu diễm của Độc Cô Cự Dã khẽ cong lên, ý cười nhàn nhạt khát máu tràn ra, trong nháy mắt tàn mát ra sát khí làm người ta khiếp sợ, “Ngươi chẳng biết gì về chuyện của bản các chủ với Cung Lệ Hoa?”

Mạn Châu nghe vậy thì ngẩng đầu, nàng nhìn về thẳng vào đôi mắt đen tuyền sâu thẳm của nam tử, nhướn mày nói nhẹ nhàng: “Vây thì sao?”

Giống như nàng hoàn toàn không để việc nam tử trước mặt mình là ma đầu giết người không chớp mắt trong truyền thuyết, cho dù hắn giết người nhiều thế nào, tàn nhẫn ra sao.

Đúng vậy, vậy thì sao, hắn cũng chỉ là một con người mà thôi!

Độc Cô Cự Dã nhìn vào phượng mâu hút hồn người kia, bỗng ý vị thâm trường cười khẽ: “Vây ngươi lấy gì để trao đổi với bản các chủ.”

Mạn Châu nhìn về phía ngọn nến đang tí tách cháy rực, lông mi thật dài hất xuống một cái bóng trên làn da trắng bệch gần như tái xanh của nàng, nhưng nàng vẫn cười nói như không có gì: “Đổi lại chất độc của ngươi, ta biết cách thanh tẩy sạch sẽ.”

Độc Cô Cự Dã nhìn chằm chằm thiếu nữ mảnh mai trước mặt, con ngươi yêu nữ lóe lên, trong chốc lát, tâm tình của hắn tựa hồ bị tất cả những thứ hắc ám nhất trên cõi đời này vây trụ. So với miệc bị thanh âm của nàng mê hoặc, chuyện quá khứ của bản thân bị đối phương nhìn thấu mới thực là đáng sợ.

Thời gian trôi đi không biết qua bao lâu, hắn bỗng cười khẽ một tiếng: “Tiểu nha đầu, sẽ có một ngày bản các chủ sẽ làm ngươi phải hối hận vì chuyện này. Bây giờ ngươi tốt nhất là ngoan ngoãn theo bản các chủ rồi khỏi đây

Chương 55: Cái giá phải trả

“Bây giờ người tốt nhất là ngoan ngoan theo bản các chủ rồi khỏi đây...”

“...”

Độc Cô Cự Dã nhìn thiếu nữ đang nằm nghiêng người với mình trên nhuyễn tháp, cảm thấy nàng có gì đó không giống. Một tiểu nữ tử sở hữu ngoại hình mỏng manh yếu đuối nhưng lại có khả năng điều khiển tâm trí người khác như vậy thực sự rất dễ khiến người ta nảy sinh tò mò.

Nhìn xem, tất cả người trong cung điện này đều bị tiếng đàn của nàng làm cho hôn mê hết cả, còn có đám thích khách chết bất đắc kì tử ở tiền viện nữa a...

“Thế nào, người chủ động thỏa thuận với bản các chủ, hiện tại thì im lặng rồi.” Nha đầu này, nhìn như vô hại bàng quang với mọi việc xảy ra trước mắt nhưng lại sâu không lường được.

“Ta...phụt!” Mạn Châu còn đang muốn nói cái gì bỗng nhiên ngã người nặng nề ngã trên mặt đất, sau đó nghiêng đầu phun ra một ngụm máu đen.

Đôi mắt đen thẳm của Độc Cô Cự Dã chợt căng thẳng, nháy mắt phi thân nhanh nhẹn đỡ được thân mình của Mạn Châu.

“Mạn Phi Lạc?” Độc Cô Cự Dã đỡ cánh tay Mạn Châu, trong tích tắc chạm được vào bàn tay nàng, thì lập tức nhú mảy, cơ thể nữ nhân này gần như... không còn chút độ ẩm.

Mạn Châu đặt tay lên ngực, mạnh mẽ nén xuống cảm giác cuộn cuộn trong ngực. Nàng có chút khó khăn ngồi dậy, rồi nâng tay lau đi vệt máu nơi khoe miệng. Ngước mắt lên, lẳng lặng nhìn nam tử ở đối diện, ánh sáng trong mắt phượng không hề ảm đạm chút nào.

Quả nhiên vẫn không được, chênh lệch về thể lực không thể dễ dàng bù lại. Trước giờ, mỗi khi sử dụng Cửu Tiêu Hoàn Bội cảm, Mạn Châu luôn luôn là người chủ động tấn công, tạo áp lực cho đối phương tựa như một tòa núi cao không thể vượt qua, mà đối phương đối đầu với nàng chỉ có thể bị động tiếp nhận mê hoặc rồi thảm hại dưới áp lực mạnh mẽ của nàng, cuối cùng sẽ mất đi tâm trí, hoàn toàn bị nàng điều khiển, nàng có thể tạo ra bất kì một loại ảo ảnh nào trong tâm trí đối phương, cũng từ tâm trí đối phương nhìn được quá khứ và suy nghĩ của hắn. Nhưng mà đổi lại, sau mỗi trận chiến, tâm trí nàng cũng đều bị ảnh hưởng ít nhiều, hơn nữa, quá khứ đen tối máu tanh của đám thích khách vừa rồi quả thực làm thân thể này quá tải.

Trên đời này làm gì có bữa trưa nào miễn phí! Người ngoài nhìn vào chỉ thấy mười đầu ngón tay nàng múa trên dây đàn, cả người nàng làm cho đám thích khách kia thần trí điên đảo mà chết trong vô thức, nhưng chỉ có bản thân Mạn Châu biết, người bị động và tổn thương nhiều nhất...chính là nàng. Nếu là cơ thể của nàng ở kiếp trước thì tình hình đã không tệ đến mức này.

Việc xâm nhập tâm trí của quá nhiều người lúc trước làm lục phủ ngũ tạng của nàng giống như đang bị tổn thương, cơn đau kéo đến làm nàng choáng váng suýt chút nữa lại ới ra một ngụm máu.

Độc Cô Cự Dã nhú mảy nhìn Mạn Châu, cảm xúc ở đáy mắt không rõ ràng. Hắn cúi đầu nhìn Mạn Châu, khoảng cách gần đến mức hắn gần như có thể nhìn rõ từng sợi lông mi bóng loáng dài như cánh bướm và đôi phượng mâu đen lấy sâu thẳm có thể hút hồn người của nàng.

“Vậy đây là hậu quả của việc người nhìn vào trong bản các chủ?” Đúng vậy, đây là lần thứ hai Độc Cô Cự Dã nghe tiếng đàn của Mạn Châu, một lần trước chính là ở trước ngực thất, nên nàng mới dám nói nhưng lời nói lại lúng lúng với hắn.

“Hừ, không phải chuyện của người, hiện tại lập tức đưa ta tới chỗ của A Lệ.” Mắt phượng nheo lại, một luồng khí tối tăm nồng đậm từ trên người nàng tràn ra, làm người ta không rét mà run.

Thân thể Độc Cô Cự Dã thoáng ngừng, ngón tay quần lấy lọn tóc đen nháy mềm mại như suối nước của Mạn Châu, đôi mắt nửa nhắm lên không nhìn nàng nói: “Sao, không còn sức di chuyển nữa liền muốn ra lệnh cho bản các chủ à? Bản mặt người làm cho ai xem hả? Người nghĩ bản cần một nữ nhân như người lo lắng?” Thanh âm trầm thấp không nhận ra xúc cảm của Độc Cô Cự Dã vang trong không gian, ánh mắt lạnh lùng điểm lệ như một ma thần kiêu ngạo, yêu dị lạnh giá.

Mạn Châu nhìn hắn, cũng không lên tiếng, ánh mắt như có như không nhìn về hư không, sau đó không để ý đến nam tử trước mặt, nàng chậm rãi nâng dậy thân người muốn vượt qua hắn đi ra ngoài.

Nhưng giây tiếp theo, một dòng khí cực mạnh bỗng hút lấy nàng từ phía sau, thân thể mảnh khảnh của Mạn Châu bị cấp tốc kéo ngược lại.

“Được lắm, nha đầu người đúng là cứng cổ cứng họng.” Giọng nói tràn ngập tức giận của Độc Cô Cự Dã vang lên phía sau, khiến Mạn Châu có chút bất ngờ, thoáng cái cơ thể nàng mất khống chế, ngã vào trong ngực hắn.

Loại ám khí tối đen trên người Độc Cô Cự Dã dần dần trở nên vô hình, tức giận cũng dịu xuống, nhìn thiếu nữ xinh đẹp mềm nhũn trong tay mình, trong lòng đột nhiên nổi lên ý nghĩ cũng không tệ lắm. Ánh mắt hắn tối đen, cuối cùng vẫn thỏa hiệp ôm Mạn Châu bay ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Thần binh

Độc Cô Cự Dã nhanh chóng phi thân qua trùng mái ngói lưu ly của Huyết Phượng cung hướng đến Chính Kiềm cung. Mà ở trong lòng hắn, Mạn Châu đang không ngừng thấp thòm, nàng không thể nào thu lại ánh mắt đen thẳm tràn đầy bất an nhìn phía trước.

Độc Cô Cự Dã nhếch môi mỉm cười như không cười nói: “Sao vậy?”

Gương mặt Mạn Châu thoáng tái nhợt gần như trong suốt, ánh mắt nàng yên lặng hướng về phía cung điện cao nhất hoàng cung Tây Lãm làm cho hắn không thấy được cảm xúc trong đó, chỉ thấy nàng gần từng tiếng, giọng điệu có chút biến đổi: “Không liên quan đến ngươi! Nhanh lên!”

Độc Cô Cự Dã vừa nghe lời nói của Mạn Châu, đường cong như họa trên gương mặt đột nhiên trở nên lạnh lùng hơn một phần, sau đó hắn hừ lạnh một tiếng: “Hắn ta làm gì mà khiến ngươi quan tâm như vậy?”

Mặc dù nói vậy nhưng động tác của hắn lại tăng nhanh tốc độ hơn rất nhiều, hắn vươn tay chạm tới sau lưng nàng, lòng bàn tay chậm rãi dùng sức yên lặng truyền nội lực vào gân mạch nàng.

Chỉ chốc lát, cơ thể lạnh như băng của Mạn Châu đã dần dần có nhiệt độ.

Mạn Châu chỉ cảm thấy một luồng nhiệt độ được rót vào trong cơ thể suy yếu của mình, lực phủ ngũ tạng đang vô cùng đau đớn cũng dễ chịu hơn rất nhiều, còn điều mà nàng không thấy chính là sắc mặt tái nhợt của nàng bắt đầu hồng hào trở lại, dù là không đáng kể.

Khi nàng ngẩng đầu nhìn sườn mặt hoàn hảo của nam nhân trên đỉnh đầu mới phát hiện hắn đang hí mắt nhìn mình, tuy ánh mắt hắn sâu thẳm lạnh giá nhưng nàng không còn cảm nhận được luồng sát khí dày đặc như trước nữa.

Vì sao hắn...?

Một giây trước còn muốn bắt ép nàng, giây tiếp theo lại hao tổn tinh thần như vậy giúp nàng?

“Thế nào? Đừng có nhìn bản các chủ như vậy! Nếu không phải nha đầu ngươi còn có thể thanh tẩy chất độc, bản các chủ không ngại rách da lột xương ngươi ngay tại đây đâu!” Độc Cô Cự Dã như cảm nhận được ánh mắt của nàng, bỗng nhếch mép châm chọc.

Tuy cái miệng hắn vẫn độc ác như thường, nhưng Mạn Châu tự nhiên hiểu rõ, yêu nhiệt này cũng không xấu xa lắm.

Mạn Châu lặng lẽ thu hồi ánh mắt, cảm xúc trong lòng dần dần ổn định bình lặng như nước.

...

Giờ Tý vừa qua khỏi, ở góc chết hiếm hoi nơi Chính Kiềm cung không tiếng động xuất hiện bốn bóng đen vô cùng bí ẩn.

“Haha, thủ lĩnh ngươi xem, tên hoàng đế này chuẩn bị cũng nhanh đó chứ, mới đó mà đã dàn trận kỹ càng như thế này rồi!” Khóe môi ẩn dấu dưới mặt nạ đồng của Hắc Thiết cong lên một bộ dáng phúc hắc, hắn đưa mắt nhìn thế trận trước mắt mà lại cảm thấy vui sướng khi người gặp họa.

“Haizz... Hắc Thiết, ngươi đừng có giễu cợt hắn làm gì!” Hắc Huyền đột nhiên thở dài, vừa chuyển mắt nhìn cung điện vàng son trước mắt mình vừa lầm bầm, “Dù sao một người mà chủ thượng muốn thử chắc chắn không phải người bình thường đâu!”

“Ta nào dám giễu cợt ai đâu nha.” Hắc Huyền đánh gãy lời hắn, đồng thời cũng quay đầu nhìn về phía thủ lĩnh đeo mặt nạ đen, giọng nói sâu thẳm ý không lường được, “Thủ lĩnh, thế nào, bây giờ ta phải làm gì đây?”

Nhưng chưa đợi Hắc Ô kịp nói gì thì bóng đen đeo mặt nạ trắng đã lên tiếng, “Đứa nhỏ kiêu ngạo luôn cần được dạy dỗ, nam nhân này là người đặc biệt mà chủ thượng nói! Các ngươi có thể tùy ý thử nghiệm vũ khí mới mà chủ thượng gửi đến, cái chủ thượng cần chỉ là kết quả cuối cùng.” Nàng ta thần nhiên nói xong, ánh mắt dưới mặt nạ bạc đột nhiên lóe lên trầm tĩnh cùng sát khí dày đặc.

Lời vừa nói ra, Hắc Ô luôn bình tĩnh cũng cảm thấy vài phần kinh ngạc: “Dùng đến thứ đó sao, Bạch Điệp, ngươi xác định chủ thượng nói vậy?”

Cảm giác được hơi thở của Bạch Điệp thay đổi, Hắc Thiết cao giọng cười nhẹ, “Ta đã lâu không hoạt động gân cốt rồi, không bằng lần này mượn hoàng cung Tây Lãm luyện tập một phen đi.”

“Đương nhiên, dù sao đối phương cũng là đế vương một nước, còn là nam nhân mà chủ thượng công nhận, không cho hấn chút mặt mũi làm sao xứng đáng được?” Hắc Huyền lười biếng đáp lời.

“Vậy... được rồi, vậy theo kế hoạch chia nhau ra đi.” Hắc Ô cẩn thận suy ngẫm rồi gật đầu nói.

“Hoàng huynh, đệ cảm thấy có cái gì đó đang tới.” Cung Thiên Tuyết một thân tử y đơn giản từ nội điện đi ra ngoài đại sảnh, tay áo màu tím của hấn ở trong bóng đêm này phá lệ âm đậm.

“Ừm!” Cung Lệ Hoa nhàn nhạt lên tiếng, ánh mắt hấn chăm chú nhìn vào bầu trời đêm cũng không biết đang tìm kiếm cái gì.

Trước mặt, Tang Dực đã tập hợp xong những người tinh anh nhất trong toàn bộ hoàng cung, đứng thành một đội ngũ chỉnh tề lên tới một nghìn người. Nhóm cấm vệ quân này đều là tinh anh trong tinh anh do chính tay Hoàng thượng huấn luyện, tất cả đều mặc áo giáp kim loại được đặc chế linh hoạt, ánh mắt kiên định, môi mím chặt, cả người thẳng tắp như cây tùng, cho dù đứng giữa ánh đèn mờ vẫn tỏa ra khí chất không gì thay thế được. Trên người bọn họ đều đeo rất nhiều vũ khí, tuy ngoại hình nhìn còn rất trẻ nhưng từ ánh mắt đến những động tác lưu loát hữu lực liền biết đây đều là những người đã trải qua chiến đấu, tay dính vô vàn máu tươi, lưng đeo mạng người... Một đám người như vậy đứng cùng một chỗ, khí thế tỏa ra thực khiến người ta kinh hồn, ngay cả Tang Dực người đầy kinh nghiệm cũng cảm thấy vô cùng rung động.

Hấn đã từng ăn chung ở chung với những con người này trước đây, thậm chí còn dạy dỗ họ rất nhiều, nhưng hấn thật chưa từng chứng kiến vẫn những con người ấy, chỉ với một hiệu lệnh triệu tập của Hoàng thượng lại thay đổi thành ánh mắt và khí thế đến bậc này.

Nhưng phải đối mặt với thế lực như thế nào mà Hoàng thượng lại phải huy động lực lượng tối mật này trong chính hoàng cung chứ?

“Hoàng huynh, có phải ‘người đó’ mà huynh hay nhắc tới đang đến hay không?”

Người đó thực sự đáng sợ đến mức phải làm đến thế này sao?” Cung Thiên Tuyết bước tới đứng sánh vai với Cung Lệ Hoa, không nhận được nghi ngờ trong lòng mà hỏi ra tiếng.

“Không phải đáng sợ!” Cung Lệ Hoa nói xong thì dừng một chút, giống như cảm giác được điều gì đó, ánh mắt lạnh băng khẽ động, nhẹ nhàng lướt qua xung quanh, “Mà rất đáng sợ!”

Khoảnh khắc Cung Lệ Hoa dứt lời, đồng tử Cung Thiên Tuyết đột nhiên co rút lại, hấn ngạc nhiên nhìn hoàng huynh của mình, một người có thể làm cho hoàng huynh nói ra hai chữ đáng sợ rồi cuộc phải kinh khủng như thế nào, một cảm giác bất an đột nhiên xuất hiện trong lòng hấn.

‘Lách cách’

Trong bóng đêm đột nhiên vang lên những tiếng vang ròn tan!

Cùng lúc đó tinh anh của Cấm vệ quân giống như nghe được mệnh lệnh, tất cả đều đồng loạt cầm kiếm phòng thủ, sẵn sàng chiến đấu.

“Bảo hộ Hoàng thượng!” Tang Dực mạnh mẽ quát một tiếng, kiếm trong tay như ánh đao, gió lạnh xung quanh lại bay lượn từng hồi.

“Hừ!” Hắc Thiết hừ lạnh một tiếng, hấn mở hộp gỗ vẫn mang bên người, bên trong có một ống sắt hình thù kì lạ, thứ vũ khí này chính là thần binh trong miệng chủ thượng sao? Nó không có bất cứ chỗ sắc bén nào, chỉ toàn ống là ống.

Cầm thần binh nặng trĩu trong tay, Hắc Thiết học theo động tác mà mình được đào tạo qua, hấn cẩn thận nhìn qua ‘ống ngắm’ ở đầu thần binh, ngón tay trở chậm chậm đặt vào vị trí, từ từ ấn xuống.

“Băng!” Một tiếng vang kinh thiên động địa đột nhiên vang lên.

Tang Dực còn chưa hồi phục và định hình đã xảy ra chuyện gì thì thân thể mình như bị một cỗ lực lượng vô hình làm bị thương, trong sự kinh ngạc của mọi người Chính Kiền cung mà ngã xuống nền đá.

Hai mắt hấn vô cùng choáng váng, cả người nháy mắt nhiễm một tầng máu tươi, không kịp ngồi dậy lại phun ra một ngụm máu đen.

“Tang Dực!” Cung Thiên Tuyết nhanh chóng giữ chặt vết thương của hấn, hai tay run rẩy. Công phu của Tang Dực hấn biết rất rõ, ngay cả bản thân cố hết sức mới có thể đánh ngang ngửa với hấn, vậy mà đối phương lại xuất thủ thậm chí nhanh gấp mấy lần và lực sát thương đó...

Hấn thậm chí còn chưa nhìn thấy mọi chuyện, chỉ biết khi nghe thấy tiếng nổ thì nam tử trước mặt liền trọng thương. Thật là đáng sợ!

“Hoàng huynh?”

“Tất cả cảm khiên theo hiệu lệnh của trẫm! Phòng thủ tuyệt đối!” Ánh mắt Cung Lệ Hoa tối sầm, bàn tay giấu dưới ống tay áo nắm chặt đến mức tím ngắt, nhưng thanh âm trong trẻo trầm thấp của hấn làm cho không một ai biết được thực chất hấn đang suy nghĩ gì.

Việc thống lĩnh cấm vệ quân bị trọng thương trong nháy mắt mà không biết đối phương là ai làm cho cấm vệ quân chết lặng. Nhưng đó cũng chỉ trong nháy mắt, đích thân hoàng thượng đang nhìn bọn họ, bọn họ phần chân còn không kịp, càng không thể để ảnh hưởng sĩ khí của chính mình.

Hắc Thiết nâng tay lên vuốt ve thần binh đang tỏa hơi nóng, nhẹ cười ra tiếng, “Nha, lần đầu đã bắn lệch rồi, nếu lần thứ hai còn không đúng thì chủ

thượng sẽ trách phạt ta mất a!”

Cánh tay của hắn một lần nữa giơ lên, nhắm ngay trái tim Cung Lệ Hoa.

“Tất cả nằm xuống!” Một giây nghe thấy thanh âm kia, Mạn Châu giống như bị sét đánh ngang tai, cuồng phong rít gào bên người làm cả người nàng run lên, đây là...tiếng...súng. Đúng vậy, chắc chắn là tiếng súng, nhưng tại sao...

“Pằng!”

Dường như cùng một lúc với tiếng hô của Mạn Châu, Cung Lệ Hoa vươn tay kéo Cung Thiên Tuyết đang đỡ Tang Dực nằm xuống, bên cạnh, đám cấm vệ quân cũng đồng loạt ngã xuống.

Viên đạn thô sơ về một đường lửa cháy xẹt trong không khí rồi ghim sâu vào nền đá cẩm thạch tạo ra một vết nứt dài nhìn rất kinh người.

Chính là lúc này, lợi dụng thời gian trong nháy mắt, Mạn Châu thoát khỏi người Độc Cô Cự Dã, tay trái chuyển động, hàng loạt kim ngân gắn chỉ đồ thoát khỏi ống tay áo của nàng, đâm thẳng vào một góc chết khuất tầm nhìn.

Không bắn chúng mục tiêu làm trong lòng Hắc Thiết cả kinh. Không đợi cho hắn hiểu được chuyện gì xảy ra, thì trước mắt đột nhiên xuất hiện một bóng huyết y, sau đó vô ngần đâm vào đây quần lấy thần binh trong tay hắn, làm cho hắn không cách nào có thể rút được cánh tay ra.

“Chết tiệt! Cái quái...”

Hắc Thiết đột nhiên rít một hơi, kinh ngạc nhìn gương mặt xinh đẹp trắng nhợt như ma quỷ đột ngột xuất hiện trước mặt mình, đặc biệt là một kim ngân sắc lẹm đang đặt trên động mạch cổ hắn!

Hắn không sợ hãi, những năm sống trong địa ngục kia đã làm hắn quên mất chữ sợ viết như thế nào rồi, chỉ là cảm thấy kinh ngạc, thân thủ của nữ tử này thật là quý dị, giống như...

“Không tệ!” Hắc Thiết đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ha ha hai tiếng, “Hắc Huyền, ngươi nói xem nên xử trí với nữ nhân phá hoại hứng thú của ta như thế nào?”

Mạn Châu nghe ra ý nói của hắn, hắn đang nói là chỉ cần nàng động thủ một chút, đồng bọn của hắn sẽ lập tức ra tay giết sạch đám người bên dưới. Cặp mắt phượng của nàng tựa như đang chứa hắc ám vô tận, khiến người ta nhìn không thấy điểm cuối, biểu tình của nàng lúc này bình tĩnh đến nỗi đáng sợ.

“Nếu các ngươi dám động, ta lập tức giết hắn!”

Lời nói của nàng bình thản mà ẩn chứa sát khí vô tận, không có một chút nhượng bộ nào!

Hắc Thiết bị lời này của nàng làm cho bật cười, vừa định trào phúng thì thấy Mạn Châu hơi động cánh tay, thần binh của hắn lập tức rơi vào trong nàng, mà đầu của thần binh đang ngấm vào chính giữa mi tâm hắn, ngón tay mảnh khảnh tái nhợt của nàng đang ấn xuống giữa chót bả.

Hắc Thiết hoàn toàn kinh hãi! Nữ nhân này...

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Thiên Tuyết trong thư phòng

Mạn Châu không biết mình ngủ bao lâu, cho đến khi có người không ngừng nói chuyện bên tai nàng, âm thanh kia làm nàng khó chịu mở mắt nhìn người trước mặt: “Có chuyện?”

“Nương nương, đã quá bữa sáng rồi, phải dùng chút gì bảo đảm thân mình.”

Mạn Châu hơi nhíu mày, đưa tay vuốt vuốt cái chán đau nhức, lại nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ, lúc này mới ngồi dậy khỏi giường, mái tóc đen dài cũng theo động tác của nàng uốn lượn chảy xuống như thác nước. Nàng cúi đầu nhìn giường êm ngay dưới thân mình, có chút không nhớ được mọi chuyện xảy ra đêm qua, tại sao nàng lại nằm trên long sàng của hắn?

Giai Lệ lúc này từ bên ngoài dẫn cung nữ mang chậu nước cùng khăn bông hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu, nàng ta đến gần Mạn Châu thấp giọng nói: “Nương nương, nô tỳ đã cho người an bài Hàn Ưu xuất cung an toàn, hoàng thượng cũng gật đầu đồng ý!”

“Ân” Mạn Châu lên tiếng, dường như không để tâm lắng đến chuyện này.

Giai Lệ thấy vậy thì há miệng tựa hồ muốn nói gì đó, lại ghen nửa ngày không tìm ra lý do, chuyện Hoàng thượng với Hứa Băng Tuyền có nên nói cho

nương nương hay không? Đêm qua nàng nhận được tâm trạng nương nương không tốt lắm!

Mạn Châu ngồi trước gương đồng, để cho cung nữ giúp nàng chải tóc, nàng không quay lại nhìn biểu cảm của Giai Lệ, chỉ mở miệng hỏi: “Ngươi làm sao?”

Giai Lệ nghiêng đầu suy nghĩ, phát tay cho cung nữ trong phòng lui ra ngoài, do dự một lát cuối cùng vẫn quyết định không nói ra: “Nương nương thật sự muốn cho nàng ta ra cung như vậy sao?”

Mạn Châu thoáng ngẩng đầu, có chút cười lạnh: “Đã là con người thì sẽ luôn che giấu những điều giả dối...” nàng chậm rãi mở to mắt phượng, con ngươi sâu kín lóe ra hàn quang không lường trước được, “Đáng tiếc... lòng tốt của nàng ta là dối trá, ta trả nó cho nàng ta tựa hồ cũng là một loại lòng tốt khác đi...”

Giai Lệ đứng ở một bên nghe được lời này của nàng, trong lòng vừa kinh ngạc cũng vừa như hiểu rõ, Hàn Ưu là thập công chúa của cổ quốc Thủy Nguyệt, nếu nàng ta chân thành cầu sự giúp đỡ từ Tây Lân cũng không phải không có khả năng, vấn đề nàng ta chọn sai hướng đi rồi, An Ly vương nàng ta cũng muốn, quân đội Mạn gia nàng ta cũng không bỏ qua, Thế tử Tư Mã Thiên còn muốn giao cho nương nương chăm sóc... Đúng là nữ nhân giao hoạt, với tính cách của nương nương cùng chủ tử, tuyệt sẽ không dễ dàng cho qua đâu! Không chừng Hồng Y cùng Lục Y đã được sắp đặt an bài rồi cũng nên.

“Nô tỳ đã hiểu!”

Mạn Châu nghe xong cũng không lên tiếng, nàng để mặc Giai Lệ đi giày thêu cho mình, chậm chậm đứng lên đi đến bàn ăn.

Hậu cung Tây Lân lúc này thực giống một cuộc chiến tranh lạnh, khắp nơi bị bao trùm bởi một loại không khí bình tĩnh một cách quỷ dị. Nhìn những nữ nhân có phân vị thấp không dám vi phạm quy củ, kẻ phân vị cao một chút lại tâm tư phức tạp, làm việc cẩn thận kín kẽ, từ xa nhìn thấy Quý phi nương nương đều tự giác tránh sang đường vòng...

Tại thời điểm đủ các loại tin đồn cả tốt lẫn không tốt đang khiến lòng người rối ren thì Mạn Châu lại thất thần ngồi trong Ngự Thư Phòng.

Ánh sáng ấm áp đem toàn bộ cảnh vật trong điện chiếu sáng lên, lại cũng hình thành những mảng loang lổ với những cái bóng âm u. Mạn Châu nhìn nam tử tay chống trán ở trước mặt, nhắm mắt bất vì sờ động mà cả người không nói nên lời.

Nàng vừa đến Ngự Thư phòng nàng liền biết Cung Lệ Hoa đã bí mật ra ngoài, nhưng tiểu thái giám bên ngoài lại nói Tấn Minh vương gia đang ở bên trong thì không nhận được muốn vào trong nhìn một chút.

Nhìn đến một bộ dung nhan yên tĩnh của Cung Thiên Tuyết, cả thân hình cao lớn của hắn như hòa nhập vào không gian, nàng có thể nhìn đến mặt hắn mỗi một, cảm nhận được từ hắn tản ra một cỗ lười nhác...

Ngươi sẽ chỉ nhận ra ngươi cô đơn đến nhường nào khi ngươi chỉ có một mình, nàng quả thực đã thấm thía được nó. Sau bao nhiêu năm tháng lướt qua ở kiếp trước, ba người từng gặp gỡ, yêu thương, vui sướng, đồng cam cộng khổ, vụng về, ly biệt, thất vọng, ân oán, hận thù... tất cả những cảm xúc từ trắng đến đen, từ rực rỡ đến âm trầm cứ lúc ẩn lúc hiện trong trái tim nàng, cuối cùng hóa thành một cái gọng sắt siết chặt lấy tâm hồn mãi không buông.

Hôm nay Cung Thiên Tuyết khoác trường sam tím nhạt, thờ ơ dựa vào án ki trong ngự thư phòng mà ngủ quên, vài sợi tóc đen như mực buông thả trên vầng thái dương của hắn, vẫn tuần tú như ngày nào, cũng bất cần như ngày nào... Tại sao hắn có thể buông lỏng cảnh giác mà ngủ đi như vậy...

Mạn Châu lẳng lặng ngồi trước án ki của hắn, không động cũng không nói, nhìn đôi lông mi khép chặt vô tư, nhìn cánh mũi phập phồng theo từng nhịp thở của hắn mà nàng cảm nhận được lí trí của mình đang dần vỡ vụn. Thực chân thật!

Chỉ khi mất hết tất cả nàng mới nhận ra nàng luôn tôn trọng hai nam nhân quan trọng nhất cuộc đời nàng bằng cách này hoặc cách khác, quả thực gần như quá muộn!

Trong lúc mơ màng, Cung Thiên Tuyết chỉ cảm thấy tâm mình nặng trĩu, dường như có thứ cảm xúc cô đơn buồn bã nào đó đang xâm lấn tâm hồn hắn, đột nhiên làm hắn mơ về năm mười tuổi, hắn một thân ở trong cung cấm, người ta không ngừng chửi mắng đánh đập và coi thường hắn. Trong khoảng thời gian lưu lạc ấy, hắn đã cảm thấy đau khổ và cô đơn đến nhường nào, nhưng chỉ duy có người kia kéo lấy cánh tay hắn một đường chạy trốn, rồi trở thành người bảo hộ của hắn, hiện tại và cả tương lai, nếu không có người kia, thì cũng chẳng còn lại cái gì cả.

“Cuộc sống mà không đau đớn thì không có ý nghĩa!” Người kia đã dạy hắn như vậy!

“Hoàng huynh!...” Chúng ta là huynh đệ duy nhất của nhau. ...

Mạn Châu giật mình, còn tưởng Cung Thiên Tuyết tỉnh dậy, nhìn qua mới phát hiện ra chỉ đang nói mơ, đáy mắt xẹt qua đau đớn, nàng vươn tay chạm vào giữa mi tâm đang nhũn nhũn trước mặt.

Cung Thiên Tuyết bị cảm giác mát lạnh đặc biệt làm cho giật mình tỉnh giấc. Vừa tỉnh lại hắn còn có chút mơ màng, vừa ngẩng đầu liền thấy Mạn Châu mặc một bộ huyết y Nhuyễn Yên Lạc sang quý dịu dàng nhìn mình, hắn hoàn toàn sửng sốt, nàng ta vào đây từ khi nào? Hắn thế mà lại có thể ngủ trong khi có người ngoài ở đối diện sao? Âm vệ cũng không ngăn nàng đi vào?

“Quý phi nương nương, bản vương luống cuống!” Thân thể Cung Thiên Tuyết ngồi thẳng dậy, tóc đen trong kim quan bằng ngọc cũng thuận theo được vén hết lên, hắn thuận thể dựa vào lưng ghế phía sau, lộ ra nụ cười tràn đầy dễ phòng với Mạn Châu.

“Giấc mơ của ngươi rất xấu sao?” Nhìn đôi mắt vằn tơ máu của nam nhân làm trong lòng Mạn Châu khẽ động, đáy mắt xẹt qua tia sáng yếu ớt, nàng cười như không cười nói: “Ta tìm A Lệ có chút chuyện!”

“Mơ?” Cung Thiên Tuyệt hoàn toàn cảm nhận được giọng điệu nhẹ nhàng thoải mái của nữ tử trước mặt, nhìn nụ cười của nàng không hiểu sao hẳn không thể nào nâng cao cảnh giác như bình thường, “Bản vương có nói mơ sao?”

“A Tuyệt!” Mạn Châu như cảm nhận được nghi hoặc trong lòng hắn, chỉ cười, “Coi như ta không nghe thấy gì cả.”

“À, bản vương không quan tâm đâu!” Cung Thiên Tuyệt khẽ hí mắt, ánh mắt khôi phục sự thâm sâu khó lường nhìn ra bên ngoài, dường như hoàng huynh không có dấu hiệu trở về sớm.

Hắn như chẳng có chút quan tâm nào về chuyện Mạn Châu gọi thẳng tọc danh của mình!

“Thời gian không còn sớm, nếu hoàng huynh không có ở đây, bản vương cũng không cần quấy rầy thêm nữa!” Cung Thiên Tuyệt đứng dậy nghĩ muốn hỏi phủ, hẳn ngồi trong này cứ có cảm giác không được tự nhiên, nhất là đôi mắt trong suốt đen thẳm chứa đầy cảm xúc đối diện nhìn hắn.

“Ta có ủ nhiều rượu hoa mai, nếu ngươi không ngại thì đến uống với ta một ly?”

Mạn Châu chậm rãi đứng dậy từ nền đất, vừa nói nàng quay người đi ra ngoài, nàng đang mời nhưng kì thực không cho Cung Thiên Tuyệt sự lựa chọn nào khác.

Nháy mắt hai người liền đi đến đình nghỉ chân tao nhã bên ngoài, trong đình đặt một cái hỏa lò nhỏ, trên bàn thạch đặt một cái khay nhỏ cùng bầu rượu bạch ngọc. Cung nhân đi theo đều được lệnh đứng xa bên ngoài.

Mạn Châu nâng bầu rượu, chất lỏng ánh lên màu hồng làm người ta có chút mê muội, còn chưa mở nắp mà đã tràn ra đầy hương mai thanh mát nồng đậm đặc trưng, tựa hồ đem không khí xung quanh thanh lọc tất cả.

Cung Thiên Tuyệt ngồi ở đối diện ngửi được mùi hương này có thì có chút kinh ngạc, thần sắc cổ quái nhìn mạn Châu: “Quý phi nương nương dường như không để ý đến tình cảnh của mình lúc này, vẫn muốn phẩm rượu cùng bản vương?”

Mạn Châu cười cười, một bàn tay nhỏ nhắn chuyển động trên miệng ly ngọc thản nhiên nói: “Ta không quan tâm đến chuyện người khác đánh giá ta thế nào. Đôi khi sự thờ ơ chẳng phải là điều xấu!”

Khóe miệng Cung Thiên Tuyệt vừa kéo, cư nhiên có người đem cái loại thờ ơ nói ra một cách đương nhiên như vậy, đại khái là nàng là nữ nhân duy nhất trong thâm cung này nghĩ như vậy đi.

Bụng chén ngọc nhấp một ngụm, hương mai dần dần hòa tan trong khoang miệng, thâm nhập vào lòng người, dường như mọi mệt mỏi mấy ngày luyện binh gần đây đều bị dòng nước này quét sạch. Đây là lần đầu Cung Thiên Tuyệt thưởng thức rượu được ủ từ cánh hoa, thực đặc biệt...

“Không ngờ quý phi lại có sở thích đặc biệt như vậy!”

Mạn Châu lắc lắc đầu, bàn tay khẽ mân mê chén ngọc, một tay nâng cằm, không chút để ý nói: “Cũng không hẳn, chỉ là nhân dãi tìm việc làm mà thôi.” Nàng kéo khóe môi nhìn Cung Thiên Tuyệt, “Ngươi thích là được rồi.”

Lông mi Cung Thiên Tuyệt khẽ chớp, trong lòng nổi lên nghi hoặc, hai người ngồi đối diện nhau mà hắn chẳng đoán được một chút tâm tư của nữ tử này, nàng thực chỉ muốn uống rượu cùng hắn?

Con ngươi vừa chuyển, ánh mắt thâm thúy cứ như vậy dừng lại trên người Mạn Châu, nhưng là hắn không nhìn được một tia kinh hoàng hay giả dối nào trong mắt nàng, vội vã cũng không, hoàn toàn là bình thản cùng thờ ơ thức....

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: Không thể chấp nhận

Cung Thiên Tuyệt còn việc nơi quân doanh phải xử lí, hắn vừa rời đi, A Lệ cũng không ở đây, cả hoa viên đình đài lầu các tựa như chỉ còn lại một mình Mạn Châu.

Nàng tựa lưng vào thành ghế phía sau, cơ thể mảnh khảnh đã tìm được chỗ dựa mà cảm giác gọn sóng trong lòng vẫn không ngừng lại chút nào.

Bên ngoài Ngự thư phòng có rất nhiều cảnh đẹp thanh nhã, mùi hương cây cối hòa vào hương rượu hoa mai bồng bềnh khắp không gian. Mạn Châu ủ oải nhắm mắt, nhìn phong cảnh ngoài đình mà trong lòng nặng trĩu, hóa ra thời gian cũng có lúc dài lê thê đến thế, nàng cứ ngồi như vậy, rượu hoa mai

lầm đầu óc nàng hơi nặng nề, mặc cho gió lạnh lùa vào mặt cũng không có ý hồi cung.

Đến khi Mạn Phi Tàn tìm được tiểu muội của mình, nàng đang dựa người thất thần nhìn xa xăm. Trong lương đình tọa giữa hoa viên nhỏ trước Ngự Thư phòng, ánh sáng âm ảm của sắc trời chiếu lên gương mặt trắng nõn như ngọc của nàng mà đượm chút sắc màu. Mạn Châu mặc xiêm y màu đỏ, tóc dài như mây bay tản trước người, hai tay đặt trên đầu gối thật lâu đều không di chuyển, chính khoảnh khắc này nàng mới thực sự là tiểu muội đáng yêu cũng đáng thương của hắn, làm tâm trạng vì sự xinh đẹp yên bình này mà bưng bít.

Xua tay ngăn cản cung nhân thông báo trước, Mạn Phi Tàn đi vào trong lương đình. Thính lực Mạn Châu vốn rất tốt, nàng biết có ai đó đang tiến về phía mình nhưng chẳng hiểu sao thân thể này lại chẳng muốn cử động chút nào, chỉ muốn lười biếng thôi.

Mạn Châu cũng không quay người nhìn lại, đôi môi đỏ mọng không dấu vết thờ dài.

Mạn Phi Tàn vừa từ phủ Tướng quân vào cung, hắn mặc một thân cẩm bào màu xanh nhạt, tóc dài đen nhánh dung một sớ lụa màu bạc buộc lên, tuấn đạt ôn hòa đến khó tả.

“Lạc Nhi..” Giọng nói của hắn đông đầy nuông chiều dịu dàng.

Ánh nhìn mông lung xa xăm của Mạn Châu chẳng hề thu lại, cũng chẳng lên tiếng đáp lời, tựa như thế giới bên ngoài ánh mắt ấy không thể tác động đến nàng.

“Sao Lạc Nhi không hồi cung lại ngồi ở nơi này?” Mạn Phi Tàn biết Mạn Châu vẫn lắng nghe mình, hắn cũng không để ý đến vẻ lạnh nhạt của nàng ngồi xuống ghế, vừa nói hắn vừa cời ngoại bào của mình ra đặt lên người Mạn Châu, “Cẩn thận cảm lạnh!”

Trên ngoại bào còn vương lại hơi ấm của hắn, hắn cứ nghĩ đến nàng sẽ tiếp tục im lặng thì Mạn Châu cúi mâu liếc qua y phục trên người liền lên tiếng từ chối: “Không cần, ta không thấy lạnh!”

“Lạc nhi còn đang dưỡng thương mà, đừng cứng đầu nữa, chăm sóc muội mãi là tâm nguyện cả đời này của đại ca a.” Mạn Phi Tàn nói nhanh, giống như thực lo lắng Mạn Châu sẽ một tay hất văng ngoại bào của hắn ra khỏi người vậy, trên gương mặt anh tuấn thoáng qua tia nuông chiều sùng ái không nói nên lời.

Mạn Châu khép lại đôi mi dài không thèm để ý nữa, đối với nàng, Mạn Phi Tàn chỉ là một nam nhân bình thường như bao người đã đi qua cuộc đời nàng mà thôi.

Mạn Phi Tàn nhìn tán cây xuôi theo chiều gió trước mặt, cảm giác yên lặng nhưng thanh thản này làm cho hắn nhớ lại những khoảng thời gian trước kia, khi muội muội còn nhỏ....

“Lạc Nhi, phụ thân nói người rất nhớ muội, muội có muốn đi gặp người không?” Mạn Phi Tàn quay mặt nhìn tiểu muội đang khép mắt, mắt phượng dài dưới hàng mi cong cong như cánh quạt, trên đôi môi đỏ mím thành một đường lạnh lùng, mái tóc đen dài như mây thả xuống bên cạnh, đáng vẻ như thể hắn chỉ đang là người làm phiền nàng...

Hắn chờ một lúc lâu vẫn không thấy nàng trả lời, nàng im lặng hắn càng không thể đoán được nàng nghĩ gì...

“Lạc Nhi, có những thứ cảm xúc muội cảm thấy không cần cảm thấy phải nói ra ngoài, nhưng bày tỏ cảm xúc bằng lời nói rất quan trọng để cho ai đó biết rằng muội quan tâm đến họ như thế nào, cho nên, hãy nói cho đại ca muội đang suy nghĩ gì có được không?...”

“Ta ..” Mạn Châu nên lên tiếng từ chối dứt khoát, không hiểu vì men rượu làm động tác nàng chậm chạp hay vì lý do nào đó nàng lại không làm. Một tiếng Lạc Nhi lặp đi lặp lại làm cho tâm nàng nóng lên, không hiểu sao lại làm nàng khê đau lòng! Dừng lại đi! Đối với nàng, loại cảm tình này thật quá mức chịu đựng, nam nhân này không nên đối tốt với nàng như vậy, nàng cũng không phải là Mạn Phi Lạc trong lòng của hắn. Hắn nên giống như bọn họ, lạnh lùng vô tình với nàng, đừng bước một bước nào vào thế giới của nàng.

Mạn Châu không nhận được quay mặt đi, nhưng trong thoáng chốc nét đau đớn triền miên vô tận không nên có ấy lại bị Mạn Phi Tàn vừa vặn bắt được. Hắn đột nhiên cảm giác tim mình bị ánh mắt ấy mạnh mẽ nắm chặt, hắn không thể nào đếm được có bao nhiêu cô đơn trong đó nữa...

Mạn Phi Tàn thực muốn vươn tay ôm thân hình muội muội vào lòng an ủi, nhưng lý trí cuối cùng đã ngăn cản động tác của hắn, hắn rất nhanh nhớ tới thân phận của mình và địa vị của hai người hiện giờ, nơi này là thâm cung Tây Lĩnh.

Biết chắc muội muội đang phiền lòng, Mạn Phi Tàn trầm thấp lên tiếng: “Lạc Nhi yên tâm, lần này đại ca nhất định đón muội về phủ, muội còn nhớ lời hứa của chúng ta không, ‘khi đại ca trở về sẽ lập tức đón muội về nhà, nhà của chúng ta’, Chu Thất nhớ muội lắm, thư phụ thân càng hay nhắc đến muội không dứt, mọi người trong phủ ai cũng mong ngóng muội, muốn cùng muội ăn cơm, cưỡi ngựa dạo chơi, chúng ta sẽ cùng nhau....”

“Đủ rồi, đừng nói nữa!” Mạn Châu đột nhiên đứng dậy, ngoại bào lam nhạt của Mạn Phi Tàn nhàu nát vô lực rớt trên mặt đất, giọng nói nàng lạnh lùng hơn bao giờ hết, “Ta là nữ nhân độc ác nhất trên đời này, cuộc đời này sớm đã bị nguyên rửa nơi mười tám tầng địa ngục chất chồng tội lỗi, người quá ngu ngốc mà nói yêu thương ta, cứ tránh xa ta như bọn họ vẫn làm đi! Ta không cần người quan tâm đến...”

Ta cái gì cũng đều nhớ, tất cả đều là nụ cười ám áp của Mạn Phi Lạc... không phải ta!

“Lạc Nhi, đừng nói ngốc nữa, muốn khóc hãy khóc ra đi!” Mạn Phi Tàn cảm giác tim mình bị những lời nói của muội muội cứa đau đến chảy máu, ngay cả hô hấp cũng khó khăn, trong suốt bao nhiêu năm nay, không lẽ đây mới chính là cảm xúc thật sự của muội muội hắn sao. Hắn rốt cục không kiềm chế

được thân mình, vươn tay ra muốn ôm nàng vào lòng.

Khi nhìn thấy cánh tay hần đưa về phía mình, Mạn Châu không tự chủ được lùi lại mấy bước, thanh âm nàng không ngừng run run: “Đừng động vào ta, ta tuyệt đối không khóc!”

“Lạc Nhi...” Chính vì muội không khóc, nên ta càng thấu hiểu muội đang đau đớn đến nhường nào, “Đại ca ở đây, ngoan, đừng sợ!” Ta không muốn mở mắt nhìn muội chịu đựng mà lực bất tòng tâm.

Lời nói của hần giống như một chiếc búa khổng lồ, nặng nề nện vào bức tường thành bao bọc trái tim nàng. Mạn Châu luôn luôn trấn định, giờ đây lại có cảm giác không thể đối mặt với sự quan tâm lo lắng của nam tử trước mặt, trong giây phút, làm nàng suýt quên mất bản thân mình đáng kinh tởm như thế nào.

“Mạn Phi Tàn, ta không phải Mạn Phi Lạc mà ngươi biết.” Mạn Châu nghiêng răng nghiêng lợi nói với hần, “Đừng bao giờ lặp lại những lời này với ta.” Nàng hạ mắt, không để ý đến âm áp của nam nhân trước mặt, chậm rãi xoa người...

Mạn Phi Tàn dõi theo bóng lưng Mạn Châu đi xa, lẳng lặng đứng một chỗ...

Lạc Nhi...

“Nương nương, Hoàng thượng mời nương nương đến Ngự Thư Phòng!” Giai Lệ chờ một hồi ngoài đại sảnh Chính Kiển cung, vừa bắt gặp bóng dáng Mạn Châu liền vội vàng chạy ra.

Nàng liếc nhìn sắc mặt Mạn Châu không tốt, thấp giọng hỏi: “Nương nương, người không sao chứ?”

Sắc mặt Mạn Châu lạnh lùng, bước chân không dừng lại một chút trực tiếp quát lớn: “Đừng làm phiền ta!” Ngay cả ánh mắt cũng không động rung một chút, ngay lập tức khuất bóng phía hậu điện.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Sự xa cách trong tim

Thời tiết Tây Lân dường như đều thất thường như vậy, qua những trận tuyết rơi đầu đông, trời ngày càng chuyển biến tốt dần, năm nay mùa đông vậy mà cổ tình không có khắc nghiệt như những năm trước nữa, cũng như sáng nay trời chỉ có chút gió lạnh mà thôi, lúc này dường như lại muốn chuyển mưa phùn...

Cung Lệ Hoa đứng chấp tay dưới mái hiên Thần Ngưng lâu nhìn màn mưa bụi mờ mịt khắp hoàng cung, đột nhiên mở miệng nói với Lý Cửu cúi đầu phía sau mình: “Mạn Phi Tàn ở đó bao lâu rồi?”

Lý Cửu nghe vậy cũng không ngẩng đầu lên, cẩn thận đáp: “Kể từ khi Hoàng thượng trở về, hần liền đứng trước Ngự Thư phòng.”

Gương mặt Cung Lệ Hoa trong trẻo hơn cả nước mưa dưới mái hiên, hần hơi cúi đầu trầm tư: “A Tuyệt nói sức chiến đấu của quân đội Mạn gia đứng đầu Tây Lân, trăm chưa bao giờ coi thường họ!”

“Vâng”

“Lý Cửu, nói trăm nghe suy nghĩ của ngươi!”

Lý Cửu sau một hồi ngẫm nghĩ, không thể không nói: “Hoàng thượng, nô tài chỉ nghĩ, dù quân đội Mạn gia có cường đại như thế nào, thì người mà bọn họ bảo hộ cùng cung phụng chỉ có một, đó chính là Hoàng thượng!”

Thấy Hoàng thượng không nói nữa, Lý Cửu nói sang chuyện khác: “Hồi hoàng thượng, sáng nay Quý phi nương nương cùng Tần Minh vương gia có gặp mặt nhau ở Ngự Thư phòng, sau đó vương gia còn đi uống rượu cùng nương nương nữa.... Sau khi vương gia về, Mạn Phi Tàn cũng đến tìm nương nương, nên...”

Gương mặt Cung Lệ Hoa không thay đổi: “Sáng nay?”

Lý Cửu nhìn trời cũng không còn sớm: “Vâng... quá trưa Giai Lệ có nói tâm trạng nương nương dường như không tốt, hơn nữa còn không cho phép bất kỳ ai bước vào nội điện. Cho nên khi Hoàng thượng cho mời, nàng cũng không đến. Hoàng thượng người xem...”

Cung Lệ Hoa trầm mặc trong chốc lát, rồi nói: “Có biết hai người họ nói gì?”

Lý Cửu nhìn sắc mặt Cung Lệ Hoa, hần đột nhiên nhớ tới gương mặt lạnh lùng của Mạn Phi Tàn khi đứng đợi trước cửa Ngự Thư phòng, trong lòng

không khỏi bối rối, nhẹ giọng thưa: “Nô tài không nghe nói có người nào bẩm báo về chuyện này, có điều hai huynh muội họ giống như tranh chấp cái gì đó, cuối cùng là nương nương bỏ đi trước, sau đó nàng liền nhốt mình ở trong phòng...”

Hắn vừa dứt lời mà Cung Lệ Hoa lại tựa như không nghe thấy gì, gương mặt lạnh lẽo không biểu lộ dù chỉ một chút cảm xúc...

Đèn đã tắt, hơi thở con người nhạt dần, tiếng mưa vỡ tan ngoài cửa sổ, mọi thứ trở nên thật nhàm chán. Không sợ chàng khóc, chẳng sợ chàng la, vì chàng mãi là niềm tự hào của ta, một đôi mắt luôn dõi theo từng bước chân loạn xạ của chàng, một trái tim sớm đã chuẩn bị sẵn sàng...

Màn đêm buông xuống, sắc trời càng tối tăm hơn nữa, tiếng gió rít cùng với tiếng mưa rào âm âm trong nháy mắt rửa trôi cả mặt đất.

Mạn Châu mở đôi mắt nhắm nghiền dậy từ trong cơn mơ. Mở to hai mắt phượng nhìn không gian trước mặt, trong nội điện u ám yên tĩnh không có bất kỳ một tiếng động.

A Lệ chưa trở về? Mạn Châu thở dài, đưa tay lau mồ hôi ướt nhẹt trên mặt, cảm giác tấm phòng vắng bóng người kia trở nên thật lạnh lẽo thấu xương.

Cơ thể nặng nề, đầu óc cũng mơ màng đi, trong lòng nàng lúc này ngoài muộn phiền ra chẳng có bất cứ cảm xúc nào khác.

“Đã tỉnh?” Thanh âm trầm thấp như nước, hòa với tiếng mưa rờ ràng truyền đến, làm người ta không nghe ra bất cứ cảm xúc gì.

Mạn Châu lập tức ngồi thẳng dậy, trường bào trên người nhẹ nhàng rơi xuống.

Nàng ngẩng đầu, lúc này mới nhìn thấy tại một góc khác trong phòng, nơi ánh sáng không thể chạm tới, một người dựa lưng về phía nàng, hắt hắt lẳng ngồi trên ghế dài, không biết đã ngồi bao lâu rồi.

Dường như nhận thấy ánh nhìn của nàng, Cung Lệ Hoa chậm rãi quay đầu lại, khuôn mặt nhìn nghiêng tuấn mỹ như bức họa hiện ra trước mặt nàng.

“A Lệ!” Tiếng nói Mạn Châu lúc này trở nên khô khốc tắc nghẽn đến mức khàn khàn khó nghe. Tiếng mưa rơi càng lúc càng lớn, sắc trời càng ngày càng xấu hơn, gần như làm Mạn Châu chẳng nhìn rõ được nét mặt Cung Lệ Hoa như thế nào.

Hắn an tĩnh ngồi đó lại làm tâm tình phiền muộn của Mạn Châu có phần rối loạn, nàng rất muốn, rất muốn phá vỡ cả thế giới tĩnh lặng ngăn cách giữa hai người. Tại sao hắn về phòng mà không gọi nàng dậy, tại sao hắn ngồi trong bóng tối đó...

“Mạn Phi Tần đã nói gì với người?” Giọng nói vừa trầm thấp vừa chậm rãi của Cung Lệ Hoa vang lên có chút bất ngờ.

Mà càng là điều không ngờ được là hắn lại nhắc đến Mạn Phi Tần.

Hai người cùng yên lặng trong thoáng chốc, Mạn Châu có chút hoảng hốt, ra là hắn cũng biết chuyện rồi!

“Hắn muốn đưa người về Tướng quân phủ?” Cung Lệ Hoa đột nhiên lại hỏi một câu nằm ngoài dự đoán của nàng.

“Ân.” Mạn Châu lạnh nhạt ứng thanh, tựa như chuyện này chẳng có chút liên quan gì đến nàng.

“Có lý do khiến người không đồng ý?” Cung Lệ Hoa nghe được câu trả lời của nàng, ngón tay trắng trẻo thon dài chỉ gõ nhẹ trên thành ghế, tiếng gõ trầm đục mạnh mẽ không bị tiếng mưa bên ngoài lấn át một chút nào, mỗi tiếng gõ lại làm tinh thần Mạn Châu càng thêm dao động.

Hắn muốn nàng rời đi?

Đột nhiên có một tiếng sấm nổ vang, tiếng mưa rơi kèm theo gió giật ngày càng kinh người.

“Chẳng có lý do gì cả, ta... không muốn rời khỏi nơi này!”

Một cơn gió nhẹ đến khó cảm nhận được vút qua khoảng không, bóng người huyền y nhanh như chớp tiến đến gần nàng. Khuôn cằm chột căng thẳng, Mạn Châu có chút hoảng hốt ngẩng đầu, lại chỉ nhìn thấy bạc môi lạnh lùng mím chặt của người trước mặt. Trong không gian tối mù mịt này, nàng đột nhiên không lý giải được hành động của hắn.

Một hồi lâu sau, nàng mới nghe hắn thân nhiên nói: “Mạn Phi Lạc, người có quyền suy nghĩ, là ta, không phải người.”

Người có quyền suy nghĩ là Cung Lệ Hoa hắn, không phải là nàng. Bởi vì bản thân nàng từ đầu đã như một quân cờ giao vào tay hắn cho nên, nếu như Mạn Phi Tần hay bất cứ người nào khác muốn đưa nàng đi, đừng nghĩ nàng có thể tự ý quyết định.

Đột nhiên Mạn Châu cảm thấy trong lòng tê dần, suốt khoảng thời gian qua, A Lệ quả thực để tâm đến sự tồn tại của nàng. Dù là một quân cờ trên bàn cờ, hay là nữ nhân trong hậu cung của hắn thì sao chứ? Với nàng như vậy là đủ rồi!

“Tất cả chỉ là giả thiết, nhưng ta sẽ không bao giờ phản bội chàng” Mạn Châu không để ý đến đau xót ở cằm, nàng đưa tay ra, từ từ ôm chặt lấy hông Cung Lệ Hoa, vùi đầu thật sâu vào trong lòng hắn. Có lẽ vì ngồi trước cửa sổ, hơi thở trên người A Lệ rất lạnh nhưng lồng ngực lại ấm áp như vậy.

Dường như chấn động bởi sự đụng chạm của nàng, ngực Cung Lệ Hoa phập phồng, cả người căng thẳng, trầm mặc cứng đờ, hắn bình tĩnh nhìn gương mặt nàng đang vùi trong mình, nhưng cuối cùng đều không có đẩy ra.

Mây đen giăng kín để đô, sắc trời mờ mịt, tiếng sấm ùng ùng nhỏ vun cùng tiếng mưa rào rả rích truyền xuống nhân gian.

Ở Phủ Trần quốc đại tướng quân, trong bất giác, hần lại đứng trước căn phòng trước đây của nàng từng chờ hần về...

Thấp ánh nền lên nhìn quang cảnh trước mắt, căn phòng rộng lớn, chiếc giường cô đơn, nếu không có ánh nền này thì tốt rồi, trong bóng tối mọi thứ đều như nhau, vết thương trong lòng chẳng thể nào sẽ chia, niềm vui mệnh mông không có một chút tin tức...

Trong khoảnh khắc này, hô hấp của Mạn Phi Tần chậm lại nửa nhịp.

“Đại thiếu gia, Lục Y cầu kiến.” Chu Thất đứng cách hần chừng một thước, cất giọng thân thiết nói.

Mạn Phi Tần đặt giả đưng nền trên tay xuống mặt bàn không nhiễm một hạt bụi, xoa xoa một chút mi tâm mệt mỏi, sau đó quay người nhìn chằm chằm thiếu nữ ướt nhệt trước mắt, giọng hần lạnh lạnh: “Vết thương lành rồi?”

“Bẩm đại thiếu gia, đã không còn gì đáng ngại.” Lục Y không để ý chút nào đến tình hình bản thân, cung kính trả lời, “Hong Y đã ra ngoài theo dõi Hàn Ưu, thuộc hạ sau khi bẩm báo sẽ trở vào hoàng cung.”

Mạn Phi Tần trầm mặc, dưới ánh nền mờ ảo bóng dáng màu lam nhạt càng lộ vẻ cao gầy lạnh lẽo.

“Lục Y, người nói Cung Lệ Hoa đối xử với Lạc Nhi như thế nào?” Thanh âm của hần trầm thấp rõ ràng.

“Không thể nói là tốt!” Lục Y do dự nhìn hần, “Nhưng nô tỳ biết tiểu thư muốn như vậy.”

Mạn Phi Tần nhìn khuôn mặt trắng nõn thấm đầy nước mưa của Lục Y, hần yên lặng một chút, dường như hơi bức bộ cau mày, lạnh lẽo nói: “Cung Lệ Hoa hần đã làm gì khiến Lạc Nhi thành bộ dạng này? Muội ấy đáng lẽ chỉ cần Mạn gia là đủ rồi.”

Chu Thất vẫn cúi đầu đứng bên cạnh, không nhìn được lên tiếng: “Đại thiếu gia, tiểu thư cũng đã trưởng thành rồi, thay đổi cách suy nghĩ cũng là lẽ thường tình! Nô tỳ cảm thấy tiểu thư kiên cường như vậy đúng là rất tốt!”

Mạn Phi Tần nghe vậy không lên tiếng, nắm tay nắm chặt lộ ra xương khớp, trưởng thành? Muội muội của hần trưởng thành rồi? Nhưng muội ấy có từng nghĩ, nếu tiếp tục dần thân vào vòng xoáy này, sẽ không thể nào trở ra được nữa?

Mỗi lần nghĩ đến ánh mắt cô tuyệt đau đớn lúc quay mặt của nàng, trái tim hần dường như lại co thắt vô cùng đau đớn...

Lạc Nhi...

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Trực tiếp khiêu khích

Trong bóng đêm mọi sự đều tĩnh lặng, bóng tối tràn ngập xung quanh, chỉ có vài vệt sáng mờ ảo không rõ trong mơ màng phát ra.

Đầu óc Mạn Châu quay cuồng, nàng cảm giác được bản thân như đang ở một thế giới khác, không nhìn thấy bất cứ một thứ gì cả, cái cảm giác kinh tởm dần dần xâm lấn trái tim nàng một cách quen thuộc.

Chẳng lẽ...

Máu! Nàng thấy máu! Rất nhiều! Chúng bao quanh người nàng, làm ướt nhệt mái tóc nàng, nhuộm đỏ cơ thể nàng, còn nàng thì đang chìm dần xuống, bề mặt này đang nuốt chửng nàng, không làm sao có thể dừng lại được...

Toàn thân Mạn Châu ngập tràn trong thứ mùi tanh nồng đáng ghê rợn ấy, chúng tràn ngập khoang mũi, nàng không thể thở được, không thở được...

“Chủ thượng, ngài sẽ mang nàng ta đi bây giờ sao?” Bên tai đột nhiên vang lên chất giọng lạnh lạnh không phân biệt được nam nữ, cơ thể Mạn Châu ngập trong bể máu cứng đờ không thể cử động, trong lòng nàng lúc này không ngừng cầu nguyện nam nhân kia đừng xuất hiện, chỉ cần hần không xuất hiện thì sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Đáng tiếc, lời cầu nguyện này không có hiệu quả, hoặc là thần tiên trên đời này cũng không muốn nghe lời nói của nàng, chỉ nghe được thanh âm vang lên đáp lại lời nói kia:

“Hồn Trạch, người muốn quản bản tôn sao? Tên Phật Đà chết giẫm kia muốn người làm vậy!”

Mạn Châu sợ tới mức chết lặng, cơ thể không cử động được kia cũng vì giọng nói kia siết chặt.

Cũng không thấy âm thanh trước đó nữa, hay hấn dường như đã quen với sự bất mãn của chủ tử mình.

Nàng nghe được tiếng bước chân hướng về phía mình càng lúc càng gần, tâm trí nàng tê liệt...

“Mà, cũng chẳng sao, lần này bản tôn nhất định giữ ván cược này với hấn, dù sao nơi này cũng buồn chán đến phát bệnh rồi.” Có tiếng xột xoạt vang lên đan vào thanh âm đầm máu như tu la của hấn, “Hồn Trạch, đưa nàng trở về đó đi!”

Cuối cùng Mạn Châu cảm thấy tựa như không khí bị rút hết khỏi lồng ngực mình, dù nàng có cố gắng thế nào nàng cũng không thể hít thở được, cả người nàng căng cứng, rồi trong đầu nàng chợt lóe lên bộ dáng A Lệ cả người nhiễm máu tươi đang mỉm cười nhìn nàng...

“A...Đừng mà!” Mạn Châu mở choàng mắt, sợ hãi hét lên. Choàng tỉnh dậy, nàng mới phát hiện gương mặt mình tràn đầy nước mắt, cổ họng đau rát...

Lại là con ác mộng này... Người đó...

Mạn Châu cảm giác toàn thân đều run rẩy, lại lạnh như băng, cố gắng hít thở chậm rãi, thật lâu sau nàng mới bình tĩnh lại được.

Đã bao lâu rồi nàng không mơ thấy nam nhân bí ẩn đó?

Qua một lúc lâu, Mạn Châu mới khó nhọc ngồi dậy, mái tóc dài rũ xuống đầu vai.

Hít một hơi thật sâu, ý thức dần thanh tỉnh lại sau cơn ác mộng đáng sợ. Đưa tay lau đi mồ hôi rịn trên trán, lúc này nàng mới để ý bản thân đang ngồi trên nhuyễn tháp, bên trong tấm phòng trống không một bóng người, mà bên ngoài âm thanh mưa tí tách từ đêm qua vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại...

Nhắm mắt lại, trong đầu nàng lại hiện lên khung cảnh đầm máu của A Lệ, lương tâm cắn xé khiến hô hấp nàng càng lúc càng khó khăn. Trong tâm mơ hồ nổi lên một hồi đau đớn, Mạn Châu co tay ôm lấy bản thân, lặng ngắm ánh sáng mờ nhạt đang cố gắng chiếu sáng khoảng không trước mắt, ánh mắt đầy bi thương.

...<3 <3 <3 <3...

“Ngươi nói muốn bản cung đi Chính Kiền cung thăm bệnh?” Trang phi Phùng Thái Uyên đang ngồi trong đại sảnh Hi Hòa cung uống trà, nghe tin tức cung nữ của mình báo lại thì có chút hứng thú hỏi: “Xác định là muốn đi thăm bệnh sao? Hay ngươi lại muốn xem nào nhiệt gì?”

“Nương nương, người không thấy lạ sao, dù sao cũng là một Mạn gia mà thôi, tại sao Mạn Phi Lạc lại được Hoàng thượng ưu ái như vậy? Ngang nhiên ở cạnh Hoàng thượng trong Chính Kiền cung không nói, lại có thể tự do ra vào Ngự Thư Phòng, nô tỳ còn nghe nói nàng ta ngang nhiên uống rượu cùng Tần Minh vương gia đó.”

Cung nữ cung kính khai báo những thông tin mình vừa nghe ngóng được.

Phùng Thái Uyên bình tĩnh nâng chén ngọc, ý cười trong mắt dần tản đi, “Phải không, ở yến hội đó bản cung nhưng là rất vừa mắt nàng a, không bằng chúng ta đi Ngự thư phòng trực tiếp gặp Hoàng thượng thì như thế nào?” Phùng Thái Uyên vịn tay cung nữ thân cận của mình nói.

Nàng vốn là người thích xem náo , còn rất thích ‘chơi đùa’ với những loại đồ chơi thú vị a!

...

“Tiểu thư, người cảm thấy chỗ nào không khỏe sao?” Lục Y cúi đầu giúp Mạn Châu, nghĩ đến nàng còn đang rối rắm vì Đại thiếu gia mà sinh lòng khó chịu liền lên tiếng: “Nếu là vì Đại thiếu gia thì tiểu thư không nên nghĩ nhiều, nô tỳ nghĩ đại thiếu gia sẽ hiểu suy nghĩ của tiểu thư thôi!”

Mạn Châu trầm mặc nhìn gương mặt trắng bệch của mình trong gương đồng, tuy rằng miệng không nói gì thêm nhưng trong lòng nàng lúc này đang rất rối loạn.

“Ngươi nói Mạn Phi Tần đã đưa nam nhân kia rồi đi rồi? Hoàng thượng có biết chuyện?” Mạn Châu ngăn lại động tác cài trâm của Lục Y, nàng rút cây trâm ngọc màu đỏ trong suốt không mấy bắt mắt từ trong hộp trang sức ra đưa lại.

Theo ý tứ của Lục Y, Mạn Phi Tần vì không muốn nàng liên quan quá nhiều đến chuyện này, hôm qua hấn đã muốn gặp trực tiếp Hoàng thượng đòi người, muốn Hoàng thượng đem chuyện này giao cho hấn xử lý??? Nhưng không gặp được người nên hấn liền tự ý hành động, trực tiếp đem Tư Mã Thiên bệnh tật quần thân kia từ trong cung ra ngoài, vậy chuyện Hồng Y đang theo dõi hấn ưu hấn cũng đến tai hấn rồi đi?

Nam nhân này cũng quá không để thiên tử vào mắt rồi! Nhưng A Lệ đến bây giờ đều chưa có ý tứ ngăn cản? Vậy là ngầm đồng ý?

Mạn Châu không có tâm trạng dùng bữa, không lâu thì thấy Lý Cửu đi theo Giai Lệ từ bên ngoài vào trong Chính Kiền cung, hấn vừa cười vừa nói: “Quý phi nương nương, Hoàng thượng có chỉ mời nương nương đến Ngự Thư phòng một chuyện.”

“Có chuyện gì?” Nét mặt Mạn Châu bình tĩnh, không chút thay đổi nhìn Lý Cửu. Khóe miệng nhếch lên một chút.

...

Trong Ngự Thư Phòng không có một bóng dáng cung nhân nào.

Phùng Thái Uyên nhìn bóng người cao lớn đứng chấp tay trước cửa sổ lớn, nở nụ cười uyển chuyển nói: “Hoàng thượng, tại sao người không trả lời thần thiếp vậy?”

Ánh mắt Cung Lệ Hoa không động rung một chút, vẫn tiếp tục nhìn ra bên ngoài, trực tiếp coi sự tồn tại của nữ tử phía sau như không có.

Phùng Thái Uyên lập tức cười khẩy: “Người vẫn lạnh lùng như ngày nào a” Nàng chậm rãi vuốt ve tấm khăn tay của mình, trên gương mặt trắng nõn tràn đầy vẻ trào phúng.

Cung Lệ Hoa không quan tâm vẻ mặt của nàng ta, con mắt sắc bén xẹt qua một tia u ám không rõ, lạnh nhạt nói: “Ra ngoài vì lí do như vậy, cần thiết sao?”

Phùng Thái Uyên bỗng nhiên nở nụ cười, mũi chân vừa chuyển liền kiễng chân lên ghé sát vào tâm lung cao rộng của Cung Lệ Hoa, nàng nhẹ nhàng vòng đôi cánh tay ôm lấy hông hắn: “Đương nhiên là cần thiết rồi, Hoàng thượng, đã là con người thì luôn luôn thay đổi, thần thiếp cũng sẽ thay đổi!”

Cảm nhận được hơi ấm từ trên người hắn truyền vào gò má nàng, vẻ dịu dàng trên mặt Phùng Thái Uyên dần dần tan mất hết, dung nhan quyến rũ như hồ ly nháy mắt lạnh lùng như sương giá tháng hai: “Vậy, nói cho thần thiếp biết, quan hệ giữa Hoàng thượng với Mạn Phi Lạc là gì a? Thấy Hoàng thượng thân thiết với nữ nhân đó như vậy, trong lòng thần thiếp rất khó chịu!”

Cửa lớn chính điện mở toang không người canh gác, Mạn Châu nhú mày đứng ở bên ngoài, sau lưng là Lý Cửu Lục Y Giai Lệ cùng nhóm thái giám cung nữ đang quỳ rạp thính an, không ai dám phát ra một tiếng động nhỏ nào.

Cung Lệ Hoa thu hồi tầm mắt lại, hắn cầm lấy bàn tay mềm mại trước người mình tách ra một khoảng cách giữa hai người. Xoay người nhìn giai nhân mảnh mai yêu kiều trước ngực mình, đáy mắt hắn không mấy may xao động mà dâng lên một chút không kiên nhẫn: “Người còn muốn làm loạn, mau trở về nơi của người đi.”

Phùng Thái Uyên mỉm cười, nhưng ý cười kia không chạm được tới đáy mắt: “Trở về. Vậy là Hoàng thượng không muốn gặp mặt Thái Uyên rồi.” Nàng dừng một chút rồi lại nói: “Nhưng Hoàng thượng đừng quên, mặc kệ ở trong hoàng cung này thần thiếp làm cái gì cũng không do Hoàng thượng quyết định. Thần thiếp chỉ không thích những gì ‘người đó’ không thích mà thôi.”

Nhìn bóng tối âm u trong đôi mắt hẹp dài của nam tử trước mặt dần dần khuếch đại, Phùng Thái Uyên bỗng lật tay thả ra vòng tay của mình, chỉ trong chớp mắt đã kéo dài khoảng cách giữa hai người.

Trên khuôn mặt nàng đã sớm thu lại nụ cười ngả ngón trên tức, chỉ còn đạm mạc nói: “Hoàng thượng đừng quên điều đã hứa với Thái Uyên, bất kể nữ nhân nào đến gần người, Thái Uyên đều thay ‘người đó’ loại trừ!”

...

Khoảnh khắc Phùng Thái Uyên từ trong nội điện Ngự Thư phòng bước ra liền nhìn thấy bóng dáng màu đỏ lẳng lặng đứng trước mặt mình, nàng ta hơi giật mình, sau đó liền cười khanh khách nhìn Mạn Châu: “Quý phi nương nương, thần thiếp thất lễ rồi!”

Cánh môi nhếch lên một điệu cười lạnh, trong mắt Mạn Châu lóe lên quang mang, nàng có chút không kiên nhẫn với việc nữ tử giả tạo đang cản đường mình, lạnh lùng phát tay áo bước qua người Phùng Thái Uyên, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn nàng ta một cái.

“Bản cung thực rất chờ mong!”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Nguy hiểm rình rập

Quảng Dương cung, Tào công công đem tin tức mình vừa thăm dò báo cho Thái hậu nương nương đang ngồi trên ghế chủ vị trên cao kia, chỉ thấy sắc mặt bà ta càng lúc càng khó coi, hiểm độc vô cùng.

“Người nói Hoàng thượng vừa mới xuất cung rồi, muốn đến quân doanh của Cung Thiên Tuyệt sao? Còn có, nữ nhân kia cũng đi theo hầu hạ?”

“Dạ vâng, đoàn người hộ tống vừa từ Thần Vũ Môn rời đi!”

(Có thể xem Thần Vũ môn như cổng sau của Hoàng cung, cổng chính của Hoàng cung là Ngọ Môn, hai cổng hai bên lần lượt là Tây Hoa môn và Đông Hoa môn_Ta lấy tư liệu từ Từ Cẩm thành đấy!!!)

Tào công công nghe ra Thái hậu đang vô cùng u ám, cũng không dám lớn tiếng nói chuyện, chỉ cẩn thận bấm báo rồi im lặng.

Bên trong tấm cung không có người thứ ba, một tiếng động cũng không có, tất cả đều không tránh khỏi ánh mắt độc địa của Ngụy Anh Từ, sắc mặt bà ta vô cùng khó coi, dung nhan luôn luôn quyến rũ động lòng người, giờ phút này tối sầm lại, báo hiệu sắp có mưa to bão lớn xảy ra.

“Tiểu tử đó rốt cuộc muốn gì? Chẳng lẽ cánh đã đủ cứng, dám công khai ngang nhiên thách thức ai gia như thế?”

Cuối cùng áp chế được lửa giận trong lòng, Ngụy Anh Từ nâng lên chung trà nhấp một ngụm, cười như không cười:

“A Tào, người lập tức bí mật truyền thông tin này cho đại ca, không cần biết thế nào nhưng ai gia không muốn nữ nhân kia có cơ hội về cung đâu!”

Đại ca mà Ngụy Anh Từ nhắc đến cũng chính là Ngụy Thừa tướng đại nhân, trọng thần nhất phẩm trong triều, hần nắm trong tay quyền cao chức trọng một phần cũng vì có sự hậu thuẫn của Thái hậu nương nương từ trong hậu cung, cho nên ngoại trừ vị tiểu muội này ra hẳn chẳng coi ai vào trong mắt, kể cả Hoàng thượng cũng không ngoại lệ.

“Đạ, nô tài lập tức đi ngay!” Tào công công cung kính cúi đầu lĩnh mệnh, vội vàng lui ra ngoài, trong điện chìm vào yên tĩnh. Chỉ là cả hai người họ đều không để ý ngay khi bóng dáng Tào công công rời đi, một bóng dáng khác cũng từ chỗ tối trong tấm điện Quảng Dương cung biến mất.

“Con người từ khi sinh ra, cơ thể gần như là hình tròn, có 4 tay 4 chân, hai đầu, hai giới tính, một cơ thể hoàn chỉnh. Họ mạnh mẽ và kiêu ngạo tự phụ vì chính sự hoàn hảo của bản thân mình, rốt cuộc vì chịu sự tức giận của trời cao mà cơ thể họ bị tách đôi.

Họ khao khát nửa kia cơ thể, thèm khát đến độ muốn ôm nhau trọn đời, muốn bản thân mình hòa tan vào đối phương, vì chỉ nửa cơ thể họ chẳng thể sống sót. Cuối cùng, Trời cao cũng cảm động, đã giúp họ sửa lại cơ thể... Từ đó về sau, con người vẫn luôn khao khát nửa kia của mình. Đây chính là điều chúng ta gọi là ... tình yêu.”

“Người kì quái!” Trên khuôn mặt bình tĩnh của Mạn Châu hiện lên ý cười nhàn nhạt, một nụ cười này lại tựa như một đóa hoa lê thanh khiết đang hé ra từng cánh hoa mỏng manh yêu kiều của mình, dáng dấp xinh đẹp kia trong nháy mắt làm không gian âm u trong xe ngựa bừng sáng lên.

“Cái gì?” Cung Lệ Hoa thu hồi tầm mắt quan sát từ cửa sổ xe ngựa, nheo mắt nhìn nàng.

“Chỉ có chút thú vị nhỏ thôi!” Mạn Châu buông cuốn cổ thư trong tay xuống, quay đầu nhìn hần nói.

“Ừ!” Cung Lệ Hoa ứng thanh rồi không nói gì nữa, hần cúi đầu rồi tập trung vào đồng tấu chương chất thành đồng nhỏ trên ki án.

Cảm thấy xe ngựa đi qua đường lớn, nghe thấy tiếng người bàn tán hai bên cùng tiếng quát tháo không ngừng của cấm vệ quân, Mạn Châu khẽ than nhẹ một tiếng, chuyến đi này có lẽ sẽ rất dài...

.....

Lúc này, trên cửa sổ lầu hai khách điểm bên đường có hai người đang hướng tầm mắt chăm chú nhìn xe ngựa chậm rãi đi qua.

Độc Cô Cự Dã lạnh lùng nhìn chiếc xe ngựa sa hoa to lớn đang chậm chậm chuyển động giữa đoàn người bảo hộ, Cung Lệ Hoa ở trong đó, tiểu nha đầu kia cũng ở?!

“Các chủ, đêm qua lại có một sát thủ bị người ta hạ sát, bị chặt đầu đem đi lĩnh thưởng!” Lãnh Diêu đứng phía sau cúi đầu bấm báo, không biết ở đâu trong giang hồ Tây Lân đột nhiên xuất hiện nhưng kẻ đeo mặt nạ hoành hành khắp mọi nơi, Thiên Nhân các trong tháng này đã chết mất gần năm người, cả năm đều bị chặt đầu mang đi. Mà các chủ lại không hề tỏ ra cấp bách, một mực ở lại kinh thành, bây giờ còn chạy đến nơi này nhìn đoàn người kia từ trong hoàng cung đi ra? Rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì?

“Cho bạn các chủ thấy tiến bộ của các người, đến cả cái mạng nhỏ cũng không tự mình bảo vệ được thì sống trên đời này làm gì nữa!” Độc Cô Cự Dã nheo mắt, lời nói ra lạnh lùng không mang theo chút cảm xúc lại làm cho người ta sợ hãi đến tận xương tủy.

.....

Mặt trời dần chuyển về hướng Tây, ráng chiều đỏ rực mà u tối nhuộm đỏ không gian, khiến rừng núi cũng tối tăm theo...

Đoàn xe Mạn Châu quy củ đi hai ngày đường thì đến được núi Lỗ Ai, đường núi uốn lượn, một bên là bờ suối nhỏ cỏ non xanh mướt, một bên là rừng bạch đàn trải đến bạt ngàn.

“Nương nương, có lẽ đêm nay chúng ta sẽ cắm trại lại chân núi này!” Lưu công công ngồi phía trước xe ngựa ngẩng đầu nhìn bầu trời đang chuyển màu về chiều, âm thanh đứng tuổi the thé vang lên.

“Nhìn trời giống như sắp mưa, tiểu thư, người cảm thấy thế nào rồi?” Lục Y vẫn ngồi nghiêng người tựa vào cửa xe ngựa, nhú mi thận trọng nói.

Mạn Châu ngồi trong buồng xe, gương mặt uyển chuyển thanh lệ như lan, đôi môi đỏ mọng hơi cong mang vẻ đẹp quyến rũ mê người, áo choàng đi như máu càng làm nổi bật làn da trắng nõn của nàng, khí chất xuất chúng làm người ta không rời được tầm mắt.

Nghe lời của hai người bên ngoài xe, Mạn Châu cũng không ngẩng đầu, một tay đỡ trán, tay còn lại kẹp một trang cổ thư thật lâu vẫn chưa có rời đi,

Nàng như đang chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình, một ngày trước A Lệ đã bí mật tách đoàn người từ lâu.

Trong rừng bạch đàn tối tăm ấy, trên đỉnh núi xuất bốn bóng đen quỷ mị như hồn ma yên lặng xuất hiện từ bao giờ.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có tiếng xé gió truyền đến từ đằng xa, một trong số bóng đen đó hơi hơi đứng dậy, và gần như ngay lập tức hắt lên tiếng, nghe âm thanh không thể nào phân biệt được là nam hay nữ: “A, các người nghe thấy không? Có người tới? Xem chừng rất đông đấy!”

Đối với giọng nói hưng phấn quá mức bất thường này của bóng đen thứ nhất, bóng đen thứ hai vẫn lặng yên ngồi phía sau không có bất cứ hành động gì, không giống người kia hẳn ta là người có chừng mực, một thủ lĩnh sẽ không vì bất cứ điều gì làm thay đổi mục tiêu của mình.

Nhưng mà thanh âm này lại làm cho bóng đen ngồi cuối cùng giật giật thân mình, hắt chậm rì rì cử động, chiếc mặt nạ màu đen viền vàng cũng từ trên gương mặt hắt trượt xuống bờ vai, hắt dụi dụi mắt, có chút mờ mịt lờ lững nhìn mọi người, tựa hồ vẫn còn buồn ngủ: “Các người làm sao vậy? Vẫn chưa rời đi à?”

Thiếu niên nháy mắt ngồi thẳng dậy, bộ dáng vô cùng lười nhác.

“A, Hắc Huyền, người thế nào đã tỉnh rồi? Ta còn tưởng chưa đủ một canh giờ người sẽ không tỉnh chứ!” Bóng đen thứ nhất vừa quay đầu lại vừa kinh hô.

Thiếu niên được gọi là Hắc Huyền nghe thấy thì ngáp một cái, lười biếng nói, “Người hô lớn như thế ta muốn ngủ cũng không được! Hơn nữa, ta bị đánh thức từ lâu rồi!”

Đúng vậy, từ khi đoàn người kia bước vào phạm vi nghe nhìn của hắn, hắn đã bị đánh thức.

“Vậy à?” Bóng đen thứ nhất tựa hồ nhận ra mình vừa đánh thức đồng bọn đang ngủ, lập tức cười ha ha xin lỗi, “Dù sao người cũng dậy rồi, ta thấy thân thủ đám người này không tệ, người muốn chơi đùa một chút không?”

Vừa dứt lời, hắn liền lấy từ sau lưng ra một chiếc mặt nạ quỷ bằng đồng, trông vô cùng khát máu cùng tùy tiện, giống như thực sự sắp xông lên chém giết cái gì.

“Hắc Thiết! Người thử bước lên nửa bước xem!” Bóng đen thứ hai nhìn hành động của hắn, một tay đặt lên chiếc mặt nạ đen tuyền của mình, gần giọng nói, “Chủ thượng hẳn là không muốn mất đi một thuộc hạ trung thành như người đâu!”

Nhận thấy hăng hái của mình bị thủ lĩnh dập tắt, bóng đen thứ nhất bất mãn nhìn về thiếu niên lười biếng nói: “Hắc Huyền, người không đi sao?”

Thiếu niên ngồi trên đỉnh cột trụ, lại ngáp một cái, không để ý nói: “Không một chút hứng thú!”

“Người!... Lười chết nhà người đi, ta xem đến bao giờ người mới được chủ thượng trọng dụng!” Bóng đen thứ nhất đã có chút tức giận, lúc này không còn cách nào hẳn đành nhìn về phía bóng đen thứ ba, người từ đầu tới cuối đều đeo chiếc mặt nạ trắng khắc Mạn Đà La chưa từng tháo xuống, “Bạch Diệp, người nói xem!”

Bóng đen được gọi là Bạch Diệp vừa nghe liền nguy hiểm nheo mắt lại, tao nhã xoay người lại nói: “Ta đến đây để gặp được Bạch Xà, các người muốn làm gì thì làm.”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Một nơi để trở về?

Trong chuồng ngựa bầm thiu đầy rom rạ, ánh sáng chiều tà chỗ sáng chỗ tối càng làm cho khung cảnh lưng chừng núi Lỗ Ai nặng nề đen tối.

Phía sau bức tường của buồng ngựa trông là một đám nam tử thân thể trắng kiện, cao tới gần hai mét đang chơi đùa thân thể mảnh khảnh của người bị treo lơ lửng trên không. Một nam tử kéo móng người kia lên thật cao, hăng hái va chạm, một tên khác không ngừng dùng roi mây quất lên thân thể loang lổ vết máu bầm đỏ, lại có tên liên tục ấn đầu của người đó vào hạ bộ của mình, không ngừng phát ra những âm thanh dâm dục, còn có những tên to lớn bản thủ đứng bên ngoài vừa nhìn với con mắt thêm khát vừa văng ra những lời thô tục..... Trong buồng ngựa đầy mùi vị hoan ái chứng tỏ việc này đã lặp đi lặp lại liên tục một khoảng thời gian dài.

Người kia bị trói chặt hai tay lên không trung, ánh mắt trừng lớn nhìn vào khoảng không vô định, ánh mắt tuyệt vọng không chút ánh sáng cứ nhìn chăm chăm vách tường tàn tạ không chớp. Khuất phục, tuyệt vọng, phẫn nộ, từng cổ cảm xúc liên tục cuộn trào trong lòng rồi giờ phút này đã biến thành hư vô theo từng cơn khoái cảm kích thích từ mọi xúc cảm trên cơ thể. Đám sơn tặc cứ từng người từng người chà đạp cơ thể hắn, một nam nhân bị một đám nam nhân khác đè ra làm nhục, hết lần này đến lần khác nhét cảm dục vào miệng hắn, bắt hắn phải thừa nhận hết thảy...

“Ha ha, không phải chỗ đó, ơ, ơ...” Hắn cả người trần truồng, ánh mắt khô kiệt tuyệt vọng theo từng cử động của đám người kia mà trở nên mờ

đục, thân thể theo từng con va chạm mà run rẩy không ngừng, miệng hân tràn đầy chất dịch màu trắng tanh hôi chảy xuôi xuống, hô hấp mỏng manh, cổ họng đau rất vẫn cố gắng phát ra những tiếng rên rỉ vô cùng dâm dăng.

“Haha, các huynh đệ, vu vật này ở đâu ra vậy?” Một sơn tặc nhìn thiếu niên trần truồng đang bị hành hạ bởi các huynh đệ trước mặt, dâm dăng cười lớn.

“Lão Hồ, người không biết sao, tiểu tử này là Dung tộc cống nạp cho sơn trại chúng ta đó! Nghe nói là con rơi của tộc trưởng gì đó, mà ai thèm quan tâm, chỉ cần hảo hảo hưởng dụng là được a! Nhìn thái độ hưởng thụ của hắn ta xem, không ngờ trên đời có nam nhân dâm dăng như vậy, haha!” Nháy mắt thanh âm dâm uế trong buồng ngựa phát ra kinh tởm hơn bao giờ hết.

“Thật làm lão tử sướng muốn phát điên mà!”

....

Thời gian trôi quá không biết bao nhiêu lâu, thẳng từ quá trưa cho tới chiều tối thì từ bốn phương tám hướng doanh trại đột nhiên vang lên tiếng tù và đinh tai nhức óc. Vừa nghe được âm thanh này, toàn bộ sơn tặc trên núi, kể cả đám sơn tặc đang trong cơn khoái lạc cũng lập tức đứng dậy kéo chặt thắt lưng, chỉnh sửa lại y phục của mình, vội vàng cầm lấy binh khí chạy ra ngoài cổng tập trung.

Thiếu niên suy kiệt nằm trên mặt đất, cả người ô bẩn làm người ta nhìn mà buồn nôn, hắn vẫn như cũ bị treo lên, như cũ không nhúc nhích, thực giống như người đã chết, trong đầu hắn lúc này nhưng lại không ngừng hiện lên nụ cười tràn đầy thêm khát vọng của phụ thân cùng sự thô bạo của phụ thân chà đạp cơ thể hắn. ...trước mặt mẫu thân đáng thương, đám người này bất quá cũng chỉ làm được đến vậy a...

“Ân?” Được tính có lẽ vẫn chưa hết nha, phía dưới của hắn đã đau nhức muốn nứt ra, nhưng tại sao hắn vẫn ham muốn thế này, muốn những thứ kinh tởm kia đâm sâu vào trong. ...Chắc hẳn hết thuốc chữa rồi.

“Tiện tử!” Đột nhiên có nam nhân mặc y phục sơn tặc cấp cao chậm rãi đạp cửa buồng ngựa đi vào gọi hắn, hắn ta nhìn thấy tình cảnh của hắn thì nhũn mày khó chịu.

“Sao... người muốn à? ...lại đây! Ha..ha..!!” Hai cánh môi trắng bệch của hắn mấp máy, tuy rằng không phát ra thanh âm nhưng người kia rõ ràng biết hắn đang nói cái gì.

Sơn tặc kia không trả lời câu hỏi của hắn, chỉ là từng bước tới gần, dùng thái độ kinh tởm coi dây trói cho hắn, nhét y phục bẩn thỉu khoắc vào trên thân thể toàn ô uế của hắn: “Xem ra người thực hưởng thụ, vẫn còn nhiều khí lực thể?” Hắn dừng một chút, đôi mắt thâm thúy nhìn kĩ từng vết bầm máu bầm cùng dấu hôn dấu roi chẳng chừa trên cơ thể đối phương rồi nói tiếp, “Một chốc tốt nhất biểu hiện tốt một chút, nếu không không có thuốc cho người đâu.”

Hắn yên lặng trầm mặc để nam nhân kia mặc y phục cho mình, che giấu đi những vết bầm vết máu dễ nhìn thấy, cũng để mặc hắn ta lôi mình ra ngoài, chỉ là khi ra đến bên ngoài hắn cuối cùng đột nhiên âm lãnh cười: “Trại chủ à, người nên tin rằng một ngày tự tay ta sẽ tiêu hủy toàn bộ nơi này!”

.....

Đoàn xe đi đến gần chân núi Lỗ Ai thì chọn địa điểm gần bờ suối khá bằng phẳng để dựng trại đóng quân, đoàn người quang minh chính đại di chuyển này thế nhưng còn phải đợi Hoàng thượng bí mật quay lại nên không cần vội vã.

“Các người làm việc kiểu gì vậy, mau mau dựng căn lều thoải mái nhất của Hoàng thượng cùng nương nương đi, còn chậm chạp cái gì, muốn phạt trọng có phải không?” Lưu công công tức giận nhìn đám binh lính đang bận rộn cắm cọc dựng trại trước mặt, này là bọn chúng không biết quy củ sao, trại của nương nương thế nào cũng phải hoàn thành đầu tiên mới đúng.

“Lưu công công không cần gấp gáp, với tốc độ này khi trời xẩm tối binh lính chắc chắn có thể làm xong hết thảy!” Đô Úy Chương Hàm thấy công công bên người Hoàng thượng khẩn trương không ngừng thì hơi do dự nói.

Lưu công công nghe vậy có hơi ngần ra, lại nhìn ánh mắt có ý cười giảo cơ của Đô Úy trước mặt thì đột nhiên cảm thấy chính mình luống cuống, hắn quay đầu về một hướng nhất định trong rừng, trong lòng bồn chồn. Thế này mới tự hỏi tại sao mình lại hành xử thiếu suy nghĩ như vậy, cũng tại Hoàng thượng trước khi đi dặn dò hắn phải cẩn thận chớ chùng nạng a!

Chương Hàm ngẩng đầu nhìn đỉnh núi Lỗ Ai hôm nay đặc biệt im ắng khác thường, hắn nhũn mày trầm tư suy nghĩ một chút rồi đột nhiên nghiêm túc nói với Lưu công công: “Lưu công công, trong phạm vi ngọn núi này có không ít sơn tặc hoành hành, người vẫn nên cảnh báo nương nương một câu, dù sao, Hoàng thượng không thật sự ở đây!”

Lưu công công lập tức ngẩng đầu lên, nghĩ đến nữ tử kia hắn ta đột nhiên cười giễu: “Tập gia thế nhưng chờ mong loại sơn tặc nào có thể tiếp cận được nữ tử như nàng!” Dứt lời khóe môi hắn cong lên thành nụ cười đầy tà ác, nhưng vừa nhận ra nét mặt nghiêm túc của Chương Hàm hắn lại nói tiếp: “Ít nhất bên người nương nương có không ít ám vệ bảo hộ, người không cần lo lắng!”

Mạn Châu khoắc ngoại bào trắng bên ngoài huyết y ngồi trên tảng đá nhẵn nhụi bên cạnh dòng suối chảy xiết, nơi đây gần như là nơi duy nhất còn có ánh sáng mặt trời chiếu đến, nàng không đi giày, một đôi chân ngọc trắng như tuyết ngâm trong làn nước. Thân mình dựa vào tàng cây đào bên hồ, gương mặt nhìn núi rừng sâu rậm mà ngẩn người.

Cả người nàng im lặng và lạnh nhạt, nhưng lại tản ra hơi thở lạnh lùng làm người khác cách xa ngàn dặm, giống như bông hoa hiếm có trời sinh lạnh lùng

mờ mịt khó nắm bắt, làm cho người ta chỉ có thể ngắm nhìn lại vĩnh viễn không thể chạm đến.

“Ồ, một tiểu nha đầu?”

Thanh âm dịu dàng thánh khiết, lại giống như ngàn dòng suối, róc rách chảy về biển đột ngột vang lên làm Mạn Châu từ trong cõi thần tiên trở về, nàng chậm chậm mở mắt, nghiêng người nhìn lướt qua thiếu niên bạch y đang đứng cạnh những khóm hoa quỳnh cạnh mình.

“Ta rất thích hoa quỳnh, đặc biệt là những cánh hoa trắng tự nhiên trên ngọn núi này!” Bạch y thiếu niên đột nhiên quỳ hai chân xuống phiến đá, đưa hai tay nhẹ nhàng nâng những cánh hoa quỳnh đưa vào trong lòng mình, mỉm cười như nói chuyện với nàng, “Loài hoa tượng trưng cho sự thanh khiết!”

Mạn Châu ánh mắt chợt lóe, nàng nghiêng người khép nửa mắt, nhìn bầu trời đã dần nhuộm màu đen, làm một động tác ra hiệu cho bóng đêm rồi thờ ơ lên tiếng:

“Ngươi không nên đến đây! Về nhà đi!”

“Về nhà ư?” Thiếu niên ôm những cánh hoa quỳnh chậm chậm đứng dậy, ánh mắt đen kịt trong suốt có vài phần lo lắng nhìn Mạn Châu, tràn đầy thân thiết nói “Ta tự hỏi nhà của ta ở đâu? Ta nên đi đâu để về nhà đây?”

Mạn Châu liếc nhìn hắn ta một cái liền chuyển tầm mắt, không hề có ý tứ trả lời câu hỏi chút nào, nhưng thiếu niên đột nhiên bật cười với nàng, “Chỉ tiếc đây không phải nơi để ta có thể về nhà!”

“Này, tiểu nha đầu, ngươi có nhà để về không?”

Mạn Châu nheo lại phượng mâu, hắc quang trong hai mắt trầm xuống, nàng im lặng hồi lâu, cuối cùng lại ngẩng đầu nhìn xuyên suốt vào đáy mắt thiếu niên kia, ánh mắt nàng bình thản, thanh âm nàng rất nhẹ, lại không chứa một chút tình cảm dư thừa:

“Bất cứ nơi nào đang có người đang nghĩ về ngươi, thì đó chính là nhà để trở về.”

Thiếu niên không động, cũng không nói gì, hắn cúi đầu nhìn những đóa hoa quỳnh đang dần khô héo trong lòng bàn tay, đáy mắt đột nhiên hiện lên một chút phức tạp. Hắn giương mắt nhìn nữ tử mặc một thân trường bào trắng sang quý kia, trong lòng thế nhưng lần đầu tiên nhớ kỹ một câu nói của người xa lạ đến vậy.

‘Nơi có người đang nghĩ về ngươi, thì đó chính là nhà ngươi có thể trở về!’ Vậy là nàng có nơi để trở về sao?

Còn hắn!

Trên đời này có tồn tại một người đang nghĩ về hắn sao?

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Sửa chữa sai lầm

Mặt trời lúc này đã khuất sau dãy núi, sắc trời âm u xuống dưới giống như muốn nổi rồng, trong rừng bạch đàn đưa tay ra không nhìn rõ năm ngón.

“Tiểu thư, tại sao người ngăn cản nô tỳ bắt hắn ta? Hiện tại có cần nô tỳ cho người theo dõi hắn?” Lục Y cầm đèn lồng chiếu sáng nhìn đáng vẻ lười biếng thông dong của tiểu thư nhà mình, không nhịn được hỏi, “Chỉ e lại giả bất thiện.”

Mạn Châu chậm rãi thu bàn chân nhỏ khỏi mặt nước, ngăn cản động tác Lục Y tới hầu hạ, nàng tự mình đeo tất rồi đi hài thêu vào, lại chậm rì rì đứng lên, đến nửa ánh mắt cũng không thèm nâng lên, chỉ thờ ơ nói: “Hắn tự nhiên sẽ mò tới lần nữa.” Nàng không dự đoán, mà là trần thuật.

Nhân tình của Lục Y sáng lên, trong đôi mắt thâm trầm chợt lóe lên sự kinh ngạc không thể che giấu, chỉ là tuyệt nhiên không có một tia nghi ngờ.

Mạn Châu cầm lại tay áo, nàng hơi nghiêng người nhìn những cánh hoa quỳnh đang trôi theo dòng suối xuôi về thượng nguồn rồi bước về phía trước, cho dù cánh hoa đã héo tàn nhưng vẫn trắng trong tinh nguyên như cũ.

“Đi thôi, trời nổi rồng rồi!” Phượng mâu khẽ lóe lên một tia xa xăm, Mạn Châu nói hải chữ rồi liền phát tay áo rời đi.

“Tiểu thư?” Lục Y hít sâu một hơi, nặng nề nhìn bóng lưng của nữ tử trước mắt mà cất lời: “Lão gia cùng đại thiếu gia thời thời khắc khắc đều nghĩ về tiểu thư!” Bàn tay cầm đèn lồng của nàng vậy mà run run, “Nên nơi người có thể trở về, Mạn gia...”

“Câm miệng!” Lục Y còn định nói cái gì thì Mạn Châu đột nhiên ngắt lời.

Lục Y giật mình: “Tiểu thư?”

Mạn Châu cất tiếng cười châm chọc nhìn bóng đen bao trùm cả con suối dần chảy siết trước mắt, ánh mắt nàng khẽ toát lên một tia âm đạm, rồi kiên quyết phẩy tay áo bước về phía trước.

Lục Y thấy tiểu thư không muốn nói chuyện, cũng lập tức không nói gì nữa mà yên lặng đi theo phía sau, chỉ là trong lòng nàng lúc này nặng như đeo chì.

Dưới sự sắp xếp của Cung Lệ Hoa, tin tức hắc bí mật tách khỏi đoàn người hoàn toàn không được tiết lộ ra ngoài. Bên ngoài chỉ biết Hoàng thượng dẫn theo quý phi nương nương đi thị sát quân đội của Tấn Minh vương gia, nào ai biết thật sự bên trong là hắc đang muốn làm cái gì. Hành động giống trống khua chiêng như vậy rước lấy không ít hoài nghi đám người A Cửu cũng như Lục Y, nhưng vì Mạn Châu chẳng tỏ ra ý kiến gì nên mọi người cũng không nghĩ hỏi gì thiếu suy nghĩ. Đoàn người cứ như vậy đi đến chân núi Lô Ai, do thời tiết ngày càng chuyển biến xấu mà phải đóng trại lại nơi này.

Nhìn thiếu niên mặc áo lụa trắng tinh mỏng manh trước mặt, lấp lánh như thần tiên, Đồ Lôi dù đã không ít lần chứng kiến mà vẫn không tránh khỏi thất thần cả người.

“Chân bị bầm rồi à?” Hắc cau mày, “Xấu xí thật.”

Cặp mắt trong suốt của thiếu niên mờ mịt không còn ánh sáng, lặng yên đến đáng thương. Trong đầu hắc đang không ngừng lặp lại câu nói của nữ tử bên dòng suối: Nơi cậu có thể trở về?

“Lại lịch đám người đó như thế nào? Bên trong có bao nhiêu thứ quý báu, có nhiều phụ nữ không? Đám hộ tống đó thân thủ như thế nào?” Đồ Lôi hỏi một hơi rất nhiều câu, tay của hắc cũng không nhịn được vuốt ve lớp da mềm mại trắng mịn trên cặp chân thon dài của thiếu niên, mặc kệ có bao nhiêu vết bầm tím cầu vồng trên đó.

Nhưng thiếu niên tựa như đang chìm vào thế giới riêng của mình, “Tại sao ta phải nói cho ngươi? Ngươi cũng đâu muốn ta đâu!”, hắc thốt ra những lời trong tiềm thức, dường như không muốn nghĩ tới hậu quả của nó là gì.

Đồ Lôi không có được câu trả lời như ý cũng không tức giận, hắc đưa tay cầm lấy bộ phận mềm mại giữa hai chân thiếu niên: “Không nói sao? Không quan trọng, ta còn rất nhiều thời gian cho đến sáng mai mà.” Rồi hắc đột nhiên đứng dậy, hơi hướng người ra bên ngoài hô lớn, “Các ngươi, mang 'Kim Thương Bất Khuất' đến cho bản trại chủ, làm mọi cách để hắc khai ra.”

Mây đen phủ kín bầu trời, như một thế lực vô hình nháy mắt nuốt chửng đỉnh núi Lô Ai...

Rầm rầm!

Sấm sét ầm ầm, một hạt...hai hạt...rồi trời lại đổ mưa, mưa thật to...

Chỉ mới trải qua một canh giờ, vậy mà trong nháy mắt, Ưu Linh nghĩ đây có lẽ là thời khắc tăm tối nhất cuộc đời mình. Bao nhiêu cánh tay của đám sơn tặc bản thủ góm guốc mò mẫm khắp người hắc, miệng hắc, thân thể và phía dưới, không biết đã nhuộm đầy, bị tưới bao nhiêu chất lỏng sền sệt tanh nồng ấy.

Thân thể của hắc bị trói đặt trên ghế dài, úp sấp trên mặt đất, trên bàn, trên giường, trên sàn nhà...bị truyền qua bao nhiêu cánh tay, bao nhiêu cơ thể nam tử hắc chẳng còn đủ tỉnh táo để nhận thức được nữa. Hắc không biết trên người đã tăng bao nhiêu vết sẹo, chỉ biết tác dụng của 'Kim Thương Bất Khuất' đang ép buộc hắc đến muốn phát điên, từng tác da thịt như muốn thối rữa làm hắc không thể ngừng khao khát thêm những thứ góm guốc đó đâm sâu vào cơ thể mình.

Đồ Lôi vẫn yên lặng quan sát, giống như đây là một vở kịch đặc sắc nhất mà hắc từng xem, hắc vẫn nhìn chăm chăm vào Ưu Linh, nhìn vào gương mặt thống khổ của thiếu niên dưới thân bao nhiêu tên nam tử khác...

“Trại chủ...trại chủ...Ưu Linh sai rồi, cứu Ưu Linh...” Tác dụng của xuân dược cực mạnh cuối cùng cũng tan đi một chút, Ưu Linh run van xin Đồ Lôi, ánh mắt ngập nước mờ mịt nhuộm đầy dục vọng kia của hắc làm Đồ Lôi không đành lòng để mình có bao nhiêu hài lòng.

Lúc này hắc mới phất tay cho mấy chục tên sơn tặc trần truồng trong phòng đi ra ngoài. Một cái phất tay này của hắc, dù có sơn tặc nào chưa được thỏa mãn thì cũng im lặng không tiếng động nghe theo, trong ánh mắt hèn mọn không xuất hiện một tia phản kháng.

“Biết sai rồi sao?” Đồ Lôi cời quần, móc bộ phận sơ bản của mình ra, đi tới chỗ Ưu Linh đang bị chói, một cái giật mạnh liền gỡ bỏ tất cả dây thừng kim hãm cậu, “Ngao, ngươi nên nhớ, ngoài bản trại chủ ra, không có người thứ hai có thể chứa chấp loại nô lệ như ngươi đâu, ngoài nơi này, ngươi còn chỗ nào để đi chứ?”

Một tay Đồ Lôi tóm lấy mái tóc dài dính đầy tinh dịch của đám sơn tặc kia để lại của Ưu Linh, ấn đầu Ưu Linh vào hạ bộ của hắc, hài lòng thời dài, “Lúc này thì nói cho ta biết mọi thứ ngươi nhìn được ở chỗ đám người triều đình kia.”

Ưu Linh ngẩng đầu lên, nở nụ cười đầy hoang hốt, thốt ra câu nói rối loạn mà yếu ớt: “Trại chủ đáng kính, xin hãy tha lỗi cho Ưu Linh, Ưu Linh sẽ không ngang bướng nữa...Trại chủ... Ưu Linh sẽ...sửa chữa...sai lầm này.”

Đồ Lôi vui mừng mà thỏa mãn nhìn thiếu niên yếu ớt trước mặt, nô lệ rất cực cũng chỉ là nô lệ mà thôi, một con chó không phải chỉ cần trung thành ngoan ngoãn nghe lời chủ thế này thôi sao? Hắc nhếch miệng cười rồi khom lưng, đưa tay ôm ngang cơ thể Ưu Linh đi về phía dục phòng.

Mur vẫn cứ như thế, roi uốt đẫm, xơ xác tiêu điều.

...

Ở chân núi màn mưa bao trùm doanh trại, hơi lạnh len lỏi vào trong lều theo từng cơn gió. Căn lều của Mạn Châu nằm ở trung tâm khu vực cắm trại, bên ngoài có bốn quân lính thân thủ tốt nhất mặc áo mưa nghiêm chỉnh canh gác.

Từ bên ngoài nhìn vào, cả thân thể Mạn Châu co rụt nằm trên ghế, hai mắt nhắm nghiền, mi tâm nhú chặt kia tiết lộ rằng nàng ngủ cực kì không yên ổn. Nàng vừa mới tắm xong, mái tóc dài mới khô được một nửa, xõa tung trên ghế dài đã được phủ một lớp lông cáo mềm.

Khi Lục Y mang hòm thuốc cùng khăn lông vào trong liền nhìn thấy tiểu thư mình nằm co ro trên ghế, từng cơn gió lạnh buốt thổi vào mà nàng vẫn không hề tỉnh giấc.

Lục Y cầm lấy trường bào Mạn Châu đặt ở gian ngoài, đi đến trước ghế nằm phủ lên người nàng.

Những ngón tay tuyết trắng gầy gò của Mạn Châu bỗng giữ chặt lấy trường bào, rồi từ từ mở mắt ra: “Thế nào?”

Ánh mắt Lục Y trở nên phức tạp, lặng lẽ nhìn về phía nàng, hơi do dự nói: “Chương Hàm nói mọi chuyện đều theo ý tiểu thư, Lưu công công cũng gật đầu nói sẵn sàng bất cứ lúc nào.”

“Àn?” Mạn Châu chỉ nhẹ thanh đáp lại một tiếng rồi ngồi thẳng dậy, trong đầu nàng lúc này vậy mà lại ngập tràn những hình ảnh thoáng qua trong giấc mơ, từng đóa hoa quỳnh ngập trong dòng nước rồi bị từng cơn sóng đánh cho dập nát, dập nát rồi từ từ chìm dần xuống không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.